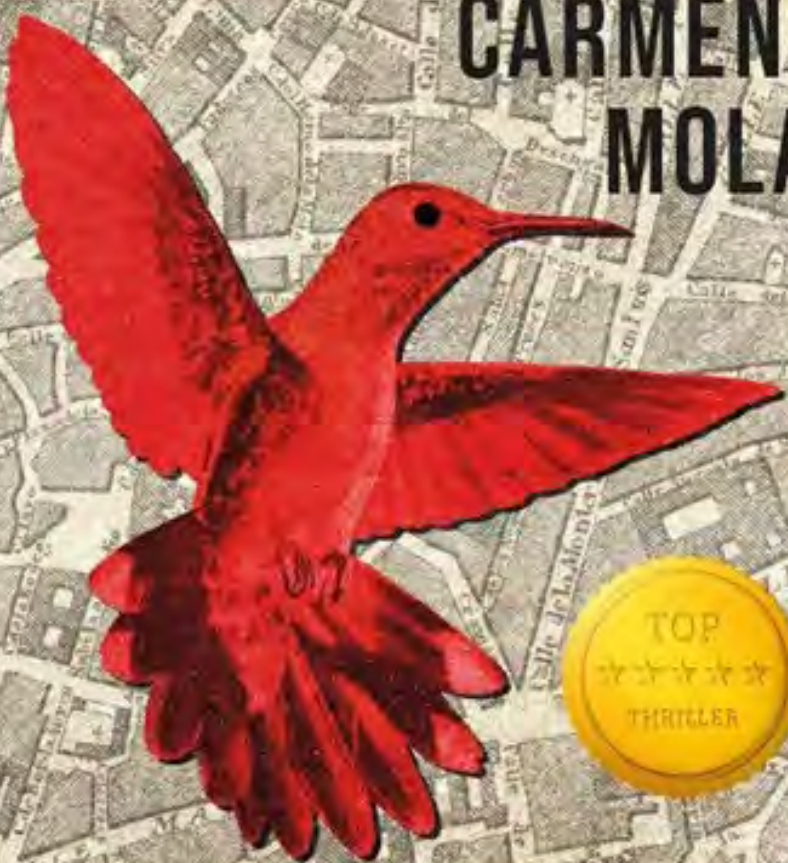

A large, vibrant red hummingbird is shown in flight, its wings spread wide, positioned centrally over a detailed, sepia-toned map of a city. The map features various street names and building footprints. The hummingbird's body is a deep red, and its wings show fine feather details. The overall composition is framed by red lace-like patterns at the top and bottom edges.

**CARMEN
MOLA**

BESTIE

**Kniha
Zlín**

Bestie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Carmen Mola

Bestie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CARMEN MOLA

PŘELOŽILA ROMANA BIČÍKOVÁ

Kniha
Zlín

BESTIE

La Bestia © 2021, Carmen Mola®

Translated from the original edition of Editorial Planeta S.A.
Barcelona, 2021

This edition has been published through the agreement with
Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain

Translation © Romana Bičíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-941-7

ISBN e-knihy 978-80-7662-942-4 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-945-5 (1. zveřejnění, 2025) (EPUB)

ISBN e-knihy 978-80-7662-946-2 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Mojí matce

ČÁST PRVNÍ

Madrid, 23. června 1834

V lijáku, který změnil jílovitou půdu v bažinu, si vychrtlý pes hraje s dívčí hlavou. Déšť nelítostně skrápí chýše, chatrče a bídne střechy domů, které s každým poryvem větru hrozí zřícením. Čtvrť Cerrillo del Rastro, poblíž madridských jatek, je při každé průtrži zatopená.

Abyste se do této chudé, zapomenuté čtvrti dostali, musíte sejít po strmém svahu a překonat řadu prohlubní, které v zemi tvoří strže jako řezné rány. Voda prudce buší do střech z plechu, slámy a větví, proniká do obydlí, vytváří v písku kaluže a na svazích peřeje. Není s podivem, že si nikdo nevšímá psa a hravého vrčení, s nímž smýká hlavou, tesáky zaryté do dívčí tváře.

Do ohlušujícího šumění deště se ozývá hysterické žvatlání staré ženy klečící u zabahněné mrtvolky na dně mělké rokle.

„Bestie... přijde si pro všechny. Bestie nás všechny zabije...”

Donosovi se nedaří ji umlčet. „Bestie je tady,“ opakuje šeplavě stařena. Donoso sem pomalu sestoupil a teď stojí u ostatků, které připomínají řeznické droby: trup s téměř oddělenou paží, která je s ním spojena jen tenkým vláknem svalů a potrhaného masa. Pravá noha se zdá být nepoškozená. Tam, kde by měla být levá, je jen pahýl, díra, v níž se rýsuje bělavá pánevní kost. Chybějící údy byly odtrženy násilím, není tu žádný čistý řez. Dokonce ani na krku, kde se ve změti masa dají rozeznat polámané krční obratle. Jen podle teprve pučících nader lze odhadnout, že se jedná o dívku ne starší dvanácti nebo třinácti let. Déšť ostatky omyl, není tu skoro žádná krev, člověk by si mohl pomyslet, že je to jen rozbitá, opuštěná panenka umazaná od bláta.

„Bestie je tady.“

Stará žena drnčí jako kolovrátek. Donoso ji od mrtvoly odstrčí.

„Co kdybyste se vrátila do svého doupěte a přestala děsit lidi?“

Bolí ho hlava, liják dál bubnuje do plechových střech, má pocit, jako by mu vlhkost pronikala až do mozku. Nejradši by byl někde daleko odsud. Nikdo nechce v Cerrillo del Rastro trávit víc času, než je nezbytné, kromě těch nejchudších otrhanců, kteří se na celém světě nemají kam jinač vrátit. Těch, co si tu vlastníma rukama postavili chatrče, s hrdostí a zoufalstvím nuzáků bez střechy nad hlavou.

Dnes večer je svatojánská noc. Obyvatelé čtvrti, přivandrovalí ze všech koutů Španělska a dosud věrní tradicím a zvykům svých vesnic, v předchozích letech zapalovali ohně a pak přeskakovali plameny a tančili kolem. V Madridu to nebylo příliš obvyklé, tady se o pár dní dřív slaví svatý Antonín, konají se hody a modistky házejí svoje špendlíky do křtitelnic. Dnes však déšť jakékoli veselice znemožnil. Déšť a hygienická opatření, která zapovídají velká shromáždění. Prokletý rok 1834: všechno je špatně, cholera, válčící karlisté, svatojánská noc a Bestie, taky Bestie.

Donoso Gual býval královským strážníkem, ale v souboji, který svedl kvůli lásce, přišel o oko, takže ho ze sboru propustili. Nedávno ho přijali k policii jako pomocnou sílu, aby během epidemie cholery střežil městské brány a pomáhal, jak bude třeba. Má na sobě policejní uniformu: krátkou červenou kazajku s límcem, modré kalhoty s červenými pruhy a bílé bavlněné nárameníky, z nichž crčí voda a vůbec vypadají jako dva zmoklí skunci. Měl by nosit i karabinu, dvě pistole a šavli, ale zbraně musel po propuštění předat, a když ho znovu přijali, nevrátili mu je. Kdyby se teď na něj vrhli, nemohl by se ani bránit. Nejlepší mezi nimi udrží pořádek, když je nechá věřit, že je silnější, odhodlanější a má větší moc než oni.

„Je to jen dítě, co tu děláte? Chyťte tu Bestii, běžte ji ulovit, než uloví ona nás všechny.“

Sařena nepřestává mezi provazci deště křičet a brzy se k jejím kletbám přidají další zabahnění špinavci, v odpoledni, které bouře proměnila v noc, působí jako hysteričtí krkavci.

Donoso se ptá, kdy přijedou vyzvednout tělo. Dost pochybuje, že se sem za současné situace vůz odváží. Odvážil se sem ovšem Diego Ruiz, kterého noviny platí za sbírání zpráv a který něčemu tak lákavému nemohl odolat. Jakmile mu jeho kamarád a kumpán z nočních flámů Donoso poslal vzkaz, vyrazil na cestu. Teď přechází bahniště, v němž se mísí kaluže dešťové vody se splašky z nedalekých chatrčí. Není v téhle oblasti poprvé: před několika měsíci napsal o Cerri-llu del Rastro článek, v němž odsoudil nedostatečnou pozornost úřadů vůči potřebným – byl to jeden z mála případů, kdy mu vydavatel novin povolil psát o sociálních tématech. Je možné, že osada tu už dlouho nevydrží, radnice ji chce nechat strhnout a vystěhovat její obyvatele za městské hradby. Kladou místním chudým za vinu epidemii cholery, která do Madridu dorazila poté, co zachvátila jiné části Španělska i Evropy. To jejich nedostatečná hygiena zabíjí naše město, šušká se v madridských salonech.

Diego už skrze závoj deště vidí Donosa, stojí pár desítek metrů od něj. Pokusí se přidat do kroku, ale v téhle čtvrti není radno spěchat: uklouzne na blátě a skácí se na zem. Dva zhruba sedmi nebo osmiletí kluci se mu smějí, zuby jako noty na buben. Jen velmi málo lidí si tu zachová celý chrup.

„Na prdel, spadl na prdel,“ vysmívá se mu jeden.

„Vypadněte, všichni!“

Donoso děti máchnutím ruky odežene a Diego se mezitím marně snaží očistit kalhoty a šosy kabátu. Tyhle skvrny tak snadno dolů nepůjdou.

„Další mrtvola?“ zeptá se.

„S touhle už jsou čtyři, nebo to aspoň říkají.“

Ty předchozí Diego neviděl, pohřbili je dřív, než si je jakýkoli reportér mohl prohlédnout. Navzdory tomu Diego do svých novin napsal noticku o téhle Bestii, která svoje oběti cupuje na kusy. Zpráva byla dobře přijata, takže cestou do Cerrilla přemýšlel o tom, že by tohle mohla být dobrá příležitost, jak si v novinářských kruzích vydobýt věhlas. Přinese svědectví z první ruky o tom, co tahle Bestie provádí, jenže teď, když před sebou má roztrhané lidské tělo potřísněné bahnem, ví, že se mu nikdy nepodaří najít výstižná slova, aby tu hrůzu popsal. Až takový talent neměl.

„Tady! Pojdte sem!“

Od svahu se ozývá křik nějakého děvčete.

„To je ta hlava! Ten pes ji sežere!“

Diego se rozběhne. Mezi nohama zmoklého vychrtlého psa se válí dívčina hlava. Hlady polomrtvý vořech jí trhá maso z tváře. Jeden z kluků po něm hodí kamenem a trefí ho do boku. Zvíře zakňučí bolestí a utíká pryč z deště kamení, které po něm vrhají další děti.

„To je Berta, Genarova dcera.“

Dívčino jméno vyslovil jakýsi seschlý stařec. Berta. Diego při pohledu na hlavu s otevřenýma očima, s otisky psích zubů na tváři a hřívou černých kudrnatých vlasů rozprostřených v bahně na svahu bodne u srdce. Na chvíličku mu připomene jednu z těch panen v kostelech, co ve vytržení zvedají ztracený pohled k nebi. K tomuhle černému nebi, z nějž se dál řine voda. Je možné si představit Bertinu bolest? Sousedi ze čtvrti zabředli do neuspořádaného hovoru, hrubými tahy malují dívčin život: bylo jí dvanáct let a asi před třemi nebo čtyřmi roky se se svým otcem Genarem nastěhovala do jedné z chatrčí. Už asi měsíc o ní nikdo nevěděl. Ale tělo je nedotčené, kdyby byla mrtvá déle než jeden den, zvířata – jako ten pes, co ji ohryzával – by si z ní udělali hostinu. Nenašli by víc než pár kostí.

„Byla to Bestie, to Bestie ji ulovila.“

K nářkům staré ženy se přidávají i další. Diego báchorce o Bestii nevěří, nechce. Už slyšel od údajných svědků tolik slátanin a popisů. Někteří mluví o medvědu, jiní o ještěrovi neskutečných rozměrů, a další dokonce tvrdí, že je to něco jako divočák.

Jaké zvíře zabíjí jenom pro radost? Co Diego ví, všechny jeho oběti byly rozsápané na kusy, ale žádná nenesla známky toho, že by sloužila za potravu nějakému chimérickému tvorovi obývajícimu madridské osady. Pod jménem Bestie se skrývá jen ulepený pocit, stejně beztvářý a znepokojující jako ty šílené popisy. Strach.

Další ze sousedů křičí, že našel chybějící nohu. Od těla k hlavě, od hlavy k noze... někde ještě musí být zbylá paže, možná se taky objeví. Děti s chybějícími zuby pobíhají sem a tam a hledají ji po všech koutech, jako by to byla hra.

Kola vozu taženého mulou se boří do bahna a kočí huláká na Donosa, že musí tělo donést k němu, dál se nedostane. Je slyšet brekot tří plaček, které se shlukly u chatrčí. Jedna z matek svolává děti zpátky domů, ale vidět na vlastní oči rozčtvrcenou mrtvolu je tak lákavé, že to předčí jakýkoli trest, který by jim mohla uložit, takže ji neposlechnou. Hledání pokladu pokračuje: kde je ta chybějící ruka? Kdo ji najde první, může ostatním uštědřit pohlavek.

Diego všechno sleduje a poslouchá, jako by se ocitl v absurdní noční můře: zlověstné věštby stařen a absence empatie těch nejmenších. Lhostejnost některých mužů, kteří stojí kolem těla, aniž by se na něj třeba jen podívali, a starají se pouze o svoje povinnosti. A je snad on lepší? Cestou do Cerrilla si představoval, kolik realů za tuhle zprávu dostane. Dokonce už si v duchu zkomponoval nadpis: „Bestie opět zabíjí“, na titulní straně novin, zatímco se celý Madrid ptá, kdo je ten Neuctivý kocour, což byl pseudonym, kterým vždy podepisoval svoje články. Připadá si jako odraz toho vyhladovělého čokla, co se živí smrtí.

Liják jako by už splnil svůj úkol patřičně zdramatizovat okamžik, a tak ušane, obloha se vyjasní a odhalí celou hrůzu, kusy těla nebohé dívky.

Donoso odnese Bertin trup a s pomocí kočího ho naloží na vůz.

Lucie připadá, že v ulici San Jerónimo je nejvíc farářů, jeptišek a mnichů ze všech míst na celém světě. Od brány Puerta del Sol až po třídu Recoletos je lemovaná klášterem de la Victoria, kostelem Buen Suceso, konventem jeptišek de Pinto, poutní kaplí Italů a klášterem Espíritu Santo. Jsou tu i obytné budovy, skoro všechny patří církvi a podle lidí ve většině bydlí kněží. Přepych chrámů nezakryje špínu města – kanalizace je tu mizerná, takže se na zemi tvoří řeky a voda s sebou nese odpadky, které sousedé odhazují, kam se jim namane. Letní bouře zahнала všechny obyvatele do domů a ulice na chvíli přestala být obvyklým vírem sutan.

Schovává se pod markýzou obchodu s vínem. Na zem z ní dopadá proud vody jako koňská oháňka a Lucía má pocit, že se skrývá v jeskyni za průzračným vodopádem, v dokonalém útočišti pro čtrnáctiletou dívku, co čelí nebezpečí a žije v souladu s přírodou. Vyždímá si vodu z dlouhých zrzavých vlasů, jako by právě vylezla z koupele, a pod nohama se jí udělá louže. Každou chvíli ji v její skryši navštíví hladové dítě a bude prosit, aby uzdravila jeho ochořelé rodiče. A ona zná všechny léky, kouzelné lektvary, které se dají vyrobit z mízy stromů téhle džungle a z jedu pavouků.

Ztratí se v labyrintu své fantazie, ale její představy vždycy nakonec naruší skutečnost: tentokrát je to obchodník s vínem, který na ni upírá chlípný pohled. Jako by jí očima hladil hrud; šaty z hrubé látky se jí v dešti přilepily na kůži a obkreslují její dětskou postavu, pro vinaře tak lákavou. Ale Lucía se neschová, naopak mu pohled opovržlivě opětuje, a její černé oči rámované ohnivě rudými kadeřemi ho vyzývají: „Jen se opovaž. Zkus si pro mě přijít.“ Při svých toulkách městem se naučila, že nesmí dát najevo strach.

Obyvatelé Madridu ho dokážou vycítit a pak se jako hyeny vrhnou na svou kořist.

Obchodník s vínem uhne pohledem jako první a Lucía vydechne úlevou. Skrývat paniku se pro ni stalo uměním. Pod kůží jí vře úzkost dítěte, kterým ve skutečnosti je, strach z toho, co by jí tenhle muž mohl udělat, a taky z toho, že by odsud musela odejít. A to nechce. Nestojí totiž právě pod touhle markýzou náhodou. Naskýtá se jí odsud ničím nerušený výhled na první patro protějščího domu. Balkon zůstal otevřený i během průtrže mračen, takže dovnitř přšelo. Je dokořán už několik dní, jako by na vnitřku bytu nikomu nezáleželo. Ostatním tahle drobnost možná unikla. Ale Lucie ne.

Asi před týdnem zahlédla na ulici starého muže, který v tom bytě žije, muselo mu být přes padesát. Všimla si jeho váhavé chůze a namodralého tónu kůže a štědrost, s jakou rozdával almužny chudým, ji dovedla k závěru, že to bude nejspíš kněz ve světském oblečení. Jeden z mnoha, co bydlí v ulici svatého Jeronýma. Podpíral ho mladík, který nevypadal o moc líp: vystupující kosti mu do obličeje vrhaly temné stíny, takže vypadal jako chodící mrtvola. Lucía je sledovala až k budově, u níž teď vartovala, přesvědčená, že oba mají choleru. Dveře na balkon otevřené i v bouři dokořán jí sdělují další věc: za promočenými, špinavými závěsy zmítanými větrem najde jejich bezvládná těla. V bytě na ni čeká mnoho cenností, které ani kněz, ani jeho mladší společník už nebudou potřebovat. Kněží žijí v přepychu a teď, když jsou mrtví, jejich bohatství nikdo nevyužije líp než ona. Prodá ho a bude moct koupit jídlo a léky pro svou matku Cándidu, která také onemocněla a cholera ji stravuje před bezmocnými zraky Lucíiny mladší sestry Clary. Clara ve svých jedenácti letech dosud nechápe, že se jí matka ztrácí jako zapadající slunce, že už nemohou udělat nic, aby ji udrželi naživu.

Sleduje pohřební vůz projíždějící kolem, bednu na kolečkách taženou dvěma koni, které kočírují muži v uniformách.

Nejspíš zemřel někdo důležitý, pomyslí si, jinak by ho nesli jen na nosítkách. Teď už se za zemřelé nezvoní, protože podle úřadů naplňuje zvonění umíráčku lidi melancholií. Nyní je pravidlem ticho, zvony neohlašují každou novou oběť. Epidemie cholery, která již měsíc sužuje město, si vyžádala příliš mnoho mrtvých. Prvotní opatření, kdy se doma zavírali zdraví lidé, nahradilo zavírání nemocných.

Jakmile Lucía vidí, že se dveře budovy otevřely, přeběhne ulici, a když z nich vyjde jakási stařenka, využije toho a vplíží se dovnitř. Stoupá do prvního patra a srdce jí buší tak silně, až se bojí, že z bytů vyjdou všichni obyvatelé, aby se podívali, co se děje, ale na schodišti se nikdo neobjeví. Dveře bytu nepředstavují žádný problém, během pár vteřin je za pomoci železné pinzety otevře. Dětské hry ve čtvrti Peñuelas, kde vyrostla, a při nichž s ostatními dětmi soutěžila v otvírání starých zrezivělých zámků, jí dnes pomohou naplnit žaludek.

Uvnitř ji ale čeká zklamání. Byt je vybavený skromně, ačkoli dům zvenčí působí přepychově; možná tu zas tolik cenností nenajde. Všude se kupí hromady knih. Na bočním stolku se vyjímá skleněná krabice s malými rostlinami. Než se Lucía odváží jít dál, chvíli jen mlčky stojí v předsíni a čeká, jestli se odněkud ozve nějaký zvuk, ale zdá se, že tu nikdo není. Podlaha v obývacím pokoji je mokrá od deště, ale Lucía nehodlá dveře balkonu zavírat, nechce riskovat, že by ji někdo viděl. Pohybuje se po bytě tak, aby ji z ulice nešlo zahlédnout. Musí si pospíšet, v osm se zavírá brána Puerta de Toledo, kterou musí vyjít z města ven, aby se dostala domů.

Není tu skoro nic cenného. Svícen, několik přístrojů – snad stříbrných –, pár mincí... Lucía všechno strká do plátěné tašky, kterou našla v kuchyni. Neušlo jí, že pod vůní vlhkosti, již v bytě zanechal déšť, se skrývá ještě jiný zápach, nakyslý a pronikavý. Pach smrti.

Otevře dveře do první místnosti a spatří na posteli tělo. Je to mrtvola mladšího z obou mužů, je oblečený a leží strnule

na přikrývce. Říká se, že i od mrtvého se může člověk nakazit, ale to je jí jedno: prohledá mu kapsy a najde v nich pár mincí. Mladík neměl hodinky ani šperky, jenom křížek, který nepůsobí moc draze a Lucía mu ho radši nechá, kdyby mu náhodou posloužil jako propustka do nebe nebo platba Charonovi. Ani v tomto pokoji není nic, co by stálo za to strčit do tašky, jenom další spousta knih, ale ty Lucíu nezajímají, bez tak skoro neumí číst.

V dalším pokoji leží kněz. Ne v posteli jako ten druhý, ale na zemi, v groteskní poloze, stejně namodralý jako všichni, kdo zemřeli na choleru. Lucía nejdřív prohledá mrtvolu, ale nic nenajde. Na věšáku visí kabát, hnědý redingot z vlněného sukna. Pomyslí na matku a oblékne si ho, i když je jí velký, ruce se jí ztrácejí v rukávech a šosy tahá po zemi. Dál šmejdí po pokoji a hledá něco, co by za to doopravdy stálo. Nakonec poklad objeví v krabičce z vyřezávaného dřeva: zlatý prsten, vypadá jako pečetní. Je na něm vyryté cosi, co připomíná dva zkřížené palcáty.

Vtom zaslechne prásknutí dveří a hned nato mužský hlas. „Otče Ignacio!“

Někdo tu je. Lucía je zahnaná do úzkých, nepozorovaně už se odsud nedostane. Vklouzne pod postel jen vteřinu předtím, než vetřelec vtrhne do pokoje. Přitiskne si k hrudi plátěnou tašku se svou skrovnou kořistí, mincemi, prstenem, stříbrnými přibory. Moc toho není. Ze své skrýše vidí tělo pátera v jeho děsivé strnulosti. Vtom se k ní mrtvola otočí, jako když se člověk převalí na posteli ve snaze najít pohodlnější polohu. *Rigor mortis* jí v obličeji nakreslil úsměv smutného klauna. Lucía zadusí křik, dojde jí, že nově příchozí taky mrtvého prohledává, nejspíš ho otočil, aby mu mohl prošacovat kapsy.

Lucía ani nedutá. Snaží se odsunout co nejdál pod postel, a rukou vrazí do něčeho, v čem pozná násadu koštěte. Pohnula se násada, když se jí dotkla? Vydala nějaký zvuk? Neví.

Slyší těžké, přerývané oddechování, které přehluší její vlastní dech vyděšeného zvířátka. Cítí, jak se něco dotýká její pravé nohy, a ze všech sil doufá, že se jí to jen zdá nebo že se o ni otřela noha nebožtíka v záškubu křeči, která zmítá mrtvým tělem. Ale ne: čísi ruka ji chytí za kotník a prudce zatáhne. Vetřelec ji objevil.

Lucía popadne násadu a prudce se rozmáchne směrem dolů, snaží se zasáhnout ruku nebo obličej, který se objevil ve škvíře nad podlahou. Bolestné zavřeštění jí prozradí, že i když se brání prakticky poslepu, povedlo se jí muže zranit. Ví, že má jen pár vteřin, co nejrychleji sebou smýká na druhou stranu postele a vyleze zpod ní ozbrojená koštětem.

Když se zvedne, uvidí naproti sobě obrovitého muže, musí měřit kolem dvou metrů. Polovinu tváře má popálenou, skoro živé maso, spíš růžové než červené. Křiví ústa, kam ho nejspíš zasáhla koštětem, a probodává ji zuřivým pohledem. Lucía se nerozmýšlí. Udeří ho špičkou násady do břicha, obr se bolestí ohne v pase a Lucía jako o závod uhání ke dveřím, tašku tiskne k hrudi a po zemi se za ní táhnou šosy kabátce jako vlečka za nevěstou prchající od oltáře. Seběhne dvě patra schodů, ani se neohlédne a vystřelí z domu ven. Ví, že ji muž pronásleduje, ozvěna jeho křiku se nese jak schodištěm, tak teď po ulici.

„Chyťte ji, zlodějku!“

Pár zvědavců se po ní otočí, ale nikdo nejví přílišnou ochotu pronásledovateli pomoci. Lucía utíká dál.

„Tady...“

Ode dveří uhelného skladu na ni volá chlapec jen o málo mladší než ona, tak třináctiletý. Možná je to past, z níž se jí už nepodaří uniknout, ale nemá na výběr, musí mu věřit. Proběhne mezi haldami uhlí až na zadní dvorek a přeskočí plot do zahrady, která by nejspíš mohla patřit k nějakému klášteru. Zničehonic se ocitá na klidném, čistém a tichém místě, se šterkem vysypanými pěšinami a kamennou kašnou

uprostřed. Vzduch je tu díky vodě čerstvý a po dešti se tu vznáší vůně mokré zeminy.

„Radši bysme tu měli chvíli počkat. Aspoň než se vylidní ulice. A klidně můžeš říct ‚Děkuju, Eloyi‘.“

Lucía si svého nečekaného zachránce prohlédne. Má řídké vlasy, obnošené kalhoty a velmi živý pohled.

„Ale to mi zavřou bránu.“

„Můžeš klidně přespat v Madridu, tady uvnitř hradeb. Znáš tu spoustu míst, jsou tu i prázdný paláce.“

„Nemůžu, musím za mámou...“

Eloy se neubrání posměšnému ušklíbnutí.

„Takže ty okrádáš mrtvoly, ale nechceš rozzlobit matinku, kolibříku?“

Eloy jí rošťácky prohrábne rezaté vlasy. Lucía má co dělat, aby se ovládla a nevrázila mu facku, nerozkřikla se na něj, že její matka umírá a jestli jí Lucía nepřinese peníze, za které by mohly nakoupit jídlo, možná nepřežije ani dnešní noc. Místo toho radši zatne zuby a ucedí:

„Jmenuju se Lucía, a nevím, co je to kolibřík. A vůbec jsem se tě o pomoc neprosila, takže ti ani nemusím děkovat...“

„Tak já odvedu pozornost, kolibříku,“ pokračuje Eloy, jako by nic neřekla. Vytáhne z kapsy čepici a hodí ji Lucíe. „Sundej si ten kabát, nebo o něj zakopneš a oni tě chytí. Na...“ Podá jí kapesní hodinky na řetízku. „Nechci je ztratit, zrovna jsem je ukradl nějakému študákovi, musel jsem kvůli tomu bloumat kolem Puerta del Sol dvě hodiny. Vrátiš mi je zejtra, ve dvanáct na náměstí de la Leña. Přiměju je, aby běželi za mnou, a ty utíkej na druhou stranu.“

Než se Lucía vzdá slovo, Eloy se vyhoupne na klášterní zeď, skočí na ulici a rozběhne se k obchodu s vínem, u kterého se předtím schovávala. Převrhne hromadu lahví vystavených u vchodu a přitáhne k sobě pozornost obrovského muže, kterého teď doprovázejí dva strážníci.

„Tamhle!“

Lucía nacpe kabát do tašky, vyleze na zeď a ucítí vůni rozli-
tého vína. Vidí, jak Eloy mrštně kličkuje pryč. Poprask, který
způsobil, jí umožní seskočit zpátky na ulici svatého Jeroný-
ma a rozběhnout se na opačnou stranu. V jedné ruce pevně
svírá tašku s tím, co nakradla v bytě zemřelých na cholera,
ve druhé Eloyovy hodinky. Zítra v poledne mu je na náměstí
de la Leña vrátí.

Bertino tělo, nebo to, co z něj zbývá, už leží na vozíku taženém mulou. Trup, paže, jedna noha ještě připojená k tělu a druhá křížem přes břicho jako kláda, tak jak ji tam položil kočí. Utržená hlava se kutálí kolem v rytmu drkotání kol po nerovné zemi, oči dokořán, zamžené zornice upřené ke slunci, které svou září zalévá bahniště kolem. Obyvatelé cerrillských chatrčí se před vozem rozestupují, někteří se křížují, několik žen pláče, další se vracejí ke svým povinnostem, pár mužů se shluklo v kruhu a přísahají pomstu, chtějí na Bestii vytáhnout, jako by to byl hon na vysokou. Vychloubáční mluvkové.

„Tak, tady máme hotovo. Jdeme?“ osloví ho Donoso.

„Kam ji vezou?“

„Do všeobecné nemocnice, a pak nevím. Někde ty ostatky pohřbí.“

Donoso touží z Cerrilla del Rastro vypadnout a převléknout se do suchého, dát si pár sklenic vína – nebo spíš pár sklenic pálenky, potřebuje si z kostí vyhnat chlad – a skončit svůj pracovní den, další den práce, kterou nemá rád a která ho nezajímá.

Jenže Diego je odhodlaný zůstat a promluvit s někým, kdo tu dívku – Bertu, Genarovu dceru – znal.

„Ty klidně běž. Když vedle mě bude stát policajt, nikdo se mnou nebude chtít mluvit.“

I když to byl tak málo policejně vyhlízející strážce zákona jako Donoso, člověk, který svoje povinnosti plní neochotně, a nosí uniformu, které nikdo v chudších oblastech Madridu nevěří.

„Nejsi tu poprvé, ale radši tě varuju. Víš, že slzy těchhle lidí tě mají jenom rozptýlit, zatímco ti kradou peněženku.“

„Jen běž. Já se pak stavím v nemocnici, jestli třeba nebudou mít nějaké další informace, které bych mohl do článku doplnit.“

Donoso odejde, nohy se mu boří do bahna, je zase unavený jako vždycky. Diegovi neujde, jak se na něj obyvatelé čtvrti dívají. Novinář má podle poslední módy široké licousy, nakadeřené vlasy, červený pás, černý plášť a manšestrové kalhoty. Je zjevné, že není jedním z nich, jedním z otrhanců z Cerrilla, ale není to ani panáček s tupé a v redingotu. Působí jako muž, který za pasem může mít schovaný nůž a dokáže se v případě potřeby bránit. Vystupuje rozhodně, až konfrontačně, ale zároveň má melancholický pohled francouzského básníka, což je neodolatelná kombinace pro ženy, které kolem něj krouží mnohem častěji, než by bylo záhodno.

Vyptává se těch i oněch, využívá svou přívětivost a přitažlivost – možná mu oblečení od bláta pomůže získat jejich důvěru – a nakonec narazí na chlapce, který přísahá, že Bestii viděl.

„Byla velká jako dva chlapi a oči měla krvavě rudý... viděl jsem ji jednou v noci za hradbama. Vydávala zvuky jako prase, ale kůži měla jako ještěr.“

„Od jiných jsem slyšel, že má srst jako medvěd.“

„Jo, jo, přesně. Medvědí srst a tesáky jako divočák.“

Ví, že se kluk nechává unášet svou představitostí, nebo možná snahou být středem pozornosti. Další absurdní popisy téhle Bestie. Jako ten, co mu poskytl vetešník, který objevil jedno z předchozích těl. Ten tvrdil, že se jedná o čtyřnožce s lidskou hlavou s parohy, něco jako polidštěný jelen. Diego se snaží ve všech těch svědeckých najít shodné prvky, ale nic nenachází. Ale i pokud tyhle podivné lidské atributy nejsou pravdivé, co za zvíře by se toulalo kolem městských hradeb a tak pečlivě si vybíralo oběti? Neboť v tom určitý vzorec existuje: všechny oběti byly dívky na samém prahu dospívání. Jestli je tahle Bestie tak silná, jak se tvrdí, proč si vybírá

ty nejbezbrannější? Otázky, které podle všeho napadají jen jeho. Je jediným novinářem, který o celé věci píše, ne proto, že by snad měl tak exkluzivní informace, ale protože čtenáři novin o podobných věcech nechtějí ani slyšet. Koho zajímají dívky jako Berta, žijící v těch nejbídnějších čtvrtích? Na místech, kde je smrt stálým hostem, ať už ji sem pozve hlad, cholera, nebo Bestie. Diego se zastaví u mužů plánujících lov.

„Znal někdo z vás Genara?“

„Taky zmizel, chvíli po tý holce.“

Muž se skelným pohledem, který se potácí, jako by mu už v žilách kolovala jen pálenka, začne vyprávět o Genarovi, Bertině otci. Vydělával si prodáváním hnojiva. Z toho přežíval – živořil – i se svou dcerou.

„Zajděte si do Krvavého dvora, tam mu dávají hnojivo. Třeba ho tam najdete, ale nevím, jestli bude chtít vědět, jak mu Bestie to jeho děvče zřídila. Já bych teda nechtěl bejt tím, kdo mu to řekne.“

Diego Ruiz se radši vydá do nemocnice, taky ho neláká představa stát se poslem, který musí Genara zpravit o smrti jeho dcery, navíc vzhledem k tomu, jak násilná byla. Zpráva o Bertině smrti se ke Genarovi dostane stejně jako nákaza cholerou. Možná pak, až bude vědět, na co se ho zeptat, až bude mít jistotu, že oživování vzpomínek k něčemu bude, vydá se za ním na návštěvu.

Všeobecná nemocnice je na ulici Atocha, blízko jeho domu. Postavili ji na místě původního špitálu pro chudé a teď je největší v Madridu, do čtyřiařvaceti velkých sálů se vejde patnáct set pacientů – devět set mužů a šest set žen. Právě tady skončilo Bertino tělo, ale také se sem svážejí pacienti s cholerou. Navzdory obrovské kapacitě nedokáže nemocnice pojmout všechny nemocné, kteří sem přicházejí: v každém koutě včetně chodeb a vstupní haly se tísní pacienti, někteří z nich už umírají.

„Neměl jste sem chodit, tady si akorát v loterii vylosujete choleru. Kvůli té epidemii už se staví nová nemocnice v budově staré solírny, na náměstí Santa Bárbara, jak bývalo vězení, ale ta bude hotová až za měsíc. Tady toho teď moc nezmůžeme. A jako by to nestačilo, posílají nám sem nemocné i z ošetrovny San Cayetano. Tam už jich víc přijmout nemůžou a lékaři jim s nemocí odpadávají po tuctech.“

Bertino tělo na Diegovo naléhání neskončilo jako těla předchozích obětí rovnou v hromadném hrobě, aniž by ho prohlédl lékař – i když je to doktor Albán, mladý holobrádek teprve v zácviku, na nějž zkušenější lékaři přehazují úkoly, kterých se nikdo z nich zhostit nechce. Ve srovnání se zbytkem nemocnice je i počátkem madridského léta na oddělení, kam Bertu odvezli, chladno. Jenže ani fontánka, která bez ustání klokotá a ochlazuje vzduch, nedokáže potlačit puch, který na Diega zaútočí hned při vstupu a okamžitě ho vyvede z rovnováhy.

„Vydržte, na tenhle zápach si nezvykne nikdo.“

Jediná márnice, o které Diego dosud slyšel, je Grand Châtelet v Paříži. V budově, kde sídlí soud, věznice i policejní kasárna, tam v jedné místnosti vystavují mrtvé, kteří byli nalezeni na ulici, aby si je kdokoli mohl prohlédnout a třeba poznat. Zdá se to k nevíře, ale ještě před pár lety to pro Pařížany bylo místo pro setkávání, v podstatě veřejný spektakl. Tahle madridská márnice je úplně jiná. Jsou tu dva mramorové stoly s kohoutkem s připojenou hadicí na omývání ostatků. Bertino tělo leží na jednom z nich.

„Zatím jsem ho nestihl pořádně prohlédnout. Její případ není tak naléhavý jako naši živí pacienti. Můžu vám ukázat jen jednu věc.“

Doktor Diegovi vloží do dlaně kousek zlata, vypadá to jako odznáček do klopky. Má tvar kříže tvořeného dvěma nástroji, kladivy, nebo možná spíš palcáty.

„Co to je?“

„Nevím, ta dívka to měla zapíchnuté v ústech, za uvulou.“

„A to je co?“

„To je patrový čípek, vzadu v ústech. Ale jak se jí to tam dostalo, na to už vám neodpovím.“

Diego si sotva dva centimetry velký odznáček prohlédne zblízka. Je na něm tmavá skvrna, pozůstatek Bertiny krve. Jaká ruka jí ho zabodla do hrdla? Je to snad nějaký vzkaz? Albán si nejspíš všiml, jak jeho nález Diega znepokojil, protože se usměje a nabídne mu židli, aby se posadil.

„To nebude třeba. Já jen... něco takového jsem nečekal. Až doteď jsem o všech vraždách, jako je tahle, slýchal, že je spáchala Bestie, která působí spíš jako tvor z pohádek než skutečné zvíře, ale tenhle... znak... Zabíjí je člověk.“

„Asi jsem vám špatně rozuměl. Říkal jste o vraždách, jako je tahle? Ono jich bylo víc?“

„Psal jsem o nich v *El Eco del Comercio*, nejspíš naše noviny nečtete nebo se nezaostavujete u noticiek na straně čtyři... Už byly nalezeny minimálně tři dívky, mrtvé a podobně zřízené. Madrid by měl vědět, co se děje za jeho hradbami.“

Albán zalétne očima k Bertinu tělu na mramorovém stole. Pomalu k němu dojde a prohlédne si ho novým pohledem. Položí ruce na odtrženou paži, přejede prstem po šrámu, který obtáčí nehybné zápěstí.

„Nevím, jak k téhle řezničině došlo, ale vidíte tu ránu na zápěstí? Ta dívka byla spoutaná.“

„Já vím, jaká je tu ve špitále situace, o kolik nemocných se musíte starat, ale... nemohl byste ji prohlédnout důkladněji? Možná její zranění odhalí nějaké další stopy ohledně toho, kdo tenhle barbarský čin spáchal.“

„Snad si na to najdu čas,“ slíbí doktor Albán. „A stejně tak doufám, že je pravda to, co říkají kněží: že o tom, kdo onemocní cholerou, rozhoduje Bůh. Všemohoucí by se měl postarat, aby se nakazil ďábel, co má na svědomí tuhle zrudlost.“

Čtvrť Peñuelas, vně městských hradeb, není o moc lepší než Cerrillo del Rastro. Od Paseo de las Acacias nebo ulice Embajadores ji dělí sotva sto metrů, ale tady to působí jako úplně jiný svět. Lucía, její sestra Clara a jejich matka Cándida žijí v domě s předsíní a půlkruhovými dveřmi, které ústí na lichoběžníkový dvůr. Každou jeho stranu tvoří budova s kójemi o čtyřech metrech čtverečních, v nichž, ač to zní neskutečně, bydlí až patnáct nebo dvacet osob. Ony mají štěstí, svou místnost obývají pouze ve třech. Jejich matka až dosud vydělávala na nájem praním prádla v řece, ale i ona ochořela, stejně jako celá řada dalších v téhle přelidněné budově ve čtvrti, kde není tekoucí voda – musejí pro ni chodit ke kašně se čtyřmi trubkami, do níž je přiváděna voda z řeky Lozoya – ani dlážděné ulice, skrovné osvětlení skýtá jen několik neudržovaných plynových lamp a některá obydlí mají jen latrínu pod širým nebem a na rohu budovy skládku odpadků. Jediný kanál tu vede z ulice Labrador do ulice Laurel a všude tečou potoky splašků. Je to čtvrť plná chatrčí, ale tři solidní budovy tu přece jen stojí: továrna na postele pana Duthúa, dům rodiny Laorgových a mlýnice Lorenzale.

Lucía otevře dveře. Dosud se nesetmělo – je svatojánská noc, nejkratší v roce – a vidí, že u její matky je zrovna žena v pokročilém věku, paní de Villafranca z odboru pro dobročinnost. Nutí ji pít ledovou vodu, kterou přinesla v lahvi. Elegantní kostkované šaty s korzetem a rukavičky z jemné kůže značí, že paní de Villafranca je ve čtvrti Peñuelas cizinkou, jednou z těch žen, co se věnují dobročinnosti, aby se zalíbily svému Bohu. Občas jim nosí jídlo a obnošené šatstvo. Vyděšená Clara drží matce hlavu, aby jí usnadnila pití. Cándidinu tvář lemují špinavé prameny plavých, skoro bělavých vlasů.

Věnuje Lucie ochablý úsměv.

„Potřebuji čistou studenou vodu a také hadry. Musíme jí snížit horečku.“

„Hadry už tu nejsou, strážníci je odnesli,“ odtuší Clara.

Jedno z těch úředních rozhodnutí, co nikdo nechápe: prošli všechny čtvrti kolem hradeb, dům od domu, a zabavili hadry pod záminkou, že se jimi přenáší cholera.

Paní de Villafranca vytáhne navoněný kapesníček a začne nemocné omývat tělo octovou vodou, což se v takových případech dělá, ačkoli se ve skutečnosti stejně jako u studené vody neví, jestli to k něčemu je.

„Zítřa donesu prášek z podražce.“

„Ten, co se mu říká protijed? Slyšela jsem, že se nedá sehnat.“

„Já vím, kde ho najít.“

Není divu, pomyslí si Lucía, tenhle lék na cholera je pro chudé nedosažitelný, ale pro někoho jako paní de Villafranca ne. Lucía z plátěné tašky hrdě vytáhne hrst mincí.

„Můžu zaplatit.“

„Schovej si je, budeš je potřebovat. Nevím, kolik času vám tu ještě zbývá, prý vás odsud chtějí vykázat.“

Tahle zvěst už koluje několik dní. Vina za šíření cholery se na chudé hází jako hlína plnými lopatami, chtějí zničit jejich obydlí a vyhnat je z Madridu. Nestáčí jim zavírat brány v městských hradbách a hlídat, kdo jimi prochází, chtějí chudé zahnat co nejdál. Lucía je přesvědčená, že je chtějí pozabíjet.

„Nechám vám tu trochu octa. Nalijte ho maličko do kotlíku s teplou vodou a tu dejte matce pít, ať vyvoláte zvracení. Zítřa jí bude lépe.“

Cándida se ztěžka zvedne a pevně starší ženu obejmě. Zdá se to jako gesto vděku, ale ve skutečnosti je to zoufalá prosba. Hlas se jí chvěje úsilím. Pošeptá paní de Villafranca několik slov.

„Nenechte moje dcery samotné.“

„Neztrácej víru, Cándido, uzdravíš se.“

„Jsou ještě malé. Postarejte se o ně, pro lásku Boží. Nikoho jiného nemají.“

Paní de Villafranca jí prsty pročeše plavé vlasy a před odchodem ji políbí na čelo. Clara na matku upírá oči zalité slzami. Je to jedenáctiletá dívka, dokáže rozpoznat loučení, ale není připravená ho přijmout.

„Já nechci, aby se o mě starala tahle paní, chci, abyste se o mě starala vy.“

Cándida se pokusí o úsměv, ale vyjde jí z toho jen pokřivený bolestný škleb. Vyčerpaně padne na matraci. Lucía vytáhne z tašky kabát, který ukradla v bytě na ulici svatého Jeronýma, a přikryje ji.

„Matko, mám peníze na jídlo. Aspoň na několik dní.“

Cándida přimhouří oči a zachumlá se do teplého svrchníku. Claře se rozzáří pohled.

„Kdes je vzala?“

Lucía se na ni usměje.

„Našla jsem v Madridu kouzelnou fontánu. Když do ní hodíš kamínek, malý oblázek, promění se v minci.“

„To by pak ale byli bohatí všichni.“

„Ne, protože se do ní musejí házet, jen když se kamínky po dešti lesknou, jen když zrovna vyšlo zpoza mraků slunce a jeho paprsky dopadnou na fontánu. A to neví kromě mě nikdo.“

„Musíš mi ukázat, jak se to dělá.“

„Nelíbí se mi, že kradeš, dcerko,“ zamumlá ospale Cándida a prolomí kouzlo okamžiku.

Lucía zkříví tvář. Není to poprvé, co něco takového slyší. Její matka chce, aby ji Lucía vystřídala v prádelně Paletín na břehu řeky Manzanares. „Chovej se jako špořádaná žena,“ opakuje jí neustále. „Netahej se s těmi kapsáři ve městě, zůstaň na téhle straně hradeb, v Madridu na nás nečeká nic

dobrého.“ Tuhle obehnanou písničku poslouchá od Cándidy každý den. Ale na co by jí byla spořádanost? I kdyby jí v prádelně dali práci, nevydělá dost na to, aby uživila sebe, matku i sestru. Proč se dít a ničit praním zbohatlické špíny? Aby pak navíc umřela hladem a vyčerpáním, které na své matce pozorovala den co den. Lucía ve svých čtrnácti jen zřídka porušila matčiny příkazy. Vyprávění o sousedkách z Peñuelas, které se pokoušely vydělat ve městě na živobytí a končily jako prostitutky, znásilněné a zbité, nemocné a s kupou dětí, ji po každé odradily. Jenže teď je všechno jinak: Cándidu schvátíla cholera a na Lucíina bedra padla povinnost obstarat obživu. A tak se rozhodla přece jen do města vyrazit. Prozkoumat ho, získat peníze, které se nesypou z čarovné fontány, ale z domovů zemřelých. To je její tajemství. Právě tam na ni čeká zlato, jako ten prsten, co našla dnes odpoledne.

Když matka znovu usne, neklidným, horečnatým spánkem, Clara a Lucía se podělí o kousek chleba. Dnes měly štěstí, paní de Villafranca jim přinesla i cibuli.

„Chleba s cibulí, nikdy by mě nenapadlo, jaká to je lahůdka,“ směje se Clara.

„Zítřka si koupíme maso.“

„Maso? To jsi z té fontány vytahala tolik realů?“

„Dost na celé kůzle. Nacpeme se masem, až už nebudeme moct jíst dál. Hele...“ Lucía ukáže sestře prsten se zkříženými palcáty. „Je ze zlata.“

„To je krása! Jak se leskne. Ten jsi taky našla ve fontáně?“

„To ti povím zas jindy.“

Obě usnou, v jediné místnosti svého domova, s nemocnou matkou, která ztěžka oddychuje a občas zasténá. Hutné klotání kolíbab sestry ke spánku jako vlny, ale za svítání vypukne pláč, hlomoz a křik.

„Ven! Všichni ven!“

Do čtvrti vtrhlo více než sto členů městské domobrany, dupou vojenskými bagančaty do kaluží, vykopávají jimi dveře

ve zbytečném aktu násilí, protože dveře zdejších obydlí jsou tak chatrné, že by stačilo do nich lehce zatlačit.

Lucía vyhlédne z malého okna. Sousedé povykují, ženy se pevně drží dveří svých domovů a vkleče žadoní o shovívavost. Parta nosičů – je jich víc než deset – z rohové místnosti se vojákům postaví a jeden z nich začne rozdávat rány obuškem, napravo i nalevo. Na stěny dvora stříká krev. Mariana, která s pěti dětmi bydlí v pokoji číslo sedm, vyjde na dvůr s miminkem v náruči. Možná doufá, že se jí ozbrojence podaří obměkčit. Jeden z nich na ni zařve, ať se kouká klidit, než to tu celé podpálí.

„Musíme pryč?“ ptá se Clara, kterou ta mela probudila.

Lucía se odtáhne od okna a začne chystat ranec. Sbalí hliněný hrnec, kotlík, tři plechové misky a těch pár příborů, co mají. Pak do uzlíku nahází i brambory, cibule, kousek sýra a kůrku chleba.

„Pober, co můžeš, Claro. Honem!“

Dívka do proutěného košíku uloží několik kousků oblečení, které tvoří celou její výbavu: dvoje šaty, vlněný šál, dlouhou sukni, dřeváky, a k tomu prostěradlo a dvě deky prožrané od molů. Ještě ani neposbíraly všechny svoje věci, když se ozve prudké bušení na dveře. Sestry si vymění poplašený pohled. Cándida se v horečce zavrtí. Hlasitá rána a pak dovnitř vtrhnou dva vojáci.

„Čtvrt' se až do odvolání uzavírá, vypadněte odsud.“

„Mějte slitování, moje matka je nemocná,“ prosí Lucía.

Strážný opovržlivě uhne pohledem a zaměří se na nebohou Cándidu, která leží na zemi zabalená do kabátu. Zatře se s ní.

„Vstávat! Máte minutu na opuštění domu.“

Lucía se na vojáka vrhne a kousne ho do ruky. Jeho zaskučení konečně probudí Cándidu, která se vyděšeně zvedne, zmateně se rozhlíží, nedokáže pochopit, co se děje. Voják vrazí Lucíe facku a Lucía se sveze na zem.

„Zabiju tě, ty čubko prašivá!“

„Nesahej na ni!“ zaječí Clara.

„Děti, prosím...“, naléhá Cándida. Do očí jí vyhrkly slzy, slzy strachu, vzteku, bezmoci.

Druhý voják šarvátce učiní přítrž. Potlačí druhovu touhu Lucíu ztlouct a vyřkne poslední rozkaz.

„Tyhle domy budou podpáleny. Klidně si tu zůstaňte, jestli chcete.“

Odejdou a Clara matce pomůže vstát, about se, obléknout si kabát a sebrat síly. Lucía přelétne pohledem místnost, která jí byla celý život domovem: dřevěnou stoličku, na níž Cándida sedávala, když loupala brambory nebo promývala hrách, škopek, který používaly místo nočníku, zblešenou matraci, na které spolu všechny tři v objetí spávaly. Rozhlíží se, aby tu nenechaly nic důležitého. Včerejší kořist, zlatý prsten a Eloyovy hodinky s řetízkiem, může odnést v kapse. Posbírá svíčku, zápalky, kbelík, s nímž každé ráno chodí pro vodu, drátěnkou, jíž si třou omrzliny. Tohle všechno unese, ale matraci ne, ani stolek vyrobený z plechového plátu, který Lucía našla na skládce, a čtyř nestejně dlouhých polen přilepených pryskyřicí. Všechny síly obětuje svojí nemocné matce, jež se sotva drží na nohou. Utečou jen s nezbytnostmi. S rancem a košíkem. Vědrem na vodu. A s matkou.

Jakmile vyjdou na ulici, Lucía pochopí, jak dobré bylo rozhodnutí se některých věcí vzdát. Vidí muže, kteří s každým krokem klopýtají, protože všechno neunesou. Jedna z matek nese v náručí dítě, za sebou táhne kufr, přes rameno má tašku a ve volné ruce nese dva kastrolы.

Lucía se dívá, jak se pod vši tou vahou kácí do kaluže. Z několika chatrčí začínají k nebi šlehat plameny. Výhrůžky domobrany nebyly plané: Peñuelas hoří. Nějaký mladík se jako čamrda točí uprostřed ulice a křičí jako šílený, jako by čtvrt slavila svatojánskou noc. Psi štěkají a neuspořádaně pobíhají sem a tam, kříží zbídačenému průvodu cestu. Uprostřed té

vřavy, rvaček, ran a zapálených domů totiž kráčí zástup zoufalých vyhnanců, s majetkem a potomky na bedrech, v odevzaném, dřímavém tichu, zástup žalostných vyděděnců, kteří nemají kam jít. Jsou mezi nimi i Lucía, Clara a Cándida, kterou dcery podpírají, skoro ji nesou, zatímco matka s otevřenými ústy ztěžka lapá po dechu. Oheň za nimi strahuje jejich čtvrt, zčernalé zdi se hroutí v praskajících plamelech, vybuchují, jako by šlo o největší ohnivou podívanou nejkratší noci v roce.

Jdou za ostatními přes Yeserías, Palos de Moguer... ale jsou pomalejší, takže brzy osamí. Kousek odsud jsou jeskyně, ve kterých se dřív bydlelo, a Lucía se tam občas při hrách chodila schovat, ale cestou k nim je třeba překonat rokli a vyšplhat do kopce. Po včerejší průtrži mračen to v bahně klouže, není snadné zdolávat nerovnosti s umírající matkou na zádech. Clara už to chce vzdát, ale Lucía jde dál, protože to jediné ji život naučil. Sestupují do rokle, několikrát na blátivém svahu uklouznou. Lucía se tu a tam po očku podívá na svou matku, aby se přesvědčila, že dosud dýchá. Zbývá už jen vystoupat na kopec a najít prázdnou jeskyni. Clara vykřikne a její starší sestra se zastaví. Clara si do nohy zabodla větvičku.

„Vydrž, Claro. Už tam budeme.“

Clara polyká slzy, ale jde dál. V první jeskyni už vyčerpáním sípá jakýsi muž, věci má rozházené po zemi a očichává je krysa. Druhá jeskyně se zdá být prázdná, ale Lucía rozezná ve tmě zadní části třpyt několika párů očí, lesknou se jako perleťové kuličky. Po pár dalších metrech konečně najde to, co hledá: jeskyně je maličká, je to sotva výklenek vyhloubený možná před tisíci lety kočovnými kmeny, ale stane se jim domovem. Složí svůj náklad a nemocnou matku uloží u jílovité stěny.

„Už jsme tady, matko. Už jsme tady. Musíte si odpočinout.“

Cándida místo odpovědi vděčně vydechne a s úlevou zavře unavené oči. Clara jí donese kabát a přikryje ji.

„Ukaž mi tu bolíšťku,“ vyzve ji Lucía.

Dívka se posadí na zem. Má mezi prsty na noze zaraženou borovou větvíčku. Lucía ji prudce vytrhne a hrdě se na sestru usměje. Muselo ji to bolet, ale ani slůvkem si nepostěžovala. Z ranky se vyronila kapička krve. Lucía ji potřeba bahnem.

„Zítra budeš jako nová.“

„Kam jdeš?“

„Nebudu pryč dlouho. Zůstaň tady s matkou.“

Lucía vyjde ven, na kamenitý svah posetý keři a křovinami. Potřebuje listí, větve, cokoli, z čeho by mohla matce vyrobit měkkou podestýlku. Vytrhává ze země křáci, trávu, sbírá do náruče spadané listí, které sem vítr přinesl z lesa borovic a kaštanů, jenž prohlubeň obepíná jako koruna.

„Byla jsi pryč dlouho,“ přivítá ji Clara.

„Pojď mi pomoct vyrobit postel.“

Společně připraví improvizované lůžko a matku na něj uloží. Potom na zem natáhnou prostěradlo a uvelebí se na něm.

„Tady teď budeme bydlet?“

„Prozatím. Pak si najdeme jiné místo.“

„Myslíš, že maminka umře?“

Lucía sestru víská ve vlasech. Uplete jí copánky, zase je rozplete, a po celou dobu se snaží působit klidně a sebejistě.

„Matka je nemocná, nakazila se cholerou. A to je moc vážné.“

„A co budeme dělat, když umře?“

„Máš mě a já mám tebe. A nikdo nás nikdy nerozdělí.“

„Jenže nemáme peníze.“

„Ale máme. A seženu jich ještě víc.“

„Necháš mě tu samotnou.“

„Ale budeš pod ochranou.“

„Jakou?“

Tentokrát natáhne ruku Clara a chytí Lucíu za vlasy. Dělá to vždycky, když je nervózní. Tahá ji za vlasy, občas i dost silně, jako by se jí potřebovala pevně držet.

„Pamatuješ na tu bouřku, co nám před dvěma lety zatopila dům?“

„Jo. Zatopila všechny domy ve čtvrti.“

„Všechny ne. Dva nezasáhla – ty dva, co měly na dveřích znak zkřížených palcátů. A všichni vědí, že právě tenhle symbol je ochránil.“

„Ty na takové věci věříš?“

„Jasně že věřím, talismany existují odjakživa. Ve spoustě příběhů se vypráví o talismanech, co zachraňují životy a chrání lidi.“

Clara ji zatahá za vlasy.

„Takže dáš před vchod do jeskyně zkřížené palcáty?“

„Ne. Udělám něco mnohem lepšího.“

Hrábne do kapsy a nahmatá zlatý prsten. V pečetní části jsou dva palcáty tvořící kříž. Ukáže ho sestře.

„Talisman!“

„Ano. Pro tebe. Bude tě chránit.“

„Opravdu?“

„Jistě. Opatruj ho. S tímhle prstenem budeš v bezpečí. Jeho kouzlo tě zahalí jako korunýř a nikdo a nic ti nebude moct ublížit. Je hodně vzácný, na světě jich je jenom pár, a ostatní mají loupežníci v horách, co je nikdy nikdo nechytí.“

Clara si prsten vezme a políbí ho. Pak si ho nasadí a zhoupne se sestře v klíně. Lucía ji obejmě a nadechne se vůně jejích vlasů, která jí pokaždé připomíná les, spálené dřevo. Clara se uklidnila, zavře oči, jako by jí skutečně nemohl nikdo ublížit. Lucía vyhlédne z ústí jeskyně a rozezná na obloze kouř stoupající z hořících chatrčí čtvrti Peñuelas. Rozplývá se, stejně jako se rozplynul její život, a nakonec úplně zmizí.

El Eco del Comercio sestává jako většina denního tisku ze čtyř stran s pěti sloupci zpráv, které se vedle sebe hromadí, jako by si lokty snažily vydobýt víc prostoru. První strana se věnuje domácí a mezinárodní politice, na dalších vycházejí zprávy z Madridu a fejetony a čtvrtá patří černé kronice a zprávám ze společnosti a kultury.

Není s podivem, že v té záplavě noticек nemají příspěvky Diega Ruize neboli Neuctivého kocoura takový ohlas, o jakém snil. Redakce sídlí v jedné místnosti domu ředitele a vlastníka novin, Augusta Morentína, na ulici Jacometrezo, nad tiskárnou, která noviny vydává a rovněž patří Morentínovi.

„Víš, kdo umřel na cholera? Otec Ignacio García,“ přivítá Diego nadřízený.

„Toho neznám.“

„Byl to teolog a odborník na středověkou botaniku. Vážně kapacita. Jeho dům na ulici San Jerónimo vykradli. Měl bys o tom napsat a tohle rabování v domech obětí cholery odsoudit.“

„Vám přijde zvláštní, že někdo kradl v domě kněze? Lidi mají na kněží vztek, protože neustále shazují vinu za šíření cholery na chudé.“

„A s největší pravděpodobností právem.“

„Vy souhlasíte s církví? Neustále nám z kazatelny opakuji, že cholera je trest Boží za to, že se k němu lidé otočili zády. Teď mi snad ještě přiznáte, že jste karlista.“

„Prostě napiš, co ti říkám.“

„Napišu, přísahám, ale dnes vám nesu důležitější zprávu. Bestie znovu zaútočila, a tentokrát nechala stopy, které by mohly vést k jejímu odhalení.“

Augusto Morentín je dobrý novinář a dobrý ředitel, nadšenec do své profese a oplývá tou největší ctností, kterou může zaměstnavatel vůči svým podržným projevit: platí dobře a včas. Je odhodlaný proměnit svůj plátek v deník stejně úspěšný a precizní jako je *El Observador*, do něž píše Mariano José de Larra, nejslavnější novinář v Madridu. Jeho jediným nedostatkem podle Diega Ruize je, že ho nezajímají zprávy ze spodních vrstev společnosti.

„Myslím, že vně hradeb nemáme jediného čtenáře. Vzpa-matuj se, Diego, copak nechceš opustit čtvrtou stranu? Ne-vidíš, že detaily té tvojí hrůzostrašné lidové báchorky nikoho nezajímají?“

„Přečtete si to, uvidíte, že vás to zaujme.“

Diego se při psaní zprávy o Bertině smrti snažil využít své stylistické schopnosti a všechno, co ví o novinářském řemesle – protože tuší, že právě toho si jeho šéf cení nejvíc.

„Zlatý znak zabodnutý v ústech?“

„A na něm dva zkřížené palčáty. Musíme zjistit, jestli ho měly i ty další. Pokud u nich nic nenašli, můžeme požádat o ex-humaci těl. Je to důkaz, který boří všechny smyšlenky o tom, že se jedná o nějaké bájně zvíře. Bestie je člověk.“

Morentín neodpoví. Čte dál a tu a tam zavrtí hlavou.

„Vrah, který trhá dívky na kusy?“

Ředitel novin se zvedne z křesla, dojde ke krabici s dout-níky a jeden si vezme. Zapálí ho a několikrát z něj usilovně potáhne. Pak vydechne a tvář mu zahálí hustý kouř.

„Ten minulý článek, cos o Bestii napsal...“

„O dívce, kterou našli blízko brány de los Pozos.“

„Na tom přece jen něco bylo. Pamatuju si, jak to zvíře po-psal jeden svědek: jelen s lidskou tváří, co vyje jako vlk.“

„Oba víme, že nic takového neexistuje.“

„Poslyš, Diego, nějaká bájná nestvůra, divoké zvíře, med-věd nebo jelen nebo co já vím, co si lidi myslí, ať už tomu věří, nebo ne, ať si třeba myslí, že je to jen fejton, co nedopatřením

skončil na poslední straně, to je jedna věc. Ale tvrdit, že brutální vrah přímo v Madridu trhá holčičky na kusy a řeže jim hlavy, je něco docela jiného. A to všechno na základě tak bezvýznamné stopy, jako je nějaký znak, co se u nich našel.“

„Copak to nestačí jako důkaz, že ten zločin spáchala lidská ruka?“

„V těžkých dobách nikdo nestojí o zvěsti, které by lid znepokojily ještě víc.“

„To není jen zvěst. Opravdu se to děje, včera jsem to viděl na vlastní oči, done Augusto. Ta dívenka, Berta... Možná kdybyste tam byl taky...“

„Naši čtenáři tohle nechtějí. A my jim dáváme to, co chtějí.“

„A co tedy chtějí?“

„Trochu porozumění. Máme tu epidemii cholery, v domech zemřelých se rabuje, karlisté dál postupují na Madrid a královna regentka se zavřela ve svém paláci. Mnoho lidí přichází o blízké a mají strach, že smrt zaklepe i na jejich dveře. My jako novináři máme povinnost je ujistit, že v tom nejsou sami. Že víme, co Madridany trápí.“

„A kdo řekne rodinám těch zavražděných dívek, že v tom nejsou samy?“

„Jestli chceš psát o medvědovi, co obchází kolem hradeb, posluž si. Klidně z něj udělej chrlič, co se za úplňku probouzí k životu, ryzí smyšlenka, to se mi líbí. Ale o vrahovi malých holek psát nebudeš. Je mi líto, ale nic takového nemá v mých novinách místo.“

„Protože vám víc záleží na tom, abyste nevydělil počestné madridské rodiny, než abyste splnil svou morální povinnost vůči lidem žijícím vně hradeb,“ podotkne Diego s hořkostí smísenou s pár kapkami sarkasmu.

„Jestli pro mě chceš dál pracovat, přestaň chytračit.“ Ukáže na něj doutníkem. „Pusť tu Bestii z hlavy a napiš článek oslavující otce Ignacia Garcíu. V téhle zemi je o význačné osobnosti nouze a právě jsme o jednu přišli.“

Diego odchází našťvaný, ale hádat se s Morentínem nemá cenu – jsou to jeho noviny a on rozhoduje, co uveřejní. Navíc o žádnou roztržku nestojí, má dluhy, potřebuje peníze na zaplacení nájmu, s nímž se zpozdil už několik týdnů. Práce v *El Eco del Comercio* je jeho poslední šance vydobýt si místo v novinářské obci a zajistit si aspoň nějakou stabilitu v životě, který byl až doteď dost nejistý. Donoso už mu to opakoval mockrát: morální zásady jsou skvělé při večerním potlachu, ale když je zima, nezahřejí.

Prochází ulicí Jacometrezo a přemítá. Na tom Morentínově odporu uveřejnit Diegův článek něco nehraje. Jestli se Diego něčím rád chlubí, je to jeho odhad na lidi. Stačí jediný letmý pohled a ví, jestli je žena svolná k jeho pozornostem. Dovede vytušit, kteří sousedi by ho mohli prozradit, když v pronajatém pokoji přijímá dámské návštěvy, podle pevného kroku pozná podvedeného manžela, který se na něj přišel ptát, protože chce odškodnění za nasazené parohy. Vždycky mu stačilo jedno setkání, aby si vytvořil první náčrt něčí osobnosti. A když poznal Augusta Morentína, jeho štetec namaloval čestného muže, který bere novinářinu jako poslání. Někdo takový by jeho zprávu o Bestii neodmítl. Jakkoli nechce vyvolávat paniku bez dostatečných důkazů, pro Diega je nepochopitelné, že by si takový zdroj informací nechal tak lehce proklouznout mezi prsty.

Právě proto se Diego rozhodne pátrat po Bestii dál. Najde dost důkazů, aby Morentínovi nezbylo nic jiného než jeho článek poslat do tisku. Kdyby byl praktičtějšího založení, zavřel by se nejdřív ve svém pokoji a napsal nekrolog zemřelého pátera, jenže jeho prokletím je neuvážená, romantická povaha. Tohle prokletí ho sužuje už od dob dospívání a teď ho žene do Krvavého dvora, na počátku královské cesty do Andalusie, špinavého, smrdutého místa, které zamořuje celou čtvrť a je cítit stovky metrů daleko. Provozuje ho Francouz, který vykupuje přebytečnou krev dobytka z jatek a ve dvoře

ji míchá s dalšími složkami, aby vyrobil hnojivo, ceněné zejména při zahradničení.

Zápach, mouchy kroužící v puchu krve, mula přivázaná k trámu, kotel, v němž klokotá krev... Diego sotva popadá dech a chce se mu zvracet. Francouz se zasměje, spokojený, že je vůči tomuto škodlivému, nesnesitelnému ovzduší imunní.

„Genaro? Ano, to byl dobrý nákupčí hnojiva. A nebyl hloupý, pacholek. Zjistil jsem, kde s ním obchoduje.“

„Kde?“

„V kláštorech. Mniši a jeptišky se rádi starají o svoje sady. A Madrid je klášterů plný. Takže chodil od jednoho svatého ke druhému a prodával hnojivo.“

„Proč o něm mluvíte v minulém čase? Co se s ním stalo?“

„Jsme v Madridu, *mon ami*... cholera. Onemocněl a odvedli ho do lazaretu ve Valverde. Ale sám víte, že tam nikdo dlouho nevydrží. Nevím, zda ho ještě najdete živého.“

Dostat se do Madridu je každý den těžší. Město jako by se obrnilo až po zuby, jako by snad nemoc měla v plánu projít dovnitř branami v hradbách a proniknout do každé ulice, na každé náměstí, za každý práh. Portillo de Gilimón, boční brána, jíž Lucía do města vešla včera, je dnes zavřená, Puerta de Toledo rovněž. Otevřená je jen brána San Vicente, jenže tou smí procházet pouze královské služebnictvo a pradleny chodící k řece. Nikdo další nemůže ani do města, ani ven. Kázání kněží nesou ovoce: mnozí lidé slepě věří, že cholera je jednou z biblických pohrom, neviditelný zabiják, kterého se slal Bůh místo kobylek, protože nejnuznější chudáci přestali na církev hledět jako na svou jedinou matku. Matku, která se o ně nikdy nestarala, nikdy je nenakrmila. Komu ovšem sejde na tom, co se děje za hradbami? Kněží ukázali na viníka – na chudé – a úřadům se hodila záminka je vyhnat. Zapovědět jim přístup do města. Ať si umírají, ale mimo město a královský dvůr.

Na pomoc Lucie přispěchá někdejší soused ze čtvrti Peñuelas, který ji zná a všimne si její usilovné snahy nějak obejít strážné.

„Pojď se mnou. Pár lidí si vykopalo tunel.“

Je to oplácený, bezzubý, trochu zaostalý mladý muž. Luciu překvapí rozhodnost, s jakou ji vede skoro až k Puerta de Toledo. Na skrytém místě tu těsně vedle hradební zdi zeje díra.

„Já se tam nevejdu,“ uculí se soused a pak ze sebe vyrazí hrdelní smích. „Ale ty bys prolézt mohla.“

Lucía čeká na nevyhnutelné, chléb náš vezdejší, na to, o jakou odměnu si muž za svoji ochotu řekne, protože v jejím bídném životě nic jako nezištná pomoc neexistuje. On jí však jen popřeje hodně štěstí.

„A postarej se o svoji maminku, je to dobrá ženská. Jen díky Cándidě jsem už několikrát nepošel hladem.“

Nora má z jedné strany na druhou sotva dva metry, ale je úzká a bahno, které tu zůstalo po včerejším dešti, činí průchod ještě obtížnějším. Lucía se musí plazit, sotva může použít ruce, má strach, že se zasekne a nebude moct dýchat, navíc táhne tašku s tím málem, co ukradla v bytě kněze: přibory, svícen... Vynoří se na opačné straně celá zablácená, skrz bahno neprosvítají ani její rezaté vlasy. Rozhlédne se, aby se ujistila, že si jí nevšiml žádný strážný. Než vyrazí do města, musí najít místo, kde by se mohla umýt. Na náměstíčku de la Leña, kousek od Hlavního náměstí, kde se sejde s Eloyem, má být až za dvě hodiny.

Lucía se během svých toulek naučila celou řadu věcí, mimo jiné i to, s jakými lidmi se může bavit, a před kterými je lepší utéct. Zjistila, že kněží, jeptišky i mniši jsou nepřátelé, a také že po ulici chodí ženy hledající zákazníky, kteří by se za úplatu chtěli těšit z jejich těl. Říká se jim „poběhlíce“ a obvykle se zdržují v odloučených zákoutích města, často i v zadní části kostelů. K dívkám jako Lucía jsou obvykle velkorysé a před policií berou nohy na ramena stejně jako ona. Pakliže některou z nich požádá o pomoc, pravděpodobně se jí dočká.

„Kam si to štráduješ, holka? Jestli tě takhle uvidí, hodí tě rovnou za mříže.“

Lucía pozná na první pohled, že tahle žena je poběhlíce. Nechá se zavést na zastrčené náměstíčko u klášterní zdi. Je tu malá kašna.

„Svlíkni se a pěkně se vydrbej, tady tě nikdo neuvidí. Já o tom musím něco vědět, vodím si sem kunčofty.“

Zatímco se Lucía myje, žena se jí pokouší dát do pořádku oblečení.

„Máš pěkný tělo a rudý vlasy. Chlapi si myslí, že se zrzkou hřeší dvojnásob, mohla bys udělat terno. Třeba by tě vzali

i do nějakýho lepšího nevěstince, třeba toho u Lvice. Co kdybys zašla na ulici Clavel? Máš to stejně zrzavý i tam dole?“

„Já nebudu prostitutka.“

„Tahle hrdost tě brzo přejde, krasavice. Jestli tě chytí, jak kradeš, brzo zjistíš, že podržet chlapovi není tak zlý jako trávit noci ve vězení.“

„Mě nikdo nechytí.“

Poběhlce si sedne na okraj kašny a srdečně se Luciině bezelstnosti zasměje.

„Tohle si zapiš za uši: jediný, co my chudý ženský máme, je naše tělo. To tvoje je krásný, kdybys byla chytrá, mohla bys ho prodávat draze. Já si ve svém věku a s těmahle ceckama vydělám tak leda na suchej chleba. Využij toho, že seš ještě mladá.“

Kostelní zvony ohlásí, že do pravého poledne zbývá čtvrt hodiny. *Jaké asi je ulehnout s mužem?* ptá se sama sebe v duchu Lucía, když se s ženou rozloučí. Některé sousedky z Peñuelas říkaly, že to bolí, jiné zase, že necítí nic. Lucía dosud nechápe, co na jejím těle tak přitahuje mužskou touhu. Už mnohokrát na sobě cítila pohledy, ne-li rovnou ruce šátrající po kůži. Je snad pravda, jak tvrdí ta nevěstka, že jediná skutečná moc, kterou má, je v jejím těle? Vyžene si podobné myšlenky z hlavy, jako by se bála, že by jí do ní její matka mohla vidět.

Sice se mu říká „náměstí“, ale náměstíčko de la Leña je spíš nepravidelná ulička ústící na náměstí de la Aduana Vieja, vedle ulice Carretas. Nemusí jít daleko, Eloye v doprovodu tří nebo čtyř podobných zlodějíčků zahlédne okamžitě. Pozná ho podle čepice, snědé pleti a čiperné gestikulace. A nechápe, jak to, že si nevšimla barvy jeho očí – pronikavě modré. Musela být předchozího dne hodně rozrušená, že jí něco takového uniklo.

Jakmile ji Eloy spatří, oddělí se od svých druhů a jde k ní.

„Já věděl, že přijdeš, kolibříku.“

„Tady máš hodinky. Chytili tě včera?“

„Povedlo se mi zdrhnout. Naštěstí, jinak by mi pěkně nařezali.“

„Vždyť jsi u sebe neměl nic kradeného.“

„Stejně by mě seřezali, kvůli těm lahvím vína. Rozbil jsem jich hromadu.“

„Ten prodavač si to zasloužil. Tys neviděl, jak na mě koukal... Mám tu pár věcí, co jsem včera nakradla, nevíš, kde by se daly prodat?“

„U Jednorukýho. Zavedu tě tam, taky chci prodat ty hodinky.“

Podnik, který provozuje Jednoruký, je pár kroků od ulice Ancha de San Bernardo, v ulici del Pozo, kde podle pověsti ve studni žili zavření dva baziliškové. Cestou k vetešnictví si Lucía vzpomene na matčino vyprávění o dívce jménem Justa, která se do studny ze zvědavosti podívala a bazilišci ji sežehli na popel. Cándida jí ráda vyprávěla podobné historky, aby přiživila její obezřetnost, ale vzhledem k tomu, kde se teď Lucía nacházela, to k ničemu moc nebylo.

Část podniku přístupná veřejnosti je neuspořádaná, je to jakési skladiště, kde vetešníci ze čtvrti Injurias prodávají šatstvo, kovový šrot a výplň ze starých matrací, která se využívá k výrobě novinového papíru. Lucíu překvapí, kolik toho kolem sebe vidí, od hromad špinavého a tisíckrát zašivaného oblečení až po jakési kusy rozvrzaného nábytku. Eloy namyšleně hovoří s chlapcem, který jim vyšel v ústřety.

„Jdeme za Jednorukým.“

„Co mu nesete?“

„To nebudeme ukazovat tobě, ještěrko, ale jemu.“

Dvířka na opačné straně lokálu vedou na dvůr a z něj se vchází do dalšího prostoru, mnohem uspořádanějšího, plného předmětů, které zjevně mají nějakou cenu, dokonce je mezi nimi i ohromný zvon, který musel ještě nedávno viset v některé kostelní věži. Za stolem tu sedí shrbený, starý

lysý muž v košili, která kdysi bývala jistě bílá. Lucía okamžitě pochopí, že Jednoruký není pouhá přezdívka: tam, kde by muž měl mít levou ruku, je jakési kožené pouzdro zakrývající pahýl.

„Co mi neseš, Eloyi? Zas nějaký šunty?“

„Platíš mi jako za šunty, ale jsou to dobrý věci.“

Jednoruký si od něj pravou rukou vezme hodinky s řetíz-
kem a prohlédne si je.

„Šest realů.“

„Víš, že stojí víc, Jednorukej.“

Muž mu hodinky netečně vrátí.

„Tak je prodej někde, kde ti dají víc.“

„No dobře, tak šest.“

„A ty pro mě máš co?“

Lucía za věci, které ukradla v domě otce Ignacia – stříbrné přibory a svícen – utrží patnáct realů. Domyslí si, že za zlatý prsten, který nechala své sestře, by dostala minimálně jednou tolik, ale nestěžuje si. Za patnáct realů nakoupí léky pro matku a jídlo aspoň na týden.

Vyjdou zpátky na ulici a vydají se zpátky k náměstíčku de la Leña.

„Jsem tady každý dopoledne, kolibříku. Kdybys chtěla, víš, kde mě najít.“

„Proč mi pořád říkáš kolibříku? Ale to je fuk, já už musím jít.“

„Jak se dostaneš ven z Madridu?“

„Kousek od Puerta de Toledo je pod hradbami tunel. A jestli ho už zavřeli, dá se projít ještě kanálem, co používají pašeráci.“

„Tak buď opatrná a nenech se chytit. Po ulicích teď chodí sousedské hlídky, nechťejí, aby sem lezli lidi zpoza hradeb.“

Lucía se na rozloučenou domýšlivě usměje, jako by přesně věděla, jak se takovým hlídkám vyhnout, ale jen co udělá pár kroků, znovu zaslechne Eloyův hlas.

„Jednou jsem měl nějaký pochůzky pro královskýho ministra a musel jsem k němu do paláce. Na dvoře měl spoustu exotických ptáků dovezených z Asie a Ameriky. V jedné kleci byl takovej maličkej s ohnivě červenou hlavou. Komorná mi řekla, že je to kolibřík. Líbil by se ti, strašně rychle máchal křídýlkama, takže to vypadalo, že jen tak klidně visí ve vzduchu, a pak zničehonic přeletěl jinam. Skoro ho nešlo pořádně zahlídnout.“

Lucía si jeho vyprávění zvědavě vyslechne. Je to poprvé, co z Eloye cítí záchvěv studu.

O ptáčkovi, kterého jí popsal nový kamarád, přemítá ještě o dvě hodiny později, když se dostane za hradby a dojde do čtvrti Peñuelas k místu, kde ještě včera stál její dům. Představuje si, jak nastupuje na loď a odplouvá přes moře až do džungle, v níž žije tenhle malý červený tvor. Jak ho vidí poletovat kolem nádherné fialové květiny a sbírat z ní pyl, který si Lucía ukládá do sklenice, aby z něj vyrobila elixír, jenž vyléčí její matku.

Zvedne oči od svých bot a dojde jí, kde stojí. Z jejího domova zbyla jen ohořelá zčernalá ruina, stejně jako z mnoha dalších budov v Peñuelas. Trosky pobořených domů, uhlíky, které dosud žhnou, protože se je nikdo nepokusil uhasit. Radši přidá do kroku, spěchá co nejrychleji pryč. Zamíří do vsi, kde bydlí Chlapeček Ramón, cikán, kterému takhle říká, i když je mu přes třicet, jako by navždy uvízl v dětství. Prodává kozí maso a uleželý sýr, který sám vyrábí. Lucía si u něj od obojího kus koupí. Má peníze a chce matce připravit polévku z masa, brambor a cibule. Sestoupí do rokle a vyšplhá se do protějšího svahu, po suti plné křovin a černých ústí jeskyní. Bahno už ztuhlo, takže pro ni není tak obtížné vylézt až k výklenku, jenž se jí stal dočasným domovem.

Jakmile vejde, pochopí, že matčin život visí na vlásku, jako by jen čekala, dokud se její starší dcera nevrátí, aby tu Claru

nenechala samotnou. Hlavu má položenou v dívčině klíně, a Clara tiše pláče a zarývá matce prsty do vlasů, jako někdo, kdo se hrabe v zemi a vytahuje z ní hroudy hlíny. Cándidiny bledé rty, namodralé tváře a nepřítomný pohled věští blížící se sbohem. Jenže Lucía se ještě nechce vzdát. V Clařiných očích se zračí strach a zoufalství, takže ona musí pohledem vyzařovat sílu a odvahu.

„Popadni vědro a dojdí pro vodu. Já založím oheň.“

„Ale... Lucío, já myslím, že umírá.“

„Dělej, co ti říkám.“

Ví, že Clara bude vděčná za trochu čerstvého vzduchu, že si ráda protáhne nohy a hlavně se jí při plnění úkolu uleví od bolesti, která ji pohltila. Ona mezitím sbírá větve, listí, šišky a kameny na ohraničení ohniště. Když se její sestra vrátí – trochu pod tíhou vědra napadá na jednu nohu –, nalije vodu do kotlíku a postaví ho na oheň. Vhodí do něj cibuli, dvě brambory a kus masa. Jeskyní se line lahodná, pronikavá vůně, vůně dušeného masa, které jim tolikrát vařila Cándida.

„Matka už je asi mrtvá.“ Clara přitiskla matce ucho k hrudi, pohládila ji po tvářích a ústy vyhledala ta její, aby se pokusila zachytit její dech. Pak ji vzala za ruce.

„Vůně jídla ji oživí. Věř mi.“

Lucía vytáhne z kotlíku dušené maso a vdechne jeho vůni. Pára stoupající z vařící vody rozpustila led v jejích očích, takže jí po tvářích stékají dva pramínky slz. Otře si je hřbetem ruky, nechce, aby ji sestra viděla plakat, musí zůstat silná. Ale Clara ji nevidí: opřela si hlavu o matčino rameno a přivinula se k jejímu tělu, aby se rozloučila.

„Říká se, že vůně dobrého dušeného masa pomáhá zemřelým vystoupat k nebi.“ Lucía zadržela slzy a její hlas zní pevně.

„Kdo to říká?“

„Chlapeček Ramón.“

„A ten to ví odkud?“

„Cikáni toho o smrti vědí spoustu. Duše z těla nevyjde, pokud to kolem smrdí jako hnůj. Ale když to hezky voní, tak jo.“

Clara se na pár vteřin odmlčí, slyšet je jen praskot hořícího dřeva a bublání vody. Jako by přemýšlela nad smyslem té báhorky. Nakonec vstane a podívá se skrz dým sestře do očí. Má pocit, že se jí vlhce lesknou.

„Tak ji musíme přitáhnout blíž k ohni.“

Chytí matku v podpaží a přisunou ji ke kotlíku. Nastaví ji, jako by to byla hadrová panenka, takže nakonec napůl sedí, napůl leží mezi nimi. Lucía jí zvedne bradu, aby se mohla lépe nadechnout vůně jídla. Po očku se podívá do sestřiny tváře.

„Kam ta duše jde, když vyjde z těla, Lucío?“

„Vystoupá k nebi a promění se v ptáčka. Matka se stane ptáčkem tisíce barev, malinkým, ale tak krásným, že každý, kdo ho uvidí letět, padne v mdlobách k zemi. Vždycky nad námi bude bdít, ale ani jedna z nás ji neuvidí, protože nás oslepí slunce. Ale bude tam. Bude nad námi létat na svých malých křídlech.“

Clara se usměje a vyhlédne z ústí jeskyně k obloze, na mračky, které po ní plují a k nimž stoupá vůně dušeného masa a Cándidina duše, aby se stala pestrým ptáčkem. Lucía ví, že se jí povedlo umenšit Clařinu bolest, je si ovšem vědoma toho, že po dnešku přijde zítřek. Bolest z matčiny smrti bude snesitelnější, ale hlad ne. Až zaplatí za kousek písečné půdy na hřbitově svatého Mikuláše, který je čtvrti Peñuelas nejbližší, z patnácti utržených realů nezbude nic. A z čeho budou žít pak?

Fantasmagorie začaly původně jako umění komunikovat s mrtvými. Postupem let se přetavily v hororová představení, během nichž se stínohra a *laterna magica* využívaly k promítání koster, démonů a zmučených duší k vyděšení publika, ale skutečného úspěchu dosáhly až ve chvíli, kdy nasadily odlehčený tón a přizpůsobily se vkusu dam. V Madridu se rozmohly v době francouzské nadvlády, uváděla je divadla v ulicích Victoria a Fuencarral. Následně jejich sláva pohasla, protože jednou z podmínek úspěšného představení byla tma, což vyvolávalo nedůvěru církve. Po zrušení inkvizice se situace uvolnila a fantasmagorie se opět začaly úspěšně hrát na ulici Caballero de Gracia, ovšem kdoví, zda divadla jako tolik dalších věcí zase brzy neuzavřou kvůli choleře.

V Divadle fantasmagorií mají Madridané návodkem k představení možnost vidět psa, který si získal obdiv publika tím, že dokáže odpovídat ano – když pokývá hlavou – nebo ne – když zavrtí ocasem – na jednoduché, obecné otázky: Objevil Kolumbus Ameriku? Je Země kulatá? Hlavní zábava ale přichází s těmi, kdo se dobrovolně poddávají psím proroctvím otázkami osobní povahy: Čeká mě letos svatba? Bude se mi dařit v obchodě? Donoso Gual se od otevření divadla do fantasmagorií nadchl a nemine večer, aby ho nenavštívil. Tentokrát ho doprovází jeho přítel Diego Ruiz, který chce využít příležitosti a bývalého královského strážníka vyzpovídat.

„Zlatý odznáček zabodnutý v hrdle mrtvoly?“

„A na něm dva zkřížené palcáty.“

„Připadá mi to přitažené za vlasy, Diego. Ty máš v hlavě ještě větší fantasmagorie, než dávají tady v divadle.“

„Nic jsi o tom v policejních kruzích neslyšel?“

„Mám v popisu práce střežit madridské brány, jak bych tam mohl něco slyšet?“

„Třeba si nějaký jiný strážník pustí pusu na špacír. Dej mi o tom vědět.“

„Pokud někdo najde u mrtvoly zlatý odznak, stopí ho a pak ho prodá, to mi věř. Já bych to udělal.“

Diego o případu neustále přemýšlí. Všechny čtyři dosud nalezené zabitě dívky nejdřív na nějakou dobu zmizely, až posléze někdo pohodil jejich rozčtvrcená těla – a vždycky se zdálo, že nebyly mrtvé dlouho. Spolu s oděrkami, které doktor Albán objevil na Bertině zápěstí a Diego je na vlastní oči viděl, to znamenalo, že je někdo před vraždou několik týdnů věznil. Ale proč?

„Já nevím, Diego, je to zvíře, medvěd... Ty víš, proč medvědi dělají to, co dělají? Protože já teda ne.“

„Přestaň s touhle obehnanou báchorkou. Ten, co je zabíjí, je člověk jako ty a já.“

„Pak není potřeba být génius, abych si představil, co s nimi během těch týdnů dělá... Copak ti nedochází, že je lepší věřit historce o medvědovi? Jaký musí člověk být, aby takhle roztrhal dítě?“

„Bestiální...“

Dívky vězněné několik týdnů. Dívky, které nikoho nezajímají, nikoho kromě téhle zrůdy, která je zneužívá, dokud se jí neomrzí, a pak je rozsápe, roztrhá na kousky jako ze skládačky, jako by chtěla zamést stopy po tom, čeho byly svědky. Jakkoli se to zdá hrozné, je to to jediné, co zatím dává smysl.

Diega z bloudění úvahami vytrhne ženský smích. Jeho majitelka stojí před věštícím psem se svým doprovodem, extravagantním mužem v plášti, lakýrkách a s bílým šátkem uvázaným kolem krku. Tohohle dandyho – jak se podobným říká v Londýně – už na fantasmagoriích viděl, má plavé, kudrnaté vlasy, a pokud Diego ví, jmenuje se Ambrose. Právě se psa zeptal, jestli jeho společnost byla někdy nevěrná své-

mu manželovi, a zvíře kývá hlavou jako smyslů zbavené – což znamená ano. Diego vytěsňuje Ambroseův halasný řehot a potlesk publika, v celém divadle jako by se rozhostilo náhlé ticho a v něm jeho uši slyší jen ji a její křišťálově zvonivý smích.

„Kdo je ta žena?“

„Ana Castelar, manželka vévody z Altollana, toho ministra.“

Diego je jí dočista okouzlený a Donosovi to neujde.

„Nezačínej si s ní. Slyšíš?“ varuje důrazně svého kamaráda.

„Podle toho, co říká ten pes, už ministrowi nasadila parohy mockrát. Na dalších přece nesejde.“

Kráse téhle Any Castelar se stěží něco vyrovná. Ještě jí nebylo třicet, ale už se nejspíš k tomuto věku blíží. Má černé vlasy, tmavé oči, rudé rty kontrastující s bílými zuby, je vysoká a štíhlá a elegantně oblečená.

„Vždyť tu s někým je. Kdyby měla v plánu být manželovi nevěrná, rozhodně ho nepodvede s tebou.“

„Nesouhlasím. Vsadím se s tebou, že ten dandy, co ji doprovází, by měl větší zájem o tebe než o ni, Donoso.“

Ambrose vezme Anu za loket, odvádí ji od psa pryč a šepotá jí něco do ucha. Jejich místo před zvířecím věštcem obsadí další tazatelé. V roji diváků se Anin pohled střetne s Diegovým. Ana spěšně ucukne, ale potom se na něj znovu kradmo podívá, je zjevné, že přestala vnímat šuškaní svého společníka. Nerozvážné, romantické ptáče v Diegově hrudi začne prudce třepotat křídly. Když se Ambrose od Any konečně oddělí, Diego k ní rozhodně vykročí.

„Ana Castelar?“

„S kým mám tu čest?“

„Jsem Diego Ruiz, novinář z deníku *El Eco del Comercio*. Moc rád bych s vámi pořídil rozhovor o nejružnějších dvorských tématech, jež mým čtenářům velmi leží na srdci.“

„Na dvorské záležitosti byste se měl ptát mého manžela.“

„Váš manžel mě nezajímá, zajímáte mě vy.“

Ana mu věnuje opovržlivý pohled, předstírá, že ji jeho troufalost urazila. Diego se však její hrou nenechá zmást, ví, že udička je nahozená.

„Je mi líto, už musím jít. Čekají mě na dýchánku,“ pronese.

„V tom případě...“

Rozloučí se s přehnanou úklonou zdvořilého gentlemana ze staré školy. Se spokojeným úsměvem se vrátí ke svému kumpánovi, jako by jeho krátká konverzace s Anou vyústila v zářný triumf. Nenápadně se ohlédně a sleduje, jak se Ana opět připojuje k Ambroseovi, který nelení a zavěsí se do ní, aby jí do ucha šeptal bůhvíjaké zlomyslné tlachy. Vede ji k východu a její nucený úsměv Diegovi napovídá, že dosud myslí na jejich letmé setkání.

„Budeš z toho mít průšvih, Diego,“ varuje ho znovu Donoso.

„Jen klid, kamaráde. Vždyť jsem nic neprovedl.“

„To už jsem od tebe slyšel mockrát, a nikdy to nebyla pravda.“

Od chvíle, kdy Donosa opustila manželka, protože v duelu zabil jejího milence, se policista na rozdíl od Diega do žádných milostných eskapád nepouští. Doprovází svého přítele do divadla, na pijatyky v madridských krčmách, do kaváren s živou hudbou, a občas, když se přece jen přihlásí o slovo příroda, naopak on Diega prosí, aby mu dělal doprovod ve vykřičeném domě na ulici Barquillo, o němž se říká, že v něm jsou nejkrásnější ženy v Madridu, kreolky z Kuby, nebo, pokud je zrovna při penězích, dokonce i do nevěstince Josefy zvané *Lvice* v ulici Clavel. O lásce ale nechce slyšet ani slovo. Diego naproti tomu v podobných podnikcích zákazníkem nebývá. Dvoření a milostné hrátky ho baví natolik, že ačkoli ho přivádějí do překérných situací, odmítá za chvíle strávené se ženou platit.

Oba přátelé vyjdou z divadla na ulici Caballero de Gracia a namíří si to k Puerta del Sol. Krácejí mlčky, Diego je duchem mimo a překvapeně si uvědomí, že je to poprvé od chvíle, kdy šlápl do bláta ve čtvrti Cerrillo, kdy nemyslí na Bestii, nýbrž na úsměv ženy, kterou právě potkal v divadle. A na zvěsti, které se šíří městem a podle nichž je to známá cizoložnice, a Diego by si přál, aby byly zvěsti pravdivé, a zároveň aby nebyly. Pravdivé proto, že by pak u Any Castelar měl šanci. Nepravdivé proto, že nechce myslet na to, že by skutečně byla tak lehkovážná, jak podle všeho dokazují její četné nevěry a společnost dandyho Ambrose.

Donoso přítele upozorní na jeho zamlklost a správně vytuší, že v jeho hlavě už klíčí románek. Diego ho místo odpovědi radši zavede do malé krčmy v ulici Angosta de Majaderitos, aby si vypili poslední sklenku pálenky, a on tak mohl odvést myšlenky od Any Castelar.

„Potřeboval bych se dostat do lazaretu Valverde,“ prohodí Diego.

„Proč? Chceš taky chytit choleru?“

„Je tam Genaro, Bertin otec.“

„Zapomeň už na tu holku, kamaráde...“

„Jsi přece policista, Donoso. Nechápu, jak to, že to klubko nechceš rozplést, proč ten případ nechceš vyšetřit.“

„Byl jsem policista, než jsem přišel o oko. Teď jsem pomocná síla u městských bran a každý den, kdy se nepřipletu k nějakému průšvihy, jsem zas o kousek šťastnější.“

„Tobě nevadí, že tahle Bestie zabíjí malé holky?“

„Mně hlavně nevadí mít v kapse peníze, abych ti mohl koupit sklenici kořalky. A sobě každý den talíř jídla.“

Diego ho zpraží jízlivým pohledem, aby zakryl lítost, kterou k Donosovi cítí. Byl by taky takhle zahořklý, kdyby oslepl na jedno oko? Možná. Pro lidi je potřeba mít pochopení.

„Dobře, tak mi nepomáhej, nemusíš tam se mnou chodit. Ale nějak mi zaříd', abych se dostal dovnitř.“

Donoso na neodbytného kumpána upře zdravé oko. Dopíje sklenici a naznačí hostinskému, ať oběma dolije.

„Zrovna umřel jeden soudní lékař, o tom se u brány San Vicente přece jen mluvilo. Můžu ti sehnat jeho průkazku. Ale jestli tě nachytají, jak se za něj vydáváš, budeš z toho mít pěknou polízanici.“

„Díky, kamaráde.“

Lucía přelétne pohledem stovky prostěradel, košil a nejrůznějších dalších kusů oblečení, které se suší na břehu řeky Manzanares. V prádelně Paletín, kde pracovala její matka, je asi jen padesát až šedesát míst, nepatří k těm největším. Práním špinavého prádla měšťanů, což je těžká a špatně placená práce, si vydělávají až čtyři tisíce žen, ničí si ruce a jsou často nemocné. Nosiči s velkými koši každé ráno procházejí Madridem, sbírají oblečení k vyprání a nosí ho k řece, kde ho ženy vyperou, a pozdě odpoledne se prádlo zase vrací ke svým majitelům. Kromě neděle nemají pradelny žádné volno ani dny odpočinku – kdo nepracuje, ten nevydělává. V zimě je voda v řece ledová a způsobuje omrzliny, záněty průdušek a revma. Ženy tráví celé dny na kolenou, každá se svou stoličkou ze dřeva, a drhnou prádlo na valchách, dokud špína nezmizí. Spousta z nich – hlavně ty, co pracují na vlastní pěst – si musí vyrábět mýdlo vyvářením kuchyňského popela. V Paletínu ho zaměstnankyním přidělují a taky mají vlastní tým nosičů. Dalo by se říct, že jsou tu lepší pracovní podmínky než jinde, nebýt toho, že tu přijímají všechno prádlo, i od pacientů s cholerou. Některé ženy se nakazily praním právě těchto oděvů, stejně jako Cándida.

„Tvoje matka už týden nepřišla.“

„Umřela. Chtěla bych její místo.“

„Už místo ní máme jinou. Jdi pryč, máme tu hodně práce.“

Ani slůvko soustrasti nebo soucitné gesto. V Lucie vzkypí vztek, nejradši by tomu umaštěnému tlustŏchovi vyškrábala oči, ale ví, že pokud chce v Madridu přežít, musí udržet emoce na uzdě. Navíc má v hloubi duše radost, protože nechce až do konce života každý den trávit v řece jako její matka. Kam Cándidu dostala počestnost, kterou tolik vyžadovala po své

dceři? Na hřbitov svatého Mikuláše. Lucía nemůže dopustit, aby taky takhle zmizela; Clara ji potřebuje. Než odejde, využije příležitosti a umyje se ve veřejných lázních, což je pár mělkých otevřených tůněk v písku na břehu řeky. Koryto řeky Manzanares je celé písčité, voda se rozlévá a tvoří v písku ostrůvky lemované ostružiním a sítinou.

Cestou zpět prochází kolem přístřešků z rohoží zčernalých stářím a sušáků sestavených z klacků, na které ženy věší vyprané prádlo. Každou neděli se na stejném břehu vztyčí stánky s polévkou z dršťek a šneků, stánky, u nichž se pod širým nebem pečou koblihy, stánky s rozličným občerstvením. Scházejí se tu nosiči, většinou Astuřané, a pradelny, z nichž mnoho pochází z Galicie. Lucía a Clara svého otce nepoznaly, ale byl to jeden z nosičů, nejhezčí ze všech, jak jim vyprávěla Cándida, když měla dobrou náladu, se stejně ohnivými vlasy jako Lucía. Zemřel už před mnoha lety, když ho kopl osel, takže si ho nepamatují. Jeho nepřítomnost je jako trhlina v Luciině duši, ale snaží se na něj moc nemyslet. Je potřeba mít hroší kůži, zamknout v sobě smutek na sedm západů.

Tentokrát se do města dostane jedním z kanálů, které využívají pašeráci k převážení zboží, ze kterého nechtějí platit královské clo. Je to mnohem čistší průchod než tunel, kterým dovnitř lezla před pár dny. Na náměstíčku Leña najde Eloye.

„Potřebuju peníze, chci se naučit krást,“ vybafne na něj místo pozdravu, a jakmile to vyřkne, ucítí v sobě matčin odsudek, jak moc by Cándida byla zklamaná, že se její dcera chce stát kapsářkou. *A z čeho máme podle tebe žít, mami?* odtuší v duchu.

„Pojď se mnou a dobře se dívej. Ale ne moc zblízka.“

Zamíří k Puerta del Sol a Lucía o kousek poodstoupí, aby mohla Eloye sledovat při činu a nevzbudila podezření. Chlapec mistrně vytáhne z kapsy peněženku muži, který si ničeho nevšimne, stačí se k němu přitočit, když ve skupince lidí nedává pozor. Je spousta zlodějíčků využívajících lidské

nepozornosti, kteří své řemeslo provozují u východů z divadel nebo v tlachajícím davu na schodišti před klášterem San Felipe el Real, na začátku ulice Mayor. Právě tam se scházejí obchodníci, aby probrali denní novinky, a tvoří pro kapsáře vyhledávanou kořist.

Potom Eloy na Lucii mávne, aby s ním šla do ulice Preciadós. Ukáže jí peněženku.

„Smůla, není moc naditá. A teď to zkus sama, kolibříku.“

„Já to neumím, vždyť mě chytí.“

Eloy se užuž chystá se jí vysmát, ponouknout ji, aby to navzdory nezkušenosti přece zkusila, každý musí nějak začít. Ale pak se na ni obezřetně podívá a jde na to jinak.

„Nevím, jestli tě vezmou. Sorian o ženský nestojí, říká, že jsou s vámi jen potíže a že si peníze dokážete vydělávat i jinak.“

Odvede Luciu na ulici Tudescos. Kousek odsud, v ulici Leones, je krčma jménem Traganiños, kde se scházejí prostitutky a lotři, a kterou svými návštěvami proslavil Luis Candelas, nejznámější loupežník v celém městě a nejspíš v celém Španělsku. Stejně jako u Jednorukého, i tady Eloy bez zastavení projde lokálem a zamíří si to do zadní části podniku. Stojí tu ošklivý, hubený chlapík s jedním slepým okem a vedle něj se dva mladíci na figuríně oděné do elegantních šatů učí štípnout peněženku.

„Co tu chceš, Eloyi? A kdo je tohle?“

„Moje kamarádka, jmenuje se Lucía.“

„No, tak se zase seberte a koukejte vypadnout.“

Lucía před něj předstoupí.

„Pane, musím se naučit krást, potřebuju peníze. Zaplatím vám z toho, co nakradu, půjdeme půl na půl.“

„Pane? Tady žádný pán není. Táhní!“

„Prosím.“

„Jestli chceš prachy, jdi šlapat chodník. Nebo rovnou do bordelu, zrzky jako ty jsou tam ceněný zboží. Padej!“

Eloy a Lucía odevzdaně procházejí ulicemi nezvykle liduprázdného města. Polovina obyvatel je nemocná zavřená doma, a mnozí z těch, co jsou zdraví a ven by mohli –, tedy ta druhá polovina – se kvůli strachu z cholery ven neodváží. Pro kapsáře jsou to těžké časy.

Eloy své kamarádce ukazuje místa, která by v Madridu měla znát, kde bývá víc strážníků a je lepší tam nechodit, v jakých kostelích se může žebrat a u kterých už mají žebráci svá stálá místa – ta jsou nejlepší –, kde člověk dostane talíř čirého vývaru nebo kousek chleba, pokud má už opravdu hlad.

„Doved’ mě na ulici Clavel. Chci najít jednu ženu, říká se jí Lvice.“

„Lvici Josefu?“

„Ty ji znáš?“

„Tu zná každý, kolibříku.“

Eloy na Lucíu spiklenecky mrkne na znamení, že jí rozumí, nepatří k těm, kdo by ji soudili za to, že chce prodávat svoje tělo. Když spolu jdou po ulici Leganitos, zaburácí za nimi hlas jako hřmění hromu.

„To je ona!“

Lucía se s úlekem otočí a vyděsí se ještě víc: je to ten dvoumetrový obr s popálenou tváří. Vystřelí s Eloyem k náměstí Santo Domingo, kde se rozdělí. Eloy se vymrští a vyskočí na schůdky u postranních dveří kočáru, který zrovna zatačí do ulice Ancha de San Bernardo. Lucía se schová ve vozíku plném pomerančů stojícím před tržištěm. Nemá ponětí, jestli ji pronásledovatel viděl. Schovala se sice pod špinavou plachtou, ale bojí se, že její úkryt není dostatečný. Má pocit, že slyší obrovské dunící kroky, ale je to jen její poplašené srdce. Kára se rozjede a Lucía se nechá ukolébat drkotáním kol po dlážděných ulicích. Představuje si, že ji už nikdy nenajdou, že povoz dojede až do Valencie a tam naloží náklad pomerančů na loď plující někam daleko, k novému životu v exotické

zemi. Jenže její představy se roztříští na tisíc kousíčků, protože v nich není Clara.

Matku pohřbily před dvěma dny a od té doby její sestra jen pláče a schovává se u zadní stěny jeskyně jako vystrašené zvířátko. Tam ji Lucía každé ráno zanechává a také ji tam každý večer nachází, když se vrací ze svých toulek po městě. Musí Claru z té propasti vytáhnout. Musí jí dát budoucnost, lepší život, než jaký vedou teď.

Povoz zastaví a Lucía se rozhodne z něj vyskočit a dál pokračovat pěšky. Sejde ulicí de la Bola a zahne doprava do úzké postranní uličky. Připadá jí to jako dobrý způsob, jak zůstat nepozorovaná, jenže udělala chybu. Z uličky nevede žádná cesta ven, končí u zdi, na níž někdo zavěsil improvizovaný sušák na prádlo, líně se na něm třepotá několik bílých blůzek a modré kalhoty. A když se Lucía chce vrátit ve vlastních šlépějích na ulici, obr jí zastoupí cestu. Nemá kudy utéct. Couvá, hledá okno, kterým by se mohla protáhnout, dveře do uhelného sklepa nebo spásnou šachtu. Nikde nic.

„Kde jsou ty věci, cos ukradla? Ten prsten...”

Obr má hluboký hlas s podivnou rezonancí, zní, jako by vycházel z propasti.

„Nemám ho.“ Lucie se nepovede zklidnit roztřesený hlas.

Muž vytáhne z boty nůž, je dlouhý a čepel se leskne, jako by ji dnes ráno vycídl.

„Vyklop to, nebo tě zabiju.“

Lucía ví, že to není planá výhrůžka. Klidně ji v téhle uličce doprovodí ze světa.

„Nemám ho u sebe, je doma.“

„Kde bydlíš?”

Tohle mu ovšem prozradit nesmí. Nechce toho obra zavést k jeskyni, v níž se ukrývá Clara.

„V ulici Peñuelas, číslo popisné čtyři.“

Řešení, které ji napadlo, je dát mu správnou adresu, i když tam už nebydlí. Ulice Peñuelas už ve skutečnosti ani

neexistuje: chatrče byly do základů vypálené a to, co bývalo důležitou tepnou celé čtvrti, je teď jen ohromnou jizvou v zemi.

„Lžeš.“

Hromotluk se k ní přiblíží a Lucía ví, že je to její konec. Poslední myšlenku vyšle ke Claře, ví, že její sestra se sama neprotluče. Oslepí ji záblesk ostří směřujícího k jejímu obličej, zvrátí hlavu, aby měl vrah snazší přístup k jejímu hrdlu. Pak ovšem uslyší tlumené zasténání a otevře oči. Obr má kolem krku konopný provaz, dusí se a snaží se ze smyčky vyprostit. Podobné šnůry křižují uličku sem a tam, jsou to šnůry na prádlo a Eloy se jedné zmocnil a udělal z ní oprátku.

„Uteč!“

Lucía jeho hlas nepoznává, protože i Eloy vnímá nebezpečí a strach jeho obvykle nafoukanému frajerskému tónu dodává zpěvavou rozechvělost. Lucía najde za zrezivělou, polámanou klecí plnou peří klacek a praští hromotluka právě ve chvíli, kdy Eloyovi začnou docházet síly.

„Ale teď už musíme fakt zdrhat!“ křikne zlodějíček. „Utíkej, co to půjde!“

Využijí pěti vteřin, kdy se obr po jejich útoku vzpamatoává, a než se oklepe, rozběhnou se. Eloy je rychlejší a brzy se Lucíe ztratí z dohledu. Lucía běží dál, neohlíží se, běží, co jí síly stačí, zastaví se až po dvaceti minutách, chce se jí zvracet a je úplně vyčerpaná. Po obrovi nikde ani stopy, ale Lucía nemá pocit, že by byla v bezpečí. Tohle odteď bude její život? Bude muset stále prchat, stále bude na útěku před tímhle mužem?

Ví, že rozsudek je už vyneseno: vrátit mu prsten by k ničemu nebylo. V ulicích Madridu se toulá obr, který se nezastaví, dokud nebude mrtvá. Jediné, co může Lucía udělat, je vzít sestru a nechat tohle prokleté město za zády, jenže do takového dobrodružství se nemůže pustit s prázdnými kapsami.

Potřebuje peníze. Třeba si vydělá dost na to, aby sobě i Claře zajistila budoucnost. Budoucnost, v níž bude moci zase klidně spát.

Na prahu domu v ulici Clavel sedí pihatá, kudrnatá holčička a hraje si s hadrovou panenkou. Lucía se jí představí a zjistí, že se jmenuje Juana.

„Je tohle dům Lvice?“

„Teď zrovna spí,“ odpoví dívenka a posadí si panenku vedle sebe, jako by se chystaly společně vypít čaj.

„Je poledne.“

„Lvice, moje máma a ostatní ženský pracujou v noci. Chceš pracovat s nima?“

„Nevím.“

„Mně řekli, že tu nemůžu pracovat, dokud mi nebude čtrnáct. Ale až mi bude čtrnáct, tak budu taky v noci s nima a se zákazníkama...“

„A kolik ti je?“

„Jedenáct.“

„Stejně jako mojí sestře Claře. V kolik teda vstávají?“

„Ještě musíš pár hodin počkat. Kdybys je probudila moc brzo, rozzlobí se... Chceš si se mnou hrát? Tohle je Celeste.“ Juana rozpohybuje panence ručky a promluví tenkým hláskem. „Jsi moc krásná, Lucío, líbí se mi tvoje zrzavý vlasy. Můžu si na ně sáhnout?“

„Jistěže můžeš, Celeste.“

Juana s panenkou doletí k Lucíiným vlasům, pohladí je hadrovou ručičkou až k rameni a potom jí sjede do výstřihu. Dál předstírá, že mluví panenčíným hlasem.

„Jestli chceš, aby s tebou chlapi rádi šli, musíš jim ukázat víc, zlato, jeptišky vídají každé den.“

Panenka zaboří hlavu mezi Lucíina ňadra a Juana se rozesměje. Lucía se snaží zakrýt své rozpaky; pokud chce pracovat v tomhle nevěstinci, nesmí dát najevo strach.

Ještě než Diego dorazí ke klášteru, v němž se nachází lazaret Nuestra Señora de Valverde, už skoro ve Fuencarralu, musí ustoupit z cesty. Vyžadují to vojáci doprovázející vůz, v němž vezou osm mužů nakažených cholerou, které odhalily každonoční sousedské hlídky v Madridu. Jeden z nemocných zevnitř zakřičí: „Vezou nás na smrt!“

Všichni se dívají jinam, nikdo se nechce vojákům postavit a riskovat život tím, že pomůže nakaženým. Strážníci mají za úkol se postarat, aby tihle muži nepřišli do kontaktu se zdravými lidmi, a odvézt je po těch nejdlejších cestách pryč z města. Říká se, že do lazaretu je vezou, aby je tam léčili a zabránili roznášení nákazy, ale všichni vědí, jak těžké je se odtamtud dostat, skoro nikomu se to už nepovede. Možná jsou slova toho muže pravdivá, možná jim místo léčení jen uspíší umírání. Lékaři pracující v lazaretu mají dobrý plat, čtyřicet realů za den, ale také čelí tomu největšímu nebezpečí: riziku, že se od nemocných sami nakazí. Městská rada navíc čas od času vyhlásí karanténu a pak musejí lékaři zůstat několik hodin nebo i dní zavření v lazaretu. Toho se Diego Ruiz bojí nejvíc: že vejde dovnitř a už se nedostane ven.

Zaklepe na dveře, a zatímco čeká, až mu otevřou, začne svého rozhodnutí litovat, užuž se chystá otočit na podpatku a vrátit se do města, do redakce, do ulice Jacometrezo, do svého světa, zapomenout na Bestii, na Bertu i na Genara. Měl by napsat ten článek o rabování v domech zemřelých, co po něm chtěl Morentín, když se viděli naposledy.

„Kdo je tam?“

Dveře otevře strážný, který má ústa i nos zakrytá špinavým šátkem. Diego mu ukáže doklady lékaře, který zemřel před několika dny, opatřené toho rána Donosem Gualem. Strážný

si je prohlédne a pak se jde o něčem – Diego neví o čem – poradit do čehosi, co musí být strážní domek. Po několika minutách se vrátí.

„Můžete dál. Nate, radši si taky zakryjte pusu.“

Podá mu kus bílé látky, stejný, jako má on sám, a ukáže Diegovi, jak si ho nasadit na nos a ústa.

„Neví se, jestli to k něčemu je, ale jeden z felčarů tvrdí, že se tím brání nákaze, a nařídil, že to máme nosit všichni. Pokud někoho chytí bez toho, čeká ho srážka z denní mzdy.“

„A funguje to?“

„Já bych řekl, že ne, pořád odsud vynášejí lidi nohama napřed, pacienty, doktory, nemocný... Co tu chcete vy?“

„Hledám jednoho pacienta. Jmenuje se Genaro a žil v Cerrillo del Rastro. Nevím, jestli ještě žije.“

„Tak to ten Genaro musí bejt hodně důležitý, že jste kvůli němu šel až sem, ale bojím se, že nemáme moc věrohodný seznamy. Budete si ho muset najít sám.“

Diego vejde do lazaretu. Klášter se sice proměnil v přeštnou zastávku pro choré, ale stále ho zdobí některé působivé prvky církevní architektury: klenuté stropy, sloupky s hlavicemi, vitráže, okna s okenními sloupky... Diego mívá zdravotnický personál, všichni mají zakryté nosy a ústa, a občas se někoho z nich zeptá na Genara, dokud ho jeden z nich nenavede správným směrem.

„Genaro? Ten, co prodával hnojivo?“

„Přesně tak. Ještě žije?“

„Žije, ale dlouho už asi nevydrží. Leží ve starém refektáři.“

Refektář je střídmy, rozlehlý sál. Kdysi v něm musely stát dlouhé stoly a dominikánští mniši tu usedali k jídlu. Ještě tu je kazatelna, ze které jeden z nich předčítal Písmo svaté, zatímco ostatní obědvali či večeřeli. Teď prostor plní asi dvacítká lůžek pro umírající pacienty. Genaro leží na lůžku po straně, poblíž okna vedoucího na klášterní dvůr. Aspoň tu má světlo a čerstvý vzduch.

„Genaro?“

Bertin otec má mrtvolný výraz, a i když je vyčerpaný, dosud žije.

„Našli jsme vaši dceru Bertu.“

„Je v pořádku?“

Jeho otázka je tak plná naděje, že se Diego zastydí, a všechno, co plánoval Genarovi říct, se mu vykouří z hlavy. Jaký smysl by mělo muži před branami smrti vyprávět, že jeho dceru někdo rozsápal na kusy? Proč mu popisovat podrobnosti o tom, co si nejspíš vytrpěla během několika týdnů věznění? Zvědavost a novinářské ambice, které ho přiměly pod cizí identitou vstoupit do lazaretu a promluvit s Bertiným otcem, se proměnily v horoucí zhnusení, které Diego jen těžko dokáže snést.

„Je v pořádku.“

Je hotový zázrak, že Genarovo cholerou zmučené tělo ještě dýchá, že jeho srdce ještě pumpuje krev, že se jeho rty při myšlence na milovanou Bertu dokážou roztáhnout v letmém úsměvu.

„Díky bohu. Myslel jsem, že ji Bestie ulovila.“

Báchorky o Bestii jsou ve městě téměř neznámé, ale o to populárnější jsou venku za hradbami, kde se její existence stala prvním a hlavním strachem každého otce, který pohřešuje dceru. Diego se posadí vedle Genara a ten ho vezme za ruku, je tak lehounká, že novinář pohlazení skoro necítí. Namočí kus hadru v umyvadle a začne nemocnému otírat čelo. Genaro mezitím vzpomíná na dceřino pěvecké nadání.

„Občas zavřu oči a mám pocit, že ji slyším.“

Berta se scházela s hudebníky a tanečnicemi flamenka z předměstí, vypráví. Jejich veselice občas trvaly až do pozdních hodin. A dokonce si získali určitý vzhlas i ve městě, protože minimálně jednou přišli lidé z Madridu a muzikanty si odvedli, aby vystoupili v nějakém nóbl domě. Zpívali tam až do rána. Cestou zpátky, vyprávěla mu dcera, ztratila svoje

společníky z dohledu a zůstala na cestě do čtvrti sama. Ně-
kdo, nebo spíš něco ji pronásledovalo. Vyděsila se a utíkala
až do Cerrilla, až domů.

„Vím, že ji honila Bestie. A to zvíře si zapamatovalo její
pach. Nechtěl jsem, aby dál chodila na tyhle tancovačky a vra-
cela se až po setmění, ale... kdo by ji mohl zadržet? Berta žije
pro zpěv... a jednoho dne se nevrátila.“

„Buďte klidný, už je zpátky. Byla to jen nerozvážnost mlá-
dí, strávila s těmi hudebníky několik dní...“

Genaro přimhouří oči, jako by se nechával unášet konej-
šivou ukolébavkou. Zdá se, že díky představě, že jeho dcera
je v bezpečí, už nemá potřebu dál lpět na životě.

„Pověděla vám Berta, jak vypadalo to zvíře, co ji tu noc
pronásledovalo?“

„Sotva ho viděla. Byla tma a Berta měla strach, ale říkala
mi, že mělo ještěří kůži. A že dusalo, jako by vážilo přes me-
trák.“

Ještěří, medvědi, jeleni a divoáci. Strach překrucuje reali-
tu, je takřka nemožné ze všech těch popisů získat něco prav-
divého. Možná ohledně velikosti: Člověk, který se skrývá za
maskou Bestie, musí být pořádný kus chlapa, pokud pouhým
svým stínem vyvolává takovou paniku.

„Ví moje dcera, že jsem v lazaretu?“

„Ví a ráda by vás přišla obejmout.“

„Nedovolte jí, aby sem chodila, nechci, aby se nakazila.
Já už odsud nevyjdu, nikdy už neuvidím její úsměv, nikdy
znovu neochutnám dobré víno.“ Genaro zkriví obličej v čem-
si, co má být úsměv. „Člověku nedojde, co má doopravdy rád,
dokud o to nepřijde.“

„Pro Bertu není bezpečné sem chodit, ale já vám klidně
lahev vína donést můžu.“

„Ani vy byste na tomhle krchově neměl trávit moc času.“
Genarovi se zamlží oči. „Vzkažte mojí holčičce, že jí žehnám,
a mrzí mě, že se o ni nemůžu dál starat.“

„Nebojte se, povím jí to.“

„Ať nepřestává zpívat. Její hlas je dar od Boha. Díky němu tenhle svět za něco stojí.“

Diego cítí, jak se mu v krku dělá knedlík, a nevzmůže se na víc než na přikývnutí. Vstane a se svěšenou hlavou vyjde z refektáře. Tohle už nedělá jen kvůli vlastnímu úspěchu, ale pro Bertinu památku. Aby se v tomhle nemocném městě ještě dalo usilovat o spravedlnost. Našel nit, za kterou může začít klubko rozplétat: večírek v nóbl domě, cikány, kteří dívku doprovázeli. Možná právě tam si Bestie vybrala Bertu za oběť, i když ji ještě v tu chvíli nedokázala ulovit.

Diego hledá východ z lazaretu, když vtom za sebou uslyší ženský hlas.

„Pane Ruizi... Nikdy by mě nenapadlo, že vás tady potkám.“

Žena má zakrytá ústa, stejně jako on, ale její nezapomenutelné oči pozná Diego hned. Není to tak dlouho, co je viděl v Divadle fantasmagorií. Je to Ana Castelar.

„Já jsem rozhodně nečekal, že tu potkám vás.“

„Spolupracuji s odborem pro dobročinnost, chodím sem dvakrát týdně. Ale co mezi těmito zdmi dělá novinář, to není tak snadné vysvětlit.“

Diego by se rád vrátil ke hře svádění, kterou započal v divadle, ale Genarova bolest v jeho srdci zůstává jako kalný nános. Dokonce ani úsměv, který tuší pod šátkem, jenž Aně zakrývá spodní část tváře, jeho chmury nezapláší.

„Přišel jsem na návštěvu,“ zkouší se vymluvit Diego.

„Návštěvy tu jsou zakázané, musel jste se sem dostat nějak jinak.“

„No dobrá, vidím, že se nenecháte vodit za nos. Půjčil jsem si průkazku lékaře, abych mohl promluvit s jedním nemocným.“

„To jste přišel až sem jen kvůli svým zprávám? Doufám, že vám za takové riskování v novinách zaslouženě platí.“

„Ve skutečnosti jsem jen dobrý samaritán. Rád bych si s vámi dál povídal, možná k tomu budeme mít zase příležitost, ale teď už musím jít.“

„Lazaret se právě uzavřel. Jeden pacient se pokusil o útěk, a to nemůžeme dovolit, nemoc by se pak mohla šířit ještě víc. Člověk tu ví, kdy vejde, ale nikdo neví, kdy odejde.“ V Anině hlasu zní tón, který Diego doteď neznal: smutek, nebo by snad bylo přiléhavější říct „porážka“. Každé slovo její poslední věty znělo vážně, upřímně, s rozechvělostí ukazující smířenost se smrtí, kterou ve zdech lazaretu vdechuje s každým nádechem. Pak, jako by se cítila odhalená, určitým způsobem obnažená, se znovu usměje. „Překazila jsem vám nějaké plány? Domnívala jsem se, že vám moje společnost není nepříjemná. Takový dojem jste ve mně zanechal včera večer v divadle.“

„Vaše společnost mi vynahradí všechny nepříjemnosti.“

„To ráda slyším. Navíc tu potřebujeme šikovné ruce.“

„Víte přece, že nejsem lékař.“

„Jistěže jste, stojí to na vaší průkazce. Musím na pochůzku za pacienty a vy budete můj lékařský doprovod. Nebo byste radši, abych nahlásila, že jste si přivlastnil cizí totožnost?“

Diego na ni nerozhodně hledí, neví, jestli myslí výhrůžku vážně, nebo je to jen záminka, jak ho přimět, aby zůstal po jejím boku, než se brány lazaretu opět otevrou. Už mu nepřipomíná tu lehkovážnou ženu, již potkal v divadle. Která Ana Castelar je skutečná? Ta, co se smála šuškáni dandyho, nebo ta, kterou má před sebou teď?

Delfina, Juanina matka, je kyprá, tmavovlasá žena s výstřihem, jaký se v madridských ulicích často nevidí. Její výrazný vzhled ostře kontrastuje s jemným hlasem a milým chováním.

„Dcerka mi říkala, že chceš mluvit se Lvicí. Určitě víš, co děláš?“

„Potřebuju peníze pro sebe a pro sestru.“

Lucía ví, že nesmí dát najevo pochyby. Delfina si ji prohlédne, jako by se rozmýšlela, jestli jí říct ještě něco, ale nakonec to neudělá. Zrovna ona nebude téhle holce radit, ať jde pryč, tuhle práci v budoucnosti sama chystá i pro svou dceru Juanu.

„Je to lepší, než bejt služka a nechat se znásilňovat pánem, nebo pradenou, co se jí dělají omrzliny, nebo žebračkou, kterou všichni pohrdají, nebo manželkou chlapa, co tě mlátí a jen ti plní břicho dětma. Jsou mnohem horší životy než tenhle. I když teď kvůli choleře nemáme tolik kunčoftů jako předtím... Počkej tady, než pro tebe Josefa pošle.“

Odvedla ji do kuchyně, což je asi nejčistší a nejlépe vybavená místnost, jakou kdy Lucía viděla. Doma v Peñuelas měly jen kout, kde se dal rozdělat oheň pod kotlíkem. Tady mají takzvaný „kuchyňský sporák“, Lucía z něj nemůže spustit zrak, ale dotknout se ho neodváží. Je to železná skříň natřená načerno a plná zásuvek se zlaceným kováním. Největší z nich je trouba, do další se dává palivo – uhlí nebo dříví –, do dalšího padá popel, z něž se pak vyrábí mýdlo, a na horní desce jsou prstence, na něž se pokládají kastroly a pánve. Teď je sporák vypnutý, ale v zimě v něm nejspíš hoří oheň celý den, ohřívá se na něm voda a kuchyně se stává nejteplejší místností v domě.

Nejvíc ovšem Lucía závidí při pohledu na velikou mísu plnou cibulí, rajčat, paprik, dýní... Kdyby měla tolik jídla a mohla nakrmit svoji sestru, nemusela by tu být a čekat, až ji Lvice přijme. Napadne ji, že by jídlo ukradla, jenže svědomí jí naštěptává, že by to byla chyba, protože by jim vydrželo jenom pár dní. Lucía tuší, že pokud tu zůstane, povede se jí vydělat tolik peněz, aby mohly z Madridu odejít.

V kuchyni se netrhnou dveře: ženy vcházejí a odcházejí, některé ji pozdraví, třebaže bez zájmu, jiné si jí nevšímají. Postupně k ní začne doléhat tupé dunění, pravidelný klapot, jako když si stařec odměřuje rytmus kroků údery hole. Lucía si představuje, že se blíží Lvice, že do prkenné podlahy buší její podpatky, že se s ní jde setkat, pomalu, možná u toho kouří cigaretu ve špičce. Místo toho ale dovnitř vejde mrzák ve špinavém oblečení. Chybí mu pravá noha, pod vyhrnutou nohavicí kalhot je vidět pahýl končící nad kolenem. Při chůzi používá berle, které snad ani neudrží jeho váhu. Jmenuje se Mauricio a tohle je další den, kdy utekl z chudobince na ulici San Bernardino. Josefa ho tu čas od času nechá přespat výměnou za práci, nejrůznější správký toho, co je v domě rozbité. Mauricio má šikovné ruce, což je asi jediná dobrá věc, jež se o něm dá říct.

„Co ty tu děláš?“

„Čekám na Lvici.“

„Budeš pro ni pracovat?“

„Nevím.“

„Jestli jo, chci bejt tvůj první kunčoft.“

Vrhne po ní chlípný pohled a Lucía se zhnuseně ošije. Znovu ji napadne, že odsud radši uteče, ale to už se vrátí Delfina.

„Josefa tě čeká v zeleném salonku.“

V zeleném salonku jsou zdi vytapetované hedvábím této barvy a čalouněná křesla jen v trochu jiném odstínu, se zlatými nožkami. U stolku sedí Lvice Josefa, nejspíš právě

poobědvala, má před sebou misku, kousek chleba a talířek s máslem.

„Co jsi zač?“

„Jmenuju se Lucía.“

„Co pohledáváš v mém domě?“

Lucía na ni upře nerozhodný pohled. Josefě táhne na čtyřicet, ačkoli je dobře udržovaná, černé, pravděpodobně barvené vlasy má vyčesané do jakéhosi drdolu, čistý obličej a na sobě jen lehký župan. Je vidět, že pod ním je nahý.

„Kolik je ti let?“

„Šestnáct.“

„Lžeš. Jsi panna?“

„Je mi čtrnáct. Nikdy jsem nebyla s mužem.“

„No, tak se svlíkni.“

Lucía si sundá sukni a blůzu, pod kterou má špinavé kombiné.

„Donaha?“

„Jo, donaha.“

Když si ji bordelmamá důkladně prohlíží a řekne jí, ať se otočí kolem dokola, cítí Lucía stud. Musí si z hlavy vyhnat přízrak Cándidy a toho, co by jí matka řekla, kdyby ji teď viděla.

„Máš pěkný tělo. A od přírody zrzavý vlasy, takových jako ty moc není.“

„Už se můžu obléct?“

„Ne, nejdřív ti musíme dát čistý oblečení, ty tvoje hadry se dají tak leda hodit do kamen. Vypadáš jako žebračka. Proč tu chceš pracovat?“

„Potřebuju peníze. Matka mi umřela, dům nám zbourali. Nemáme se sestrou kam jít a sestře je teprve jedenáct let.“

„Život v tomhle domě není snadnej.“

„Pořád bude lepší než ten, co žiju teď. Chci vás poprosit jen o jednu věc: nedovolte tomu mrzákovi, aby se mě dotkl.“

Josefa zazvoní na zvonek a rozesměje se.

„Mauricio? Ani kdyby dal dohromady všechny peníze, co si v životě vydělal, neměl by na to, za kolik prodám tvoje panenství. Dneska můžeš jít domů, a zítra tu buď ve stejnou hodinu.“

Do pokoje vstoupí Delfina.

„Delfino, dej tomu děvčeti oblečení. Slušný, čistý šaty. Od zítřka s náma bude pracovat. A taky jí dej pár realů, ať se nají, vždyť je kost a kůže.“ Josefa Lucíu vezme za bradu a zvedne jí hlavu, upře na ni pohled najednou až mateřsky působících černých očí. „Jestli se nevrátíš, nebudu tě hledat. Ještě si to můžeš rozmyslet, ale jestli zítra překročíš tenhle práh, nechci slyšet žádný stesky. Slzy nesnáším.“

Obchůzka nemocných trvá tři hodiny a Diego musí stanout čelem skutečnosti, již se až dosud vyhýbal. Epidemie cholery požívá ty nejzranitelnější, potřebné, kteří nemají lékaře, jenž by je ošetřil, ani peníze na léky, nemají ani na čisté ošacení a něco do žaludku. Jeho posedlost Bestií a psaním článků, které by mu získaly věhlas na kavárenských dýcháncích, se odsouvá na vedlejší kolej. Teď se vydává na jinou křížovou výpravu: ukázat těmto opomíjeným lidem, že za ně někdo bojuje, tak jak to dělá Ana Castelar, která mezi nemocnými riskuje vlastní život. Patří k nejvýznačnější šlechtě, je manželkou jednoho z ministrů královny regentky, mohla by odpoledne trávit zahálením na měkkých poduškách, po jídání anglických sušenek a banálním žertováním se společníky, jako je Ambrose, a ona místo toho chodí do lazaretu, kde ji nečeká jiná odměna než úsměv umírajícího.

Skutečná Ana Castelar je tahle: žena, která se ze všeho nejdřív věnuje na smrt nemocným, vetchým stařečkům, jimž je třeba dát napít pár doušků vody a ochladit jejich rozpálená těla namočenou žínkou, a potom Diega pobízí, aby se postaral o pacienty, jejichž život visí na vlásku, jež od odchodu do míst, odkud není návratu, dělí jen jedna horečnatá noc. Dobře zná zdravotnické postupy a nezdráhá se je vysvětlit: u těchto pacientů je potřeba vyvolat zvracení inhalací octa a pitím horké vody.

Diego ji doprovází mezi umírající. Ana je rozcuchaná, špinavá, pocákaná zvratky, ale stále se usmívá. Myje nemocným tělo a každého s nepředstíranou laskavostí pohladí. Ukládá je na lůžko jako matka svého syna sužovaného horečkou a otírá jim kapesníkem rty. Ani jednou se nezastaví, jen umyje plechový lavor v kádi s vodou a přesune se k dalšímu. Když

přechází od jednoho pacienta ke druhému, pohled jí zakalí lehký stín smutku, poraženectví, které již Diego zaslechl v jejích slovech. Myslí si, že ji nikdo nevidí, ale Diego si všiml, jak se na okamžik zastavuje, jak se zhluboka nadechuje, možná aby zadržela slzy, které se jí derou do očí, než se opět začne věnovat svým úkolům, a po bolesti, o níž teď Diego ví, že ji v sobě dusí, není ani stopy. Kdo je schopný doprovázet tolik mužů a žen k branám smrti a vnitřně se nezhroutit? Nikdo, a jen velmi málo lidí je ochotných kvůli nim tolik vytrpět.

Diego se činí jako Anin pomocník a začíná si uvědomovat, že jeho okouzlení touhle ženou není stejné jako přitažlivost, již k ní cítil v divadle, nebo ji v něm vyvolaly jiné ženy. Jeho milostná dobrodružství vždy doprovázela posedlost, vzrušující touha získat trofej, jako by ženy byly jen vzácné šperky. Stejná touha, jaká v něm zaplála v divadle, když ho Anina mocná krása přitáhla jako magnet. Tyhle pocity však nemájí nic společného s tím, co se v něm rozhořívá, když kráčí dětským oddělením lazaretu po boku této Any zbavené povrchního pozlátka. Snaží se nad tím moc nedumat ani svému novému vnímání nedávat jméno, není na to připravený, ale nemůže popřít, že se v něm jistojistě něco mění. Ana se posadí vedle plavovlasého kloučka jménem Timoteo, zjevně je to její oblíbenec.

„Je na tom zle, musíme mu pustit žílu.“

„Jak?“ Diego nezasťírá strach.

„Musíme mu naříznout spánkovou tepnu a nechat ho krvácet. Máte pevnou ruku?“

„Vždyť je to ještě dítě.“

„Dítě, které bez toho zákroku nepřežije. Dojdu do lékárničky pro dezinfekci.“

Pevným krokem odejde a Diego si mezitím prohlíží Timoteův potom zbrocený obličej, vyprahlé rty, bledé oči, které se zničehonic zabodnou do těch jeho, jako by ho chlapec prosil o pomoc. Ana se vrátí s téměř prázdnou lahvičkou.

„Vezměte si břitvu.“

Diego čekal nějaký precizní nástroj, třeba jehlu, ale bude to muset zvládnout s obyčejnou břitvou. Ana mu ji podá a Diegovi se roztřeše ruka.

„Počkejte,“ pronese Ana.

Vezme svícen s již skoro vypálenou svíčkou, Diego pochopí a nahřeje ostří břitvy v jejím plameni. Ana mu ukáže tepnu na krku pod levým uchem a Diego přiblíží čepel k chlapcově kůži. Už už podléhá nutkání břitvu zahodit a vzít nohy na ramena, ale pak ucítí dotyk Aniny dlaně. Jejich oči se střetnou a Diego pochopí, že mu Ana důvěřuje. Je si jistá, že to Diego dokáže. Není třeba slov, pohled téhle ženy mu vnukne odvalu, o níž si myslel, že ji nemá. Provede drobný řez. Krev okamžitě vytryskne čistým pramínkem a vytéká jako proud vody klokotající přes balvan.

„Ještě trochu,“ požádá ho Ana.

Diego řez rozšíří. Timoteo se chvěje bolestí a Ana mu drží hlavu oběma rukama. Asi minutu, která Diegovi připadá jako celá věčnost, nechá krev vyvěrat. Potom ránu vydezinfikuje a přitiskne na ni kus látky.

„Zkontrolujte mu pulz.“

Diego chlapci na zápěstí nahmatá tep.

„Zrychlený. Stejně jako můj.“

Ana dál tiskne ubrousek na ránu, aby zastavila krvácení.

„Můj také.“

O chvíli později se jdou nadýchat čerstvého vzduchu na klášterní dvůr. Opírají se o renesanční sloupy křížové chodby. Aně se uvolnil drdol a do tváře jí padají prameny vlasů.

„Ušpinila jste se.“ Diego ukáže na její tvář, těsně vedle koutku rtů.

Ana se špičkou prstů dotkne pár kapek krve, otře je a usměje se.

„Ujišťuji vás, že obvykle bývám jako ze škatulky.“

„Já zas bývám uvolněnější.“

„Nebudu vám lhát, jako lékař nemáte budoucnost.“ Ana se zvonivě zasměje.

„Dovolíte mi, abych vám ukázal, že v jiných ohledech jsem mnohem šikovnější?“

Paní Castelar si odhrne z tváře pramen vlasů a pohlédne Diegovi do tváře. Únava mu sluší, prožitý strach mu projasnil pohled a v chřadnoucím světle soumraku působí jeho výraz klidněji, jako by se ponořil pod vodu. Pak ovšem opět nasadí masku bonvivána, spěšně skrývá ty části své osobnosti, o nichž se domnívá, že se je stydí ukázat.

„Co byste řekl na příští týden, v pátek večer v mém domě?“

„A kde to je?“

„Nepochybuji o tom, že ho najdete, i když vám to nepovím.“

Ana udělá pár kroků směrem do chodby, pak se zastaví a otočí se na Diega.

„Možná nejste lékař, ale zůstal jste tu pro lidi, kteří už nemají nic. A to potřebují ze všeho nejvíc. Někoho, kdo bude stát po jejich boku. Jen málo žen a mužů je ochotných je v jejich utrpení doprovázet.“

Upřímnost jejích slov je pro Diega cennější než pozvání do jejího domu: otevírá mu dveře k poznání skutečné Any. Ana se ztratí mezi sloupy, slunce konečně zapadne a brána lazaretu se opět otevře. Diego se pěšky vrací domů a v duchu si nepřítomně přehrává, co tu prožil. V nejhlubší hloubi jeho bytí sílí přesvědčení, že Ana má zvláštní dar udělat z něj lepšího člověka.

Když se Lucía vrací skrz Peñuelas zpátky do jeskyně, už je tma. Tohle byl vždycky její domov, čtvrť, kde se vyznala, ale dnes – nejspíš kvůli novému oblečení, které jí dala Delfina v nevěstinci – jí připadá, že se změnila, že je všechno špinavější než obvykle. Pověřila Claru, ať koupí k večeři jehněčí vnitřnosti, ale neví, jestli její sestra úkol splnila, nebo půjdou zase spát s prázdným žaludkem.

Mine zeď chránící sklad dřeva pro továrnu na postele, vedle níž se krčí pár ubohých chatrčí, které unikly krumpáčům. O kousek dál je ohrada, kde Hrbáč mezi horami odpadků chová prasata. Nakonec dorazí k rokli, v níž stojí dům strýce Rila, i na poměry téhle čtvrti odpudivé místo, kde ve strašlivých podmínkách v jedné místnosti přežívá asi tři sta lidí. Cándida před ním své dcery vždycky varovala, trvala na tom, že pokud už musejí jít kolem, ať si dávají setsakramentský pozor. V tu chvíli Lucía vycítí, že něco je špatně. Jedna z žen uhne pohledem, zatímco několik výrostků ji nepokrytě pozoruje. Vzduch zničehonic ztěžkl, Lucía nemůže popadnout dech.

Už je skoro u jeskyně, když pod stromem zahlédne jednu ze špinavých misek, co používají na jídlo. Sebere ji a škrábe se do svahu.

„Claro! Claro!“

Jen co vejde, zakopne o kotlík a ten se odkutálí. Vidí klubko zamotaných příkrývek, ve tmě se slabě zaleskne starý, už skoro nepoužitelný příbor. Po sestře nikde ani stopy.

„Claro!“

Tentokrát zaslechne tiché zakňourání ze zadní části jeskyně a rozběhne se za ním – prakticky poslepu, protože dovnitř dopadá jen trocha měsíčního světla.

„Šla jsem koupit ty vnitřnosti, vážně,“ přísahá uplakaně Clara.

„S tím si teď nedělej starosti, pověz mi, co se stalo.“

Musí sestru obejmout, počkat, až se uklidní, až jí přerývané oddychování dovolí mluvit. Clara není jako ona, za což může částečně i jejich matka a její strach z toho, jaké násilí svět jejím dcerám může uchystat.

Příběhy, které jim vyprávěla, o lidech, které zavraždili pro kus chleba, o ženách znásilněných proto, že šly někam samy, způsobily, že z Clary vyrostla ustrašená dívka, která vždy spoléhala na Cándidinu ochranu, a teď, když matka zemřela, na Lucínu.

„Přišli si pro talisman. Lhala jsi mi, vůbec před ničím nechrání!“

Lucía přes Clařin hněv začíná pomalu chápat, co se odehrálo. Její sestra se vydala koupit jehněčí vnitřnosti, přesně jak měla nakázáno. Kočovní řezník je obvykle prodává poblíž továrny na mouku, ale tam Claře řekli, že odešel k domu strýce Rila.

„Tam jsi neměla chodit. Měla jsi ten prsten navlečený?“

„Jo. Bála jsem se, a tys říkala, že mě ochrání.“

Lucía se nadechne. Chtěla by sestru něžně konejšit, vyprávět jí jinou zkazku, aby kouzlo prstenu zachovala, i když se jeho moc občas přeruší. Jenže nejdřív chce zjistit všechny podrobnosti.

„A co se ještě stalo?“

„Všimli si ho a někdo mě sledoval.“

„Víš kdo?“

„Ne, někdo ze čtvrti.“

Když se Clara vrátila do jeskyně, zjevilo se tam několik mužů.

„Mlátili mě, kopali do mě, tahali mě za vlasy. Říkali, ať jim dám ten prsten, a všude to tu prohledávali. Odnegli si matčin kabát a příkrývky.“

„A dalas jim ho? Claro, prosím, tohle je důležité. Dala jsi jim ten prsten?“

„Ne, když jsem slyšela, jak sem jdou, tak jsem si ho sundala. Je tamhle.“

Prsten je zahrabaný v popelu zbylém po ohni, na kterém Lucía včera vařila brambory.

„Ztratil svoji moc?“

„Copak sis nevšimla, že ti nic není? Nebýt prstenu, kdoví, co by ti provedli.“

Lucía sestře prsten navlékne na ukazováček. Clara ho pohladí, jako by na něm závisel celý její život. Neochotně si od Lucíi nechá umýt obličej a Lucía jí na čele, těsně pod linií vlasů, objeví ranku.

Musejí pryč, je naprosto jisté, že ti ničemové se pro prsten vrátí a Lucía tu nemůže zůstat, aby sestru chránila. Přiměje Claru, aby si posbírala skrovný majetek, a pak se spolu uprostřed temné noci vydají k Madridu. Schovají se na místě, které jí ukázal Eloy, když se spolu procházeli, ve fabrice na sirky zavřené kvůli vypuknutí cholery. Sem se nikdo ani nepřiblíží a Lucía věří, že pokud se nenakazily od umírající matky, už se nenakazí.

Sama už se kanály pod hradbami do města i z něj dostala tolikrát, že pro ni jediným problémem bude Claru přesvědčit, aby jimi prolezla taky.

Dívky nevědí, jak se jmenuje, ale říkají mu Bestie, stejně jako lidé ve čtvrtích za hradbami, v nichž řadí. Fernanda, hnědovláska s hřívou až do pasu, která s nimi už není, slyšela zkazky o tomhle zvířeti ve své osadě, ačkoli tehdy ještě nikdo nevěděl, co se se zmizelými dívkami děje. „Bestie vás odtáhne do svého brlohu,“ „Nezlob, nebo tě sežere Bestie, co má tesáky jako divočák,“ strašili ji, jako by šlo o nějaké nadpřirozené stvoření, co číhá v noční tmě.

Kromě toho, že se nejedná o žádné zvíře, o něm nevědí skoro nic. Chodí oblečený v černé, je vysoký přes dva metry, tvář má popálenou a narůžovělá kůže se mu ve světle lamp visících na zdech rudě leskne, že se každé odpoledne svlékne do naha a bičuje se, dokud se nezhroutí na zem v kaluži vlastní krve. Potom z cely vytáhne jednu z dívek a nutí ji, aby mu ošetřila rány. Zpočátku se bály, že je znásilní nebo zbije, ale teď už ne: už si na rituál zvykly.

Dívku si vybere bez předem určeného klíče, ukáže na škoppek s mýdlovou vodou a houbu, a každá z nich ví, co musí udělat. Žádné se nedotkne ani s nimi nemluví, ačkoli občas mu unikne zavrčení, když dívčina stydlivost brání účinnému ošetření. Jediné, co chce, je úleva pro svá rozedřená záda. Ostatní dívky celé scéně přihlížejí, hypnotizované šerem kobky a zurčením pramínku vody dopadajícího z vyždímané houby do lavoru. Je to chvíle něhy a klidu, během níž se nemají čeho bát, podivný okamžik, kterým se nenechají oklamat. Všechny vědí, čeho je Bestie schopná.

Cristina se pokusila o útěk, když Bestie po omytí zjizveného hřbetu zdánlivě podřimovala. Muž – Bestie – ji dohnal na kamenných schodech vedoucích nahoru z kobky. Chytil ji za vlasy a prudce ji strhl dolů, takže Cristina otevřenými

ústý dopadla na hranu schodu. Ostatním nic neřekl, nepřišlo žádné varování, jen kopanec do hlavy a suché zapraskání, jak se dívčina čelist roztržila o kámen. Tenký pramínek její krve se smísil s Bestiinou, která na zemi zůstala po bičování. Muž se oblékl a zmizel, Cristinino tělo táhl po schodech za sebou. Druhý den ráno měla její cela novou obyvatelku. Děvče se třásló stejně jako všechny, když se tu octly poprvé, a řeklo jim, že se jmenuje Berta.

Občas Bestie některou z nich vytáhne z cely, odvede ji a ostatní ji už nikdy znovu neuvidí. Jedny věří, že ji Bestie pustila, že se mohla vrátit domů; jiné tvrdí pravý opak, že ji zabije, stejně jako to udělal Cristině. Jako poslední si vybral Bertu. Všem se po ní stýská, protože ten měsíc, co s nimi strávila, bylo jejich věznění snesitelnější díky Bertě a jejím písničkám, skoro nikdy smutným. Na pár minut mohly zapomenout na skutečnost, na tyhle cely, a občas se dokonce odvážily tleskat do rytmu. Bertina cela je teď prázdná, spolu s jednou další, ale brzy je obsadí jiné dívky.

Všechny si myslí, že je to jejich vina, že se v noci toulaly, kde neměly, samy, bez doprovodu někoho z příbuzných, že si zvolily špatnou cestu. Pocházejí z nejzuboženějších míst v Madridu, z Injurias, z Peñuelas, z Ventas del Espíritu Santo u potoka Abroñigal... Dvě z nich se dokonce znaly ještě předtím, než skončily tady, třebaže sem přibyly každá v jiný den.

Netuší, kde jsou, vědí jen, že je tu osm cel, které tvoří osmiúhelník a je z nich výhled doprostřed kobky, kde se Bestie bičuje. Sice jsou naproti sobě, ale skoro na sebe nevidí; Bestie lampy rozsvěcí, jen když sejde dolů. Žijí v příšeří, ale postupně nedostatku světla přivykly.

Dny tráví o samotě, hodiny jim krátí jen přerušovaný spánek plný nočních můr, pláč, dětské hry a výbuchy zoufalství, které nejednu z nich donutily pokoušet se otevřít mříže tak dlouho, až si poranila ruce. Bestie je navštěvuje každé odpoledne, nosí jim jídlo a vodu, odnáší plné nočníky a dává jim

prázdné, ačkoli ne vždy čisté. Potom, zatímco dívky jedí, se svlékne donaha, vytáhne bič a pečlivě si ho položí ke kolennům. Do ruky ho ale bere až potom, co sám sebe uspokojí. Dívky mlčky sledují, jak zuřivě cuká svým údem, dokud se nepřivede k vyvrcholení. Žádná z nich ještě nikdy muže při něčem takovém neviděla. Potom se Bestie pomodlí, v latině, jako by je chtěla urazit, a sáhne po biči. Potrestá se a vyčerpaně padne na zem. Teprve pak si vybere tu, která mu omyje rány. Rituál probíhá každé odpoledne navlas stejně.

Jakmile Bestie odejde, dívky naváží hovor tam, kde přestal. Fátima, která je tu z nich nejdéle, se sama sebe ptá, proč si ji nikdy nevybere, proč sem vodí další a další dívky jako procesí a ona zůstává zavřená ve své cele a jen se dívá, jak přicházejí a odcházejí. Zpočátku to považovala za štěstí, ale teď si začíná myslet, že tohle dlouhé čekání je svého druhu trest.

Přála by si, aby si jí Bestie všimla, aby si ji vybrala, odvedla ji ven, kde by opět spatřila slunce a mohla se rozběhnout za svou rodinou, za svobodu. Její přání však kalí strach: co se stalo s Bertou? Je zpátky u rodičů, nebo mrtvá jako Cristina? Kamenné schody stoupají ve spirále a ztrácejí se ve tmě. Žádná z nich netuší, co se stane s dívkami, které Bestie odvede nahoru, ani co mají ty, které si vybírá k ošetřování. Právě nad tím přemítá celé hodiny Fátima. Přemýšlí, co ji odlišuje od ostatních. Proč je vždycky tou, co je zavržena.

„Už jsi tady někdy byl?“

Donoso se rozhlédne kolem dokola.

„Ne, znám to jen podle jména.“

„Ještěže máš s sebou mě, vůbec netušíš, do čeho lezeš.“

Ubytovna Santa Casilda, nedaleko brány Puerta de Toledo, patří v Madridu k místům s nejhorší pověstí, ale to Diegovi zjevně nevadí. Jedná se o shluk chatrčí kolem jednoho dvora, v nichž se v určité roční době tísní i pět set lidí; lidí, kteří nevědí nic o potížích s karlisty, o změnách ve vládě, o tom, že volby 30. června vynesly k moci Umírněnou stranu Martíneze de la Rosy. Lidí netečných k hodinám, které odměřují čas těm, kdo se mohou starat i o něco jiného, než co budou jíst. V Santa Casildě končí námezdní dělníci přicházející ze severu pracovat při žních, ale i velká část žebráků z města, chudáci, co žijí z cizích peněz. A také cikáni, s nimiž Berta prožila svou poslední noc na svobodě. Diego zjistil, že všichni jsou členy jediného klanu zvaného „Cabrerovi“.

Když procházejí nuznými prostory ubytovny, její obyvatelé si je prohlízejí se směsicí nedůvěry a nevraživosti. Nejedno se nejspíš v duchu ptá, co je sem přivedlo, kolik mincí jim asi cinká v kapsách, a zda by nestálo za to je zabít a okrást o všechno, co mají při sobě. Krouží kolem nich jako mrchožrouti, ale udržují si odstup. Donoso je pozoruje. Chtěl by si myslet, že ačkoli není ozbrojený, jeho policejní uniforma budí respekt. Navíc je přesvědčený, že páska přes oko, o které přišel při duelu s milencem své manželky, vyvolává pověřivou hrůzu. Jak vždycky říká, pohled jednookého přináší smůlu.

Jeden muž se nakonec rozhodne je oslovit.

„Co pohledáváte v tomdle zapadákově?“

„Hledáme Cabrerovy.“

Vyslovení důvěrně známé přezdívky muže uklidní, takže se k nim začne chovat s jakousi strohou vstřícností.

„Tamhle, v tom vobíleným domě.“

Obílený dům stojí dál od ostatních a přitahuje pozornost, protože nevypadá tak žalostně, dokonce působí hezky a upraveně, jako domy v andaluských vesnicích. Nejenže je bíle omítnutý, ale okna zdobí květináče s muškáty.

„Místní boháči,“ shrne Diego.

Přede dveřmi si hraje skupinka tří až čtyřletých dětí, je jich celkem pět a dvě z nich jsou nahé. Donoso na ně upře pohrdlivý pohled zdravého oka.

„Boháči svoje děti oblékají.“

Z domu vyjde stará žena s kbelíkem vody, chystá se zalévat květiny.

„Hledám Cabrerovy,“ zkusí to Diego. „Slyšel jsem, že žijí v tomhle domě.“

„Tady jsme všichni Cabrerovi. Řekněte mi, co chcete, a já vám řeknu, koho hledáte.“

„Ty, co je asi tak před měsícem najali, aby zahráli a zazpívali na večírku. Měli s sebou dívku jménem Berta.“

„Tu, co ji zabila Bestie? Můj vnuk Baltasar ji znal, tvrdil, že zpívá, jak kdyby sama byla cikánka.“

Žena zajde zpět do domu, aniž by je pozvala dál nebo dala jakkoli najevo, co se chystá dělat. Diego a Donoso zůstanou stát a čekají, pro případ, že je tahle stařena jednou z těch, co laskavost skrývají pod nánosem úsečnosti. O pět minut později vyjde ven Baltasar, mladý, zhruba dvacetiletý cikán, vysoký a urostlý. Chybí mu kus ušního lalůčku, ale přesto se jedná o přitažlivého muže, jenž je nejspíš na večírcích a v kavárnách s živou hudbou velmi žádaný.

„Kdo mě hledá?“

„Jmenuju se Diego Ruiz a jsem novinář, pracuju pro *El Eco del Comercio*.“

„A co váš kamarád policajt?“

„Já jsem nikdo, jako bych tu vůbec nebyl. Mluvit s vámi chce on.“

Baltasar jim poví, jak Berta začala chodit na flamenkové tancovačky, které občas cikáni pořádali. Postupně se odvážíla a zazpívala jim a všechny překvapilo, že nějaká gadžovka zpívá tak dobře. Byla hezká a působila přirozeně, a proto jí nabídli, jestli nechce vystupovat s nimi.

„Věděla, jak z těch nafrněných panáček vytáhnout dobrý špropitný. Ten, co ji unesl, ať chcípne.“

„Tvrdí se, že to byla Bestie.“

„Tak ať chcípne Bestie. Povídá se, že jí utrhl hlavu jako vlk ovci.“

„Zvířata si takhle neubližují. Zabíjejí z hladu, ne pro zábavu. Což se přesně stalo nebohé Bertě a dalším dívkám.“ Diego už má plné zuby toho, jak je vrah stále připodobňován ke zvířeti, takže odpoví až příliš příkře. Jestli si chce získat Baltasarovu důvěru, není to zrovna nejvhodnější přístup. „Promiňte, už jen ta vzpomínka mě bolí. Poznal jsem Bertina otce, Genara. Dcera mu vyprávěla, že ji někdo sledoval, když se vracela z Madridu, z večírku v jakémsi nóbl domě.“

„My jsme ji vždycky doprovázeli až do Cerrilla del Rastro, k jejím lidem, aby v noci nechodila sama. Nevím, co se po tom večírku stalo, zabloudila a... Měli jsme o ni strach, ale druhý den už byla zase v Cerrillu u svého táty. Taky mi povídala, jak se bála, a že měla pocit, že jí je něco v patách.“

„Je možné, že si ji Bestie vyhlédla už té noci. Kde se ten večírek konal?“

„V ulici Turco, ale potom nás ještě pozvali, ať hrajeme dál, v jednom domě na San Jerónimo, poblíž obchodu s vínem. Pamatuju si to, protože jsme si tam nakoupili pár karaf, než jsme vyšli nahoru do bytu. Na podobných místech obvykle nemuzicírujeme, byla tam spousta knih a žili tam dva muži, jeden mladý a druhý starší, vypadali jako kněží, ale zaplatili nám, co jsme si řekli. Nemyslím, že by je naše hudba ba-

vila, spíš to působilo, jako by chtěli, abychom s nimi chvíli pobyli.“

„A byl v tom bytě kromě těch dvou ještě někdo?“

Baltasarova vstřícnost je zničehonic fuč, sjede Diega a Donosa opovržlivým pohledem, jako by právě odhalil pravý důvod jejich návštěvy.

„Chcete vinu za to, co se stalo Bertě, hodit na cikány? O to vám jde? Proto se pisálek s policajtem vydali do týhle prdele světa?“

„To nemám v žádném případě v úmyslu.“

Diego nechce, aby se před ním Baltasar uzavřel, tuší, že by mu mohl ještě poskytnout vzácné informace, jenže mladík už se s nimi nechce bavit, otočí se k odchodu a jen zakřičí:

„Co byste mi asi tak mohli ještě říct? Už jsem slyšel, že to my cikáni jsme otráвили vodu a šíříme cholera. Proč je kněz, co tohle káže veřejnosti, považovaný za svatého? Kněží jsou největší zkurvysyni v tomhle městě. To oni můžou za cholera, a nedivil bych se, kdyby mohli i za Bertinu smrt.“

Tahle zvěst se šíří už několik dní: kněží a mniši, stoupenci Karla Marii Isidora Bourbonského, kteří už rok v takzvané karlistické válce stojí proti Isabelle II. a královně regentce Marii Cristině, jsou údajně odhodlaní zlomit odpor Madridu, a rozhodli se proto otrávit vodu, která se ve městě pije, a nakazit jeho obyvatele cholerou. Absurdní pomluva, která se může uchytit jedině v nevzdělané společnosti, a jakékoli poučování je k ničemu, nemá cenu tisíckrát vysvětlovat, že cholera do Madridu přišla z jiných zemí, že už spoustu let zabíjí po celém světě. Madridané rádi uvěří jakýmkoli zprávám, které jdou proti kléru, nejspíš je to výsledek pohrdání, které se v nich hromadí už několik staletí.

Diego svého přítele odtáhne až do ulice San Jerónimo, chce prozkoumat i byt těch kněží, promluvit s nimi, zeptat se na příčinu jejich výstřednosti. Sám se sice považuje za tolerantního,

moderně smýšlejícího člověka, ale na cikánském večírku ve svatém domě mu něco nesedí. Před vchodem do domu stojí kočár a na kozlíku podřimuje kočí. Diego na něj pískne a chlapík se s trhnutím probere.

„Bydlí v tomhle domě dva kněží?“

„V téhle ulici bydlí kněží ve všech domech,“ odsekne drze kočí.

Donoso přejde ulici a zamíří k obchodu s vínem, o kterém jim pověděl Baltasar. Jeho majitel jim poví, že u něj nakupuje víno celá řada duchovních, že ho nenapadá lepší místo pro prodej vína, než je ulice plná klášterů.

„Ale dva kněží, mladší a starší, to mi zní povědomě. Jako jedni z mála mi moc utržit nedali. Myslím, že bydleli v téhle budově. Její majitel má byt v přízemí, zeptejte se u něj.“

Zabouchají klepátkem na dveře v přízemí a zaslechnou hlas, který křičí: „Už jdouuu!“

Dveře jim otevře shrbený, proplešatělý muž s chomáčky vlasů na spáncích. Zamžourá na ně přes brýle posazené na špičce nosu.

V celé čtvrti sice bydlí hlavně duchovní, ale tenhle k církvi nepatří.

„Bydleli tu, už nebydlí,“ ucedí a zakývá ukazováčkem prave ruky. „Oba umřeli, je to tak pár týdnů, starý i mladý. Cholera si došlápne na všechny, nedělá rozdíly. Neušetřila ani otce Ignacia Garcíu, jen si to představte.“

To jméno Diega zaujme.

„Ignacio García? Ten botanik?“

„A teolog. Každý den mu sem přišla nějaká kniha o kytkách, některé dokonce v latině. Vážně učenec. Ale poslední dobou se začal chovat dost neobvykle. Uspořádali tu cikánskou tancovačku. Jestli jsou na světě dva lidi, do kterých bych nikdy neřekl, že vzbudí takový poprask, byli by to pan Ignacio a jeho společník, otec Adolfo. Možná že cholera lidi připraví o rozum.“

Diego se snaží poskládat všechny dílky k sobě, ale moc mu to nejde. Byt, ve kterém cikáni vystupovali, patřil Ignaciui Garcíovi, teologovi a botanikovi, o němž se mu zmínil Moréntín, a po jeho smrti v bytě někdo kradl. Nedokáže ovšem pochopit, jak souvisí smrt kněze a jeho pobočníka, otce Adolfa, se zmizením a smrtí Berty.

„Nevadilo by vám, kdybychom se po tom bytě porozhlédli?“

Diego nezasťirá, že ho Donosova iniciativa překvapila. Majitel budovy se muži v policejní uniformě neodvážá vzdorovat a předá jim klíče od bytu otce Ignacia. Svěří se jim, že se nemůže dočkat, až uběhne dostatek času a potenciální zájemci se přestanou bát nákazy, takže bude moci byt vyklidit a opět pronajmout.

„Myslel jsem, že se mnou jdeš jen jako statista,“ žertuje Diego, zatímco Donoso strká klíč do zámku.

„Nemysli si, že to dělám, protože by tvoje vyšetřování mělo nějaký smysl. Čím dřív tu skončíme, tím dřív budeme moct složit kosti v nějaké krčmě. Budeš mi muset za poskytnuté služby zaplatit několik rund.“

Byt je skutečně plný knih, skoro všechny se věnují náboženství nebo středověké botanice. Na jednom ze stolků leží malý herbář. Jsou tu dvě ložnice: tu blíž k obývacímu pokoji obýval mladší kněz, otec Adolfo, druhou, větší, pak otec Ignacio. Stále je tu patrný nepořádek po rabování – koště pohozené na zemi, převrácená židle, zotvírané zásuvky.

„Co si asi tak odnesli? Byl to jen obyčejný zlodějíček, nebo někdo, kdo šel po něčem konkrétním?“

Donoso sáhne po starém svazku o botanice vázaném v kůži. „Tyhle knihy nejspíš mají svoji cenu, když člověk umí sehnat správného kupce.“

„Nejspíš to byl jen nevzdělaný lapka. Obsah téhle knihovny není laciný. Možná byla ta krádež jenom náhoda. Rabuje se v domovech spousty lidí, co zemřeli na cholera.“

Donoso a Diego se rozhlížejí, ale nic nevidí – je těžké něco najít, když netuší, co hledají – až si nakonec policista všimne skleněné lahvičky s jakousi červenou tekutinou.

„Co to je? Nějaké hnojivo?“

Diego lahvičku otevře a smočí v tekutině prst. Zvedne ho k nosu a ucítí železitý pach.

„Smrdí to jako sražená krev.“

„Jsi si jistý?“ Donoso sáhne po nádobce, aby si k ní přičichl a potvrdil si, že kamarád nelže. „Z jakého je asi zvířete? A k čemu by kněžíim byla lahev krve?“

Diego se odmlčí a přemítá: co kdyby existoval vědecký postup, jímž by se dal přesně určit původ téhle krve? Schová si lahvičku do kapsy saka, napadne ho, že by měl zajít za mladým lékařem Albánem a zeptat se ho, ale hned tu myšlenku zavrhne. Se vši pravděpodobností vidí stopy i tam, kde nejsou. Teolog Ignacio García byl odborník na botaniku. Možná v té baňce není krev, ale nějaký lektvar, který potřeboval k pěstování rostlin, to by mu mohl potvrdit třeba nějaký zahradník. Sice ho bolí si to přiznat, ale má pocit, že se dostal do slepé uličky. Možná by měl své pátrání přesměrovat a zaměřit se na odznak, který našli v Bertině hrdle, na ty dva podivné zkřížené palcáty. Ať je to jak chce, tyhle úvahy si nechá až na zítra, protože dnes na ně už nemá čas. Je pátek, čeká ho schůzka, která mu už týden nedá spát.

Lucie připadají šaty, do nichž ji navlékly, úplně směšné, ale neodvažuje se protestovat, přece jen jí je vybrala sama Lvice. Mají hedvábný živůtek v barvě bordó s černým zdobením a jakousi podprsenku, která jí nadra nezakrývá, je to spíš polička na jejich vystavení než kus oděvu. Vzadu je pak široká vlečka ze stejného hedvábí jako zbytek šatů. Takhle polonahá leží na otomanu a před ní sedí mrzák Mauricio a kreslí ji. Poručil jí, ať sebou nešije, ať se ani nehne, což pro ni není těžké; je jako zvířátko ochromené paprskem světla, vyžděšená z toho, co se může stát.

„Lvice, za tu kresbu bys mi mohla dovolit, abych si s ní jako první užil já.“

„Ani kdybys byl Velázquez, tak by ta tvoje čmáranice za tolik nestála. Jestli se ti to nelíbí, můžeš jít.“

Je to týden, co Lucía splnila slovo a vrátila se do Josefina domu, a bordelmamá obratem spustila aukci, která dnes vyvrcholí a ponese ovoce. Pověděla Lucie, že o její panenství mají zájem tři muži a že za něj velmi dobře zaplatí. Přijdou ve tři odpoledne, prohlédnou si ji, pak proběhne dražba a její vítěz si ji odvede do jedné z ložnic.

„Budete v čínském pokoji, nejlepším v domě. Dám ti polovinu toho, co mi za tebe zaplatí, samozřejmě po odečtení všech nákladů.“

„Bude to hodně peněz?“

„Víc, než jsi kdy v životě viděla pohromadě. Což není tak těžké, když si vzpomenu, v jakých hadrech jsi sem přivandrovala.“

Zatímco ji mrzák maluje, Lucía v představách prchá před tím, co se za pár hodin nejspíš odehraje v čínském pokoji. Utěšuje se tím, že dostane spoustu peněz: koupí Claře jídlo,

maso a taky ovoce, nějaké oblečení. U prádelen se prodávají svršky, kterých se jejich majitelky vzdaly, protože mají nějakou nevyčistitelnou skvrnu, ale jinak jsou ještě v dobrém stavu. Bude muset šikovně smlouvat, aby jí z peněz zbylo na dva lístky na kočár, který je odveze z Madridu, třeba na jih, kde je prý moře. A tam, daleko od města a cholery a obra, který ji pronásleduje, začne se sestrou nový život.

Mrzák jí ukáže dokončený portrét a Lucía se neubrání obdivu. Pod rukama znetvořeného muže vznikl krásný obraz. Je na něm ona, jen ještě hezčí než ve skutečnosti, mnohem méně vyděšená, než se právě cítí.

Nakonec bude o možnost být prvním mužem v Lucíině životě usilovat v dražbě hned pět mužů. Všichni vypadají zámožně. Lvice a Delfina, Juanina matka, jí nakázaly, aby se procházela mezi stoly a usmívala se na ně, aby se nebránila, kdyby některý z nich měl nenechavou ruku a chtěl si materiál ozkoušet ještě předtím, než za něj nabídne peníze.

„Nech na sebe sahat, ale nic víc. Kdyby chtěli něco dalšího, musejí zaplatit.“

Má na sobě tytéž šaty jako na mrzákově portrétu, skoro nahá se promenuje kolem pětice mužů a dbalá Lviciných rad jim neuhýbá pohledem. V jejich očích se zračí chtíč a touha, ale taky stud a provinilost. Je v nich prosba, aby se mohli stát tím šťastným, dotknout se Lucíiny kůže, vstoupit do ní. Lucía s každým krokem cítí, jak se strach, který v ní hořel, rozplývá. Je objektem jejich touhy. Její tělo je teď právě tím, po čem těch pět boháčů prahne ze všeho nejvíce. Mají všechno, všechno kromě ní. S každým krokem se cítí sebejistější, mocnější. Vzpomene si na radu poběhlice, která jí pomáhala se umýt u kašny: „Jediný, co my chudý ženský máme, je naše tělo.“ A dnes v noci si s tím jejím jeden z těchto mužů užije, ale potom bude zase napořád její. Tuhle moc jí nikdo nikdy nevezme.

Je to absurdní, jsou to jen peníze, půjde s tím, kdo zaplatí nejvíc, ale všichni se jí snaží svádět, chtějí, aby si k nim přisedla, aby si v jejich společnosti vypila sklenku šampaňského, a zatímco se muži zesměšňují, Lucía vnitřně roste, její sebestjistota sílí, je přesvědčená, že dělá správnou věc; matčin hlas ze záhrobí, její výčitky, že se tak rozhodla, už k jejím uším nedolehnu. Nakonec Lvice vyskočí na jevištěátko a požádá Lucíu, aby šla za ní.

„Nestává se často, že člověk najde takhle krásnou pannu, s vlasy jako oheň a stejně vypadá i tam dole. Slíbila jsem jí, že tu bude mít nejvelkorysejší muže z celého Madridu, kteří štědře zaplatí za to, aby se mohli stát tím, na koho tahle panenka celý dlouhý život nikdy nezapomene.“

Záhy se ukáže, že opravdový zájem o ni mají z těch pět především dva, dál přihazují, i když ostatní už dražbu vzdali. Jeden z nich má na sobě tmavý redingot, prostou bílou košili a krátkou černou vázanku. Lucía mu v duchu okamžitě přiřkla přezdívku Hrobař. Je vysoký, pohublý a bledý, přišel už skoro o všechny vlasy, působí nemocně. Zdá se k neuvěření, že někdo, kdo vypadá tak nezdravě, je ochotný zaplatit tolik peněz za jedno povražení. Druhý je mladý a svým způsobem atraktivní. Může mu být kolem třiceti a má švihácký oděv, červenočernou vzorovanou vestu, hnědé kalhoty, černý frak a širokou kravatu. Připomíná jí jednoho ze studentů, kteří často padnou za oběť Eloyovi.

Aby je trochu víc rozpálila, přikáže Lvice Lucíe, ať si těm dvěma sedne na klín a nechá je prohlédnout nabízené zboží zblízka. Cítí krev, ví, že se dražba může vymknout kontrole. Nakonec je úspěšnější Hrobař, za to, že si Lucíu odvede do čínské pokoje, zaplatí stěží uvěřitelných pět set realů.

Ještě předtím se k ní přitočí Delfína.

„Neboj se, bude to rychlý. Je to jenom chlap, takových bude ještě spousta a ne vždycky zaplatí tolik, ani nebudou tak vybraní.“

„Ty ho znáš? Kdo to je?“

„Je to jeden ze stálých kunčoftů. Povídá se, že je to opat z jednoho kláštera, ale jistě to nevím. Nemluví se o něm zle, máš štěstí.“

Čínský pokoj má stěny potažené hedvábím s malbami horských krajin a pagod. V jednom rohu stojí fontánka, ze které tryská na kameny voda. Postel podpírají zlaté nohy ve tvaru draků a před ní se skví velká váza z bílého porcelánu zdobeného modrými kvítky. Z každé strany ji jako strážce z pohádky hlídají dvě menší vázy.

Lucia klidně čeká na Hrobaře. Když přijde, posadí se do širokého, zlatozeleného křesla.

„Doufám, že mě neoklamali a ty jsi skutečně panna.“

„Jsem, pane.“

„Měl jsem již hodně panen, přes padesát, a ty patříš mezi ty nejdražší. Jestli mi lžeš, přijdu na to a madam mi bude muset vrátit peníze.“

„Nemějte strach, pane.“

Hrobař se svlékne donaha; bledou kůži má rozrytou vráskami jako zorané pole. Požádá Luciu, aby se taky svlékla a položila se. Lucia splní jeho pokyny. Hrobař zůstane stát v nohách postele a chvíli ji jen pozoruje. Vzrušuje ho to. Lucia zavře oči, nechce ztratit odvalu, kterou získala jen před pár minutami, nechce plakat, až do ní ten muž pronikne. Jak hloupě se cítí při vzpomínce na to, co si myslela, když se mezi těmi muži procházela, že má jakoukoli moc. Ve skutečnosti nemá žádnou.

Hrobař ji chytí za kotníky a roztáhne jí nohy. Potom na ni nalehne, plazí se po ní jako had, přísaje se k jejímu hrdlu. Váha jeho těla Luciu dusí. Okamžik průniku je bolestivý, ale Lucia nevykřikne.

Myslí na barevného ptáčka, v nějž se vtělila její matka, jak létá nad její hlavou, na kouzelnou kašnu, která mění kameny na mince, na tisíce cest po celém světě...

Trans brzy pomine, Lucía krvácí dost na to, aby její první zákazník odcházel spokojený. Zatímco se obléká, do místnosti vstoupí Lvice a ode dveří se na ni s rukama založenýma v bok pousměje.

„Byla jsi dobrá. Zákazník mi říkal, že se možná vrátí. Tady máš peníze.“

Lucía je dychtivě přepočítá.

„Sto realů?“

„Jen buď ráda. Říkala jsem ti, že dneska vyděláš víc než za celý svůj dosavadní život.“

„Vždyť mě vydražil za pět set.“

„Myslíš si snad, že všechno kolem bylo zadarmo? Šampaňské, co jsme nalévali, čínský pokoj, oblečení... dostala jsi půlku z toho, co zbylo. Sto realů.“

Lucía se nehádá. Má pocit, že ji bordelmamá okradla, ale nemůže upřít, že má pravdu: sto realů je víc, než kdy v životě měla. Dnes večer Clara povečeří, co hrdlo ráčí, nacpe se k prasknutí. A ještě pár nocí a Lucía bude mít dost peněz na jejich útěk z Madridu.

Na dvoře sirkárny, v níž našly už před pár dny útočiště Clara a Lucía, se zabydlela rodina chudáků, Pedro a María, skromný pár s malým synkem Luisem. Potkal je stejný osud jako obě sestry, strhli jim chatrč v Cristo de las Injurias a stali se trosečníky, co hledají střechu nad hlavou.

Jakmile Clara zahlédne přicházet Lucíu s jídlem, přihopsá k ní a začne jí vyprávět o nových sousedech.

„Jejich syn je nemocný. A všichni tři umírají hlady. Já teda taky. Celý den jsem nic nejedla.“

„Tak to máte štěstí. Nesu jídlo.“

„Kde jsi ho vzala?“

Lucía jí namluví, že začala sloužit v jednom domě, a tohle maso, ovoce, měkký chléb, který vytahuje z plného ruksaku, jí darovali její noví páni.

„Můžeme se s nimi o večeři podělit?“

Lucía se na sestru unaveně usměje. Musela se vydat do samého pekla, aby potravu opatřila, ale to jí vykládat nemůže. Navíc se jí líbí, že je její sestra tak štědrá. Takové ctnosti doba právě teď nepřeje.

Dojde k rodině, která se skrývá v podloubí. Matka právě dává synkovi napít teplé vody, aby vyvolala zvracení. Lucía už viděla dost nakažených cholerou, aby jí hned bylo jasné, že tohle je další z nich.

„Potřebovali bychom mu pustit žilou, ale v celém Madridu už nejsou k sehnání pijavice, a když už jo, jsou čím dál dražší.“

Všichni slyšeli o krajním řešení, k němuž se přistupovalo v případě nedostatku pijavic: otevření hrdelní žíly. Měl by ho dělat jen lékař, ale pokud člověk nemá peníze, těžko ho sežene. Ještě v Peñuelas byla Lucía svědkem neodborného pouštění žilou, když jeden otec ze sousedství otevřel dceři hrdelní žílu, ale nevěděl, jak potom krvácení zastavit. Bezmocně, oněměle sledovali, jak mu umírá v náručí. Lidé však na pijavice spoléhají i nadále, ne snad kvůli jejich účinnosti, která rozhodně není potvrzená, ale protože je to jediná naděje na záchranu života, na niž se ještě mohou upnout.

Tu noc, po večeři vydatnější než obvykle, si Lucía v duchu prochází všechno, co se ten den událo. Výjevy se jí mihotají v hlavě jako nasvícené kouzelnou lucernou: mrzák, šaty, dražba, čínský pokoj a Hrobař, rodina chudásů v sirkárně, lačnost, s jakou se cpali darovaným chlebem, masem, ovocem. Vděk v jejich očích, lítost nad umírajícím dítětem, které pozřelo sotva pár drobtů chleba a už si nedokáže do úst donést ani kousek kdoule.

Lucía dala ženě několik mincí, aby se pokusila sehnat pijavice, které by jejímu synkovi odsály krev.

„Kde jsi vzala tolik peněz?“ diví se Clara.

„Říkala jsem ti přece, že sloužím v jednom domě.“

„To ti platí tolik?“

„Zapomnělas, že umím měnit oblázky na mince?“

Clara se netváří moc přesvědčeně.

Lehnou si vedle sebe a usínají v objetí, ale nakonec se Lucía otočí, nechce, aby ji sestra viděla plakat. Je sice zocelená, události toho dne však proniknou pod kůru a skrz membránu až k jejímu nitru, přímo do srdce, do duše, do svědomí. Pokusila se z čínského pokoje utéct do svých představ, ale teď, v polospánku, se jí vracejí výjevy, jako by se skrývaly a čekaly na okamžik, kdy jí budou moci nejvíc ublížit, výjevy zpoceného, třesoucího se Hrobaře, jak ji tiskne k posteli, jak chrčí rozkoší a vlévá jí mezi nohy tu hustou tekutinu. Pach, který do té doby neznala.

Lucía se snaží plakat tiše, omlouvá se matce za to, co udělala, proklíná život, který jí osud přichystal, zatíná zuby a přísahá, že se nevzdá, že sebere dost odvahy a dosáhne svého cíle. Čtyři sta realů, to je částka, kterou si předsevzala.

Malá Clara za jejími zády nespí, cítí přerývané oddechování své sestry, slyší její tlumený pláč a v duchu se ptá, proč je zrovna v den, kdy našla dobrou práci a přinesla domů tolik peněz a jídla, tolik rozrušená.

Přesně jak Ana Castelar předpověděla, nebylo pro něj těžké zjistit, kde bydlí: ve čtvrti Hortaleza, ve vile, kolem níž už nesčetněkrát procházel. Sídlo vévody z Altollana ohromuje harmonickými liniemi a zdáním odlehlosti, takže je ve městě sužovaném cholerou oázou klidu. Diego stojí před širokou vstupní branou z kamenných kvádrů a zvedá oči k oknům s kovanými balkony v prvním patře. Neví, jestli zaklepat, nebo vzít nohy na ramena, je přece směšné si myslet, že tak mladá a bohatá žena jako Ana, manželka královského ministra oplývající nedostižnou krásou, by se mohla zhlédnout zrovna v něm. Taky ale ví, že by byl blázen, kdyby si takovou příležitost nechal proklouznout mezi prsty.

Dveře mu otevře komorná, je jí nanejvýš osmnáct let. Úslužně ho přivítá, oči klopi k zemi, nedívá se na něj.

„Paní mě poprosila, ať vás odvedu do zahrady.“

Diego se do panských domů, jako je tento, často nedostane. Zdá se k nevíře, že uvnitř madridských hradeb se může nacházet palác s tak udržovanou zahradou. Stůl je prostřený pro dva a fontána vedle něj skýtá v horký páteční den na počátku července příjemný chládek. Nádvoří lemuje platerreskní podloubí plné voliér, v nichž poletují zvláštní ptáci křiklavých barev, od papoušků všech druhů včetně ara přes zvonky zelené až po stehlíky a kalandry zpěvné. Kolem se líně prochází páv, netečný k tisícům písni ovíjejícím ptáky v klecích. Od vchodu, kterým Diego vešel, ho pozoruje pohledem někoho, kdo právě odhalil vetřelce, pestrobarevný bažant. V téhle náhražce ráje si skoro ani nejde představit, že pár metrů od cihlových zdí zahrady se vrší mrtvolý obětí epidemie.

„Dáte si sherry, nebo rovnou šampaňské?“

„Šampaňské, prosím.“

Služebná ochotně, diskrétně zmizí v domě, a o pár minut později se vrátí s nezvykle studenou lahví nejlepšího šampaňského.

„Paní se omlouvá, ještě se pár minut zdrží.“

Uplyne ještě skoro půl hodiny, než Anu spatří přicházet, ještě krásnější než v jeho vzpomínkách. Mohlo by se zdát, že se neodívá podle poslední módy, Diego chová podezření, že Ana Castelar ji předběhla a že její styl budou brzy kopírovat všechny Madridanky. Má na sobě plesové šaty z růžového hedvábí, lehoulinké, s hlubokým výstřihem – ve Španělsku by se ho odvážila nosit málokterá, a když už ano, zahalila by se šálem – krátkými rukávy a objemnou sukní. Jedinou ozdobou je mašle z bílé paličkované krajky na zádech.

„Odpusťte, že jsem vás nechala čekat, musela jsem vyřešit několik záležitostí s odborem pro dobročinnost, které vyžadovaly mou okamžitou pozornost.“

„Rozumím, jste velmi zaneprázdněná žena.“

„Dnešní večer jsem si vyhradila pro vás. Dokonce jsem dala volno i služebnictvu, zůstala tu jen Blanca a té plně důvěřuji. Ne, že bych se bála, co dolehne k uším mého chotě, ale nerada bych mu musela něco vysvětlovat. Je s královnou regentkou v paláci La Granja. Nevím, zda se vám doneslo, že mají karanténu, prý se tam objevila nákaza ze sněhu z hor.“

Diego dopije sklenku šampaňského. V Anině hlase slyší stejně odlehčený tón jako oněhdy v divadle; za jiných okolností by ho to neodradilo, teď se ovšem neubrání zastesknutí po té druhé Aně, té, co pracuje v lazaretu a na nic si nehraje.

„Situace je špatná v celém městě.“ Diego se bojí, že se do jeho slov vloudil nádech zklamání. Ana si s odpovědí dává načas, jako by si toho všimla.

„Těší mě, že tahle nemoc nechápe, co je to šlechta, nerozlišuje mezi bohatými a chudými. Nejsem ráda, že jsou u dvora

nemocní, ale taky se mi nelíbí, co jsme vy a já viděli v lazaretu ve Valverde, Diego.“

Je to podivná hra, jako by se v jednom těle střídaly dvě osoby: nejprve se Ana zahalí do triviálnosti, a hned nato je zase bezprostřední a upřímná, na hony vzdálená konvencím, které se u někoho s jejím společenským postavením očekávají. Jako by se však bála trávit příliš mnoho času takto odhalená, a tak se neodhodlá pozlátka a strojenosti docela zbavit.

„Pojďme se navečeřet. Napadlo mě, že by se hodilo dát si jen střídmostou večeři, servírovanou v ruském stylu. Souhlasíte?“

V *Eco del Comercio* naštěstí zrovna před týdnem vyšel článek vysvětlující, co je „ruský styl stolování“, takže Diego ví, o čem Ana mluví. Ve Španělsku se tradičně hodovalo po francouzsku, tedy tak, že mísy se všemi pokrmy byly přímo na stole, aby si stolovníci mohli vybrat jídlo sami; v poslední době se ovšem do módy dostal ruský způsob, kdy každému hostu z kuchyně donesou talíř s již naservírovanou a v případě potřeby i nakrájenou porcí. Střídmostá večeře – která by za zdmi paláce byla hotovou hostinou –, sestává ze zastudena podávané polévky *vichyssoise*, doprovázené dezertním vínem, ryby – Diego se domnívá, že je to losos, ale jistý si není, protože ho ještě nikdy neochutnal – s bílým vínem z Bordeaux, a koroptve s burgundským. Jako moučník mají dva jahodové koláče se šlehačkou a další hojnost vína.

Diego slyší, jak ptačí zpěv pomalu umlká, jako ustávající déšť. Blanca klece zakrývá barevnými šátky, a Diego netuší, jestli má pro každého ptáka odpovídající odstín. Teď však ptactvo spí, chráněné před večerní rosou. Komorná se vytratí se stejnou tichostí, s jakou zakryla voliéry, aby její paní s hostem mohla dál hovořit v soukromí. Ana se zajímá, jaké důvody vedly Diega k tomu, že se v lazaretu Valverde vydával za lékaře, a on jí přizná, že jeho skutečným zájmem bylo promluvit si s Genarem.

„Bestie, která vraždí dívky a trhá je na kusy? To mi zní jako stěží uvěřitelná povídačka. Hodila by se spíš do Divadla fantasmagorií, kde jsme se poprvé setkali.“

„To, čemu nerozumíme, raději označujeme za nadpřirozené, stejně jako když z lidské krutosti viníme ďábla a jeho úskoky. Pokud ji však zbavíme roucha mytičnosti, odhalíme pravdu. Tahle Bestie je pouhý člověk.“

„Člověk, který trhá děti na kusy. Jen při tom pomyšlení mi naskakuje husí kůže. Cholera, karlistická válka a teď ještě vraždy... Jako by začal konec světa, ale byl úplně jiný, než jsme čekali, žádné ohnivé vozy ani andělé. Jen lidé, kteří si navzájem ubližují.“

„Proti choleře jsme možná bezmocní, ale to není případ karlistické války ani Bestie. Obojí můžeme zastavit.“

„Kéž by bylo na světě víc mužů jako vy.“

„Prosím, nebuďte cynická.“

„Nejsem. Až příliš jsem přivykla halit se do cynismu, frivolnosti, Diego, to se ode mne očekává. Ale myslím, že není nic, co bych nenáviděla více. Je to ten nejsměšnější způsob, jak odvrátit zrak od toho, co se v tomto městě odehrává.“

„Víte, že přede mnou nic předstírat nemusíte.“

Ana smočí rty v číši vína a přes její okraj na něj upře tmavé oči, jako by zvažovala upřímnost jeho slov.

„Není zvykem, že by někdo chtěl naslouchat názorům ženy.“

„Překvapuje mě, že máte takový strach je vyjádřit.“

„S ženskými názory se to má stejně jako s naší touhou: je to něco, o čem se nemluví, je lepší to nechat v přítomné ložnici.“

„To vám radí vaši přátelé? Třeba Ambrose?“

„Jeho rad jsem nikdy nedbala. Víte, že odjel do Londýna? Vyjádřil se v tom smyslu, že už mu život v tak zhoubném městě, jako je Madrid, připadá nemožný. Ne všichni jsme nejspíš připraveni stanout tváří v tvář tomu, co se děje v našich ulicích.“

„Někteří radši opustí loď, ještě než se potopí, což se podle všeho nevyhnutelně stane.“

„Madrid a celá tahle země budou lepším místem, až si uvědomíme, že život vetešníka nebo prostitutky je stejně cenný jako život královnina ministra. A tahle změna musí vzejít od lidí, jako jste vy, Diego.“

Anino přesvědčení mu vžene do tváří krev, je to stejné bodnutí, jaké zažil v lazaretu, Anina zvláštní schopnost v něm vyvolat pocit, že je lepší, než doopravdy je.

Večeře se odehrává v důvěrné atmosféře, která je pro dva lidi, již se takřka neznají, překvapivá. Konverzace plyne jako mechanismus, který se vůlí osudu roztočí bez sebemenšího tření, dokonce ani přítomnost služebné, která přináší talíře, navázané pouto nepřeruší. Vytvořili si v téhle zahradě bublinu, v níž Diego nepálí vzpomínka na Bertu ani apatie úřadů, které přikládají životům chudáků z osad za hradbami menší hodnotu než životům počestných madridských rodin. Bublinu klidu a krásy v srdci města, které požívá samo sebe, jako by to byla hostina posledních dní, oné apokalypsy, o které mluvila Ana. A Diego, sobec, se cítí provinile, že zapomíná na realitu, že z téhle bubliny nechce vystoupit. Nejradši by ze sebe už navždy setřásl pach zoufalství a smutku, které prostupují každým koutem města i dvora, na něž je stále obtížnější pohlížet kladně. Jako by v Madridu zrušili krásu a město se proměnilo v ohromnou černou malbu od Goyi, jednu z těch, co údajně namaloval na stěny svého domu, a těch pár lidí, co je viděli, prohlásilo, že by nikdy neměly být zpřístupněny veřejnosti. Může snad být nějaký obraz hrozivější než tenhle Madrid?

„Nemůžeme město nechat svému osudu,“ odpoví Ana, když se jí Diego odváží svěřit s tím, jak uvolněně se tady na zahradě vedle ní cítí.

„Měli bychom si ale najít chvíli na krásu. Upomenout se, co dobrého život skýtá, za co bojujeme.“

Rozhostí se mezi nimi ticho, první za celý večer. Nenarušuje ho ani ptačí zpěv, ani slova, jen mezi nimi zajiskří pohled plný touhy.

„Nebudete se zlobit, když vás teď nechám o samotě? Můžete si ještě dolít sklenku. Blanca mě musí doprovodit do ložnice, aby mi pomohla se svlékáním. Až budu připravená, přijmu vás tam. Domnívám se, že nemá cenu, abychom si my dva ještě hráli na svádění, když oba dobře víme, co chceme.“

Diego se málem zajíkne, ale nakonec odvětlí, že je to skvělý nápad. Nemůže se dočkat, až ucítí dotek Aniny kůže na své. Chce ji líbat a slyšet její roztoužený dech.

Očekávaných patnáct minut čekání se protáhne na skoro třicet – Diego už se začíná bát, že si to jeho hostitelka rozmyslela –, ale nakonec pro něj komorná přece jen přijde a požádá ho, aby šel s ní.

Schodiště vedoucí do *piano nobile* má mramorové zábradlí. Diego by po něm nejradši vyběhl, bral by schody po dvou, ale udrží se a kráčí spořádaně za služebnou. Blanca mu otevře dveře, pak se otočí, vrátí se po schodech dolů a nechá ho samotného před ložnicí své paní. Uvnitř na něj už čeká nahá Ana Castelar.

S rozpuštěnými vlasy a zbavená vyumělkovanosti šatů, které měla na sobě, mu připadá zase stejně nádherná jako v lazaretu. Dává Diegovi tušit intimitu, které se sám na okamžik zalekne, napadne ho, že tahle žena uvězněná v paláci v Hortaleze, v konvencích madridské společnosti, je tak trochu smutná. Žena, jakou doposud nepoznal, svobodná, nespoutaná a hrdá na své přesvědčení i na své slabosti.

Diego udělá několik nesmělých kroků a posadí se na postel vedle ní. Otevře ústa a nadechne se, hledá slova, jimiž by mohl popsat krásu jejího těla, ale to už mu Ana přitiskne na rty ukazováček a s tichým „pšt“ uhasí svými ústy veškerou jeho touhu mluvit. Smáčí svými vlhkými rty ty jeho a Diego má pocit, jako by jeho tělo vstoupilo do stavu beztlíže, země

mu mizí pod nohama. Zničehonic se ocitá obklopený Aninou kůží, i on se už svlékl a v rytmu těžkého, vzrušeného oddechování vyhledá její oči, najednou mu připadají překvapené, snad až vyplašené, jako by nahota, s níž ho přijala, nebyla nic v porovnání s tím, co se děje nyní, kdy už ani jeden z nich nemá masku, jeden druhému se při milování odevzdávají bez jakéhokoli předstírání. Ana mu zarývá prsty do zad a on najde její rty a vdechuje její zrychlený dech, nasává do sebe její žár.

Probudí ho zpěv exotického ptactva. Rozespale pootevře oči. Hedvábné povlečení, hebkost, na kterou není zvyklý, mu pomůže si vzpomenout, kde je. Vedle okna sedí Ana oděná do jemného županu a pozoruje ho. Jasná záře svítání kreslí v protisvětle do její tváře stín.

„Už jsi dlouho vzhůru?“

„Vlastně jsem skoro nespala.“

Její lehce ochraptělý hlas v něm vyvolá obavu, že ji nějak znechutil; možná by bylo chytřejší se z paláce vytrazit uprostřed noci, ne teď ráno, kdy by ho někdo ze sousedů mohl zahlédnout a rozvířit pomluvy o Anině prostopášném životě.

„Ne, to mě netrápí,“ pronese, když se jí Diego začne omlouvat.

„Tak proč jsi nemohla spát?“

Ana je záhada skrytá ve stínech: Diego by jí chtěl vidět do očí, aby mohl uhádnout, co ji rozrušilo, ale když vstane z postele a vykročí k ní, Ana se zvedne, otočí se k němu zády a rychlým krokem dojde ke svému toaletnímu stolku. Začne bezmyšlenkovitě přesouvat lahvičky s parfémem, jako by ji popadla neodolatelná potřeba je právě teď uspořádat.

„Jestli jsem řekl nebo udělal něco, co se tě dotklo, odpusť mi to, prosím,“ zašeptá Diego a začne se oblékat. Za nic na světě nechce, aby příběh, který začal včera v noci, tak brzo došel ke konci.

„Blanca tě zavede ke vchodu pro služebnictvo, jak říkáš, je lepší nevířit zvěsti.“

Diego pochopí, že se s ním loučí. Najde si čas poskládat zpátky dohromady to, co se mezi nimi rozbilo. Pošle jí dopis, v němž popíše, jaké city v něm vyvolala, pošle jí květiny, dá jí několik dní, aby se přestala bát, že se o jejich sblížení dozví manžel. Musí s tímto vztahem zacházet jako s křehkou stavbou, která by se kvůli naléhavosti nebo chybnému rozhodnutí mohla zřítit.

„Byla to nejúžasnější noc mého života,“ odváží se ještě říct, než vyjde z pokoje, ale jeho slova se setkají jen s Aniným mlčením.

V chodbě v přízemí se rozléhá ptačí zpěv, který na schodišti zesiluje ozvěna. Pod schody už stojí Anina komorná, Blanca, čeká na něj, Diego musí co nejnenápadněji opustit dům. Už se chystá vkročit na první schod, když vtom zaslechne vrznutí dveří Aniny ložnice. Bosa k němu dojde, a když se vedle něj zastaví, Diego opět cítí její dech, ten, co ho před svítáním přiváděl k šílenství. Ana zvedne bradu, takže jí vidí do očí. Jsou vlhké, jako by plakala, ale na rtech jí hraje úsměv.

„Promiň mi to,“ omlouvá se mu. „Asi jsem nečekala, že to bude takové. Jsem zvyklá se halit do frivolnosti, pamatuješ? Mám z toho, co jsem v noci cítila, strach.“

Vytáhne se na špičky a políbí ho. Diego ji chytí v pase a pak jí pošeptá do ucha:

„Občas ti život připraví dar někde, kde ho nečekáš. Já jsem se taky bál, ale sama jsi mi řekla, že jsem statečný muž. Měla jsi pravdu: možná nejsem jedním z těch, co jdou za svou vlast bojovat na frontu, ale to, co se nám může stát, mě neděsí. Ani na to nechci myslet. Právě teď mi záleží jen na jediné věci: abych se s tebou znovu viděl.“

„To by mohla být velká chyba. V téhle době...“

„Já jsem na chybná rozhodnutí odborník, Ano. Ale ještě nikdy jsem tolik netoužil udělat chybu jako právě teď.“

Něžně jí zaboří ruku do vlasů na zátylku, zaplete do nich prsty a přitáhne si ji v polibku. Se zavřenýma očima hltá její chuť jako elixír, jenž ho bude držet při životě tak dlouho, dokud ji opět nebude mít po svém boku.

Lvice Josefa je z Córdoby, do Madridu přišla v patnácti letech. Utekla z bídného dětství a od otce, který ji znásilňoval, kdykoli se domů vrátil opilý, což bylo několikrát týdně, od chvíle, kdy Josefě zemřela matka, takže se stala otcovou jedinou kratochvílí. Takhle to chodilo, kam až její paměť sahala, a jedné noci to prostě už nevydržela. Vlezla si na vůz, který vezl do hlavního města olej, a vozkovi zaplatila vlastním tělem. Do rodného kraje se už nikdy nevrátila, ani teď, jako bohatá žena. Na začátku neměla takové štěstí jako její nová svěřenkyň: než získala práci v lepším nevěstinci, musela nejdřív šlapat ulice a pracovat za pár drobáků, v neustálém strachu, že jí někdo ublíží. Nemohla ani prodat svoje panenství, tak jak zpeněžila to Lucíino, protože jí ho ukradl vlastní otec. Těch sto realů, které zrzečce zaplatila, by sama nevydělala, ani kdyby obšťastnila padesát chlapů.

Její situace se zlepšila, když poznala Sabrinu, jíž se také říkalo *Lvice* a po které přezdívkou zdědila. Sabrina byla předchozí majitelkou vykřičeného domu v ulici Clavel, vytáhla ji z ulice a nechala ji pracovat mezi načechránými poduškami, orientálními parfémy a pohádkovými světélky, stala se její milenkou, a když zemřela – brzy to bude deset let –, nechala jí bordel jako dědictví. Josefa už nepracuje, ale jednoho zákazníka si přece nechala: soudce, který za ní chodí každý týden už patnáct let. Jmenuje se Julio Gamoneda, a často po ní ani nevyžaduje pohlavní styk, jen spolu posnídají horkou čokoládu a opečený chléb – vždycky ji navštěvuje ráno, kdy si jeho manželka myslí, že je na soudě – a jen si povídají a smějí se. A on jí zas a znovu vyznává lásku.

„Kdybys mě měl opravdu tak rád, už bys od manželky odešel.“

„To neříkej. Víš, že jí patří všechno, co mám. Kdybych ji opustil, zůstal bych na ulici. Copak bys mě chtěla žít?“

„Nevím, proč tě tu ještě trpím. Vydělala bych si víc jako milenka kdejakého obchodníka s vínem.“

„Ale ani z půlky by tě to tolik nebavilo.“

Navzdory hrátkám s výčitkami je mezi Gamonedou a Josefou skutečná náklonnost, větší, než jakou nejspíš oplývá soudcovo manželství; vztah téhle nesourodé dvojice pevně drží už řadu let. Přesto se dnes Lvice nedokáže soustředit na svého milence, protože myslí na tu novou, na Luciu.

Uložila Delfině, aby ji příliš nevystavovala, aby její pracovní den omezila na dva až tři dobře vybrané zákazníky, muže, které už mají v nevěstinci prověřené. Vydělá si tak míň peněz, ale Lvice nechce, aby holka vzala do zaječích, jen co začala. Radši ať si postupně zvyká na tenhle život a na dobrý plat, však se jí po něm zašteskne a nebude se ho chtít vzdát. V duchu si opakuje, že to není soucit, ale čistě obchodní plán. Lucía je krásná, zrzky jsou vždycky žádané, a navíc má v sobě něco, co není často k vidění: občas to připomíná vztek, jindy zas hrdost. Vyrostla sice v té nejhorší chudinské čtvrti, ale v jejím pohledu, v tom, jak se nese, je cosi královského. Pravda je ovšem taková, že Lvice s Lucií cítí zvláštní spřízněnost, vidí v ní vnitřní sílu, která jí připomíná sebe samou v tomhle věku, kdy věřila, že ať ji muži ponižují, jak chtějí, vždycky znovu vstane z popela, jako fénix, ještě mocnější než dřív.

„Slyšel jsem, že máš v domě novou holku.“

Občas ji Julio Gamoneda překvapí jako právě teď. O tom, co se šustne za dveřmi jejího zařízení, ví tolik co ona.

„Kdo ti to povídal?“

„Jeden z těch, co neuspěli v dražbě. Tvrdil, že sis za ni řekla tisíc realů.“

„Tisíc realů? Za tolik bych nevydražila ani panenství královny regentky. Byla to polovina a hotovo.“

„Necháš mě si ji ozkoušet?“

„Jestli si ozkoušíš ji nebo kteroukoli jinou z těch, co pro mě pracují, přijdeš o výsadu chodit za mnou. Rozmysli si, o co stojíš víc.“

Není obvyklé, že by ji rušili, když je s Juliem, ale dnes se Delfina odváží zaklepat na její dveře. Je tak roztřesená, že soudce ani nepozdraví.

„Lvice, viděla jsi Juanu?“

V Josefině hlase je slyšet netrpělivost.

„Jak jistě sama vidíš, tvoje dcera v mých komnatách není.“

„Poslala jsem ji se džbánem pro mlíko, ještě se nevrátila. Její hadrovou panenku jsem našla pohozenou na schodech. Nedá bez ní ani ránu. Muselo se jí něco stát.“

„Nepředstavuj si hned to nejhorší. Poptej se holek, některá ji určitě viděla. Lucía už skončila?“

„Je s panem Venanciem,“ odpoví Delfina a snaží se uklidnit.

Pan Venancio, kterému tak říkají všichni, aby se neprovalilo, že ve skutečnosti se jedná o otce Venancia, je téměř osmdesátiletý stařec. Už nemá dost elánu na to, aby s nevěstkami mohl cokoli dělat, ale rád se s nimi na několik hodin zavře v pokoji, nutí je nosit různé převleky, vypráví jim příběhy, kolébá je...

„Neměla jsi ji tam s ním nechat. Ten chlap je divný, mohl by ji vyděsit.“

„Já bych mu klidně svěřila i Juanu...“

„Tak už běž, nech mě být. A o dceru se neboj, určitě se objeví.“

Její slova nedokážou utišit mateřské obavy. Delfina projde celý dům, dceřinu hadrovou panenku tiskne v ruce, jako by to byl talisman. Nahlédne do všech pokojů, i když ví, že je to zakázané, vyjde na ulici a rozhlíží se do všech stran. Všimne si dívenky skrývající se za povozem, z něhož právě muž vykládá pytle vojtěšky.

„Hledám svoji dceru, holku tak v tvém věku,“ vyhrkne na ni Delfina, ještě než k ní dojde. „Nevidělas ji?“

„Ty pracuješ v tamtom domě? Dívka ukáže na dveře, z nichž Delfina právě vyšla.

„Vidělas moji dceru, nebo ne? Je pihatá, má tmavý vlasy, dlouhý a trochu kudrnatý. Jmenuje se Juana.“

„Povím ti to, když mi řekneš, co se tam uvnitř dělá.“

Delfina na tu usmrkanou holku užasle vykulí oči. A pak si stáhne korzet a odhalí prsa.

„Tohle se tam dělá.“

Její gesto je tak výmluvné, že to dívka okamžitě pochopí. Delfina ji popadne za paži.

„A teď mi vyklop, jestli jsi viděla moji Juanu.“

„Viděla jsem holčičku se džbánem mlíka. Nějaký chlap k ní přišel, že jí pomůže, a odvedl si ji za ruku.“

„Chlap? Jak vypadal?“

„Byl hodně vysoký. A celý v černém.“

„Kudy šli?“

Dívinka ukáže do ústí postranní uličky. Delfina se tam zoufale rozběhne, aniž tuší, že děvče, které nechává za sebou, je Clara, Lucíina sestra.

Clara se to odpoledne za sestrou vydala. Předsevzala si, že zjistí, kde Lucía pracuje, protože se jí nezdálo, že by ji někde najali jako služtičku. Už několikrát ji v noci viděla usedavě plakat, ví, že na tom není dobře, a tak pojala podezření, které se jí teď potvrdilo.

Měla by do toho domu vtrhnout a Lucíu z něj odvést? Jejich matka by to dozajista udělala. S křikem by ji odtáhla za vlasy a vyčinila by jí, že se nechala zavřít do hampejzu, že prodávala svoje tělo mužům. Jenže Clara nic takového nedokáže. Má však jinou možnost: počká, až se Lucía večer vrátí do sirkárny, a řekne jí, že už nemusí dělat prostitutku, protože Clara sežene peníze. Má zlatý prsten a ví, kde ho

prodat. Poradil jí to Pedro, jejich soused z fabriky na zápalky.

A tak se naposled podívá na vykřičený dům a vydá se na cestu.

Varovali ji, že do církevní dobročinné zastavárny naproti klášteru de las Descalzas nemůže. Tam chodívala často s matkou. Když neměla Cándida peníze, aby nakoupila jídlo, šla tam zastavit drobný přívěsek, který jí daroval jejich otec, než zemřel. Jakmile se situace zlepšila, zase ho vykoupila zpět, a tak pořád dokola. Od matčiny smrti ale dívky přívěsek neviděly, takže nejspíš zůstal v zastavárně a už se s ním nikdy neshledají. V církevní zastavárně se zajímají o původ vzácných šperků, nechťejí brát do zástavy kradené předměty, a chtějí za ně nabízet spravedlivé ceny. Zlatý prsten se zkříženými palcáty téhle podmínce nevyhovuje.

Nedaleko odsud, v ulici Arenal, je ještě jedno místo, kam se uchylují ti, kteří původ šperků vysvětlit neumí nebo nemohou. Vchod do budovy je špinavý a Claru bodne osten strachu. Přesto vystoupá do patra a vejde do rozlehlé místnosti, kde čeká několik lidí. Mají umouněné obličejce a rozčuchané vlasy a vyzařuje z nich smutek, který Clara dobře zná. Tváře zvrásněné beznadějí a chudobou ji nedojímají, má je kolem sebe každý den. Počká, až ji vyvolají, a dojde k okénku.

„Chci prodat tohle.“

Muž sedící za přepážkou je majitel zastavárny, Isidoro Santamaría. Provozuje hned několik podniků, včetně klenotnictví na hlavní třídě. Se zájmem si prsten prohlédne, vypomůže si přitom lupou.

„Kdes ho vzala?“

„Našla jsem ho.“

„Má velkou hodnotu, a ty jsi moc malá na to, abys byla zlodějka.“

„Neukradla jsem ho, našla jsem ho na zemi na ulici.“

Isidoro na ní ulpí lepkavým pohledem.

„Dám ti za něj padesát realů. A můžeš mi poděkovat, že nezavolám strážníky.“

Clara je s rozumem v koncích. Ví, že se ji chlap snaží ošidit, ale jediný způsob, jak Lucíu přesvědčit, aby odešla z nevěstince, je ukázat jí peníze. Už se chystá nabídku přijmout, když vtom se za jejími zády ozve ženský hlas.

„Za takovou almužnu ho to děvče neprodá.“

Clara se otočí a skoro se srazí s paní de Villafranca, ženou z odboru pro dobročinnost, která občas chodila za její matkou.

„Claro, tenhle prsten stojí mnohem víc. Nebudu se tě ptát, kdes ho sebrala, ale zajistím ti za něj lepší peníze. Pojď.“

V očích jí září něha a odhodlání. Clara s ní odejde, přesvědčená, že jí právě přišel na pomoc anděl strážný. Ani jedna z nich si nevšimne, že Santamaría ucedil pár nadávek kvůli zmařenému obchodu a hned nato pověřil jednoho ze svých mužů, ať je sleduje.

Za šest let, co žije v Madridu, musel Diego odložit celou řadu snů: nestal se věhlasným novinářem, neuvedl divadelní hru v jednom z velkých městských divadel ani nevydělal dost peněz na to, aby mohl žít v blahobytu a opíjet se tím, že zkusit štěstí v hlavním městě bylo dobré rozhodnutí. Dnes v noci, když se vrací do svého bytu, mu žádný ze zmařených snů nepřipadá tak důležitý. Ani nemá strach, že bude muset před rodinou přiznat své selhání. Od toho rána, kdy se probudil vedle Any Castelar, má neobvykle dobrou náladu, pocit štěstí mu slouží jako štít před vším, co ho tolik zraňovalo. Dokonce ani další Morentínovo odmítnutí vydat článek o Bestii jeho rozjařenost nezhatí. Nepřestal případ vyšetřovat, třebaže s nevalným úspěchem. Symbol dvou zkřížených palcátů je podle všeho jedinečný, nepatří k žádnému známému znaku. Místo posledního Bertina pobytu ani svědectví rodin dívek, jejichž dcery zmizely za podobných okolností – například jedněch pašeráků, jimž se ztratila dcera Fernanda – stále na nejasnou podobu Bestie nevrhají pořádné světlo. Každý jiný by vyšetřování vzdal, ať už kvůli nedostatku stop, nebo potřebě peněz, ale Diegovi nevadí mít hluboko do kapsy.

Myšlenky se mu rozutíkají natolik, že si zapomene dávat pozor a jako každý den se vyhnout své bytné. Tentokrát ho Basilia zadrží.

„Pane Ruizi, už mi dlužíte za tři měsíce.“

„Nedělejte si starosti, nejpozději do týdne vám všechno zaplatím.“

„To jste mi tvrdil už minulý týden.“

„Já vím, ale měl jsem nenadálé výdaje. Zaplatím vám, vždyť víte, že nakonec vždycky slovo dodržím.“

„Tohle je poslední varování, buď ten dluh splatíte, nebo

se budete muset vystěhovat, tohle není žádný dobročinný podnik.“

Už přestal počítat, kolikrát mu bytná od chvíle, co se sem nastěhoval, takhle vyhrožovala. Tentokrát nezaplatil nájem už tři měsíce, ale před dvěma lety dlužil za pět a hrozilo, že se bude muset vrátit do svého rodného města Salamanky, vzdát se svých snů o novinářině a začít pracovat v rodinném obchodě s látkami, který v současnosti řídí jeho bratr Rodrigo.

Diegův byt je prostý, ale je mu v něm dobře, nerad by si musel hledat jiný. Nachází se v ulici Fúcares, hned vedle příkré uličky Costanilla de los Desamparados, kde se občas koná pouliční trh. Při první návštěvě místa, jež se mu později stalo domovem, zjistil, že jen pár metrů odsud vytiskli první vydání *Dona Quijota* a marně snil o tom, že na něm ulpí pár drobků jeho úspěchu. Dům samotný je jakási ubytovna s pokoji k pronájmu, vchází se do něj širokými, ale nepříliš vysokými dveřmi, nad nimiž je vodorovně přeložený trám, už poněkud zkřivený věkem vlivem nepřízně počasí a působením termittů. Ode dveří vede dlouhá chodba, ústící do zchátralého dvora, lemovaného dřevěnými pavlačemi s číslovanými dveřmi. V Diegově pokoji stojí poničený kožený kufr a stůl s psacími potřebami, perem, kalamářem, papíry, pijáky, k tomu umyvadlo a lavor k vykonávání hygieny, staromódní stolní zrcadlo se skvrnami, které vypadají jako od broků, a několik toaletních potřeb – holicí souprava, hřeben, voda po holení... Jediným ozdobným prvkem je kytice sušeného listí ve stojanu na deštníky.

Padne na lůžko, ani se nesvlékne, na to je příliš unavený. Víčka mu zatíží první stín dřímoty, ale hned se zase rozplyne, když někdo zabouchá na dveře, naléhavě, hlasitěji, než by se patřilo. Paní Basilia to být nemůže, s tou už mluvil, a tak Diego vstane a zvědavě dveře otevře. Na prahu stojí asi čtyřicetiletá žena, stále pohledná, ačkoli její pleť působí pobledle.

Úzkostlivě na něj upře velké tmavé oči, podkreslené tmavými kruhy někoho, kdo si vytrpěl víc, než unese.

„Jste Diego Ruiz? Neuctivý kocour? Tak přece podepisujete svoje články, že?“

„A vy jste kdo?“

„Odpusťte, že jsem za vámi přišla až domů, je to kvůli tomu, co jste napsal. Můžu dál?“

Nečeká na svolení a vejde. Na stůl položí výstřižek ze staršího vydání *El Eco del Comercio*, je to poslední článek o Bestii, uveřejněný v době, kdy ji ještě na základě svědectví popisoval jako bájně zvíře.

„Podívejte, já jsem zrovna spal, co kdybyste za mnou přišla zítra?“

„Moji dceru taky zabila Bestie.“

Diego z jejího dechu cítí pálenku a vidí, jak rozostřený má pohled, ale ta věta je tak důrazná, že za ní zavře dveře. Žena se skácí na jeho postel, nadechne se a spustí.

Tvrdí, že se jmenuje Grisi. Je herečka, prý bude účinkovat v nově uvedené hře v Teatro de la Cruz, ačkoli Diegovi není povědomá, a to patří herečky z tohoto divadla a z Teatro del Príncipe ve Španělsku k těm nejslavnějším.

„Není to poprvé, co Bestie zaútočila. Zabila moji dceru, ale ne v Madridu, stalo se to v Paříži.“

„Myslím, že byste se měla uklidnit a vysvětlit mi to...“

Žena mluví nesrozumitelně, jako by byla opilá. Třeba je to jen matka, již smrt dcery připravila o rozum. Diegovi se postupně daří její blouznění rozklíčovat: Grisi odjela před rokem do Paříže, měla ztvárnit roli Španělky v jednom z tamních divadel, a vzala s sebou i svou dvanáctiletou dceru.

„Měly to být jen dva měsíce. Přišlo mi to jako skvělá příležitost, jak ji mít u sebe, od narození žila u prarodičů, nechtěla jsem ji zas nechávat u nich. Vždyť jsem její matka...“

Všechno šlo jako po másle, vypráví Grisi; jí se na pařížské divadelní scéně dařilo, upoutala pozornost vlivných lidí,

slíbili jí roli ve hře zvukného jména. Ale jednou v noci, když se po představení vrátila do špeluňky, v níž spolu bydlely, zjistila, že její dcera Leonor zmizela.

„Četníci mě neposlouchali, pro ty jsem byla jen rozčilená Španělka snažící se nahlásit zmizení dcery, o které ani nevěděli, jestli doopravdy existuje. Celý měsíc jsem nevěděla vůbec nic. A pak našli její tělo, na kusy...“

„Od jejího zmizení do nálezu těla uplynul měsíc?“

„Pět týdnů. Poznala jsem ji jenom podle mateřského znaménka, které měla na boku. Měla useknutou hlavu. Tu našli až za další týden na břehu Seiny. V ústech měla zabodnutý kousek zlata.“

„Cože? A viděla jste ho?“

„Byly to dva zkřížené palcáty.“

Diego rázuje po pokoji. Kdyby měl lahev pálenky, teď by byl správný okamžik si nalít a nabídnout sklenku i téhle ženě, která to zjevně potřebovala stejně, ne-li víc než on. Kéž by si býval nechal odznak, který našel doktor Albán, mohl by ho teď Grisi ukázat, ale vzhledem k tomu, že ho nemá, namaluje dva zkřížené palcáty na papír a ten jí ukáže.

„Takovéhle?“

Herečka nekoordinovaně kývá hlavou na znamení souhlasu.

„Mohla byste jít se mnou do redakce a povědět přesně tohle řediteli novin?“

Grisi se zmocní strach. Vstane a doklopýtá k oknu Diega pokoje. Venku je noc.

„Chci, aby Bestii chytili, ale... Nevěřím tomu, v Paříži mě nikdo neposlouchal, tak proč by mě poslouchali v Madridu?“

„Protože se postaráme, aby ta zpráva vyšla na titulní straně všech novin. Úřady už nebudou moct dál tvrdit, že se jedná o zvíře bloudící venku za hradbami. Je to člověk: vrah, který předtím, než zabil čtyři dívky v Madridu, zabíjel už i v Paříži a kdoví kde jinde. Nedáme pokoj, dokud ho nechytí.“

Diegovi se hlava točí vzrušením: Augusto Morentín bude ještě vzhůru, obvykle si čítává až do brzkých ranních hodin. Teď už nenajde žádnou výmluvu, proč neuveřejnit zprávu, která se již nedá dál tutlat.

Marcial dívky rád bez jejich vědomí pozoruje, zkoumá, jak se chovají, když si myslí, že jsou o samotě. Rád poslouchá jejich rozhovory, jejich domněnky, jejich hněv. Nikdy nezasahuje, ani když spřádají absurdní plány útěku. Odsud neutečou. Když je nahoře, s radostí opečovává zahradu. Nejradši má záhon s jiřinami: právě rozkvetly, malé, šafránově žluté bambulky. Potřebují hodně vody, stejně jako uvězněné dívky, ale jsou nevinnější. Jejich vůně, nasládlá, sotva postřehnutelná, se nedá srovnávat se zápachem, který se line celami. Těla dívek připomínají nymfy, ale nedokážou skrýt hnilobu v jejich útrokách, stoupající ven a zamořující vzduch v kobce.

Spí přerušovaně, v místnůstce vedle točitého schodiště vedoucího do sklepení. Dvířka nechává pootevřená, aby mohl poslouchat, o čem si povídají. Právě teď jsou rozrušené, což se děje pokaždé, když přivede novou dívku.

Tahle se jmenuje Juana a je dcerou prostitutky, nějaké Delfiny. Tatam je její nenucenost, s níž na něj zareagovala, když ji oslovil – „Jak vypadá svět takhle z výšky?“ zeptala se ho –, panika jí zauzlovala jazyk. Neodpovídá na otázky spoluvězeňkyň, jako by mluvení zničilo poslední naději, že tohle je jen zlý sen. Fátima, která už tu je zavřená tak dlouho, ji varuje, že to sen není. Nevzbudíš se zničehonic zpátky doma vedle mámy. Ostatní se Juanu snaží povzbudit smyšlenkami: pošlou nás do harému a provdají za šejka nebo za krále nebo za žebráka, co je ve skutečnosti princ... Fátima je okřikne: dávat falešnou naději je k ničemu. Tyhle cely jsou jejich jediná realita, nevědí, co se děje s dívkami, které si Bestie občas odvede. Už po něm jde sousedská domobrana? vyptávají se ostatní na novinky z venkovního světa. Co se tam nahoře děje?

„Venku každýho zajímá jen cholera,“ pípne nakonec Juana.

„Nikdo Bestii nehledá?“

Fátima nezastírá zklamání. Copak na nich nikomu nezáleží? Sice Juanu dál zasypávají otázkami, ale děvče se opět schová za hradbu mlčení.

Marcial si všímá, že se mezi dívkami tvoří spojení, vznikají různé skupiny, přátelství i nepřátelství napříč celami. Pozoruje je, jako by pozoroval mravence v mraveništi, zvědavě a plný touhy. Tohle je jeho vnitřní démon, který ho sužuje, až kam jeho paměť sahá: čistá pleť, dětské tvary, pučící sexualita mladých dívek v něm rozpaluje oheň, který nedokáže uhasit. Hnaný jeho žárem napadl sotva dvanáctiletou dceru pocesťných. Udělal se do ní a pocítil zhnusení a vztek. Ubil ji k smrti. S její vraždou se ho nikdy nepovedlo spojit a Marcial si odpřisáhl, že už tomu pudu nikdy znovu nepodlehne. Vstoupil do kláštera a hledal pomoc u Boha, ovšem nakonec pochopil, že marně: právě Bůh do něj zasel toto choré sémě. Jeho nutkání nevyhaslo, naopak, rozhořelo se, kdykoli zahlédl mladou dívku. Přinášelo mu horečnaté noční můry, z nichž se probouzel s pocitem odcizení, vymknutý kontrole, proměněný ve zvíře bažící po obcování s dětmi. Zatracený Bůh, který mu tuhle nemoc dal do vínku. Aby ukojil touhu po pomstě na této nehmatatelné bytosti, vstoupil do armády. S každým zabitým člověkem jako by bodal Nejvyššího do břicha. Trápil se tak dlouho, až začal pomýšlet na vlastní smrt, přitom jedinou vinu nesl nebeský Otec. To Jeho by měl nenávidět, ne sám sebe.

Naučil se v sobě to zvíře potlačit. Dokonce mu připadalo úsměvné, když mu na předměstích Madridu začali přezdívat Bestie. Přesně tak se cítí, když má erekci tak intenzivní, až to bolí. Potom sestoupí do osmihránného žaláře ve sklepení a zuřivě onanuje, plive na nebeského Otce a pak se zbičuje, aby bolestí vykoupil zvrácený chtíč. Pokaždé u toho má pocit, že nad Bohem zvítězil.

Zavře dveře do podzemí. Ví, že teď dolů jít nemůže. Jeho myšlenky se jako obtížný hmyz točí kolem zlodějky, co

ukradla prsten. Už dvakrát ji skoro měl, a dvakrát mu unikla. Až ji chytí, mohl by ji strčit do zbývajících prázdné cely, i když je starší než ostatní dívky. Najde ji, ale až ji najde, nedá jí na vybranou. Její život už nic nevykoupí.

V Madridu už sice žije na dvě stě tisíc lidí, ale hradby, které před dvěma staletími nařídil zbudovat Filip IV., město uzavírají na malém prostoru. Proslýchá se, že budou strženy, stejně jako řada předcházejících hradeb, které Madrid omezovaly. Potom se snad rozroste co do počtu obyvatel, ale především co do rozlohy. Prozatím tu není potřeba veřejná doprava, jaká funguje v jiných evropských velkoměstech. Madridané – kromě těch nejbohatších, již cestují vlastními nebo najatými dostavníky – se z jedné strany města na druhou přemísťují pěšky. Přesně tak se musí Marcial dopravit do ulice Arenal, do zastavárny Isidora Santamaríi. Ten mu po žádosti, kterou rozeslal všem známým zastavárníkům, podal zprávu jako první.

Navzdory – anebo možná právě kvůli – své obří postavě a podivnému vzhledu se Marcial naučil být nenápadný, dokáže odposlouchávat konverzace na tržištích, v kavárnách, na náměstích... a všechno, co slyší, ukazuje na jediné: mniši chtějí pozabíjet obyvatele Madridu, a tak otravují vodu. Někteří dokonce popisují, jak to dělají, aby je nikdo neviděl: využívají děti z nalezinců. Město je plné dvanácti, třináctiletých chlapců a děvčat, kteří otravují studny, kašny, měchy nosičů vody... Marcial to nepovažuje za úplně scestné, sám mezi řeholníky žil a zná ubohost těch, kdo nadále velebí Boha. Pokud se jim to politicky vyplatí, pokud to pomůže karlistům, udělají to bez váhání.

Když dorazí do zastavárny, nenutí ho čekat jako ostatní potřebné a zlodějíčky, co sem přišli prodat šperky a různé tretky. Isidoro ho přijme ve své kanceláři, v tuto noční hodinu tu nikdo jiný není.

„Viděl jsem ten prsten se dvěma zkříženými palcáty.“
„Jste si jistý?“
„Byl stejný jako na tom obrázku, co jste mi ukázal.“
Může to být jedině ten, který ukradla ta zrzavá holka v domě otce Ignacia Garcíi.
„A máte ho?“
„Ne, ale vím, kde ho najít.“
„Kde?“
„Ne, takhle se to nedělá. Vy jste mi řekl, že zaplatíte za jakoukoli informaci, a přitom jsme zatím peníze neprobrali.“
Marcialovi by trvalo nanejvýš pár minut z něj dostat všechno, co chce vědět, a platit by nemusel nic, ale je jednodušší dát zastavárníkovi bůra.
„Nechal jsem sledovat tu holku, co ho sem přinesla. Žije v opuštěný sirkárně u hradeb, pod ulicí Huertas.“
„Tam to znám.“
„Ale ten prsten nemá ona, nechala si ho jedna dáma, co sem přišla zastavit šmuk jedný vězeňkyně. Paní de Villafranca.“
„Nezkoušela dát do zástavy i ukradený redingot? Takový hnědý kabát...“
„Ne, jen ten prsten.“
Marcialovi bylo jasné, že najít stopy ke zlatému prstenu, který ta sprostá zlodějka ukradla, bude snazší než vypátrat kabát. On má ovšem zájem najít obojí. Bude muset navštívit starou fabriku na zápalky.

Někteří lékaři tvrdí, že se cholera šíří vodou; jiní, že vzduchem, nechybí ani ti, co ji považují za Boží trest... S jistotou se ví jen to, že nemocného postihne úporný průjem a silné zvracení, dostane horečku a během několika dní zemře, přežijí sotva tři z každých deseti nakažených. Vzhledem k tomu, že ustálená léčba neexistuje, nezbývá než nešťastníkovi pomoci zemřít důstojně a bezbolestně. Ne, že by lidé nezkoušeli různé obklady, rady, že se má pít roztátý sníh, jiní zase jako lék doporučují takzvaný „protijed“, prášek z podražce, rostliny rozšířené v Pyrenejích, která je v Madridu drahá a těžko dostupná.

Najdou se i lékaři, co prohlašují, že cholera je nemoc krve, a tu je tudíž potřeba z těla dostat; že odpouštěním krve se v těle pacienta sníží množství jedu. Od pouštění žilou, tradičního způsobu léčby využívaného odnepaměti, se v poslední době začalo upouštět, ale teď se kvůli epidemii vrátilo v plné síle. Nejbezpečnější metodou jsou pijavice. Potíž tkívá v tom, že těch potvor je nedostatek. Jediná lahvička pijavek je neúměrně drahá, a už se nedá pořídit v apatyce, ale jen na černém trhu, který vzkvétá kolem brány Puerta de Atocha. Právě tam se musel s penězi od Lucíi vydat Pedro.

Luis – Luisín, jak mu něžně přezdívá otec – už je nemocný několik dní. Jeho matka María s ním nechce do špitálu, protože ví, že tam by mu stejně nepomohli. Je to jejich jediný syn, a lékař, který Marie zachránil při jeho porodu život, jim řekl, že další děti už nikdy mít nebudou. Jediná naděje na to, aby Luisín přežil, je nechat pijavice, aby mu z těla vysály jed.

Sháněl je několik dní, a nakonec se mu podařilo získat jen čtyři potvůrky, na víc mu peníze nestačily. Přináší je v lah-

vičce. Připomínají zelenohnědé červy s červeným proužkem na těle.

„Nevím, jestli čtyři budou dost,“ strachuje se María.

„Luisín je ještě dítě, bude to stačit. Slyšel jsem, že pijavice sáním krve desetkrát nabydou na objemu.“

Pedro má větší víru než jeho manželka. Mariu bolí sledovat, jak na tělíčko jejich teprve tříletého kloučka přikládá červy, kteří mu mají sát krev. Luisín je tak zesláblý, že se ani nevzpírá, když mu otec jednu po druhé přiloží pijavice na kůži. Ti, kdo pouštění žilou zažili, říkají, že pijavka několikrát kousne, dokud nenajde místo, z nějž lze sát krev. Potom se začne zvětšovat, bobtná, a pacient se uzdraví... Jenže Luisín se neuzdravuje, právě naopak, pohasíná jako svíčka, které dochází vosk.

„To nic, nebude to hned.“

Pedro svoji ženu uklidňuje, ale sám začíná ztrácet naději.

Několik metrů od nich Clara odvrací zahořklý pohled od své sestry. Není těžké uhádnout, na co myslí: chlapec nepřežije další noc, ani s pijavicemi, ani bez nich. Tohle škarohlídství není Lucie vlastní, celý život se snaží mladší sestře ulehčit dětství, sladí ho pohádkami, vyprávěním pověstí, které jí šepťá do ucha v noci před usnutím, nebo když si všimne, že je sklíčená. Teď ovšem nemá ani sílu, ani náladu zpříjemnit realitu svou fantazií. Lucía je jako vyměněná a Clara si myslí, že ví proč. Rozhodne se k tomu postavit čelem.

„Vím, kde pracuješ.“

Lucie chvíli trvá, než její oznámení zpracuje.

„Sledovala jsem tě. Matka chtěla, abys šla dělat pradelnu.“

„Matka je mrtvá a já musím vydělat peníze pro nás obě, Claro.“

„Když peníze seženu, přestaneš do toho domu chodit?“

„Ty? Jak bys asi tak mohla sehnat...“

„Šla jsem dát do zástavy ten prsten.“

„Do zástavy? Zbláznila ses? Je kradený...“

„Nakonec jsem to neudělala. Přišla tam paní de Villafranca, a tak jsem jí ho dala, pomůže mi ho prodat za kupu realů.“

„Proč jsi jí ho dávala? Akorát si ho nechá. Ty jsi ale blbá.“

„Je bohatá, další peníze nepotřebuje.“

„A co teda dělala v zastavárně? Myslíš si, že tam chodí boháči? Chtěla ti ten prsten ukrást a tys jí ho dala na stříbrném podnose.“

„To není pravda!“

Lucía ji chytí za paže, zacloumá jí a zvýší hlas.

„Nemůžeš nikomu věřit! Slyšíš? Nikomu!“

„To bolí,“ zakňourá Clara a do očí jí vhrknou slzy.

„A už mi neříkej, abych tam nechodila. Já vím, co je pro nás nejlepší. Nemáš ponětí, co se nám může stát, když v tomhle městě zůstaneme bez peněz.“

Pustí ji a Clara si tře bolavá nadloktí. Určitě se jí na obou udělají modřiny.

„Dělám to všechno pro tebe, a ty mě tu soudíš. Nevděčnice. Nejradši bych se sebrala a práskla za sebou dveřmi.“

„To nemusíš, protože půjdu já.“ Clara se hrdě zvedne.

„Kam jdeš?“

„To ti tak řeknu.“

Přejde tovární dvůr k bráně.

„Claro!“ volá za ní Lucía.

Ale Clara už se neotočí. Vyjde do temné noci. Plynová lampa ozařuje vývěsní štít obchodu s ohňostroji pana Alexandra. Claru kruh světla láká, vydá se k němu. Na zemi jsou po nedávných deštích stále kaluže, musí si při chůzi dávat pozor. Neví, kam se vydat, projde se po okolí, najde nějaký prázdný dvůr, kde by se mohla vyspat, nebo třeba zádveří kostela. Prochází ponurou ulicí. V tichu se rozléhají jen její kroky a sem tam vzdálené zaštekání. Za chvíli začnou odbíjet zvony, které odnepaměti odměřují v Madridu hodiny.

Míjí obchod loutnaře a uvědomí si, že je už dva dny zavřený. Je možné, že se jeho majitel nakazil cholerou. Mezi

loutnami a houslemi by nemuselo být špatné místo, kde dnes v noci složit hlavu. Zastaví se před výlohou, v koutě je odložená viola da gamba, vedle ní kytara. Uvnitř je v příšeří vidět kožený kufřík a hadřík potřísněný krémem na boty. Za ním se mihne stín, nebo si to aspoň Clara myslí. Sama sebe se ptá, jestli ten stín nebyl odraz ve skle, jestli se někdo neobjevil za jejími zády, jestli na ni nečíhá. Prudce se otočí. Má pocit, že zahlédla mihnutí černého pláště mizejícího za rohem. Bylo to jako blesk, optický klam, možná tam letěl krkavec. Ale stačilo to, aby se dívčiny oči naplnily hrůzou.

Ani se neohlédne a běží zpátky k sirkárně. Je si jistá, že ji někdo pronásleduje, ale nechce si to potvrzovat, nemůže ztratit ani vteřinu. Dupe do kaluží, ani si nevzpomíná, že by jich tu bylo tolik. Ztěžka oddychuje a slyší, jak jejímu pronásledovateli pleská plášť o stehna.

Jakmile spatří zeď továrny, pochopí, že ji musí přelézt, že nemá čas běžet až k bráně. Ze stěny vyčnívá kámen, poslouží jí jako stupínek, aby se vyhoupla na vrchol zdi a seskočila na druhou stranu, do hromady kůry. Při pádu si natloukla, ale cítí se v bezpečí. Utíká chodbou s kazetovým stropem v maurském stylu a doběhne na dvůr, do podloubí, kde se už Lucía uložila a snaží se usnout. Pedro a Maríia bdí vedle studny u horečkou sužovaného syna. Clara se přivine k sestřinu tělu, srdce jí divoce buší, jako by jí mělo vyskočit z hrudi.

„Já se bojím.“

„Pojď ke mně.“ Lucía se k ní otočí a zasype jí tvář polibky.

„Nikdy se nesmíme rozdělit.“

Lucía ji dál pusinkuje. Na tvář, do vlasů, na oči, na nos...

„Že mě nenecháš samotnou?“ žadoní Clara.

„Nikdy.“

Pevně se obejmou, jako by chtěly splynout v jedinou bytost. Postupně je přemůže spánek. O pár hodin později je probudí Maríiny vzlyky.

„Můj syn!“

Kolébá ho v náručí, ale to mu život nevrátí. Pedro rozzuřeně strhá pijavice z Luisínova těla a začne po nich šlapat. Krev, kterou vysály, krev jeho syna, se rozlévá po zemi.

„Povídej mi pohádku, prosím,“ pošeptá Clara Lucie a zavře oči tak pevně, jak jen to jde. Její víčka však slzy zadržet nedokážou.

Dnes, v den Panny Marie Karmelské, vyšla poprvé za tříměsíční existenci deníku *El Eco del Comercio* na jeho titulní straně zpráva tohoto typu, zpráva o vraždách, a právě tu nyní roztrubují kameloti, chlapci najatí k prodávání novin, po celém Madridu, v kavárnách i na náměstích.

„Bestie páchá zločiny! Bestie páchá zločiny! Vrah zabil v Madridu čtyři dívky... Bestie páchá zločiny!“

Diego se do redakce dostavil i s Grisi a její vyprávění o vraždě její dcery v Paříži překonalo odpor Augusta Morentína. Odznak nalezený u Berty a fakt, že podobný zločin se stal i ve francouzském hlavním městě, ředitele novin odzbrojily, musel uznat, že byla chyba Diegova zjištění nepublikovat dříve: ano, Madridem bezpochyby obchází vrah a práci novináře je jeho obyvatele před podobným nebezpečím varovat. Mnohem obtížnější však bylo článek dokončit, ne snad kvůli textu, který Diego napsal a v němž k mnoha změnám nedošlo, ale kvůli titulku.

Šéfredaktorovi připadaly všechny Diegovy návrhy až příliš senzacechtivé. Zatímco oba novináři diskutovali v Morentínově kanceláři, Grisi se vydala zpět do liduprázdných ulic. Diego ji z okna sledoval, jak shrbená klopýtá do noci. Zopakovala Morentínovi skoro slovo od slova to, co předtím vyprávěla v Diegově pokoji na ulici Fúcares, ale teď, když ji Diego vidí, jak se ztrácí ve tmě, vybaví se mu její váhavost, nedořečené věty, které zůstávaly viset ve vzduchu a které zprvu připisoval jejímu stavu, směsi hysterie a opilosti, jenže zničehonic nabývají jiného významu. Co když Grisi ví víc, než jim vypověděla? Co když odmlky, do nichž se občas vytratil její hlas, způsobil jiný strach? Strach, že vyzradí příliš?

„Rozčtvrcené dívky? Dcery Madridu umírají rozsápané na kusy? Tohle není žádný pamflet, Diego, ale seriózní noviny.“

Morentín Diegovi povolil, aby se podepsal jako Neuctivý kocour. Diego se netouží proslavit jako Larra a jeho Fígaro a *El Pobrecito Hablador*. Jde mu jen o to, aby smrt Berty a dalších dívek neupadla v zapomnění. Má to i jednu prozaičtější výhodu: tenhle článek mu pomůže zaplatit nájem za pokoj v ulici Fúcares, a pokud se mu podaří přesvědčit Morentína, aby vydával zprávy o Bestii i v následujících dnech, do týdne bude mít dluh splacený. Musí informace dávkovat po troškách, nechce klopýtnout a uveřejnit neověřená fakta, ani ne tak kvůli penězům, které může na pomalejším dávkování novinek získat, jako spíš proto, aby tím úřadům nedal záminku nedělat jejich práci a rezignovat na chycení vraha.

Právě proto se den po vydání prvního článku sejde s Donosem Gualem v krčmě Tío Macaco v Lavapiés, v ulici, která dala jméno celé čtvrti. Chce, aby mu přítel obstaral informace od policie, třeba přišli na něco, co on ještě neví. Je sice brzo, zvony ještě neodbily poledne, ale Donoso už vypil několik sklenic pálenky a plete se mu jazyk.

„Mně nikdo nic neříká, jsem vyvrhel. A vůbec, zapomeň na Bestii i na ty holky... Schrástl jsem pár realů, dneska večer bys se mnou mohl vyrazit do bordelu na ulici Barquillo. Nebo ke Lvici.“

Hošpoda Tío Macaco patří k těm, které pravidelně navštěvuje Luis Candelas. Právě tady Diego jednoho večera vyslechl z úst samotného lupiče příběh o jeho milostné avantýře s Lolou, jednou z favoritek nebožtíka Ferdinanda VII. Teď už ho tu moc nevidá, říká se, že se s novou manželkou odstěhoval do Valencie. Diego nepochybuje, že o něm ještě uslyší; Luis Candelas se mezi madridskými gaunery stal v podstatě legendou, dokonce o něm skládají popěvky.

„Zeptal ses, jestli našli v ústech těch ostatních dívek odznaky ze zlata?“

„O co ti jde, chceš, aby si mysleli, že jsem je zabil já, nebo hůř, že chci někoho z kolegů nařknout z krádeže? Ani omylem. A jestli se mnou někdo bude chtít mluvit o tom tvém článku, řeknu, že je to všechno lež a že Bestie je ve skutečnosti medvěd. Nebo jelen s tváří mladého šviháka.“

„No dobře, tak se na nic neptej, postačí mi, když nastražíš uši a budeš poslouchat, o čem se mluví. Třeba mají nějakou teorii, jak ty dívky zabíjí, nebo co znamená ten odznak, ty dva zkřížené palcáty.“

„Už jsem o něm četl v tvých novinách. Jen si vymýšlíš, stejně jako blouzní ta ženská, co jí dopřáváš sluchu. Ta, co jí umřela dcera v Paříži, a že prý ‚jméno si naše informantka ze strachu zveřejnit nepřeje‘. To mě teda podrž, že Morentín něco takového vydal.“

Diego má Donosovy zatvrzelosti plné zuby. Copak by matka lhala o smrti své dcery? Pokusí se mu Grisi popsat, včetně detailů, které se v článku neobjevily: vypráví mu o její zaslé kráse, o tom, že mu připomíná staré římské sochy, které po staletí upadaly v zapomnění, a ačkoli je požírá vegetace, dál si zachovávají svou nádheru. Nechce svému kamarádovi lhát, a tak mu poví i o tom, jak herečce táhl z pusy alkohol, jak zmateně mluvila, jak nedokončovala věty.

„Takže jsi ten článek založil na výpovědi opilé ženské.“

„Kdybys ji poznal, určitě bys takhle nemluvil. Grisi si vytrpěla víc, než si dovedeš představit.“

„No dobře, tak nás seznam. Jestli mě život něco naučil, tak poznat, když ženská lže. A naučil mě to po zlém.“

Donoso zlehka zaboří ukazováček do pásky, která mu zakrývá oko ztracené v souboji, a spustí tisíckrát omílanou tirádu o tom, jaké jsou ženské proradné mrchy. Diego už ho neposlouchá, moc dobře ví, jakou zášť jeho kamarád chová k něžnému pohlaví od chvíle, kdy ho manželka podvedla a on, přesvědčený, že jeho čest je v ohrožení, vyzval soka na absurdní duel. Jak by mu teď mohl vyprávět podrobnosti

o schůzce s Anou Castelar, od které uplynuly už dva týdny? Donoso by jen začal vykřikovat temná proroctví o tom, jak dozajista dramatický konec Diega čeká. Kvůli své ublíženosti nedokáže přijmout, že by mohla existovat láska tak čistá, o jaké se píše v brakových románech. A že blízkost ženy, někdy i jen pouhá myšlenka na ni, může Diegovi rozproudit krev, takže se celý rozechvěje a přistihne se, že cítí něco tak prchavého jako štěstí.

„Copak to nechápeš, Diego? Jenom se tě snažím chránit, nechci, abys spadl do nějakého průšvihů.“

Donoso si lokne kořalky. Ví, že zabřednout do vzpomínek na manželku znamená pád do jámy plné zatrpklosti, která nikoho nezajímá. A tak se pokusí nechat tohle téma stranou a vrátit se k té herečce, Grisi, a obsahu Diegova článku.

„Říkala, že má roli v nějaké hře v Teatro de la Cruz,“ vybaví si Diego. „Můžeme tam zajít. Promluvíme si s ní, a pokud budeš mít dál pocit, že lže, třeba mě to přesvědčí, abych celou Bestii pustil z hlavy.“

Donoso jeho návrh přijme. Cokoli, jen aby co nejdřív získal zpět svého kumpána pro noční tahy městem.

Při práci je lepší nepřemýšlet. Lucía je v nevěstinci na ulici Clavel teprve dva týdny, ale už se naučila, jak zařídit, aby si jí zákazník všiml a pozval ji do jednoho z pokojů – kromě čínského jsou tu dva římské, jeden maurský a tři obyčejné – a taky jak udělat, aby se ti z mužů, kteří jí připadají obzvlášť odpudiví, zaměřili na jinou. Občas pro ni Josefa pošle a pozve ji do zeleného salonu, toho, kde se poznaly, a vypijí si spolu čaj. Tenhle nápoj Lucie pranic nechutná, ale bordelmamá trvá na tom, že ho bude pít. Tvrdí, že se Lucía musí naučit slušným mravům, neustále ji napomíná: jak to sedíš, narovnej se, drž ten hrníček pořádně, nevrhej se na sušenky, jako bys je v životě nejedla...

„Ale já jsem je opravdu ještě v životě nejedla.“

„To je jedno, nesmí to být poznat.“

Při pohledu na Lucíu se Lvice neubrání vzpomínkám na sebe samou, na to divoké zvířátko, které kdysi dorazilo do Madridu a staralo se vždycky jen o to, jak přežít, ne o to, jak žít. Ví, že Lucía je ve stejné situaci: sirota, která se stará o mladší sestru. Jako by někoho, kdo neumí plavat, hodili do vody uprostřed oceánu, zoufale máchá rukama, aby se neutopila. Lvice cítí, jak se v její hlavě formuje odhodlání: naučí Lucíu plavat. Pomůže jí, aby nemusela trpět nočními můrami kvůli hladu nebo hrůze.

Je si moc dobře vědoma, že mnozí jejím podnikáním opovrhují. Prodávat ženy jako prodávat jehňata? Kdykoli podobné výčitky z úst duchovních nebo urozených paniček slyší, začne v ní z toho pokrytectví vřít krev. Co mají ty nebožačky asi tak jiného dělat, aby si opatřily jídlo a střechu nad hlavou? A právě tihle kněží a povýšeně ctnostné rodiny se k dětem, jako je Lucía, otáčejí zády. To oni je vyhánějí ven za hradby, jakmile se

jim znelíbí. Ona ale našla způsob, jak vydělat peníze, a využila k tomu největší nešvar tohoto jarmarku absurdity: potřebu sexu, potřebu cítit, že po člověku někdo touží. To proto jejím domem na ulici Clavel prochází dennodenně tolik mužů: nevadí jim platit za pocit, že na nich někomu záleží. Josefa se někdy snaží sama sebe přesvědčit, že svým zaměstnankyním dává moc. Že jsou to ony, kdo má ve skutečnosti situaci pod kontrolou. Jistě, nedovoluje klientům, aby její nevěstky ponižovali nebo s nimi zacházeli hrubě. V jejím podniku jsou právě ony to nejdůležitější. Avšak ví, že je to jenom klam: tahle práce je těžká. Začátky jsou traumatizující. Nevyhnou se riziku. Téměř jakýkoli jiný život by byl lepší než život žen, které musejí prodávat své tělo: manžel, který by je živil, počestná práce, v níž by vydělaly dost peněz na to, aby nemusely žít v nejistotě. Jenže obě tyto možnosti jsou pro ně stejně vzdálené jako břehy Ameriky. Realita je neúprosná a ženy z ulice Clavel, ač nádherné a v některých případech i vzdělané, jsou na společenském žebříčku na té nejnižší příčce. Níž jsou pouze ty, co musejí šlapat chodník. Jsou jako dobytek, jen potrava pro ty nejbohatší. Lvice si prohlíží Lucíu, dosud divokou, tvář jí zakrývají rozčuchané zrzavé vlasy. Však on ji život zkrátí.

„Uprav si vlasy a zapni si župan. Není třeba, aby zákazníci předem viděli, co je čeká.“

Lvice dojde k sekretáři, otevře menší zásuvku a vytáhne z ní stříbrný špendlík s porcelánovou hlavičkou. Podá ho Lucie, aby si sepnula župan. Nepoví jí, že jí ho darovala bývalá Lvice, Sabrina, a že to byla ona, kdo ji naučil nepohrdat sama sebou, stát se ženou, kterou dnes je, a právě to má Josefa v plánu s Lucíou. Však ona se později najde příležitost jí vyprávět o Sabrině a o tom, kolik pro ni tenhle špendlík znamená. Teď ale Lucía vyjde ze zeleného salonu a vrátí se k práci.

Ostatním ženám se nelíbí, že se z ní stala Josefina favoritka. Ze všeho nejmíň Delfině, která tu dělá cosi jako pokojskou,

ale teď nemá chuť pouštět se do soupeření se Zrzkou, jak Lucie začali přezdívat návštěvníci nevěstince. Už je to dva dny a Delfina stále nemá žádné zprávy o své dceři. Stravují ji obavy. Celé hodiny chodí po madridských ulicích, tiskne si Juaninu hadrovou panenku k prsům a vyptává se na dceru v naději, že ji někdo viděl. Lvíce je shovívavá, uvolnila ji z mnoha domácích povinností.

Lucia se učí rychle, žádný další styk nebyl tak nepříjemný jako trans, který zažila poprvé s Hrobařem. Umí nechat svou představivost překonat zdi bordelu a rozlétnout se nad neznámá moře, na fantastické cesty, při nichž ji občas doprovázejí Clara a Eloy, kapitáni galeony plující přes oceány ke světadílu ze zlata, nad nímž budou vládnout a budou se chovat milosrdně k chudým. Může tak být daleko od postele a kunčofta, co se nad ní potí, a zároveň udrží na tváři masku rozkoše, kterou u ní muži chtějí vidět. Objevila figle, jak dosáhnout toho, aby se zákazníci uspokojili dřív, a taky se naučila umýt tak, aby se ničím nenakazila – ačkoli choleře se žádným mytím ubránit nedá, chytily ji už dvě děvčata a skončily v lazaretu ve Valverde –, a způsoby, jak se vyhnout otěhotnění, což je v této profesi neštěstí, a jakmile se přihodí, dá se napravit už jen dost nebezpečnými prostředky.

Když skončí s posledním klientem, plachým mladíkem, který za ní přišel už podruhé, přijde mrzák Mauricio se znepokojivými zprávami.

„V lázních Estrella došlo ke rvačce, pár žen obvinilo jednoho kluka, že tam tráví vodu. Tvrdily, že je to študák z jezuitský koleje. Jenom zázrakem jim utekl.“

Lázně Estrella se nacházejí v ulici Santa Clara, kousek od sud. Atmosféra ve městě houstne. Lucia by nejradši se všim sekla a vrátila se do sirkárny, připravila pro sebe a Claru chutnou večeři, a zpečetila tak jejich usmíření. Podařilo se jí naspóřit už skoro dvě stě realů. K částce, o níž věří, že bude stačit k tomu, aby se svou sestrou mohla začít nový život daleko

od Madridu, města, jež samo sebe zabíjí, a kterou stanovila na čtyři sta realů, už má blízko. Jenže dnes musí obsloužit ještě jednoho zákazníka a ten už na ni čeká.

Někdy klient neprojde salonem, aby si prohlédl dostupné dívky. Pokud už je zná a má jasno ve svých preferencích, jde rovnou do pokoje a požádá, aby mu dívku poslali. Když to Lucie oznámili, nevěděla, kdo na ni v čínském pokoji bude čekat, jestli Hrobař, Student, nebo Kněz. Ani se na to neptá.

Ví, že ho možná najde už svlečeného na posteli, v očích chlípný pohled. Je připravená čelit čemukoli, ale když strčí do dveří, zjistí, že uvnitř nikdo není. „No dobře, třeba je to hra,“ pomyslí si. Jde se podívat na malou toaletu v koutě pokoje, zakrytou hedvábným závěsem. Nic. Cvaknutí zámku ji upozorní, že zákazník právě vešel. Vráť se do pokoje a zalituje, že ani se svou bujnou představivostí se na podobný scénář nedokázala připravit.

Nečeká ji žádná hra na svádění, zvrácené fantazie, groteskní rituály. V pokoji stojí obr s popáleným obličejem.

„Myslela sis snad, že tě nenajdu?“

Dva muži zuřivě kopou do mladíka ležícího na zemi. Při posledním kopanci zaslechne Diego prasknutí nosní kosti. Podle toho, co se mu povedlo odvodit, se zlodějíček pokusil jednoho z nich okrást, a muži se potom, co od něj získali zpátky svoje věci, rozhodli vzít spravedlnost do vlastních rukou. Madridané dál netečně procházejí po náměstíčku del Ángel, zdá se, jako by nikdo neviděl, co se tu děje, dokonce ani Donoso, který by přece jako policista měl něco udělat. Novinář se užuž chystá zakročit, ale Donoso ho chytí za paži. „Není nutné se vměšovat do všech cizích záležitostí,“ připomene mu. O minutu později, když muži na zmláceného chlapce plivnou a odejdou, k němu Diego přiklekne a podá mu ruku, aby mu pomohl na nohy. Klukovi – nemůže mu být víc než patnáct let – stéká po obličeji krev a špiní mu posledních pár zbývajících zubů. Nepřijme Diegovu pomoc, strnule vstane a opřený o zeď se beze slova potácí pryč. Na dlažbě zůstane rudá připomínka rvačky: Madrid je podobných skvrn plný. Náhlý výbuch násilí, mrtvola ležící na náměstí, už nikoho nešokuje.

Diego si oklepe kalhoty a snaží se vrátit v myšlenkách k tomu, kvůli čemu sem přišli. Za jeho zády se tyčí Teatro de la Cruz, starobylé divadlo, kde se hrála většina děl španělského Zlatého věku. Právě tady má kancelář Juan Grimaldi, právě sem se Diego Ruiz a Donoso Gual jdou zeptat na Grisi.

„Proklínám den, kdy jsem tu ženskou poznal a nenapadlo mě nic lepšího než jí dát roli ve své hře.“

Grimaldi je slavný divadelní impresárió, Francouz, který do Španělska nepřišel s úmyslem se tady usadit, ale nakonec se tu s velkým úspěchem začal věnovat scénickému umění. Vede dvě nejvýznamnější divadla v hlavním městě – Teatro

del Príncipe a Teatro de la Cruz – a díky němu se ve Španělsku prosadily nejnovější trendy evropské dramatiky. Diego mu přislíbí, že o jeho příštích premiérách pro *El Eco del Comercio* napíše co nejuctivěji, a tím ho přesvědčí, aby jim odpověděl na pár otázek.

„Grisi jsem poznal před několika lety. A víte co? Bývala to skvělá herečka, mohla se stát jednou z nejlepších, jako Teodora Lamadrid, kdyby se to nezvrtlo... Když za mnou přišla, že je zpátky v Madridu, vzal jsem ji do souboru, myslel jsem, že by mohla hrát hlavní roli v mojí další hře, *Clotilde*. Místo ní ji dostala Matilde Díez, to jméno si zapamatujte, protože se stane nejvýznamnější španělskou herečkou tohoto století.“

„Vidím, že už nevěříte v Grisin talent.“

„V její talent věřím naprosto, ale jí nevěřím ani slovo. Je to nevděčnice, choromyslná zmije. Ta ženská přišla o rozum, už umí jenom lhát. Před čtyřmi hodinami měla dorazit na zkoušku, a není po ní ani vidu, ani slechu. Jako bych neměl dost problémů s příkazy zavřít divadlo kvůli choleře... Kdokoli chce poslouchat tu její neblahou historku o mrtvé dceři s useknutou hlavou v Paříži, ten se nakonec zblázní.“

Donoso po Diegovi loupne zdravým okem, jeho pohled se nedá vyložit jinak než jako „já jsem ti to říkal“. Novinář se na okamžik lekne, že se nechal obalamutit, ale ještě to nevzdává.

„Víte, kde bydlí?“

„V jednom penzionu ve čtvrti Atocha, ale tam neztrácejte čas. Poslal jsem tam pro ni, a jediné, co po ní zůstalo, je dluh za několik týdnů nezaplacený nájem. Podle všeho tam už několik dní nespala.“

„Nenapadá vás, kam jinam by mohla jít?“

„Do libovolného opiového doupěte. Tam ji běžte hledat.“

Diego pochopí, že z Grimaldiho už víc informací nedostane, pokud vůbec ještě něco ví. Pro divadelního režiséra se Grisi stala omylem, k němuž už se nechce vracet. Vyjdou zpátky na ulici a Donoso má ve věci jasno:

„Zazvonil zvonec a s Grisi a Bestií v Paříži je konec.“

Diego ještě nechce házet flintu do žita, je však pravda, že nejdůležitější stopa, na níž postavil svůj článek, se sesypala jako domeček z karet. Napadne ho, že naléhavé dopisy s žádostí o informace, které rozeslal korespondentům novin v Paříži a v Londýně, budou k smíchu, a jediná odpověď, kterou obdrží, bude, že k žádnému takto dramatickému úmrtí za hranicemi Španělska nedošlo.

Herečka jménem Grisi, údajná matka údajně zavražděné dcery, je, jak řekl Grimaldi, závislá na opiu a jejím slovům se nedá věřit.

„Nevím, proč by mi lhala. To ona za mnou přišla domů, působila zoufale.“

„Nech to plavat, Diego, nezapředávej do toho. Myslíš si, že jsi jiný než ostatní, ale nakonec všichni děláme stejné chyby. Podlehne očí ženy.“

„A jak mi vysvětlíš ten odznak, co jsme našli u Berty? Není to až moc velká náhoda, že o něm mluvila i Grisi?“

„Uznávám, že to nebylo zvíře, ale člověk... Ta holka, Berta, zmizela pár dní potom, co zpívala v domě toho mrtvého teologa, Ignacia Garcii. Taky jsme tam našli lahvičku s něčím, co vypadalo jako krev. Takže ji určitě zavraždil on a cholera jen ušetřila policii práci.“

„Nemůžeme vědět, že to byla Bertina krev. Nebo že vůbec byla lidská.“

„Občas člověk nezjistí všechny podrobnosti. Ale jednou věcí jsem si jistý, s Bestií je konec.“

Ještě stále stojí před divadlem, a vtom z něj vyjde žena ve středověkém oděvu. Vypadá jako herečka, která právě odběhla z kostýmní zkoušky nebo má přestávku během generálky.

„Grisi nepřišla, protože se jí něco stalo, ne proto, že by už ve hře nechtěla účinkovat.“

„Jak to myslíte, že se jí něco stalo?“

„Grisi to nemá v hlavě v pořádku, v tom se Grimaldi nemýlí. Viděla jsem vás, jak s ním mluvíte. Nechodí na zkoušky, neumí svoje repliky, a když už přijde, vznáší se kolem ní opiový opar, nebo je opilá... Nikdo neví jistě, proč dělá to, co dělá.“

„Vyprávěla vám někdy o své zavražděné dceři?“ zeptá se Diego.

„Grisi nevyprávěla, ale blouznila. V něčem však podle mě nelhala: měla strach. Pořád opakovala, že si pro ni jednoho dne přijdou.“

„A nezmínila někdy, kdo přesně ji pronásleduje?“

Herečka zavrtí hlavou a odvede je kousek dál od vchodu do divadla, nejspíš nechce, aby ji s nimi Grimaldi viděl. Potom jim poví, že včera v noci po zkoušce vyšla na ulici, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Poslední dobou je horko, v divadle je jako v peci. Na rohu ulice Pozo uviděla Grisi, jak se hádá s nějakým mužem; ten ji pak násilím odtáhl a přinutil nastoupit do kočáru. Neslyšela nic, jen Grisin nesouvislý křik a prosby, ať ji pustí.

„Neviděla jste, kdo to byl?“

„Byla noc, oba se topili ve stínu. Ten chlap při potyčce upustil hůl. Byl slušně oblečený, měl na sobě redingot. Sice jsem v té tmě skoro neviděla, ale upoutala mě rukojeť té hole: vypadala, že je bílá, možná z mramoru, a byla ve tvaru ruky.“

Donoso svého přítele zatahá za paži. Má pocit, že všechny tyhle detaily jen zakalují to, co je už zcela jasné: Grisi Diegovi lhala, možná aby si připadala důležitá, nebo prostě protože je blázen. To, co jim právě popsala její kolegyně, mohla být hádka se ctitelem nebo vzteklý výlev někoho, komu dlužila peníze.

„Půjdete ji hledat? Grisi udělala hodně věcí špatně, ale je to dobrá ženská. Nezaslouží si, aby se na ni prostě zapomnělo.“

Diego slíbí, že se ji pokusí najít, a až se ujistí, že je Grisi v pořádku, dají jí vědět. Za Donosova mlčení se sklíčeně vzdalu-

je od divadla. Sotva se dostane blíž k odpovědi, zase ji ztratí z dohledu, jako by se mu do cesty stavěly nadpřirozené síly. Čas mezitím plyne dál. Je sedmnáctého července, skoro měsíc od chvíle, kdy v Cerrillu uviděl Bertino rozsápané tělo, a v jeho nitru se jako horečka začíná rozhořívat přesvědčení, že Bestie dříve či později znovu udeří.

Červená lampa vrhá sopečné světlo a proměňuje popálený obličej v lávové pole. Obrovské oči jsou jako dva řeřavé uhlíky.

Lucia promýšlí svoje možnosti. Muž stojí přímo přede dveřmi, takže tudy neuteče. Okna pokoj nemá. Dělí je od sebe jen postel, vedle které stojí z každé strany porcelánová váza.

„Máš něco, co mě zajímá, a já zas něco, co bude zajímat tebe.“

Neodpoví mu, vlastně ho ani neposlouchá, jen hledá únikovou cestu, všechny svoje síly soustředí na to, aby udržela strach na uzdě a nenechala se jím v rozhodujícím okamžiku ochromit.

„Nechceš vědět, co to je? Je to někdo, na kom ti hodně záleží, a od koho jsem se dozvěděl, kde tě najdu. Ale to jí nesmíš mít za zlé, já vím, jak děsit malé holky. A ona není výjimkou.“

V očích se mu sadisticky zablýskne, zabodává je do ní s úporností divokého zvířete. Není snadné predátorovi utéct, jakmile se chystá skočit na svou kořist, ale Lucia je odhodlaná vyzkoušet všechny možnosti, ačkoli pokud se jí nepodaří ho na chvíli rozptýlit, živá odsud nevyvázne. Pomalu, skoro líně si klekne na postel a vytáhne špendlík, kterým má sepnutý župan. Odhalí ňadra, třebaže neví, jestli tenhle pohled predátora naláká.

„Tohle tělo je tvoje. Dělej si s ním, co chceš.“

Naučila se do svého hlasu vetknout smyslnost. Obr rozevře rty a v očích se mu zračí pokušení. Je to zlomek vteřiny, jen kratičký okamžik, během něž zvažuje, jestli s ní ulehne, ale tyto dveře opět zavře jeho hněv. Nepodlehne Luciiným svodům, ale ta už to ani nepotřebuje. Tohle malinkaté zaváhání jí stačí, aby chňapla po jedné z váz vedle postele a bleskově ji tomu monstři hodila na hlavu.

Porcelán se roztrhne a muž spolu s mokřými květinami dopadne v louži vody na zem. Lucía by se mohla pokusit rozběhnout ke dveřím, ale ví, že tím by mu jen dala šanci ji dál pronásledovat. Musí s ním skoncovat hned teď a nadobro.

Muž se napřímí do sedu a sáhne si na čelo, kde mu po úderu vázy zeje rána. Lucía si mu obkročmo sedne za krk, a špendlíkem, který jí darovala Lvice a který schovávala v levé ruce, ho rázně, prudce bodne do šíje, jako když toreador při kordě zabíjí býka. Obr se sesune na zem a svíjí se v křeči, ale Lucía mu dál sedí na ramenou, župan i rudé vlasy jí skrápí krev tryskající z jeho krku. Hrdelní chroptění, které z něj vychází, ohlašuje přicházející smrt jako zvony svolávající na mši.

Lucía vstane. Je bosa, cítí, jak jí žhne srdce, jak do ní narážejí vlny ustupujícího strachu, všechen adrenalin, který ke svému činu potřebovala. Porazila toho obra. V tu chvíli, jako by se probouzela ze sna do skutečnosti, se jí vybaví jeho slova: „Máš něco, co mě zajímá, a já zas něco, co bude zajímat tebe.“ „Vím, jak děsit malé holky. A ona není výjimkou.“

Clara.

Lucía vystřelí z ložnice, jako by jí za patami hořelo, seběhne po schodech a vyrazí z bordelu na ulici, ani se nezastaví, i když je bosa a na sobě má jen župan, který za ní na útěku vlaje a dává celému světu na odiv její tělo. Je jí to jedno. Nedbá na pohledy lidí, ani na to, co řekne Lvice, až najde mrtvolu. Jediné, co jí víří v hlavě, co jí buší v srdci, je obraz její sestry.

Clara.

Dupe na dlažební kostky a do čůrků odpadních vod, které tečou po madridských ulicích, letí k továrně na sirky. Už nebude dál šetřit, peníze, které dosud vydělala, jim budou muset stačit. Vezme sestru a vypadnou z tohoto města, z tohoto pekla, už navždy.

Dorazí na místo, které jí posledních pár dní bylo domovem, a spatří hotová jatka. María, matka malého Luise, leží ubodaná v tratolišti krve. O zeď dvora se opírá její manžel,

z podříznutého krku mu tryská život. Jeho pokusy krvácení zastavit jsou marné.

Kde je Clara?

Lucía se rozhlíží, hledá, kde se ukryla její sestra. Raneček s jejich skrovným majetkem leží na zemi, věci jsou rozházené kolem: o kus dál drátěnka, přístroje vedle hromady kůry zakryté plachtou. Po sklenici, v níž měla uspořené dvě stě realů, ani stopy, ale komu teď záleží na penězích? Zakřičí její jméno.

„Claro!“

Neslyší nic, jen chrčení krvácejícího Pedra. Lucía se k němu přikrčí. Řezná rána na jeho krku je jako otevřená ústa, z níž se valí krev, snaží se ji zadržet rukama, ale marně. Pedro na ni upřeně hledí, až nakonec jeho zornice zmizí pod očními víčky, jeho pohled je prázdný. O vteřinu později přestane dýchat.

Lucía tuší, že se jí umírající muž snažil něco říct. Nestihl to, ale Lucía se ani nemusela ptát, kdo má tenhle masakr na svědomí. Byla to Bestie. Lucía ji moc dobře zná. Je to obr v černém oblečení a s popálenou tváří. Ten, kterého právě zabila v jednom z pokojů ve Lvicině nevěstinci. Aniž to věděla, odešla Cläre šanci přežít.

Dá své bolesti průchod a vyrazí z hrdla křik, který v tomhle městě nikdo neslyší. Ví, co provedla. Připravila o život jediného člověka, který jí mohl říct, kde se nachází její sestra.

ČÁST DRUHÁ

Madrid, 17. července 1834

Řeka krve. Drátěnka a ticho. Pedro už se nedrží rukama za podříznutý krk, paže mu ochable visí. Jediný pohyb je stružka, která mu smáčí hrudník a kreslí na hrbolaté zemi sirkárny červenou čáru v čemsi, co vypadá jako zoufalý pokus dotéct až ke kaluži krve jeho manželky Maríi a splynout s ní. Opona olověných mraků zakrývá slunce. „Mám něco, co tě bude zajímat,“ řekl jí obr. Lucía cítí tlak na hrudi a přeje si být mrtvá, jako Pedro a María, jako Luisín, jako její matka. Už nic necítit, protože ví, že kdyby našla Claru ubodanou jako oba manžele, její krev, nepřežila by to.

Zaslechne vzdálené výstřely.

Nemá sílu se zvednout. Nedokáže přemýšlet, zaplavuje ji strach. Ten chlap chtěl jenom získat zpátky prsten, který Lucía ukradla v domě duchovních, ještě to nejsou ani čtyři týdny.

Do bubliny bolesti, jež ji obklopuje, proniká sílící šum, připomíná vzdálený řev a zvuky, jejichž původ zatím Lucía nedokáže určit.

Co když Clara ještě žije? Musí být naživu, opakuje si Lucía pořád dokola jako zaříkadlo. Její život přece chtěl obr směnit za kradený prsten. Ale kam ji odvedl?

Po nebi přeletí hejno ptáků. Kovový svist jejich křídel nakonec Lucíu probere.

Kdyby Clara byla mrtvá, cítila by to, pomyslí si, cítila by to hluboko ve svém nitru, ale necítí nic. Žár, který jí stoupá z břicha do hrudi, je úzkost. Přejde dvůr sirkárny a všechny ty zvuky, které k jejím uším doléhaly jako ze sna, zniče-honic hřmí doopravdy: křik, rány, další výstřely... Možná je to vzpoura u některé z městských bran, chudí se domáhají

toho, aby je pustili do města, nebo jim dali kus žvance na zahánění hladu.

Proč z Madridu neodešly, dokud ještě měly čas? Teď přišla o peníze, které se jí povedlo na cestu vydělat, a ztratila i sestru. Pro Lucíu neznamená město svobodu, ale klec, v níž je i s Clarou uvězněná. Netuší, že většinu těch, kdo odešli hledat lepší budoucnost do Cuency, Segovie nebo Toleda, z měst i vsí zas vyhnali: nikdo nechce, aby se cholera z Madridu rozšířila a zasáhla i jejich životy. Tito nebožáci tak uvázli v zemi nikoho, jako trosečníci.

Kéž by lidé žijící vně hradeb jednou tuhle zeď zbořili. Pak by byl konec s blátivými tunely a kanály, jimiž se tolikrát museli plazit. Vtrhnou do Madridu a urvou si svůj kus z hostiny. Nebo zkrátka město, které je zabíjí, spálí na popel.

Vypukají skutečné nepokoje, nebo je to jen ozvěna toho, co Lucía cítí? Myšlenky jí v hlavě blikají jako údery blesku: spáchala vraždu, tělo obra zůstalo ve Lvicině nevěstinci, policie už ji určitě hledá, kurvu s rudou hřívou vlasů. Kde je Clara? Co když se jí povedlo obrovi utéct? Lucía ví, že je to směšná představa, Claru by ochromil strach, takže by se ani nepohnula, zatímco ten chlap zabíjel Pedra a Maríu. Dobře ji zná. Nejspíš je uvězněná v nějakém koutě labyrintu zvaného Madrid. Živá, opakuje si zatvrzele Lucía v naději, že se jí povede sestru zachránit. Je to skutečnost, nebo jen zbožné přání? Ať je to jak chce, musí vyrazit a začít po ní pátrat, nezastaví se, dokud ji opět nesevře v náručí. Ale co vůbec ví o muži, kterého zabila v nevěstinci? Měl popálený obličej, kůži jako ještěř, a měřil víc jak sedm stop. Bestie, určitě to byla Bestie. Nemohl v Madridu žít jako duch, někdo ho musel znát. Ale kdo?

Vytáhne z ranečku špinavé šaty a boty s podrážkami tak prošlapanými, že je skrz ně skoro vidět. Plná smutku se oblékne. Nechá továrnu na zápalky za zády a ztratí se v okolních uličkách. Co když na konci téhle cesty najde jen Clařino

tělo bez života? S každým krokem se blíží k nebezpečí. Co když už Lvíce zpravila policii? Ačkoli pokud už je pro Claru pozdě, pokud ji obr sprovodil ze světa, ať ji klidně zavrou do vězení, nebo třeba popraví na náměstíčku Cebada, jak jí o tom vyprávěl Eloy.

V bouři, která ji bičuje, se nade vším tyčí jenom jedna věc: vina. To ona ukradla prsten, to ona ho Claře dala. Jestli je její sestra mrtvá, je vrahem Lucía. Jako by Claru vlastníma rukama chytila za krk a tiskla, dokud jí nedošel dech.

Kroky ji nesou k ulici Alcalá. Mine cukrářství doni Mariquity. Zlodějníci s čepicemi staženými do očí pobíhají kolem dámy, která z něj právě vychází, a škemrají, aby jim koupila čokoládu a koláček, avšak Lucía ví, že se ji jen snaží rozptýlit, aby jeden z nich mohl rychle strčit ruku do její peněženky a obratně ji vyprázdnit. V ulicích se vznáší nervozita, jako když zvířata vycítí přicházející bouři a hledají si úkryt. Nad hlavou má olovené nebe. Kde je červený ptáček? ptá se v duchu Lucía. Kde je její matka? Proč jí nepřijde na pomoc? Cándida by neměla nejmenší ponětí, kde s hledáním Clary začít. Celý život se k městu obracela zády.

Zničehonic se přistihne, že myslí na Eloye. Jemu jedinému může důvěřovat. Eloy zná madridské podsvětí a bude vědět, kde hledat unesenou dívku. Je možné, že o obrově brlohu něco zaslechl, a Lucía ví, že ji tenhle nesmělý kluk s modrými kukadly, který jí jednou řekl, že mu připomíná červeného kolibříka, policii neudá.

Přidá do kroku a nechá za sebou cukrářství i Café del Príncipe, před nímž už paní uličníky zaplašila a nasedla do landauru. Oba podniky jsou téměř prázdné. Stejně tak i kavárna Pombo na začátku ulice Carretas. Další potvrzení, že se děje něco divného, se Lucie dostane, když vidí skoro liduprázdné schodiště před klášterem San Felipe el Real, kde se obvykle schází tolik Madridčanů, aby probrali nejnovější drby, pochlubili se svými úspěchy a uzavírali obchody.

Lucía nervózně kličkuje, a kdykoli vidí strážníka, skočí do úkrytu. Takhle se dostane až na náměstí Leña, Eloy tam sice není, ale zato narazí na dva kapsáře, co ho často doprovázejí. „Šel na náměstí del Rey, nevím, co tam bude dělat.“

Chlapcův hlas se s každým slovem vzdaluje; jeho druh ho za paži úpěnlivě táhne pryč. Utíkají snad před ní? Ne, před ní ne: na náměstí vchází skupina asi dvaceti mužů a žen, v rozervaném oblečení a špinavých, jako by právě vylezli ze stoky. V čele průvodu kráčí vousáč v modré haleně, jaké obvykle nosí rolníci nebo podomní prodáváci karamel.

„Nedodržíte zákazy!“ huláká. „Jen nás chtějí uvěznit! Teď tvrdí, že se nemůže scházet víc než deset osob, copak se v devíti lidech nikdo nenakazí? Všichni víme, kde se ten mor bere. Z vody! A kdo ji otravuje?“

Lucía toho hlasatele apokalypsy neposlouchá a vrací se stejnou cestou, kterou sem přišla. Cestou na náměstí del Rey potkává i další hloučky: lidi rozčílil zákaz shromažďování – proto jsou kavárny a schodiště před klášterem prázdné – a tak se potulují ulicemi, nemají jiný zjevný cíl než dát průchod svému hněvu.

„My chudí nemoc neroznášíme, to mniši. To oni tráví vodu, aby karlistům vyhráli válku.“

To právě vykládá stará paní, do které Lucía vrazila, svému mladšímu společníkovi. Její oči ulpí na dívčině zrzavých vlasech a Lucía se na okamžik lekne, že ji stařena obviní z vraždy obra. Ona však kráčí dál a pokračuje v hovoru s mladíkem, do nějž je zavěšená.

„Platí za to dětem. Viděla jsem je snad u každé kašny.“

Odkud se sem nese střelba, která se pravidelně ozývá kdesi v dálce? Je možné, že v nějakém madridském zákoutí už vybuchla zášť občanů, kteří mají po krk nemoci a obviňování, jež na ně dopadá, v nefalšované násilí?

„Děcka nikdo nehlídá, a mniši nejsou hloupí. Vědí, že za čtyři realy udělají cokoli. A pořád se poflakují kolem kašen.“

„Říkají, že jsme se odvrátili od Boha a tohle je boží trest.“

„Mají pytle s práškem. Předávají si je v klášterech.“

„Je to pomsta farářů, nic jiného. Protože nikdo už nechce poslouchat ty jejich žvásty.“

„Zabíjejí nás.“

Hlasy žen a mužů, starých i mladých, se nesou městem a mezi nimi se proplétá Lucía. Je jí jedno, co se stane s Madridem, s cholerou, chce jen, aby jí Eloy pomohl najít sestru.

„Rozbili mu o hlavu vázu a pak mu do krku bodli jehlici.“

Donoso sedí na posteli s dosud rozházenými poduškami, vyfoukne oblak tabákového kouře a lehce kopne do mrtvol, která mu leží u nohou. Popel z doutníku odklepne na koberec.

„Ta kurva ani nepočkala, až se svlíkne.“

Diego se přikrčí a s námahou – zdá se, že tělo váží snad tunu – mrtvolu obrátí. Popálený obličej se zadívá na strop.

„Kde je ta, co ho zabila?“

„Popíjí se Lvicí v salonu čaj. Zbláznil ses, Diego? Zapíchla ho a praskla do bot, přece by tu na nás nečekala. Lvice tvrdí, že tu byla nová, nepamatuje si jméno a ani si na něj nehodlá vzpomenout. Já ji znám.“

„Ten mrtvý je obr.“

„Ty jsi ale všímavý. Nechtěl by ses taky dát k policii?“ odsekne Donoso jízlivě. „Ale to není to nejdůležitější. Podívej se na jeho ksicht, Diego, proboha tě prosím. A pak mi poděkuj, že jsem dopadl toho tvého vraha.“

„Ty myslíš, že je to Bestie?“

„Spousta svědků ti řekla, že má kůži ještěra. A že je to obr. Sice na to nevypadám, ale já ty tvoje články četl dost pozor-ně. Jestli je Bestie opravdu chlap, mohl by to být tenhle hromotluk s rudým obličejem. Přesně tohle jsi hledal, ne? Tak tady ho máš, ačkoli si nemyslím, že se ti ještě k něčemu přizná. Z toho už do toho svého plátku nic nevytáhneš.“

Diego mrtvému prošacuje kapsy. Hledá něco, co by ho identifikovalo, co by vrhlo světlo na život muže, který měl možná na svědomí tolik zločinů, ale najde jen jakousi lahvičku.

„Podívej se na tohle...“

„Stejná, jako jsme našli u toho teologa... Krev?“

„Tu z domu Ignacia Garcíi mám u sebe. Požádám doktora Albána z všeobecné nemocnice, aby je prověřil. Třeba se mu povede nám aspoň něco objasnit.“

„Nemůžeš si ji odnést, na tělo se nesmí sahat.“

„Nemel nesmysly, Donoso... Copak policie bude tuhle vraždu vyšetřovat? Sebral jsi z té mrtvoly něco, peníze, odznak, cokoli?“

„Za co mě máš? Nejsem žádný zloděj. Pokud ho neokradla ta děvka, nikdo mu nic nesebral. Byl jsem u něj první.“

„Jak jsi na to přišel? Kdo tě sem zavolal?“

„Byl jsem vedle v pokoji s jinou z místních holek. Zaslechl jsem rány a kroky, a tak jsem vyšel ven, abych se podíval, co se stalo. Nikdo jiný v místnosti nebyl ani se ho nedotknul. Chceš mluvit s Lvicí?“

Diego sundá mrtvole košili v naději, že tak najde něco, co mu pomůže ji identifikovat. Objeví záda posetá jizvami. Některé jsou nedávného data, ještě z nich prosakuje krev. Jiné už se zacelily.

„Vsadím se, o co chceš, že se bičoval sám. Když mu stáhneš kalhoty, určitě na jeho stehně najdeš stopy po ciliciu. Bestie je mrtvá, Diego. Je konec. Popovídáme si s bordelmamá a pak budeš moct ty svoje články zavázat na mašli a pověsit na hřebík.“

„Přesně tohle jsi říkal o Ignaciu Garcíovi, že teolog je ve skutečnosti Bestie a její řádění s ním skončilo. Vypadá to, že spíš než bys hledal pravdu, snažíš se to zamést pod koberec.“

„Je možné, že u toho teologa to tak bylo, ale tentokrát je to jiné. Tentokrát víš, že mám pravdu.“

Donoso zahodí doutník na koberec, šlápne na něj a tím ho uhasí. Diego není schopný pohybu. Je Bestie doopravdy mrtvá? Pokud ano, proč necítí žádnou úlevu? S její smrtí by teoreticky měly ustát únosy dívek a ty příšerné vraždy. Z pohroužení do úvah ho vytrhne zabouchání na futra.

„Jdeme. Lvice na nás nebude čekat navždy.“

Lvice Josefa je přijme v zeleném salonu, odkud řídí svůj podnik a kde se věnuje svým nemnoha zákazníkům. Donoso, který v jejím nevěstinci už byl mockrát, do téhle její svatyně ještě nikdy nevstročil.

„Nestojím o potíže. Chci, abyste odsud tu mrtvolu odnesli, nechci mít barák plný strážníků.“

„To nepůjde.“

„Všechno jde. Jen mi řekněte, kolik to bude stát.“

„Nejdřív chceme vědět, co se stalo.“

„Donoso,“ naléhá na něj Lvice, „jste přece přítel tohoto domu, víte, že tady se skandálům snažíme vyhýbat. Musíte mi pomoct.“

„Pomůžu, ale předtím si ještě na chvíli promluvíme, Lvice...“

Diego mlčky přihlíží, jak Donoso slavnou bordelmamá vyslýchá. Lvice pohroží, že pošle zprávu jednomu ze svých mnoha vlivných přátel, který by mu mohl jedním škrtnutím pera ukončit kariéru. „Ukončit kariéru,“ pomyslí si hořce Donoso. Kdyby ta ženská věděla, jak bezvýznamný vedu život, s podobnými výhrůžkami by se neobtěžovala. Jenže to neví, a tak na ni Donoso tlačí, jak jen to jde. Může si tak připomenout, jakým policistou býval, a aspoň trochu předstírat důležitost.

„To myslíte, že k nám nechodí i ministři z rady?“

„Víme, že sem chodí, Lvice, a chováme k vám i vašemu domu veškerou úctu. Ale taky máme povinnost zjistit, kdo byl ten muž a kdo ho zabil.“

„Nevím, ani kdo byl, ani kdo ho zamordoval. Třeba se zabíjel sám.“

„Praštil se do hlavy vázou a pak si píchl jehlicí do krku?“

„Už se staly i podivnější věci.“

Donoso během výslechu projevuje trpělivost, jakou v běžném životě neoplývá. Možná není až tak špatný policista, jak si všichni myslí – napadne zničehonic Diega – je možné, že

se nebýt alkoholu a souboje, v němž přišel o oko, mohl dostat mnohem dál.

„Jak se sem ten chlap dostal?“

„Bože můj, tohle je jeden z nejslavnějších domů v Madridu, muži sem chodí, a když mají peníze, zaplatí a jedna z holek s nimi jde na pokoj. Oni jsou zákazníci, ony jsou kurvy, děvky, takové věci se na podobných místech dělají. Jmenuje se to nevěstinec. Nevím, proč vám to vůbec vykládám, jste přece stálý klient.“

Policista si ženin výsměšný tón nechá líbit a dál neochvějně pokračuje v dotazování.

„Lvice, prosím vás, pomozte nám. Kdo byla ta holka, co s ním byla v pokoji?“

„Jedna nová, chudák, vyděsilo ji to tak, že utekla.“

„Jak se jmenovala?“

„Jednou Madelaine a jindy zas Asunción, tady nikdo svoje pravé jméno nepoužívá. A pokud se mě chcete ptát, taky tu nikdo neříká, kde bydlí, a mně to ani nezajímá. Je to nějaká z těch chudinských čtvrtí nechaných napospas Bohu, za hradbami směrem k řece.“

Diego se konečně rozhodne do věci vložit.

„Slyšela jste někdy o Bestii?“

„Ona vážně existuje? Neříkejte mi, že na takové věci věříte. Zrovna před pár dny zmizela dcera jedné z žen, co tu pracují, určitě odešla s nějakým chlapem, což ostatně vídá už od narození dělat svoji matku, ale všechny si místo toho myslí, že ji unesla Bestie. Víte, co si myslím já? Že tahle Bestie neexistuje, jsou to jenom žvásty.“

„V jedné věci vám dám za pravdu: povídačky o tom, že Bestie je zvíře, jsou žvásty. Bestie je člověk, možná dokonce ten chlap zavražděný vedle v pokoji.“

„No tak výborně, aspoň už žádnému dalšímu děvčeti neublíží. A teď jak to uděláme: vy mrtvolu odnesete, pohodíte ji někde venku, a já vám zaplatím sto realů.“

Diego nemá v úmyslu na nabídku přistoupit, ale Donoso ho předběhne.

„Dvě stě.“

„Dobrá, dvě stě realů,“ souhlasí okamžitě bordelmamá, „a už o tom chlapovi, o Bestii nebo o čemkoli jiném nechci nikdy ani slyšet. Chci jen dál v poklidu pokračovat ve svém podnikání.“

„V žádném případě! Ten mrtvý se odsud ani nehne, dokud nedorazí policie!“

Donoso ho popadne za paži a našťavaně ho táhne ven ze zeleného salonu. Chvilí se s ním hádá. Oba potřebují peníze, takhle by si každý přišel na sto realů.

„Madrid je mrtvol plný, komu sejde na jedné další?“

„Neměl bys snad zrovna ty bránit dodržování zákonů?“

„A nemáš ty náhodou už několik týdnů dluh na nájemném? Nech mě, ať se vrátím za madam, ona mi zaplatí a pak se postaráme, aby mrtvola byla nalezena někde jinde, ne tady v domě...“

„Já ty peníze nechci.“

„Ale tvoje bytná ano. Jestli chceš, klidně za ní dojdou a tvůj dluh splatím.“

Diego dělá, že nerozumí, neví a nechce vědět, co má Donoso v plánu. Ačkoli v hloubi duše ví, že úřady smrt toho obra nevyšetří tak, jak by měly. Pokud se neukáže, že byl mrtvý nositelem šlechtického titulu, je úplně jedno, kde ho najdou, a Diego sám by se navíc moc rád zbavil problému s nájemným.

„Dělej si, co chceš, já jdu. Tu lahvičku s krví беру s sebou, donesu ji do nemocnice doktoru Albánovi.“

Před odchodem Diego natrefí na Delfinu, matku zmizelé dívky. Sedí na proutěné židli u východu do ulice Clavel, v klíně má hadrovou panenku a její oči v mdlém, pihovatém obličejí už ani nevyhlížejí ztracenou dceru, připomínají spíš náměsíčníka bloudícího noční můrou.

„Nikdy se netoulá dlouho, a už je pryč celý dva dny. Možná šla moje Juana pro mlíko, možná se zastavila, aby se napila vody... Nějaká holka povídala, že ji viděla s chlapem v černém oblečení, že s ním odešla. Vím, že kolem kašen je povyk, že lidi obviňují mnichy, že tráví vodu a tím šíří choleru, jiní zas hází vinu na děti z ulice. Jak svoji Juanu najdu? Slyšela jsem, že ten mrtvej chlap uvnitř je možná Bestie, ale... nevím, kde je ta holka, co mi řekla, že Juanu viděla. Mohla by vám říct, jestli je to vážně on.“

Diego netuší, jak ženu utěšit. Bude se muset vrátit, až najdou její dceru rozsápanou? Madrid, město, kde se nikdo nikoho neptá, odkud přišel, propadlo šílenství.

Lucía ani nemusí až na náměstí del Rey, s Eloyem se srazí už v ulici Alcalá. Obočí mu přetíná šrám, z něhož dosud teče krev a barví mu kůži na zářivě červenou.

„Co se ti stalo?“

„Hodil po mně šutr jeden nosič vody, když jsem byl u kašny. Myslí si, že jim trávíme vodu.“

„O tom jsem slyšela. Pojď, aspoň ti to očistím.“

„Jak to, že nejsi u Lvice, kolibříku? Tam bys byla ve větším bezpečí než tady na ulici.“

Odpojí se od proudu lidí, který se stále rozšiřuje a míří k Puerta del Sol. Přikrčí se v postranní uličce a Lucía nasliní lem rukávu a otírá Eloyovi kůži, dokud nesmaže všechny stopy krve, přesně jako to dělávala její matka, když se ona nebo Clara poranily. Přitom mu řekne o všem: o smrti toho obra, o útěku z nevěstince, o zmizení své sestry, o mrtvolách Pedra a Marii, které zanechala v továrně na sirky...

„Nevím, co si počít, Eloyi, netuším, kde ji hledat. Je to ten chlap, co nás pronásledoval, někdo ho přece musel znát. Byl dost velký, nemohl se schovat...“

„A ty myslíš, že je to ta Bestie, o které všichni mluví?“ zeptá se pochybovačně její kamarád. „Povídali, že ty holky z chudinských čtvrtí unášejí nějaké zvíře... Ale možná ne, možná to opravdu byl on.“

Lucía si sedne na zem, najednou jí došly síly.

„Třeba to s tím nesouvisí,“ hlesne.

Zlodějíček si všiml Lucíina znepokojení a nechce ji dál rušovat. Když ji vezme za ruku, cítí, jak se chvěje.

„Ten chlap říkal, že má něco, co tě bude zajímat. Je jasný, že myslel tvoji sestru. Třeba ji měl v plánu zabít, ale nejdřív chtěl získat ten prsten.“

„A kam ji odvedl? Já jsem ji zabila! Co když je Clara zraněná, bůhví v jaké díře a... To opravdu nemůžu nic udělat?“

„Můžeš ji hledat. Já ti pomůžu, prolezeme všechny díry v Madridu, i ty úplně nejmenší, dokud ji nenajdeme.“

Vytáhne ji na nohy. Jeho slib a jeho zápal jsou pro Lucíu zdrojem naděje. Eloy ví, že nebude snadné Claru najít, a že až ji najdou, bude už možná pozdě. Pokud tedy ještě předtím jeho kamarádka nezadrží policie, ale přesto se na tuhle cestu chce vydat s ní. Chce být po jejím boku, pokud přece jen zjistí špatné zprávy. Ještě nikdy nic takového necítil: co si pamatuje, staral se jen o to, jak zachránit vlastní krk a najít si místo, kde by mohl přečkat noc. Tahle holka se zrzavými vlasy v něm zažehla něco nového.

U brány Puerta del Sol se to hemží hloučky lidí, kteří se zaplétají do hádek a provolávají hesla proti kněžím. Eloy táhne Lucíu za ruku, ale vtom si všimne muže, který se opřený o stěnu baví s ostatními. U nohou má měchy na vodu.

„To je ten, co po mně hodil kamenem. Hajzl jeden...“

V očích mu hněvivě zablýskne. Ten záblesk se Lucie vůbec nelíbí.

„Co chceš dělat?“

Eloy pustí její ruku a svižně vyrazí k nosiči vody. Lucía spěchá za ním, snaží se ho zastavit, jenže chlapec je odhodlaný se pomstít. Kdo žije na ulici, nesmí po sobě nikoho nechat šlapat.

„Sejdeme se za dvacet minut na náměstí Celenque.“

Eloy se vmísí do davu. Nabere hrst hlíny, jako ve většině Madridu, ani tady není dlažba, a dojde k mužům.

„Neříkal jsi, že jsem otrávil vodu? Hele, tak já ti ji teda otrávím doopravdy,“ frkne drze a hodí hlínu do měchů.

Eloy je v pouliční kultuře zběhlý, ví, co znamená zhatit námahu nosičů vody. Musí vzít nohy na ramena a co nejrychleji utéct do bezpečí.

„Za ním! Za ním!“

Lucía vidí začátek honu, disciplíny, v níž její kamarád nemá konkurenci. Jenže pak vystrašeně sleduje, jak vousáč, který přitáhl v čele průvodu křičícího „Mor je ve vodě!“, zastoupí Eloyovi cestu, takže se srazí a oba spadnou na zem. Zlodějíček se nedokáže dost rychle zvednout, nosiči vody se na něj vrhnou a buší do něj jako dravci cupující bezbrannou oběť, strkají se lokty a snaží se utrhnout si svůj díl masa.

V nastalé vřavě skoro nic nevidí, jen to, že vousáč, který na ostatní křičel, se od hloučku kopajícího do Eloye na chvíli oddělí. Jako by tím zahájil nacvičený tanec, nosiči vody chytí chlapce za nohy a ruce. Eloy řve, ať ho pusť, jenže nikdo ho neposlouchá. Lucía si razí cestu davem, snaží se mu pomoci, ale vousáč s děsivou rozvážností vytáhne kapesní nůž, jako by se chystal přinést oběť. Oči se mu třpytí jako dva špendlíky. Davem se nesou hlasy a smích, povzbuzují ho, aby dokončil, co započal. Nějaký otrhanec ve špinavém oblečení Lucíu odstrčí, takže spadne na zem a k Eloyovi se nedostane. S obličejem na zemi vidí, jak se mu v modrých očích zračí strach. Nikdo už nemůže zabránit tomu, co se má stát. Nikdo tomu zabránit nechce.

„Nechte ho! Nic neudělal!“

Čepel vousáčova nože opíše oblouk k Eloyovu trupu, zabodne se do něj a z chlapcových úst a z břicha lepkavě vybublá krev. Ocel se opět zablýskne, ostří potřísněné jasně červenou, která stříká na šťastné obličejе vlků, stále Eloye drží, a vousáč ho bodne ještě jednou, podruhé, potřetí, počtvrté... dokud Eloyova tvář není jen rozmazaná šmouha krve a bolesti. Dokud jeho modré oči navždy nevyhasnou.

Lucía se vyškrábe na nohy právě ve chvíli, kdy muži Eloyovo bezvládné tělo upustí, doběhne k němu a položí si jeho hlavu do klína. Nosiči vody jsou daleci lítosti, povykují a křičí hesla, máchají pěstí k nebi, ozbrojují se klacky a čímkoli dalším, co na náměstí najdou, ale ona už je neslyší. V hlavě

se jí rozléhá tlukot vlastního srdce, čím dál silnější, jako by jí mělo v hrudi vybuchnout.

Dav se vymkl kontrole, rozběhl se kdovíkam, některé lidi v tlačenci skoro ušlapou. Lucía ochromeně sedí uprostřed náměstí, a uvědomí si, že nepláče. Možná, že její slzy už nadobro vyschly, možná už se jí nikdy nevrátí cit. V tohle ji proměnil Madrid: v ženu z ledu.

Rozhlédne se kolem: rozvášněný dav má za to, že našel vysvětlení pro peklo, které teď prožívá. Mniši využívají děti, aby otrávil vodu, aby přiměli lidi vrátit se do lůna církve, aby oslabili město, aby postup karlistů už nešel zastavit. Pitomci. Mluví o nezdolnosti chudých, o důstojnosti nižších vrstev, ale co z toho všeho zbylo? Jen slepý hněv. Hloupost. Krutost. Tatáž, co připravila o život Eloye a nechala ho ležet na zemi u Puerta del Sol, jako obětované zvíře. Už jí neukáže všech na tajemství Madridu. Nikdo už jí nikdy nebude říkat „kolibříku“.

„Byl to jeden z těch, co sloužili mnichům! Viděl jsem ho s kněžími ze San Francisco el Grande!“

Nad hlavami lidí se nese vousáčův hlas. Lucía klečí a dojde jí, že se k ní stočily zraky všech. Jako by říkaly, že tenhle zlodějček není hoden soucitu. A ona by se mohla stát spolupachatkou, protože se ujala jeho mrtvého těla a prosí kolemjdoucí, aby jí ho někdo pomohl odnést na hřbitov. Protože se sklonila k jeho nehybným rtům a políbila je na rozloučenou. Rozvášněný dav je schopný čehokoli; Lucía tuší, že se kvůli tomu, jak mu dává sbohem, sama ocitá v nebezpečí. Nechá Eloyovo tělo za sebou a na okamžik zatouží se postavit jeho vrahovi, jen aby ho dohnala k výbuchu, aby jí uštědřil rány, trest, o němž si myslí, že si ho zaslouží. „Ale co Clara? Kdo jí pomůže, když tady umřeš?“ bleskne jí hlavou a Lucía ovládne sebevražednou závrať.

Přes náměstí kráčí kněz, směrem k ulici Arenal. Pro Lucíu je to spása, protože všechny pohledy se rázem upřou na něj.

„To kněží nás chtějí otrávit, nakazit nás cholerou, to oni zabíjejí naše děti a naše rodiče...“

Vousáč si je vědom, že jeho slova působí jako roznětka. Vyděšený kněz přidá do kroku, ale během pár vteřin ho obestoupí několik mužů. Nikdo nerespektuje fialový opasek, jímž má převázanou sutanu. Strkají do něj, plivou na něj, prohledávají mu kapsy, přesvědčení, že v nich nese jedovatý prášek, kterým otravuje kašny. Nepotřebují se utvrzovat, nepotřebují důkazy; kněz nemá jed ani písek nebo prášek, ale na zem přece jen něco dopadne. Zlatý prsten. Jakási tělnatá žena ho zvedne k nebi:

„Strojí se za chudáky, ale ve skutečnosti jsou od hlavy až k patě ze zlata! A chtějí nás zabít, aby ho mohli dál vršit!“

Lucía nevěří vlastním očím. Kráčí k šarvátce, jako by ji tam přitahoval magnet, prosmýkne se mezi jedněmi a pak druhými, dokud nestojí jen na šířku dlaně od prstenu, který právě žena ukazuje všem okolo. Je na něm symbol, dva překřížené palčáty. Je to ten, co ukradla v domě těch dvou duchovních? Jak se mohl dostat do rukou kněze, který leží na zemi a dožívá nakládačku? Nebo je takových prstenů ve městě víc?

„Tohle jsi ukradl lidu,“ obviní ho žena, groteskně se zašklebí a pak si trofej pokusí nasadit na prst; má je však tak tlusté, že se jí to nepodaří.

Jako by ji to rozzlobilo, vytáhne nůž a její úmysly jsou zcela jasné. Kněz zareaguje, kopne ji do břicha, až se žena ohne v pase, sebere jí prsten a se zatvrzelostí, kterou by u něj soudě dle jeho polekaného, submisivního chování, nikdo nečekal, si lokty a strkanci prorazí cestu ven.

„Nesmí utéct!“ huláká žena, zatímco se sbírá ze země.

Dav s vousáčem v čele pronásleduje kněze k ulici Nueva de Palacio. Nečekali, že v kněžském rouchu bude schopný běžet tak rychle. Chvilími se zdá, že mu někdo odřízne cestu, ale on se všem obratně vyhne, jako by podobný úprk trénoval už tisíckrát.

Lucía jde s nimi, je s nimi a se zlatým prstenem spojená neviditelnou nití. Na křižovatce Carrera de San Francisco se tyčí majestátní chrám, jehož kupole má průměr třiatřicet metrů a výšku přes sedmdesát, je třetí největší v křesťanském světě a největší mimo Itálii. Právě sem se prelát uchýlil a tady se shromažďují jeho pronásledovatelé, dav, který se podle Lucíina názoru opět rozrostl, víc než sto mužů a žen křičí a buší na vrata kostela, která mniši zavřeli, jakmile kněz vběhl dovnitř. Většina je ozbrojená: mají klacky, nože, kladiva, kameny a jeden dokonce i pohrabáč.

Vousáč se davem prosmýkl až před průčelí baziliky San Francisco el Grande a opakuje svoji proticírkevní tirádu. Všichni mu naslouchají v uchváceném tichu, jsou vzrušení, lační po krvi...

„Necháme je snad, aby jim to prošlo?! Budeme další spoustaletí jen sklánět hlavu?! Smrt kněžím!“

Jeho zvolání se městem šíří jako požár a záhy se vytvoří další dav před jezuitskou kolejí. Jiní se vydávají ke klášteru San José de los Mercedarios. Desítky dalších obkličují klášter Santo Tomás...

U San Francisco el Grande se dav snaží vyrazit dveře, aby se dostal do kostela. Někdo hledá co největší kus dřeva, který by se dal použít jako beranidlo, další přísahá, že se za chvíli ku vrátí s nůžkami na plech. Jejich touha vyrazit mříže a přeržat zámky je tak silná, že působí zklamaně, když se vrata poklidně otevrou a ven vystrčí hlavu prostý mnich.

„Toto je dům Boží. Rozejděte se.“

Nikdo ho neposlouchá ani s ním nechce jednat, dav se přes něj nahrne do kostela a Lucía se jím dál nechává unášet. Jakýsi starý mnich vyjde ven, aby zkontroloval jejich rozhořčení. K zemi ho bez milosti srazí rána kladivem do hlavy, ozve se jen prasknutí čelní kosti. Hrbatý knihovník prosí o uvážlivost, ale padne na podlahu a desítky mužů ho škrtí a kope do něj, načež se objeví kdosi ozbrojený kusem zrezivělé mosazi

a tu mu zabodne do krku. Jeden mnich natahuje od oltáře směrem ke vzbouřencům kříž, jako by je tak mohl zastrašit nebo jim z těla vyhnat ďábla. Házejí po něm kameny, dokud nepadne, několik z nich po něm ještě šlape, jeden mladík jako smyslů zbavený dupe podpatkem po jeho hlavě, až mu znetvoří obličej. Potom se dav rozlije na chórový ochoz, do kaplí a postranních chrámových lodí, do křížové chodby a do horního patra. Shazují obrazy, rozbíjejí dřevěné lavice na třísky a podpalují je, smích a provolávaná hesla se mísí s křikem plným bolesti, s chrčením mnichů topících se ve vlastní krvi. Lucía klopýtá přes jedny i přes druhé, nevadí jí, že do ní strkají, jen v tom pekle hledá kněze, který utekl se zlatým prstenem.

„Ať na tenhle chrám nezůstane ani vzpomínka!“

Vousáč se stal generálem chudinské hordy, která se chystá velkolepou baziliku srovnat se zemí.

„Pojďme do zahrady, potřebuju si na chvíli odpočinout.“

Situace ve všeobecné nemocnici je ještě horší, než když tu Diego byl po Bertině smrti poprvé, a doktor Albán vypadá, jako by během několika málo týdnů zestárl o pět let. Zmíněná zahrada už ani vzdáleně nepřipomíná klidné, pokojné místo, jímž byla sotva před pár měsíci: o zeleň se nikdo nestará, takže v červencových madridských vedrech začíná usychat, a několik částí se proměnilo ve skládky, kde se vrší hadry, ložní prádlo prané tolikrát dokola a dokola, až přestane být použitelné, zbytky zdravotnického materiálu, který se používá pro pacienty, prázdné lahve od dezinfekce, a dokonce i oblečení zemřelých.

„Na nic nesahejte. Je to sice k nevíře, ale stále nevíme, jak se cholera šíří.“

„Lidi v ulicích tvrdí, že vodou.“

„A pravděpodobně mají pravdu, právě tohle říkají i vědci, kteří cholera zkoumají. V Paříži, Londýně i Vídni už činí kroky k tomu, aby ji vymýtili.“

„A ve Španělsku?“

„Ve Španělsku radši budeme hlásat, že se jedná o Boží trest, nebo další strategii karlistů k vítězství ve válce. Někteří španělští lékaři odjeli na příkaz vlády do hlavních měst jiných evropských zemí, ale jinak se neděje nic...“

„Takže podle vás není pravda, že by někdo trávil kašny?“

„Ne, netráví je ani chudí, jak tvrdí kněží, ani kněží, jak říkají chudí. Voda je možná kontaminovaná, ale ne jedem. Věda dosud není schopná rozklíčovat, jak se to děje. Teď radí, že převařením vody před pitím by se šíření nákazy zabránilo. Je to možné, už se to testuje... Kéž by se na to přišlo co nejdřív, jak vidíte, navzdory tomu, že už otevřeli novou

nemocnici v bývalém vězení v solírně, moc nám tím neulehčili. A musíme se tolik soustředit na cholera, že lidé umírají na nemoci, které bychom za jiných okolností uměli léčit.“

Mladý lékař využije přestávky od práce, aby si snědl jablko a napil se ze sklenice vína.

„Dáte si? Tahle jablka rostou na stromě vedle mého domu. Nejspíš nikomu nepatří, protože jsem jediný, kdo je sklízí. Víno je ze statku mého otce v Santa Cruz de Mudela. Něco vám povím, občas, když si jdu večer lehnout, dokážu myslet jen na to, že odsud odejdu a vrátím se na venkov.“

„Co bychom tu dělali bez lékařů?“

„Totéž co s námi, umírali po tuctech. Zjistil jste něco dalšího o smrti těch dívek?“

„Proto jsem za vámi přišel. Myslím, že jsme odhalili vraha.“

„To je skvělé...“

„Pokud se nemýlíme, ten muž zemřel a už nic podobného žádnému děvčeti neudělá. A tohle měl v kapse.“

Doktor si zvědavě prohlédne lahvičku, kterou mu podal Diego.

„Krev?“

„Vypadá to tak. Jen nevím, jestli je lidská. Dá se to nějak zjistit?“

„To nevím, v hematologii příliš zběhlý nejsem. Musel bych to ověřit. Ale budu k vám upřímný, když skončím práci tady v nemocnici, chci hlavně odpočívat, ne studovat v medicínských knihách.“

Diego vytáhne z kapsy druhou lahvičku, navlas stejnou jako tu první. Lékařovu zamítavou odpověď čekal a tuší, že tohle je šance, jak ho přesvědčit.

„Tahle nádobka s krví, která může taky být lidská, byla nalezena v domě otce Ignacia Garcíi.“

„Toho teologa? Četl jsem, že před nedávnem zemřel.“

„Berta, ta dívka, z jejíž úst jste vytáhl odznak s palcáty, u něj jednou večer zpívala. Hned druhý den ji unesla Bestie.“

„Nechcete snad naznačit, že teolog, slovníkový odborník na botaniku, je do toho nějak zapletený?“

„Právě to se snažím zjistit. Pamatujete si, jak jsme Bertu našli? Bez hlavy, rozčtvrcenou... I já bych chtěl odpočívat, ale pokud nepomůžu vyřešit vraždy těch dívek, nebudu mít klidné spaní.“

„Vy jste ale vyděrač. Nechte mi tady ty lahvičky, uvidím, co se dá dělat.“

Ještě si je ani nestihl uložit, když k němu přispěchá jep-tiška.

„Pane doktore, nevíme, co se děje, ale valí se sem zástupy raněných... Jako by v Madridu probíhala bitva...“

Doktor Albán se rozběhne ke vchodu a Diego mu je v pažích. Cítí, že by z toho mohla být zpráva do novin.

Vchod do všeobecné nemocnice je obvykle jedna velká vřava, ale teď se proměnil v hotové předpekli. Rozléhá se tu dusot nohou, křik, nárek... Několik zraněných nechali prostě ležet na zemi: bodné rány, podlitiny, krvácení ze střelných ran... Je mezi nimi mnich, k němuž Albán poklekne jako první, ale hned zase vstane.

„Odnešte ho odsud. A nenoste sem mrtvé, jen ty, které můžeme ošetřit, ostatní by tu jenom překáželi.“

Diego se od něj vzdálí a přistoupí k jednomu z pomocníků, kteří na nosítkách přinášejí raněné.

„Lidi se zbláznili, útočí na kláštery... Nepokoje vypukly všude, ale nejhorší je to v bazilice San Francisco el Grande. Tam se pár mnichů opevnilo a teď s útočníky bojují.“

Diego dorazí na náměstí Cebada, přímo před nemocnicí La Latina, a spatří skupinku mužů, kteří u fontány Abundancia obklíčili sotva patnáctiletého hochu. Tahají ho mezi sebou, buší do něj pěstmi, až se jeden z nich trefí do břicha a chlapec se ohne v pase a padne na kolena. Nemá se jak bránit, prší na něj kopance. Diego se k nim rozběhne.

„Co to děláte? Nechte ho...“

„Proč nás dál zabíjejí? Viděli jsme ho, jak sype do kašny jed! Ten prášek, co jim rozdávají kněží...“

„Nikdo jed do vody nesype!“

Diegův křik nic nezmuže. Celé město přišlo o rozum.

Nakonec od potyčky odejde. Kdyby na ně dál hulákal, jen by dostal stejně naloženo jako ten kluk. Hněv davů se soustředí na duchovní a mladíky, co živoří na ulici, ale může se kdykoli obrátit proti těm, kdo se k jeho šílenství nepřipojí.

Poblíž prochází skupina asi čtyřiceti lidí v jakémsi svato-krádežném procesí, posmívají se kněžím a urážejí je. Jsou tu ženy i muži, nastrojili se do liturgických rouch ukradených po útoku na dominikánský klášter Santo Tomás v ulici Atocha. Později se zjistí, že za sebou nechali sedm mrtvých řeholníků. Dalších sedmnáct osob zemřelo v jezuitské koleji San Isidro: pět kněží, devět učitelů a tři řádoví bratři... Průvod se ve svém tanci smrti blíží k místu, kde se odehrává nejhorší zkáza: k bazilice San Francisco el Grande.

Luciín pohled se na okamžik ztratí v kopuli. Pod ní, pod reťáblý a reliéfy, pod pozlaceným zdobením kaplí a vitrážemi se odehrávají jatka. Mramorem dlážděná podlaha rotundy je zalitá krví mnichů. V boční lodi hoří dřevěné lavice. Pod neústupnými pohledy svatých se vznáší pach ohně a smrti. Těch pár mnichů, kteří tu ještě zbývají, se smířilo se svým osudem. Vedle zpovědnice klečí sotva dvacetiletý řádový bratr a prosí o odpuštění. Modlí se k Nejvyššímu. Někdo – ten člověk s pohrabáčem – ho udeří do tváře a potom do ležícího řeholníka dál mlátí, jako by nikdy neměl v úmyslu přestat.

„Na ně! Nenechte se ošálit jejich lživou podřízeností. To oni nás zabíjejí...“

Z vousáčova pohledu sálá zášť a zloba. Je mrňavý, vlasy mu řídnu a modrou halenu má promočenou červenou krví kněží. Kdyby ho Lucía neviděla křičet – a neviděla ostatní, jak plní jeho rozkazy –, nikdy by neuvěřila, že je to vůdce schopný vést masy. Kde se mohl schovat ten duchovní, kterého viděla prchnout se zlatým prstenem od Puerta del Sol?

Její pozornost přitáhne křik nosiče vody, který žádá o pomoc. Jako včelí roj spěchající zachránit královnu se část davu vydá k jedné z bočních lodí chrámu, která vede ke vchodu do kaple Cristo de los Dolores patřící třetímu řádu svatého Františka, jedné z budov kolem baziliky. Osamělý mnich tu ozbrojený klackem stojí proti pluku otrhanců. Je to statný muž s oholenou hlavou, v hábitu z hrubého hnědého sukna, pokud předtím měl i plášť nebo škapulíř, v zápalu boje o ně přišel. Jeho jedinou ozdobou je prosté cingulum, tlustý provaz, který má ovázaný kolem pasu. Nehodlá svou kůži prodat lacino. Údery klacku dopadají na obličejy těch, kdo chtějí překročit práh kaple, a chrám poprvé skrápí nejen krev

mnichů, ale i krev útočníků. Několik řádových bratří se skrývá za mnichem, který, jak se zdá, bez pomoci dokáže odrazit hordu mužů a žen, již se ho snaží porazit.

Je mezi nimi i kněz, který utekl s prstenem, ten s fialovým opaskem, krčí se za mnichem, který bez ustání rozdává rány útočníkům. Jak se k němu dostat? Lucía má poprvé pocit, že je součástí davu, který vtrhl do baziliky. Přeje si, aby přemohli toho mnicha, co preláta brání jako smyslů zbavené zvíře. Potřebuje se k němu dostat.

Vousáč se s horečnatýma očima přiřítí ke kapli. V ruce třímá nůž – ten, jímž zavraždil Eloye – a prodere se mezi ostatními, aby se postavil mnichovi. Ten si všiml záblesku oceli, a aniž by přestal odrážet klackem bojující otrhance, levou rukou chytí jejich vůdce pod krkem a sevře ho jako v železech. Zaryje mu sukovité prsty do hrdla a štváč začne blednout. Ještě než ztratí vědomí, povede se mu rozmáchnout nožem a bodnout ho mnichovi do břicha. Otočí jím, chce zlomit mnichův odpor, ale řeholník sice zařve bolestí, ovšem má dost sil na to, aby vousáče hodil na mříž chránící řezbu Panny Marie. Dřevoryt se s rachotem skácí na zem a vůdce davu, ve tváři celý zmodralý, zvrací a pokouší se popadnout dech.

„Utíkejte! Pryč odsud!“

Mnich si vytáhl nůž z břicha a teď se jím ohání po těch, kdo se dál snaží proniknout do kaple. Ví, že nevydrží vzdorovat věčně. Řeholníci ukrytí za jeho zády proto prchají přes kapli ven. Potom udělá dva rázné kroky a pomstí se vůdci útočníků, kterému se ještě nepovedlo vstát. Rozrazí mu lebku.

„Bratře Braulio! Utečte!“

Lucía bezmocně sleduje, jak klerik s prstenem mizí v kapli, jeho fialový pás se ztratí v temné chodbě. Všimla si jeho ledových modrých očí, kapek potu, které se mu perlily na ochmýřených tvářích, prudkého oddychování zvířete zahnaného do kouta. Uteče jí. Muž, který by jí mohl vysvětlit, proč ten obr tak usilovně hledal zlatý prsten, zmizí uprostřed zkázy.

Jak teď Lucía najde svoji sestru?

Jediný, kdo neustupuje, je ten bojovný mnich, bratr Braulio, jak na něj volali jeho druzi, tohle jméno Lucía nezapomene. Je odhodlaný bojovat až do konce, brání obrazy, které ještě útočníci nezničili, a možná i svou představu Boha. Hábit má promočený vlastní krví, odráží ty, kdo chtějí zničit řezbu Panny Marie.

Lucie přistane u nohou nabroušená sekera, kterou si s sebou přinesl chovatel drůbeže. Lucía couvne a zakopne o mrtvolu vousáče, jehož hlava je rozseknutá vedví jako rozbitá mísa. Vyděsí ji příchod další hordy mužů ozbrojených klacky, holemi a motykami, čímkoli, co může posloužit k ničení. Někteří z nich jsou svatokrádežně převlečení za kněze. Takhle zkáza snad nikdy neskončí. Lucía se rozběhne do jedné z bočních lodí a schová se v chórových lavicích.

Diego jde s davem k bazilice San Francisco el Grande. Viděl na ulici mrtvolu několika mladíků, kteří doplatili na vztek obyvatel města, a ženu, kterou napadli, protože se je snažila bránit, takže jí teď z rány na hlavě teče krev. Pak potká další ženu, šlapku, kterou zná, a ta mu poví, že lidé lynčovali chlapce u mnoha městských kašen.

„Kde se vzala ta představa, že tihle kluci tráví vodu? Je to absurdní.“

„Viděli je. A hodně jich onemocnělo potom, co se z těch kašen napili.“

Už několik týdnů umírá ve městě na choleru na pět set lidí denně. Madridané jsou ochotni uvěřit čemukoli, jen aby tu pohromu zastavili.

Diegovi se do baziliky povede vstoupit, až když vládní jednotky konečně dostanou situaci uvnitř pod kontrolu, ačkoli spousta dalších míst ve městě ještě stále hrozí výbuchem jako časovaná bomba. Podlaha chrámu je posetá mrtvými těly, až se je podaří spočítat, bude jasné, že zde zemřelo padesát

osob. Nejen mniši, ale i varhaník, několik členů sboru, katechetů, kněží, studentů a služebník, který hlídal klášterní spižírnu. Ta byla vypleněna. Mezi vojáky, které sem vyslali zjednat pořádek, je i člen královské stráže, která odnášela nemocné do lazaretu ve Valverde. Ten Diego pozná.

„Pane doktore, prosím, pomozte nám, potřebujeme vás tady.“

Diego už nemůže dál předstírat, že je lékař, ale strážný ho nenechá váhat a odtáhne ho za paži ke skupince zraněných mnichů čekajících na ošetření. Bratr Braulio má v břicho bodnou ránu, která je vidět i přes hábit, ale není to to nejvážnější zranění. Na zemi leží mnich, který krvácí z rány na stehně.

„Konečně lékař. Tady bratr potřebuje zastavit krvácení.“

Diego se na raněného řeholníka zadívá. Jeho nepřítomný pohled svědčí o tom, že na záchranu života už je pozdě. Novinář neví, co dělat, jak ošetřit ránu, ze které tryská krev jako z fontány, a mnich si jeho neobratnosti všimne.

„Vždyť vykrvácí!“

„Já to neumím. Je mi líto. Nejsem lékař!“

Královský strážný nic nechápe.

„Viděl jsem vás, jak ošetřujete pacienty v lazaretu.“

Bratr Braulio netrpělivě frkne. Utrhne kus látky ze svého hábitu a použije ho jako škrtidlo. Oči od zraněného odtrhne jen na chvíli a probodne Diega pohledem.

„Vypadni odsud! Kdyby mě tenhle muž nepotřeboval, utrhnu ti hlavu. Padej!“

Diego o pár kroků ustoupí. Všude kolem sebe vidí zkázu. Plameny šlehající z pekelných hranic, mrtvá těla a bolestné, vystrašené sténání těch, co ještě žijí. Krev a zničené obrazy. Kam až může tohle město klesnout? Jak to, že si dokáže takhle ubližovat? Kdy přišli jeho obyvatelé dočista o rozum?

Měl by odejít. Dnes v noci by bylo lepší se schovat doma a počkat, až ta hrůza odezní. Náměsíčným krokem se vydá k východu, projde chrámovou lodí, ale zaslechne tichý po-

vzdech. Zastaví se, napadne ho, že za lavicemi nejspíš umírá další oběť řádění davu. Když se však příkrčí, jeho zrak padne na dívku s dlouhými rudými vlasy. Chtěla by působit odhodlaně, ale celá se chvěje.

„Co tady děláš?“

Napřáhne k holčičce ruku. Tohle gesto jako by už celý Madrid zapomněl: nabídnutí pomoci někomu, kdo ji potřebuje, nezávisle na tom, jestli je to kněz, měšťan, šlechtic, nebo chudák. Všechny tyhle nálepky vymazaly skutečného člověka, který se pod nimi skrývá. Muž, žena, nebo vyděšená dívka, která se třese pod chórovou lavicí.

„Neboj se. Já jsem Diego.“

„Rána klackem sem, rána klackem tam, sekni šavlí sem, sekni šavlí tam, ať karlisté, co Karla podporují, hlava nehlava umírají... Ulicemi, uličkami, do jejich domů vtrhněte, Karel s inkvizicí pováldne, ať už chcete, či nechcete...“

Na město se snesla noc, ale situace se ani zdaleka neuklidnila. Diego poslouchá popěvek, který halekají Madridané pod okny jeho domu. Vzduchem se nese dým z hořících kostelů a v ulicích dál vypukají šarvátky. Proslýchá se, že zemřelo na sto mnichů a spousta jich je zraněných. Diego se pokouší vybavit si všechno, co prožil, zároveň se snaží najít slova, jimiž by popsal možný skon Bestie, ale není to snadné. K čemu je dopadení vraha, když se celé město hroutí jako nějaký Babylon? Než navíc usedne k práci, musí se postarat o tu vystrašenou dívku.

„Tvoje sestra? Já ti vůbec nerozumím, budeš mi to muset povědět hezky od začátku, nemusíš se bát.“

Lucía, tak se prý jmenuje, mu vypráví, jak zmizela její sestra, že ji nějaký muž unesl z místa, kde se ukrývaly, jakési opuštěné továrny na sirky.

„A co jste tam dělaly?“

„Vojáci zbořili naši čtvrtí Peñuelas a matka nám umřela na choleru...“

Jeho novinářský instinkt mu napovídá, že je to až moc smůly najednou, ale ze zkušenosti obyvatele tohoto města ví, že jí zdaleka není dost, že rok 1834 má v zásobě nekonečnou sbírku různých neštěstí.

„A ten muž, co ji unesl? Víš, kdo to byl?“

„Ne, nevím, ale mohl to být ten, co se mu říká Bestie. Ve čtvrti se o něm mluvilo. Obr s červeným obličejem.“

Diegovi to připadá jako až příliš velká náhoda: zrovna

dnes viděl mrtvolu Bestie a tahle holka teď tvrdí, že jí Bestie unesla sestru. Jenže neví, jestli to je léčka, nebo ne. Jak by mohla? Co by tahle malá zrzka mohla sledovat tím, že mu poví takovou historku? A její strach působí tak skutečně...

„Musím Claru najít... Nechci, aby ji našli mrtvou, jako ty ostatní.“

Lucía se hladově cpe tím jediným, co jí Diego mohl nabídnout, kusem salámu, který mu před několika týdny poslal z rodného kraje bratr, nemá k němu ani chleba, jen sklenici vína, které s ohledem na nízký věk dívky naředit vodou. Obvykle sice děti v jejím věku pijí to, co všichni ostatní, ale Diego má pocit, že to pro ně nemůže být dobré.

„Proč si myslíš, že tvou sestru unesla Bestie?“

„To se říká o všech holkách, co zmizely, ne? Že je unášejí a pak zabíjí. Ale není to zvíře...“

Diego se snaží urovnat svoje myšlenky, potřebuje sepsat to, co dnes zažil, a odnést článek Morentínovi do novin. Možná mu reportáž o útoku na baziliku San Francisco el Grande vydá na titulní straně, a pokud ho Diego přesvědčí, podpoří ho i v dalším vyšetřování Bestie. Zatímco si narychlo píše poznámky, Lucíu zmáhá únava.

Už spí, když se ozve zaklepání na dveře, jen tiché, přátelské, ne jako bouchání bytné, když jde vybírat opožděné nájemné.

Diego odloží psací potřeby a jde otevřít.

„Nepřišel jsi za mnou. Bylo by důstojnější zůstat doma a litovat se, ale... Asi bych byla radši, kdybys mi to, že už se se mnou nechceš vídat, řekl do očí.“

Dnes je den plný překvapení – mrtvola muže v bordelu, masakr mnichů a setkání se zrzavou dívkou – a návštěva Any Castelar je z nich to největší. Diego ustoupí do strany a pusť jí dál, zamumlá pár slov na omluvu, strhla ho lavina událostí, nechal se jí unést, neměl ani chvíli, aby se u ní stavil v paláci nebo alespoň napsal vzkaz.

„Kdo je ta dívka? Neřekl jsi mi, že máš dceru.“

„Nikoho na světě nemá. Našel jsem ji v té vřavě v bazilice.“

„A vzal jsi ji domů.“ Ana ji pohladí po tváři. „Jsi dobrý muž, Diego.“

Dojde k lůžku a posadí se na jeho kraj. Prohlíží si spící děvče, rudé vlasy rozsypané po polštáři.

„Možná bys byl radši, kdybych odešla,“ pronese s pohledem upřeným na Diega.

„Chci, abys tu zůstala. Bylo by mi milejší, kdybychom se viděli za lepších okolností, ale...“ Ana ho utiší mírným mávnutím ruky.

„Noc, kterou jsme spolu mohli strávit, byla vzácná, Diego. Není běžné najít v tomto městě chvíli klidu. Zrovna dnes odpoledne jsem byla v lazaretu. Genaro, ten muž, za nímž jsi tam byl, zemřel.“

„Slíbil jsem mu lahev vína.“ Diego otevře truhlu a vytáhne z ní lahev červeného z Valdepeñas. „Koupil jsem ji včera, chtěl jsem mu ji zítra do lazaretu odnést, ale už je pozdě.“

Ana se na něj usměje.

„Tak ji vypijeme na Genarovo zdraví?“

„Ano. Mám za sebou šílený den.“

„Ale nechci ji vzbudit,“ zašeptá Ana a pohladí Lucíu po rudých vlasech.

„Pojď se mnou.“

Vezme ji za ruku a vede ji ven z pokoje. Vystoupají po schodech na terasu, která zabírá celou plochu střechy budovy. Posadí se na deku na zemi, obklopení – a v podstatě chránění – rozvěšenými prostěradly, které tu suší ženy z domu. Na nebi jsou stále vidět sloupce dýmu značící, kde rozhořčení Madridané zapálili kostely a kláštery.

„Nebylo obtížné se sem dostat?“

„Nejhorší to bylo u koleje San Isidro. Udělali si tam táborák z lavic přímo uprostřed ulice Toledo.“

„Lidi se pomátli na rozumu.“

„Když je tlak příliš silný, nakonec někudy vybublá. Karlis-té nás tlačí na samou mez, už jsem to manželovi říkala mnohokrát. On a další členové vlády by měli lidem vysvětlit, že je to jejich vina. Ty nejsi karlista, že ne?“

„Ne, to nejsem. Ale nepodporuju ani Cristinu nebo Isabelu. Vlastně by se mi bývalo nejvíc líbilo, kdybychom se po vzoru Francouzů králů zbavili...“

„Mít republiku? Já jsem aristokratka, ale moc by mě potěšilo, kdyby takový den jednou nadešel. Kéž by se občané této země jednou sjednotili dost na to, aby mohli převzít otěže...“

Zvedne sklenku s vínem, podívá se Diegovi do očí a připijí si. Diego nedokáže pustit z hlavy všechno, co dnes prožil, není snadné odevzdat se cele noci lásky. Mluví s Anou o návštěvě nemocnice, o chorobě, která ukončila život tolika Madridanů, o Anině práci v lazaretu, o mrtvole, která by podle Diega mohla patřit Bestii...

„Takže už další dívky umírat nebudou?“

„Doufejme. Ale několik se jich ještě pohřešuje. Nevím, je to celé podivné. Proč je zabíjí zrovna takhle? Proč se některá těla objevila hned, a jiná až po několika týdnech nebo i měsících? Nedává to smysl.“

Ana na něj zamyšleně hledí, jako by se snažila rozluštit záhadu.

„Víš, co nedává smysl, Diego? Že se mi tolik líbíš, že jsem od chvíle, kdy jsme se poznali, snila o tom, že mě líbáš...“

Políbí se. Přímo tady, na místě tak odlišném od Aniny ložnice nebo zahrady paláce vévodů z Altollana plné exotických květin a tisíce druhů ptactva, tady, na střešní terase nájemního domu, na podlaze, pod širým madridským nebem. Znovu se pomilují. S hvězdami nad hlavou se objímají, na dosah mají sklenice s vínem, vdechují pach kouře a zkázy, a Diego pochopí, že není cesty zpět, že se do téhle ženy zamiloval, do ženy z vyšší společnosti, provdané za královského ministra. Do té nejnevhodnější ženy na světě.

„Doufám, že tentokrát nebude trvat tak dlouho, než se opět uvidíme. Můj manžel je dál v karanténě v La Granja, i s celým dvorem. Můžeš ke mně přijít, kdykoli budeš chtít.“

„A co když se o tom dozví?“

„Nebude mu to vadit, některá manželství jsou pouhá smlouva, takže to nesmí vadit ani tobě. Nikdy jsem se jeho reakce nebála.“

„Ale bojíš se toho, co bys ke mně mohla cítit...“

Anin pohled zabloudí k madridské obloze, ke sloupům dýmu stoupajícím z hořících klášterů.

„Občas ti život připraví dar.“ Upře tmavé oči na Diega. „To přesně jsi mi řekl a měl jsi pravdu. Nikdy jsem neměla...“ Diego ví, že mluví o lásce, ale tomu slovu se pověřivě vyhýbá, jako by se bála, že by se při pouhém vyslovení mohl cit rozplynout. „Tohle se nejspíš nedá hledat. Prostě se to stane. A teď se toho citu nechci vzdát... i když mě děsí.“

Opře mu hlavu o rameno a ještě pár minut společně mlčí, než Ana odejde se slibem, že do příští schůzky už nenechá jí uplynout tolik času. Diego ji doprovodí na ulici, kde na ni čeká kočár. Sleduje, jak vůz drkotá v blátě, a když mu zmizí z dohledu, cítí se prázdný a nešťastný. Vráť se do pokoje a lůžko najde prázdné. Lucía, to zrzavé děvče, už tu není. Odnese si stříbrný rámeček, v němž měl Diego portrét své matky, ale aspoň měla tu slušnost, že ho z rámečku vytáhla a nechala ležet na stole. Až to zjistí Donoso, vysměje se mu: to mu patří za to, že si domů přivedl cizí holku.

Dívky začínají být neklidné. Včera ráno jim naposled donesl jídlo a vyměnil nočníky. Od té doby o obrovi nic nevědí, nepřišel ani s jídlem, ani s vodou, dokonce ani aby provedl svou zvrácenou liturgii masturbace a bičování.

Fátima, která tu je nejdéle, sedí vedle mříže a mluví s Isabel, dívkou unesenou od Puerta de Toledo. Za ty dva týdny, co je tady v podzemí, její vervu dokázal utlumit až hlad. Teď podřimuje s hlavou opřenou o kamennou stěnu své cely.

„A co když se nevrátí?“ ptá se Isabel.

„Tohle není normální, nikdy takhle dlouho pryč nebyl.“

„Umřeme hlady.“

„Říká se, že dřív tě zahubí žízeň.“

„Já nezvládnou ani otevřít oči. Kdybych tehdy... když mě naposled nutil mu umýt záda... kdybych odsud utekla...“

„Myslíš si, že by se ti povedlo doběhnout nahoru? Chytil by tě a udělal by ti to, co předtím Cristině. To je lepší umřít žízni.“

„To nemůžeš vědět. Nevíme, co je tam nahoře... Ty, co odsud odvedl... možná už jsou doma... nebo se o ně někdo stará... Kéž by si býval vybral mě.“

„Já už ani nepočítám, kolik dní tady jsem... a nikdy si mě nevybral.“

Juana poslouchá schoulená ve své cele Fátiminy nářky a Isabelino fantazírování o tom, co je čeká, až vyjdou po točitém schodišti nahoru. Od chvíle, kdy ji tu Bestie zavřela, pronesla sotva jednu větu. Takhle mu říkají. Bestie. Není to obr, ačkoli ostatní dívky ho tak dál nazývají, jako by byl jen postava z pohádky. „Jak vypadá svět takhle z výšky?“ zeptala se ho, když ho viděla přicházet ke dveřím domu v ulici Clavel. Oslovila ho stejně hravým, svádívkým hlasem, jakým tisíckrát

slyšela mluvit k mužům svoji matku. Delfina ví, jak s nimi zacházet. Jsou v jejích rukou jako loutky a Juana si myslela, že by tohohle obra s popálenou tváří mohla omámit stejně jako ona. „Co kdybych tě pozval na koláček do cukrárny doni Mariquity?“ odpověděl jí s úsměvem, který měl působit mile, ale ve skutečnosti to byl škleb predátora. Juana nechala svoji hadrovou panenku, Celeste, na schodech Lvicina domu, chytila se muže za ruku a odešla s ním. S Bestií. Myslela si, že je žena, která si pohrává s mužem, ale byla jen bezvýznamný hmyz chycený do pavučiny. Jak mohla sednout na tak otřepaný lep? Příslib čokolády a koláčků od neznámého chlapa. Možná chtěla matce dokázat, že už není malá holka. Když s ním odcházela, představovala si, jak se její dobrodružství odehraje. O kolik realů ho díky svým světem protřelým ženským lstem obere. „To bolí,“ postěžovala si, když zahnuili za roh a z ruky Bestie se stal spár, který jí přiškrtl zápěstí. Neodpověděl jí. Hodil s ní o zed a vlepil jí facu. Dezorientovaně se rozhlédla a uvědomila si, že ji zavedl do prázdné uličky. Stál v ní kočár. Popadl ji pod krkem a přitáhl ji k sobě, potom vzal pytel z hrubého plátna a strčil ji do něj. Světlo znovu uviděla, až když ji donesl do osmiúhelníkového sklepení s celami. Do jedné z nich ji zavřel. Od svého příchodu se nehnula z rohu cely, nedošla si ani na nočník, mlčky sedí ve vlastních výkalech. Nepohnula se, ani když se Bestie později vrátila s další dívkou.

Panika ji ochromuje: ví, co se stane, pokud Bestie sestoupí do žaláře a vybere si ji, slyšela to od ostatních vězeňkyň. Vybaví si rozhovor své matky a Lvice, který tajně vypoслеchla. Mluvily o článku, který vyšel v novinách, cosi o dívce od brány Puerta de los Pozos de Nieve, již našli roztrhanou na kusy. „Byla to Bestie,“ pronesla Juanina matka, jako by říkala, že to byl ďábel, a hned nato Juanu za dveřmi odhalila. Vyčínila jí, že nemá poslouchat hovory dospělých, a poslala ji, ať si jde s panenkou Celeste hrát ven.

Slyšela matku i další ženy z nevěstince popisovat, jak Bestie své oběti zabíjí. Ostatním dívkám, které tuší ve stínech vězení, nepoví, že ty, co se odsud dostanou, neskončí v harému. Venku je čeká smrt. Nejhorší ze všech smrtí.

Čas ubíhá a hlad a žízeň se ozývají stále palčivěji. Dívkám už se nechce tlachat. Přemáhá je strach, že obr už nepřijde. Isabel se rozvzlykala přerývaným pláčem, který nikomu na klidu nepřidává.

„Sklapni už!“ okřikne ji ochraptěle další z děvčat.

Už to zkoušely mockrát, ale přesto se všechny připojí k Fátiminu návrhu.

„Když budeme dělat rámus, třeba nás uslyší.“

„To nám nikdy k ničemu nebylo.“

„A pak jen obr přišel a nabančil nám, nebo nás za trest nechal o hladu.“

„Radši ať mě zmlátí, než abych tu umřela a nikdo o tom nevěděl.“

Domluví se a začnou bušit do mříží cel cínovými nočníky, do nichž mají vykonávat potřebu. Rytmicky, jako při koncertu. Některé se po pár minutách dokonce rozesmějí, začnou si prozpěvovat krátké písničky – když jsem kolem ložky šla, převozník mi povídá – a postupně je ovládne dětský optimismus. Isabel přestala plakat a blouzní, možná ze strachu nebo z hladu, že pro ně Bestie přijde a odvede je do paláce. Znovu spustí pohádku o tom, že je na ulici vybral, aby je pak provdal za prince. Jiné dívky, s méně živou představivostí, přemítají o tom, že jejich věznitele už zadržela policie a že sem strážníci každou chvíli vtrhnou, aby je zachránili.

„Moje máma má nadpřirozenou moc. Vidí do budoucnosti. Určitě nás najde.“

Fátimino prohlášení, stejně absurdní jako všechno, co stále slyší, i když si zakryla uši rukama, je pro Juanu poslední kapkou.

„Nikdo nás odsud nedostane!“ vybuchne. „A až se ten chlap vrátí, víte, co nám udělá? Rozsápe nás na kusy. Utrhá nám ruce a nohy. A potom i hlavu. Protože ten chlap je Bestie! Sice tady křičíme a plácáme nesmysly, ale ve skutečnosti už jsme mrtvý. Všechny už jsme mrtvý!“

Juanin křik ostatní umlčí, v žaláři se rozhostí ticho. Jenom Isabel se odváží nesměle pípnout:

„Odkud víš, že je to Bestie?“

Juana se nevzmůže na odpověď. V hloubi duše všechny vědí, že je to pravda. Jediné, čeho tím dosáhla tahle holka, co od svého příchodu nepromluvila skoro ani slovo, je, že propíchla bublinu, která je chránila před vědomím nezvratného osudu.

A tak se na nějakou dobu odmlčí, může to být tak hodina. Potom se ozve bublání, z jedné cely na samém konci, a v ovzduší žaláře se něco změní. Fátima si všimne, že se něco děje.

„Všude je tu krev, všude na zemi...“

Během chvíle zjistí, odkud krev teče. Isabel si o stěnu nabrousila okraj cínového nočníku, který praskl, když s ním bušila o mříže, a podřízla si zápěstí. Tiše, aniž ji kdokoli slyšel, místo nářku a stížností jen tichý povzdych. Krev po zemi odtekla až do vedlejší cely, kterou obývá Fátima.

„Isabel... Isabel, cos to provedla?! Ona se zabila! Isabel se zabila! Pomoc! Pomoc!“

K Fátiminu křiku se jako sbor připojí i skoro všechny ostatní, pronikavý refrén zoufalých proseb, kleteb a skučení, které připomíná spíš zvíře než lidskou bytost. Juana už to nevydrží a propukne v pláč. Přiměl snad tu dívku k sebevraždě její hysterický výlev? Neměla by sama udělat totéž? Proč ještě prodlužovat tohle utrpení?

„Nedělej to. Musíme to vydržet až do konce.“

Juana se otočí za vřelým hlasem, který do té doby neslyšela.

„Nevíme, co všechno se může během chvíle změnit. Stejně jako jsme nevěděly, že skončíme tady. Můžu ti něco říct? Kdybychom uměly číst v nebi, taky bychom viděly do budoucnosti. Moje sestra znala jednoho štařečka, co prodával tretky poblíž Puerta de Toledo a uměl číst v oblacích a hvězdách. Když se to naučíš, je to jako písmenka v novinách. Dozvíš se z nich, co tě čeká. Mojí sestře pověděl, že se stane paní paláce na severu, v San Sebastiánu. A že já budu žít vedle ní a vezmu si za muže Francouze. Nikdy jsem žádného Francouze nepotkala, ale vím, že jakmile ho uvidím, tak se do něj zamiluju. A proto se odsud musíme dostat.“

„A ty takovým povídačkám věříš?“

„Věřit pohádkám není zlé. Hlavně těm, co se po nich hezky spí. Nebo když jsou zábavné a rozesmějí tě.“

Do podzemí se postupně vrací ticho, přerušované jen blouznivou samomluvou Fátimy, která se nedokáže smířit s Isabelinou sebevraždou. Juana vyhledá očima dívku, která ji utěšila. Přibyla sem včera, při poslední návštěvě Bestie, a Juana si ji ani pořádně neprohlédla. Teď jí ale její obličej ve stínu připadá povědomý.

„Neznáme se?“

„Viděla jsem tě, jak s Bestií odcházíš z ulice Clavel. A potkala jsem tvoji matku. Můžeš si být jistá, že nespočine, dokud tě nenajde,“ poví jí a Juana při zmínce o Delfině zadusí vzlyk. „Já se jmenuju Clara.“

Město působí klidně, po včerejší urputné bitvě nezbyly skoro žádné stopy. Jen okolo kostelů je cítit kouř, u některých jsou i chrámové lavice, rozlámané, některé ohořelé nebo spálené na popel, nebo socha některého světce pohozená uprostřed ulice. Lucía celou noc bloumala po liduprázdných ulicích s absurdní představou, že jen co zahne za další roh, uvidí Claru. Pak se rozednilo, stíny se rozplynuly a nastal časný shon. Lucía potkala dva pohřební průvody, těžko říct, zda vystrojené pro mnichy zabitě během útoku, nebo pro obvyklé oběti cholery. Jistá si je jediným: žádný z nich nebude pro Eloye; v tom chaosu jeho tělo nejspíš hodili na povoz a svrhli do některého hromadného hrobu. Pocit viny zabolí jako rána bičem, měla u kamarádova těla zůstat, on by to pro ni udělal. „Mrtví společnost nepotřebují, zato tvoje sestra ano,“ utěšuje ji Eloy v němém dialogu v jejích představách o odpuštění. Dokonce dodá: „Najdi toho mnicha s fialovým pásem, toho s prstenem.“

Lucía cítí, jak umdlévá. Kromě toho kusu salámu od muže, který ji vzal k sobě domů, od včerejšího rána neměla nic do žaludku. Potřebuje se najíst, a k tomu potřebuje peníze. Do nevěstince se vrátit nemůže, takže se bude muset uchýlit k drobným krádežím. Stříbrný rámeček, který ukradla Diegovi, prodá u Jednorukého, tam, co ji jednou zavedl Eloy, ale to až později. Nejdřív musí najít kněze s prstenem, ten šperk je jediné vodítko, jež ji může dovést ke Claře.

Bazilika San Francisco el Grande dosud nese stopy násilí. Pod ohromující kupolí jako by se dosud vznášela děsivá ozvěna křiku, vzduchem poletují smítka prachu, jako by nechtěla dosednout na skvrny od krve, které potřísnily podlahu, sloupy, mříže i oltář. Lucía má dojem, že výrazy

stržených soch svatého Františka, Ježíše Krista a Panny Marie neodpovídají ani tak věrouce, jako spíš tomu, čeho byly včera svědkem.

Najde mnicha, který za chórem zametá slaměným koštětem.

„Hledám bratra Braulia.“

„U hlavního oltáře. Modlí se.“

Lucía v klidném, bosém muži, který vkleče odříkává modlitby, skoro nepoznává holohlavého bijce, třebaže hábit má stejný, i opasek, a pod roztřepenou látkou se mu na břicho rýsuje obvaz přiložený na ránu, kterou utržil ve včerejším boji.

„Počkej. Nebo snad chceš, aby čekal Bůh?“

Ani ho nestihne oslovit, když se ozve jeho hlas. Je hluboký a vážný – však ho už včera během bitvy slyšela klít – a autoritativní, dokonce i když šeptá slova modlitby. Spíš hlas generála než mnicha. Lucía ho nechá při modlení a rozhlíží se po chrámu. Předchozího dne se tolik soustředila na boj, že si ho pořádně neprohlédla. Oplývá takovým bohatstvím, že je zatěžko uvěřit, že sotva pár kroků od chrámu trpí lidé hmatatelnou bídou. Před sebou má působivý obraz zpodobňující zjevení Ježíše a Panny Marie svatému Františkovi z Assisi, ale Lucía zvedá hlavu ke kupoli, která je zevnitř ještě víc ohromující než zvenčí. Její strop je tak vysoko, vypadá to, jako by se pod ni mohl vejít celý svět.

„Líbí se ti?“

Lucía si ani nevšimla, že se mnich přestal modlit a došel k ní. Je to silný, vysoký muž, ačkoli ne tak vysoký jako obr, kterého včera zabila. Jeho pohled je zcela klidný, na hony vzdálený ohni, který mu v očích plál během včerejší bitvy.

„Nikdy jsem nic tak velikého neviděla.“

„Veliká není kopule, ale sláva Boží. Chtěla jsi se mnou mluvit?“

„Ano.“

„Pojď se mnou. Nesnídal jsem, mám hlad.“

Bratr Braulio si nabírá kaši z misky, k tomu ukusuje z pořádného kusu chleba a zapíjí vínem ze džbánu. Lucie nenabídla, takže ho dívka jen sleduje, ale potom najde v kaši kousek masa a na lžici jí ho nabídne.

„Jez!“

Lucia poslechne a napadne ji, že sama by nikdy nic takového neudělala, nikdy by nenabídla jinému člověku kus masa, který by našla na talíři. Mnich se dál cpe, ale pak se na ni znehonic upřeně zadívá.

„Co tu chceš?“

„Včera jsem vás viděla bojovat.“

„Mnich by neměl být k něčemu takovému nucen, ale tak už to teď chodí. Zemřelo tu padesát lidí a v dalších chrámech podobně, příliš mnoho mrtvých. Ovšem kdybychom nebojovali, bylo by jich mnohem víc.“

„Vedle vás byl kněz s fialovým pásem. Měl modré oči.“

„Převor Bernardo. On a další bratři se pokusili uniknout přes kapli Cristo de los Dolores, ale dav je dohonil.“

„Umřel?“

Bratr Braulio si dívku poprvé pořádně prohlédne.

„Obávám se, že ano. Proč tě zajímá zrovna převor?“

Lucia uhne pohledem, na tuhle otázku si odpověď nepřiřadila. Naštěstí pro ni bojovný mnich nečeká a mluví dál.

„Nepokoje sice utichly, ale tohle město není pro řeholníky a kněží bezpečné. Stali se z nás psanci, podobně jako z raných křesťanů. A to se nezmění, dokud budou lidé slepě věřit té bláznivině, že jsme odpovědní za šíření cholery. Kdoví, kdo rozvířil fámy o tom, že posíláme děti trávit vodu.“

„Já vím, že to tak není.“

Bratr Braulio jí nabídne víno a Lucia se napije ze džbánu, ale zakucká se.

„Odkaslej si a konečně mi pověz, proč hledáš převora.“

Lucia si vymyslí historku o rodinném dědictví předávaném z generace na generaci, zlatém prstenu se dvěma překříženými

palcáty. Patřil matce, ale po její smrti ho ztratila. Myslí si, že kněz s fialovým pásem by mohl být matčin příbuzný nebo něco vědět o její rodině. Potřebuje s ním mluvit, protože na světě už nikoho nemá, a díky tomu prstenu by mohla najít někoho, kdo se jí ujme. Když domluví, vzhledne k bratru Brauliovi s nadějí, že lítostivý tón jejího hlasu dodal vyprávění na věrohodnosti.

„Takže tvrdíš, že převor tohoto kláštera je možná tvůj příbuzný?“

Lucía ztěžka polkne.

„Nevím, ale má stejný prsten, jako měla moje matka. Nikde jinde jsem podobný neviděla. Jen jsem s ním chtěla mluvit a zeptat se ho na něj.“

Braulio se vrátí k misce s kaší, jako by k přemýšlení potřeboval jídlo. Mávne na dalšího mnicha, aby mu donesl nový džbán vína, a skoro polovinu ho vypije naráz.

„Vino z tohoto kláštera je dobré, velmi dobré.“ Vytře misku kusem chleba. Pak konečně znovu promluví. „Převorovu mrtvolu jsme našli s uříznutým prstem. Někdo mu prsten ukradl. Zeptám se na něj. Řekni mi, kde tě potom najdu.“

„Já přijdu sem. Sama nevím, kde budu.“

„Dobrá. Vrať se zítra, pokusím se do té doby něco zjistit. Jak se jmenovala tvoje matka?“ Když vidí Lucíin zmatený výraz, vysvětlí: „Potřebuju vědět, čím příbuzný měl nebožtík převor být.“

„Cándida.“

Když Braulio osamí, mohutně si řihne: po kaši s masem se mu to stává pokaždé. Lokne si vína, drží doušek v ústech, jako by kloktal, nebo jako by potřeboval přežvýkat obdrženou informaci. Lucía mezitím vychází z vrat baziliky s pocitem, že jí ten mnich nevěřil ani slovo.

Ještě před necelými sto lety bylo v apatyce možné nalézt celou řadu preparátů, ať už pro léčení zdravotních neduhů, nebo proti uřknutí. Nic nebylo zapovězené. Léčiva byla spíš otázkou víry než účinnosti. V posledních letech osmnáctého století se situace začala měnit, a třebaže se dosud vede boj mezi univerzitně vzdělanými lékárníky a jejich předchůdci, kteří se řemeslu vyučili jako učni v apatyce, lékárny jsou dnes důvěryhodnými podniky. Pryč jsou receptury, které spoléhaly spíš na kouzla než na vědu, a ve stovkách keramických nádob, v nichž se uchovávají přísady potřebné pro přípravu léků, už nenajdete drcená muší křídla, prášek ze slepičího trusu, netopýří oči ani další, dřív zcela běžné věci.

Hodnota lékárnického povolání se změnila natolik, že jsou dnes lékárníci stejně vážení jako chirurgové, a některá města jim dokonce platí příspěvek na to, aby si u nich otevřeli stálou provozovnu. Řada lidí je toho názoru, jak své přítelkyni doporučoval i Moratín, že není špatný nápad se za lékárníka provdat a mít stále přístup k sirupům, tinkturám, odvarům, obkladům a všem výluhům, které by člověk mohl potřebovat.

Apatyka Teodomira Garcése, na samém počátku ulice Toledo, co by kamenem dohodil od náměstí Mayor, patří k těm nejlepším v Madridu. Právě sem vstoupí bratr Braulio a klidně čeká, až přijde na řadu, jen přitom přenáší váhu těla z jedné nohy na druhou. Je unavený a od chvíle, kdy vyšel z kláštera, ho nepříjemně píchá v břicho – následek bodného zranění, které utrpěl během útoku na baziliku. Teodomiro je vysoký, už postarší muž. Vybledlý hnědý plášť mu je trochu krátký, z rukávů čouhají kostnaté paže, veškerý tělesný tuk se mu usadil na břicho, které je tak oteklé a vypouklé, jako by se chystalo

lehnout si na pult a podřimovat. Se spánky prokvetlými stříbrem a brýlemi balancujícími na kořeni orlího nosu vypadá jako jeden z lakomců z novinových karikatur, kteří jako supi pronásledují své dlužníky.

Braulio ovšem ví, že je Teodomiro navzdory svému vzhledu ženatý s mimořádně krásnou mladou ženou, chvála, která se na jeho choť pěje, se donesla až na válečnou frontu na severu.

V apatyce se otáčí půl tučtu učňů. Jeden z nich se dostane k bratru Brauliovi.

„Přejete si?“

„Můj chrt má v levém oku infekci.“

Teodomiro zkasíruje dámu, která si odnáší masť na ucpaný nos; v době cholery vyvolá kdejaká menší bolest hlavy a jedno kýchnutí nebyvalou paniku. Všímavému pozorovateli by neušlo, jak se lékárník při zdvořilém úsměvu nervózně zachvěl. Podívá se na mnicha přes obroučky brýlí, lehce učně odstrčí a přistoupí k němu.

„Mám něco, co vám může pomoci,“ odpoví.

Dvě věty, které se rýmují, aby se lépe pamatovaly, slouží k navázání spojení. Teodomiro rozhrne závěs a vyzve řeholníka, aby s ním šel do zadní části podniku, do laboratoře překypující baňkami, vařiči, moždíři a lahvičkami s nejrůznějšími výluhy. Jednu stěnu zdobí velká knihovna plná svazků o léčitelství a botanice. Několik lékárníků za přihlížení studentů vyrábí nové druhy léčiv. Také sem chodí zprávy z Paříže, Londýna a Vídně, takže se snaží najít způsob, jak vyléčit choleru a zachránit nakaženým život.

Teodomiro a Braulio přejdou místnost až ke schodišti, které vede do prvního patra. V něm pracují účetní, kteří řídí podnikání, a nachází se tu též velký sál, do nějž má přístup jen několik málo lidí a vždy pouze s výslovným svolením Teodomira Garcése. Skoro nikdo nemá tušení, že v tomto sále, kde je dokonce i přepychový kulečnickový stůl na karambol,

se spřádají plány mnoha karlistických operací v Madridu. Teodomiro mu se směsicí sarkasmu a neúcty přezdívá „svatyně“.

„Jméno?“ vyhrkne lékárník, jakmile zavře dveře.

„Tomás Aguirre, ale nechávám si říkat bratr Braulio. Přišel jsem před pěti dny, poslali mě sem z fronty, abych vyšetřil smrt teologa Ignacia Garcíi.“

„Podle všeho zemřel na cholera.“

„Byl to karlistický agent, jeden z nejlepších. Sepisoval jména nepřátel naší věci, slavných, důležitých lidí. Seznam nám měl odeslat na frontu, ale nikdy jsme ho nedostali, a když jsem sem dorazil, zjistil jsem, že otec Ignacio na konci června zemřel. Není to až příliš velká náhoda?“

„Cholera zabíjí tisíce lidí po celém světě. V téhle době je potřeba koncept náhody přehodnotit. A přesto...“ Teodomiro si zamyšleně mne bradu. „Ignacio byl zvláštní. Hodně dbal o svoje zdraví. Když propukla epidemie, neustále po mně chtěl různé léky. Koneckonců nebyl jen teolog, ale i botanik.“

„Na slovo vzatý odborník na středověkou botaniku, ano, byl jsem informován.“

„A skvělý zákazník. Vyrábět ty patoky, co po mně chtěl, byla neustálá výzva. Až je jednoho dne chtít přestal.“

„Jak to? Už se nebál, že onemocní?“

„To nevím. Jisté však je, že už mě několik týdnů o žádný lék proti choleře nepožádal.“

„Nezanechal nějaký vzkaz? Řekli mi, že tady dostanu informace.“

„Tahle apatyka slouží jen pro naléhavé případy. Nestojím o neplánované schůzky, jeden chybný krok a riskuji život. Karlisty zatýkají každý den a málokdo vyvázne ze žaláře živý.“

„Je těžké se po městě pohybovat a nevzbudit podezření. Ulice jsou kvůli choleře téměř prázdné.“

„Jedno vám říct můžu: nejste první karlista, který se přišel ptát na Ignacia Garcíu. Před pár dny se tu někdo zajímal, jestli tu otec Ignacio nenechal prsten.“

„Prsten se dvěma zkříženými palcáty?“

„Přesně tak. Už jste o něm slyšel?“

„Zrovna dnes ráno. Můžu vědět, kdo to byl?“

„Nemám oprávnění sdělovat jména. Pokud nechceme riskovat život, je diskrétnost nezbytná. Proti policejnímu mučení se nejlépe ochráníme tak, že nebudeme nic vědět.“

„Tomu rozumím. Říkal ten agent ještě něco, nebo přišel jenom kvůli prstenu?“

„Řekl mi, že se otec Ignacio pomátl na rozum. Prý pronikl do nějaké tajné společnosti, aby se dostal mezi antikarlisty... a nějak propadl jejich myšlenkám.“

„To není možné, až do samého konce posílal zprávy na frontu.“

„Netvrdil, že se otec Ignacio karlismu zřekl. Ale že se do té společnosti zaplétal víc a víc.“

„Taková společnost je v každé madridské kavárně. Ke které patří?“

„To mi neřekl. V některých vyžadují složení slibu mlčenlivosti a jeho nedodržení se platí životem. Ale tenhle muž tu hledal prsten, takže to může mít nějakou souvislost.“

„Možná se členové téhle tajné společnosti podle prstenu poznávají,“ navrhone mnich.

„Možná.“

Bratr Braulio – neboli vlastním jménem Tomás Aguirre, karlistický partyzán – chce dodržet podmínku nezbytné diskrétnosti, a tak neřekne, že stejný prsten měl také převor ze San Francisco el Grande a zpovědník královny regentky. A že není náhoda, že ho poslali právě do tohoto kláštera. Karlističtí zpravodajci měli převora za radikálního isabelistu, který se pohyboval ve spikleneckých kruzích. Byl jedním z hlavních informátorů dvora, kam donášel zprávy o tom, co se

děje na severní frontě. Patřil rovněž k hlavním podezřelým ze zabití otce Ignacia Garcíi. Bohužel pro Tomáse Aguirreho a jeho misi však převor Bernardo zemřel při výbuchu lidového hněvu, který možná sám pomohl zažehnout.

„Zavražděný obr! Zavražděný obr! V Madridu byl nalezen zavražděný obr...“

Kamelot, který se snaží upoutat šokujícím titulkem článku o neobvykle velkém zavražděném muži, neprodává *El Eco del Comercio*, noviny, pro které píše Diego, ale *El Observador*. Jediný deník, který se nevěnuje výhradně masakru mnichů.

Lucie je ale upřímně jedno, kdo tu zprávu vydal. Proboďává pohledem otevřenou stránku novin, jimiž mladík mává. Nad otisknutým portrétem se písmenka hromadí jako hieroglyf, který nedokáže rozluštit. Píše se v článku něco o ní? Lucía zvládne přečíst jen svoje jméno a s námahou se snaží poznat, či rozmazaný obličej je na obrázku.

„Můžeš mi přečíst, co se tam píše?“

„Můžu ti ty noviny prodat.“

„Já neumím číst.“

„Hej, kam jdeš? Vypadáš jako ta na obrázku...“

Kluk ji chytí za rukáv šatů a Lucía se otočí. Na druhé straně je už zcela zřetelně vidět, že se jedná o portrét, který na pokyn Lvice namaloval v nevěstinci mrzák Mauricio. Ačkoli v novinách otiskli jen obličej, ne takřka svlečené tělo.

„Prosím, přečti mi, co se tam píše.“

„Já to taky neumím. Řekli mi jenom, že mám vyvolávat, že zavraždili obra. Takže jsi ho zabila ty?“

„Ne. Pokusil se mě unést, jako ty holky z chudinských čtvrtí,“ zalže Lucía.

„Ten obr je Bestie?“

Chlapec, zasmušilý a vychrtlý jako toulavý pes, se snaží obě věci spojit. Že by zavražděný obr byl to zvíře, o němž se povídalo, že trhá dívky na kusy? Co nevidět by mohl zastavit nějakého kolemjdoucího a podělit se s ním o svoje obavy:

neměl by změnit svoje vyvolávání? Neměl by spíš ohlašovat, že zatímco kněží padli za oběť zuřivému lidu, zemřel i řezník, který vraždil dívky? Lucía ví, že není bezpečné zůstat na ulici, a ještě k tomu vedle toho kluka. S těžkým srdcem smění ukradený stříbrný rámeček za jeden výtisk novin, ale pokud se chce pohybovat po městě, musí vědět, jakému nebezpečí čelí.

Pokusila se přelouskat, co se v článku píše, ale marně. Proč je v něm i její portrét, co namaloval mrzák Mauricio? Vědí, že toho obra zabila ona? Mají její jméno? Nezná moc lidí, kteří umějí číst, a ještě méně, kterým by mohla důvěřovat, ale je jí jasné, na koho se musí obrátit a kde ho najde. S novinami v ruce, odhodlaná vlézt do jámy lvové, pokud už ji hledají, se vydá k domu v ulici Clavel.

„Pokud je Bestie mrtvá, tak kde je moje dcera? Co s ní udělal?“

Zpráva z novin už dorazila i do nevěstince a Delfina je úplně bez sebe. Jedna z prostitutek jí varí lipový čaj, další se nabízí, že s ní projde celé město, dokud Juanu nenajdou, ale matku sžíranou strachem nic neutiší. Sedí v kuchyni, kam se často uchylují, aby si odpočinuly mezi jedním kunčoftem a druhým, nebo zakously něco k snědku. Lucía je slyší z chodby, ale nechce, aby ji viděly. Kuchyni se vyhne a jde rovnou do zeleného salonu, kde Lvice touhle dobou obvykle odpočívá.

„Ty máš ale kuráž. Tvůj obličej je v novinách a první, co tě napadne, je přijít sem. Copak ti nedochází, jakou polízanici jsi mi spískala?“

Josefa urovná ve váze květiny, které jí darem poslal Julio Gamoneda. Sice o něm před ostatními dívkami mluví jako o „zákazníkovi“, avšak už dávno ho tak nebere.

Lucía jí podá noviny otevřené na stránce s portrétem.

„Řekněte mi, co tam píšou.“

Josefa ji sjede chmurným pohledem.

„Píšou, že jsi kurva a vražedkyně. To tam píšou.“

Lucía se její přisností nenechá odradit, dál jí podává noviny v naději, že zanechá výčitek a rozhodne se jí pomoci. Josefa ji popadne za ramena a zatřepe s ní, připadá jí, že ta holka ještě pořád nechápe vážnost situace.

„Chceš, aby tě zatkli? Vezmi nohy na ramena a upaluj odsud, jako by tě čert honil, holka. Policie ví, že tu pracuješ a že zabila chlapa, ze kterého se ke všemu vyklubal voják pracující pro vyšší společnost, ověnčený metály až po uši.“

„Nemám kam jít. Už jste mi jednou pomohla, nemůžete mě teď jenom tak vyhodit, nikoho jiného na světě nemám.“

Josefa se obvykle ke svým zaměstnankyním nechová zrovna shovívavě. Ví, že to nejsou takové megery, za jaké je mnozí mají, ale nejsou to ani bezbranné ženy. Přesto netuší, proč k téhle zrůdce, kterou zná sotva dva týdny, cítí tolik náklonnosti.

„Tady tě budou hledat jako první. Co já vím, už si pro tebe možná jdou. Pokud jsi sem přišla hledat úkryt, máš smůlu.“

„Já se nechci schovávat, chci, abyste mi přečetla, co se píše v novinách. Ten chlap... unesl moji sestru, Claru. Třeba je tam něco, co mi pomůže ji najít.“

„Tvoji sestru taky? Stejně jako Delfininu dceru?“

„To nevím. Píší tam, že je ten muž Bestie?“

Josefa si od ní konečně vezme noviny. Posadí se do křesla a čte: o mrtvém tu mnoho informací není, jen jméno, Marcial Garrigues, krátké shrnutí jeho hrdinské minulosti v armádě, s níž sloužil ve Španělsku a potom i ve Francii a Anglii. „Z vraždy je podezřelá prostitutka s rezavými vlasy slyšící na jméno Lucía.“ Článek naznačuje i spojitost mezi Marcialem a zločiny Bestie, ovšem autor ji považuje za pomlouvačnou lest proti muži s bezúhonnou pověstí. Až policie případ rozlouskne, vyjde najevo pravda: že děvka připravila o život dobrého člověka.

„Proč jsi to udělala?“

Lucía sebou plácla na pohovku a zakrývá si rukama oči. Je to horší zpráva, než čekala. Půjde po ní celý policejní sbor,

kdo by věřil obvinění, které vznesla prostitutka proti uznávanému členovi armády? Koho by zajímala její unesená sestra? Když se vrátí na ulici, zatknou ji. Když se bude schovávat, dokud se na ni nezapomene, bude pro Claru už příliš pozdě.

„V neblahou hodinu jsem vlezla do bytu jednoho kněze.“

Lucía vzdychne, a není to nářek, ale šlehnutí viny. Přízná Lvici, jak ukradla ten zatracený prsten se zkříženými palcáty. Neví, v čem může být tak vzácný, ale pro Claru to byl rozsudek smrti.

„Nemohla jsi přece tušit, co se semele.“

Josefa ji obejmě, ale není to útěcha. Vina, kterou Lucía cítí, je jako oheň, který nevyhasne, dokud nenajde svoji sestru.

„Kéž bych ti mohla pomoci, ale musím se starat o svůj podnik. Žádná z nás o tobě policii neřekla ani slovo: mezi prostitutkami platí kodex cti a navzájem si pomáháme. Holky mi říkaly, že to Mauricio mluvil s někým z *El Observador*. Ten chromajzl by za pár realů prodal i vlastní matku, kdyby ji býval poznal. Doufám, že za ty povídačky a portrét, co tomu novináři prodal, utržil víc než to. Až ho chytím, bude litovat, že si pustil pusu na špacír. Jestli jednoho dne povedeš vlastní podnik, zjistíš, že nejdůležitější ze všeho je vyhybat se skandálům.“

„Moc mě to mrzí,“ zamumlá Lucía.

Josefa v duchu lituje, že nemůže děvčeti pomoci víc. Kdyby ten obr neumřel zrovna tady, nechala by Lucíu, aby se v jejím nevěstinci schovala, a bylo by jí jedno, že ho zabila zrovna ona, zvlášť pokud, jak včera tvrdil Donoso a ten jeho kamarád novinář, to byla ona nechvalně známá Bestie. Není to poprvé, co v bordelu zemřel někdo z klientů, už musela řešit čtyři úmrtí, tři z přirozených příčin a jednu vraždu. A pokaždé to řešila stejně: zaplatila za to, aby se skandál ututlal, nechala těla zesnulých odnést, a je si jistá, že jak nebožtíci, tak jejich rodiny jí za to jsou vděční. Nikdo se za návštěvu v jejím podniku vyloženě nestydí, ale nikdo taky nechce, aby se o jeho

zálibě vědělo a aby jeho život – nebo smrt – byla s podobným zařízením spojená navždy.

Tentokrát se jí povedlo jednookého policistu – potom co odešel jeho kamarád – přesvědčit, aby jí vyšel vstříc, a stálo to pouhých dvě stě realů, ale jako z udělání se musel objevit Mauricio. Však se jí naskytne příležitost se mu pomstít: mrzák hryzl do ruky, která mu dávala jíst, a za to se platí. Pokud připustí, aby ji někdo takhle zesměšnil, bude se to opakovat, a s tím se nemůže smířit. Musela podplatit policisty, kteří ji přišli vyslechnout kvůli obrově smrti, aby jí podnik nezavřeli, a další peníze bude muset vynaložit na to, aby mrzák Mauricio zaplatil za to, co udělal. Na Luciině panenství sice vydělala slušně, ale v tuhle chvíli se jí tenhle obchod rozhodně nevyplácí. Ale s tím, zda se jí investice vrátí, si moc starostí nedělá.

„Dávej na sebe pozor, a až se to celé přežene, vrať se sem. Víš, že v tomhle domě máš vždycky svoje místo. Už jsi se byla zeptat v nalezinci?“

„V nalezinci?“

„Tvoje sestra je ještě malá holka a děti nalezené na ulici občas vodí tam. Možná budeš mít štěstí.“

Lucía se vrací domem k východu. Z kuchyně se dál line Delfinin nářek, táže se nebes, kde je její dcera. Lucía vyjde na ulici a má pocit, že v pohledu každého Madridana je obvinění. Každou chvíli na ni mohou ukázat prstem, přivolat strážníky. Musí se schovat, jenže co Clara? V jakém koutě města se nachází? Co právě teď dělá? Má jídlo a vodu? A co když je zraněná? Kolik času jí ještě zbývá?

Diego Ruiz má laskavou povahu, snaží se na všem v životě vidět to dobré, dokonce i když to málo peněz, co si vydělá, nestačí na zaplacení nájmu. Časy jsou zlé, ale on se snaží z každého dne vymáčknout aspoň kapku krásy: příjemná chvíle s Donosem, pár sklenic vína v krčmě, několik hodin četby při svíčce, nebo myšlenka na románek s krásnou ženou. Skoro nikdy se nezlobí, ale právě teď srší vzteky. Přčetl si v *El Observador* zprávu o smrti Bestie a má pocit, jako by mu utrhl ruku. Žádný novinář nemá rád, když ho někdo připraví o exkluzivní zprávu.

Ballesterose, pisálka podepsaného pod článkem o Bestii, zná, několikrát se setkali v Divadle fantasmagorií. Obvykle na stránkách svých novin uveřejňoval věštby tamního prorockého psa, jako by to byla ověřená fakta. Možná že tentokrát měl štěstí a natrefil na správného člověka, navíc s tolika reaily v kapse, že ho mohl přimět mluvit. Jakkoli jím však Diego pohrdá, je zjevné, že v tomto ho Ballesteros předčil. Nejenže zjistil, jak se obr jmenoval – údajně Marcial Garrigues –, ale také si obstaral portrét, který v článku otiskl. Není pochyb, že je na něm Lucía, ta zrzavá dívka, kterou včera večer přivedl k sobě domů a která utekla, zatímco se miloval s Anou Castelar.

To je celý on, přijít o sólokapra svého života kvůli dovádění se ženskou... Smutně myslí na to, jakou má smůlu, proč jen se kolo osudu nikdy neotočí v jeho prospěch. Ale neklesá na duchu. Grisi, ta herečka, přišla s informacemi za ním, důvěřovala jemu, ne Ballesterosovi. Měl by ji najít a napsat článek jen o ní. Matka, jejíž dcera padla do spárů Bestie.

Vydá se hledat Donosu, potřebuje si vylít srdce a nikdo ho neumí vyslechnout tak jako jeho kamarád. Touhle dobou

obvykle kotví v jedné hospodě v ulici Mesón de Paredes. Jen co otevře dveře, udeří ho do nosu charakteristický pach doutníků a pilin – tento podnik navštěvují hlavně toreadoři. Podle pověsti tu během války zabili místní obyvatelé francouzského vojáka a jeho mrtvolu ukryli ve sklepě do jednoho ze sudů, toho s číslem šest. Podle štamgaštů je z něj nejlepší víno, a tak je zvykem vejít a požádat hospodského Pancracia o číši vína z Francouzovy bečky... Donoso sedí u stolu v zadní části lokaálu s královským strážným, který se při pohledu na Diega zvedne k odchodu. Diego ho nezná, ale muž mu na pozdrav věnuje srdečný úsměv.

„Jdeš právě včas, dej si se mnou víno,“ přivítá ho Donoso. „Rufino je starý známý, zrovna mi předával zprávy o zabitém obrovi.“

„Nějaké novinky?“

„Jmenoval se Marcial Garrigues, mnohokrát významený voják, válčil proti Francouzům. Rufino tvrdí, že z armády odešel a už vykonával práci jen pro hrstku vyvolených. Nejspíš těch, co nejlíp zaplatili.“

„Jakou práci?“

„V podstatě vytvářel podmínky, za nichž někteří dlužníci zaplatili svým věřitelům.“

„Mlátička?“

„Mimo jiné. Faktem je, že jeho smrt policejní velitelství hodně trápí. Chtějí jeho vraha dostat za mříže. Nejspíš jsi v novinách zahlédl obrázek té holky.“

„No ano. Připravili mě o sólokapra.“

„Hádej, koho pověřili, aby ji zadržel.“

„Toho tvého kolegu Rufina?“

„Kdepak. Máš ho přímo před sebou.“

Donosovi ve zdravém oku zajiskří úsměv. Diego je sice už zvyklý, ale teď mu jeho výraz připadá zlověstný. Natolik, že mu nepoví, že si ji zrovna včera večer přivedl domů, že mu ukradla stříbrný rámeček.

„Ale vždyť tě propustili.“

„Kvůli choleře mají málo lidí. To mám za to, že strkám nos, kam nemám. Veliteli se doneslo, že to já jsem našel mrtvolu toho Marciala, a tak mi řekl, ať rovnou dílo dokončím a do-
táhnu tu holku za vlasy do vězení. Když to splním, dobře se u něj zapíšu, možná si vysloužím i vyznamenání a přijmou mě zpátky ke sboru.“

„Myslel jsem, že už máš policie plné zuby.“

„To mám, ale můžu z nich vymámit metál a ten budu mít na důchod. Pár dní tu holku budu hledat, a když ji nenajdu, přišiju to jakékoli jiné šlapce se zrzavými vlasy.“

„Nejpravděpodobnější je, že toho obra zabila v sebeobraně. Ten chlap byl Bestie, kdo ví, jestli ji taky nechtěl unést nebo znásilnit?“

„Neříkej mi, že ji tu chceš hájit. Je to vražedkyně.“

Diego neodpoví. Sáhne po džbánu, naliže si sklenici vína a vypije ho jedním douškem.

„Potřebuju najít Grisi, tu herečku.“

„Tu opilou?“

„Ano, tu opilou. Ukradli mi exkluzivní zprávu, potřebuju jinou.“

„V tom ti nepomůžu, musím splnit úkol. A lepší budoucnost vidím v té zrzavé holce než v opilé herečce.“

„Takže mě v tom necháš samotného.“

„Život je pes, kamaráde.“

Donoso dopije sklenici a jejich rozhovor je u konce.

Když Diego vyjde z krčmy a vydá se domů, přistihne se, že myslí na Lucíu. Na její ohnivé vlasy, ano, ale hlavně na její bezmocný pohled. Pohled dívky, která je na světě úplně sama a hledá svoji sestru ve městě, jež v ní vidí vražedkyni. Ve městě, které každý den chrlí další a další neštěstí a dělá všechno proto, aby vyhnalo chudé na druhou stranu hradeb.

Madridský nalezinec byl založen v šestnáctém století v klášteře Victoria vedle Puerta del Sol. Před zhruba dvaceti lety se přesunul do ulice Mesón de Paredes, hned za Colegio de la Paz, školy založené v roce 1679 vévodkyní z Feria v ulici Embajadores. Žije tu asi dvě stě padesát dívek, většinu z nich odložili hned po narození do otočných bubnů přímo ve vratech kláštera, ačkoli některé nechali v kapli Virgen del Puerto nebo v Hospital de Incurables. Ústav funguje díky darům šlechty a výnosům z tombol a loterií pořádaných odborem pro dobročinnost. Teoreticky by měl přijímat a vychovávat dívky v nouzi, ale mnozí tvrdí, že je místo toho posílá pracovat za mizerný plat do domů bohatých, nebo je rovnou využívá jako zábavu na večírky či je vyhání na ulici, hned jak přijdou do věku, kdy si mohou vydělávat jako prostitutky.

Lucía na vrata zabouchá ohromným klepadlem ve tvaru lví hlavy. Během pár vteřin jí otevře jeptiška s brunátným obličejem a laskavým pohledem. Prohlédne si Lucíu od hlavy až k patě.

„Hledám svoji sestru.“

„A kdo je tvoje sestra, smím-li se ptát?“

„Jmenuje se Clara. Je jí jedenáct let, má světlé vlasy, dlouhé a trochu vlnité. Zmizela včera ráno. Prý by mohla být tady.“

„Na to je moc stará, holubičko, sem vodí jen mladší dívky. Je mi líto.“

„Mohla byste se na ni aspoň zeptat, prosím?“

„Je mi líto.“

„Jsem tu jménem paní de Villafranca.“

Jeptiška se užuž chystala zabouchnout vrata a málem by v nich Lucie skřípla ruku, ale když zaslechne tohle jméno, její výraz se změní.

„Pojď dál. Počkej tady, ani se nehni.“

Odejde dlouhou chodbou. Lucía zaslechne dětský pláč a potom kroky. Otevře dřevěné dveře po pravé straně, hned vedle obvodní zdi kláštera. Dvě jeptišky spěchají k otočnému bubnu, do nějž někdo právě odložil novorozeně. Jedna z nich ho chytí za kotník a zvedne hlavou dolů do vzduchu. Potom ho zas otočí a několik vteřin ho kolébá, dokud se neo-tevřou dveře vedlejší místnosti a nevyjde z nich novicka s olověnou tabulkou zavěšenou na řetízku. Pověsí ho miminku na krk. V pohledu na dítě přivinuté k nadřím jeptišky, která ho bez špetky něžnosti houpá, je cosi hypnotického. Lucía to sice neví, ale právě se stala svědkem opuštění novorozené holčičky a jejího okamžitého přijetí a registrace, byrokracie zde funguje jako léty dobře promazaný stroj. Na olověné cedulce jsou vyražené číslice, takže než dívence někdo dá jméno, je z ní pouhé číslo.

Lucía neklidně rázuje v předsáli a nikdo si jí nevšímá. V duchu hádá, jak dlouho už tu čeká. Vydá se do chodby, v níž zmizela jeptiška, ale hned se zase zarazí. Na stole leží výtisk novin s jejím portrétem. Je možné, že ji ta jeptiška poznala? Po odchodu z nevěstince našla na rohu ulice Jardines prádelní šňůru s pověšeným oblečením a převlékla se za kluka. Vlasý si svázala a zakryla šátkem, aby skryla svou zrádnou rudou hřívu. Vypadá jako jeden ze zlodějíčků, s nimiž se Eloy toulal po Madridu.

Zvedne hlavu a spatří v bronzovém rámu svůj odraz. Její přestrojení působí věrohodně, ale zpod šátku jí vyklouzl zrzavý pramen. Budovou se rozlehne zabušení na vrata a Lucii se zmocní zlé tušení. Schová se v místnosti s otočným bubnem, která je teď prázdná. Točité schodiště odsud vede do vyššího patra. Lucía ze své skryše sleduje jeptišku, jak běží k vratům a otvírá je, a dovnitř vejde jednoooký chlap se dvěma strážníky. Jeho postoj a přítomnost strážníků nevěstí nic dobrého.

„Před minutou tady byla,“ hlesne jeptiška.

Lucía vyběhne po točitém schodišti těsně předtím, než do místnosti vtrhnou policisté. Viděli ji.

Jednooký – jeden ze strážných ho oslovuje Donoso – se rozběhne za ní. Lucía se ocitne v dlouhé chodbě, z níž vedou po obou stranách dveře do pokojů, a Lucía vklouzne do jednoho z nich. Tři kojné tu právě kojí tři děti. Místnost zalévá bílé světlo, je tu několik křesílek, v nichž se dá kojít. Kojné pocházejí z vesnic kolem Madridu a odrostlé děti si často berou domů na výchovu, aby uvolnily místo pro nově příchozí.

„Musím se schovat, hledá mě policie.“

Takhle náhle vyrušit od kojení je téměř svatokrádež. Kojné si mezi sebou vymění zmatený pohled. Luciina prosba je naléhavá, z chodby se ozývá dunění kroků a hlas velitele, který huláká: „Policie!“ A to rozhodne.

„Běž do mého pokoje,“ řekne nejmladší kojná.

Ozve se praskání dveří a pak Donoso konečně strčí hlavu do bílého pokoje.

„Neviděly jste tu holku?“

Mladá kojná si přitiskne ukazováček na rty na znamení, ať je zticha. Donoso se nadechne, pokývá hlavou, jako by se omlouval, a odejde. Kojné v nalezinci bydlí a kojí místní děti šestkrát denně, od šesti ráno až do deseti večer. Je to vyčerpávající a špatně placená práce. Ti, kdo od života dostali nejvíc naloženo, si navzájem pomáhají. Lucía vyleze ze skryše a poděkuje.

„Dá se odsud dostat ještě někudy jinudy?“

„Přes prádelnu, tam je služební vchod. Musíš o dvě patra níž.“

Lucía na chodbách nalezince mine několik jeptišek, ovšem v téhle budově je tolik ušmudlaných dívek jako ona, že nepřitáhne ničí pozornost. Bez potíží najde prádelnu a zadní východ vedoucí do uličky plné odpadků. Přeskočí zídku, ale jakmile došlápne na zem, ozve se hvizd. Viděli ji.

Rozběhne se a má štěstí, protože najde ústí kanálu. Tam ji už nedohoní, těmito tunely prolézala tolikrát, do Madridu a zase ven, že je zná nazpaměť.

Plazí se bahnem podzemí mezi krysy a vyleze ven o kousek dál, na ulici, kde stojí palác vévodkyně ze Sueca, několik metrů od náměstí Cebada. Toulat se dál po Madridu, čekat, až ji zas někdo pozná, a muset znovu utíkat je k ničemu. Nemá jinou možnost než se schovat, a možná ji napadá kde.

Když se Diego vrátí do svého pokoje v domě na ulici Fúcares, zjistí, že podlaha je pokrytá prameny zrzavých vlasů. Lucía sedí na židli před zrcadlem a holicí břitvou si pižlá vlasy. Zaslouchne vrznutí dveří a otočí se, a Diego na ni jen mlčky civí a v duchu se ptá, jestli je její bezmocný výraz upřímný, nebo je to přetvářka zběhlé zlodějky.

„Ty teda vypadáš.“

Lucía uloží břitvu zpátky do pouzdra. Přišla o svou bujnou hřívu, zůstal jí po ní jen odraz zapadajícího slunce na čele. Připomíná dívky z chudinských čtvrtí, kterým matky holí hlavu, aby nedostaly vši.

„Nechci, aby mě tam venku poznali.“

„To máš za to, žeš odsud utekla. Jak ses dostala dovnitř?“

Lucía pokrčí rameny, nechce se jí odhalit zlodějské dovednosti.

„Kolik ti dali za ten stříbrný rámeček?“

„Za ten se omlouvám, splatím ti ho. Potřebuju tvoji pomoc.“

„Než mě budeš prosit o pomoc, odpověz mi na jednu otázku: zabila jsi v nevěstinci Marciala Garriguese, toho obra?“

„Ano, ale jinak by zabil on mě, jen jsem ho předešla. Už se o to předtím pokusil dvakrát.“

„Pověz mi všechno, a žádné lhaní. Jedinkrát zalžeš a vyhodím tě na ulici.“

Instinkt Lucie napovídá, že teď není vhodná chvíle si vyprávění přikrášlovat nebo si k pravdě cokoli přimýšlet. Tomuto muži důvěřuje stejně impulzivně jako předtím Eloyovi, a tak se soustředí na to, aby vypověděla všechno dopodrobna, od matčiny smrti až po Clařino zmizení, a tentokrát se zaměřuje na detaily, které vyústily ve smrt obra v bordelu.

„Pronásledoval mě kvůli prstenu, který u sebe měla Clara. Teda, už ho u sebe neměla, protože ho dala paní de Villafranca, ta jí slíbila, že ho prodá za dobrou cenu.“

Diego si podá list papíru a perem na něj popaměti načrtne odznak, který doktor Albán našel v Bertiných ústech: dva zkrřížené palcáty.

„Bylo na tom prstenu tohle?“

„Ano. Tys ho taky viděl?“

„Viděl jsem tenhle symbol, jen ne na prstenu, ale na odznaku.“

„Jeden kněz ze San Francisco el Grande měl taky takový.“

Diego si na ni upře zvědavý pohled.

„Jaký kněz?“

„Měl modré oči a fialový pás. Bratr Braulio říkal, že to byl převor kláštera a že ho včera zabili.“

Bratr Braulio. Ten bijec, který pro zraněného mnicha vytvořil škrtidlo. Ten, co Diegovi vyhrožoval, že mu utrhne hlavu.

„A tohohle bratra Braulia znáš odkud?“

„Slíbil mi, že mi pomůže ten prsten najít. Je to jediné vořítko, co mám, abych našla svoji sestru. Dnes se s ním mám v klášteře sejít.“

„Ty na ulici nemůžeš, jdou po tobě strážníci. Sice sis okudlala hlavu, ale pořád záříš jak pole máku. Neudělala bys ani čtyři kroky a už by tě měli.“

„Ale já se s ním musím sejít.“

„Půjdu tam já.“

„Proč? Co tobě záleží na tom, jestli najdu svoji sestru?“

„Chci ti pomoci, to je celé.“

„Všichni vždycky chtějí něco na oplátku.“

Diego si nedůvěřivé děvče chvíli prohlíží.

„No dobře. Něco bych přece jenom chtěl. Sólokapra. Kdybychom našli tvoji sestru, stal bych se nejslavnějším novinářem v Madridu. Teď už mě necháš, abych ti pomohl?“

Lucía nad odpovědí chvíli přemýšlí.

„Můžu tu zůstat přes noc?“

„Ano. Nic dalšího k ukradení už tu stejně nemám.“

„Já vím. Ze všech tvých věcí za něco stál jen ten stříbrný rámeček. Všechno ostatní jsou staré šunty.“

Diego pobaveně nadzvedne obočí. Moc dobře ví, že vede skromný život, ale nelíbí se mu, že mu to takhle usmrkaná holka, co nemá ani kde složit hlavu, vmetla přímo do tváře.

„Pardon, že to tu není jako v paláci.“

„Nevím, kolik času ještě moje sestře zbývá. Zmizela už před víc jak dnem. Jestli ji ten obr, nebo Bestie, je mi jedno, jak se mu říká, někde zavřel... tak možná umírá.“

Dívka o jeho pokus o vtip zjevně nestojí. Je zoufalá, její zřítelnice jsou černé jako jáma, k jejímuž okraji je nebezpečné se přiblížit.

Z baziliky San Francisco el Grande se stalo opuštěné bitevní pole. Kohokoli, kdo se odváží sem strčit nos, přivítá změtí trámů, potrháných obrazů a úlomků mramoru a polychromovaných soch. Nikdo neví, zda hněv lidu dál kypí, a kolektivní šílenství tak může kdykoli znovu vypuknout, nebo jestli už ustoupil a podvolil se spíše přerušovanému dohledu královské gardy.

Diego vstoupí do boční lodi a v duchu se sám sebe ptá, kdy strach odezní a všechno se vrátí do normálu, aby tu houf restaurátorů mohl započít práce, které chrám potřebuje jako sůl. Vedle oltáře zapaluje svíčky staříčkový mnich, a Diego se ho zeptá, kde by našel bratra Braulia.

„Medituje ve své cele,“ odpoví muž a pokřikuje se.

Čerstvě zapálené svíčky sfoukne průvan. Jedna odolá, jako plamínek naděje, a právě tu mnich použije k opětovnému zažehnutí ostatních.

„Kde je jeho cela?“

Stařec je tak zabraný do svého úkolu, že několik vteřin mlčí, a Diegovi se to zdá jako celá věčnost. Když znovu promluví, otázka je už v nenávratnu.

„Ve vedlejší budově, za dvorem,“ zašeptá, jako by se bál, že pokud promluví nahlas, svíčky zase uhasnou.

Diego zamíří na vnitřní dvůr kláštera. Ještě se k němu po kamenné podlaze doplází šeptané varování:

„Bratr Braulio nemá rád, když ho někdo ruší při meditaci.“

Diego prochází dvorem, kde panuje přízračný klid, tak vzdálený nedávnému masakru. Klenutá chodba ho dovede k celám a netrvá dlouho a najde tu Brauliovu. Mnich sedí se svěšenou hlavou na stoličce, zalité světlem, které sem proniká úzkým oknem. Diego mnicha zahaleného v hnědém

hábitu, nehybného jako terakotová socha, pár vteřin jen pozoruje. Mnich zničehonic jediným pohybem trhne hlavou nahoru, jako by měl v krku pružinu.

„Co tu pohledáváš?“

Bez okolků Diegovi tyká a jeho otázka nezní ani trochu přátelsky.

„Chci s vámi mluvit.“

Mnich ho sjede pohledem od hlavy až k patě a zkříví tvář, když v něm pozná podvodníka, který neuměl zastavit krvácení.

„Ty jsi ten, co se vydává za lékaře. To se nestydíš, takhle obelhávat lidi za téhle epidemie?“

„Měl jsem k tomu své důvody, do kterých vám nic není. Ve skutečnosti jsem novinář.“

„Dávat falešnou naději na vyléčení, a přitom nevědět, o čem mluvíš. Nic horšího si neumím představit.“

„Možná náboženství?“ Diego ví, že ho sarkasmus může přijít draho.

„Tak jsi novinář, nebo to je jen další lež?“ bratr Braulio vstane a výhrůžně k němu přistoupí.

„Jsem. Hledám prsten, který by mohl být důležitý pro objasnění jedné vraždy.“

„Takže prsten...“

Bratr Braulio začne zadumaně přecházet sem a tam po cele, ale potom bez varování popadne Diega pod krkem a přimáčkne ho ke zdi.

„Co o tom prstenu víš?“

„Nic.“

Diego se dusí. Mnich má oči podlité krví, tiskne mu chlu-patou rukou hrdlo, je jako hráz, která brání přívodu vzduchu.

„Buď mi řekneš, co o tom prstenu víš, nebo se rozluč se životem...“

Diegovi se z úst vydere jen zachrčení. Mnich ho pustí a Diego padne na zem a rozkašle se, ale ještě není z nejhoršího

venku. Bratr Braulio ho chytí za halenu, zvedne ho a odnese k pryčně.

„Mluv! Mluv, nebo tě zabiju!“

„O tom prstenu nic nevím. Jenom to, že odznak se stejným symbolem, překříženými palcáty, byl nalezen v hrdle několika mrtvých dívek.“

Dokonce i někdo tak krutý jako tento mnich při těch slovech zakolísá.

„Mrtvých dívek?“

„Zavražděných. Zavraždila je Bestie.“

„Co to meleš? Co má ten prsten společného s Bestií?“

„Nevím, doufal jsem, že mi s tím pomůžete vy.“

Mnichovi stále šlehá z očí zloba, Diego ztěžka polkne, když vidí, jak mu v zamyšlení a zmatku planou zorničky. Protáhne si prsty, nenápadně sevře ruku v pěst a zase ji povolí, pro případ, že by ještě musel bojovat.

„Vypadni!“ zařve zničehonic řeholník. „Už tě tu nechci ani vidět.“

Teprve několik bloků od kláštera začne Diego opět pravidelně dýchat. V tom mnichovi je kromě zjevné násilnosti cosi temného, cosi nebezpečného. Diego se několikrát otočí ve strachu, že ho sleduje. „Lucía není v bezpečí,“ bleskne mu hlavou. Pokud ten chlap zjistí, kde bydlí, vydá se ji hledat. Nebo ještě hůř, až Lucía zjistí, jak neslavně Diego pochodil, sama se za mnichem rozběhne. Ačkoli když se to vezme kolem a kolem, až taková pohroma to nebyla. Stejně jako většina zlostných lidí, i bratr Braulio ve své prudkosti během výsledku prozradil víc informací, než získal. Ten prsten je zjevně klíčovým dílem celé skládačky.

Diego se vydá najít hospodu, v níž by spláchl nepříjemnou pachutí, a cestou myslí na to, že by neměl Lucíu nechat ve svém bytě samotnou už ani den. A ví, kdo mu s jejím hlídáním může vypomoci.

Ana Castelar a Lucía si padly do oka na první pohled. Jako by mezi šlechtičnou z paláce, manželkou královského ministra, a čtrnáctiletou prostitutkou narozenou ve čtvrti Peñuelas – o které vévodkyně nikdy ani neslyšela –, dcerou zesnulé pradleny od řeky Manzanares, existovalo jakési zvláštní pouto, most vytvořený vzájemnými sympatiemi, které překonají jakékoli překážky.

Probraly spolu Claru, Bestii, Lucíin útěk, dokonce i její zkušenosti ze Lvicina nevěstince, ale taky mluvily o tom, co mají rády, o Lucíině strachu, že ji někdo objeví, a o Anině práci v lazaretu ve Valverde a jejím choti, vévodovi z Altollana.

„To není možné, ty opravdu neumíš číst a psát? Takhle se daleko nedostaneš... tak já tě to naučím.“

Na nic nečekají, dokud se Diego nevrátí ze svých pochůzek, na učení mají čas. Ana díky své nezměrné trpělivosti a papírům, perům a inkoustu, které má novinář ve svém pokoji, přiměje Lucíu, aby dokola opisovala samohlásky.

„Jakmile budeš umět vokály, první část práce máme hotovou.“

Stráví tak několik hodin. Lucía se učí rychle a s perem jí to jde. Během pár hodin je schopná vykroužit – a poznat – několik písmen, a dokonce se podobají těm, které jí jako příklad napsala Ana. Vévodkyni vyučování baví, už vymýšlí, jak dívku naučit číslice a počty, jak jí předat základní pojmy o kultuře, aby pochopila svět, v němž žije, a dokázala se vymanit z toho pekla, v němž žila doteď. Je ráda, že vyslyšela Diegovu žádost o pomoc a dovolila vztahu, který začal jako románek s milencem, aby se vyvinul v něco mnohem podstatnějšího. Mrňavý pokoj, který sdílí koupelnu s obyvateli ostatních pokojů na stejné chodbě, je na hony vzdálený její-

mu paláci v ulici Hortaleza, a přesto se tu cítí příjemně. Diego se vrátí právě včas, Lucía už začíná ztrácet trpělivost s úkoly, které jí zadává její nová učitelka. Dosud ale má dost energie, aby se novináři pochlubila svým pokrokem: už umí napsat pět vcelku rozpoznatelných samohlásek.

„Paní Ana mi slíbila, že mě naučí číst a psát.“

Lucía je spokojená, ale zmáhá ji únava, a tak nechá dospělé, aby si povídali, jako by tu nebyla. Radši bude potichu poslouchat, co si říkají, kdoví, třeba se dozví něco, co jí pomůže najít Claru.

Stačí jediný pohled na Anu a Diegovi znovu rázem dojde, jak moc se mu tahle žena líbí, jak dobře se cítí v její společnosti. Její krása prozářila jeho pokoj víc než deset petrolejek. A nejúžasnější je, že se tu chová, jako by se tady narodila, nejeví nejmenší známky nepohodlí, i když sedí na tvrdém slamníku na lůžku a Lucie přenechala jedinou židli, kterou tu Diego má.

Od té společné noci na střešní terase se Ana přestala skrývat pod maskou ležérnosti, vnucenou jejím společenským postavením; teď už je doopravdy sama sebou a nebojí se dát najevo, co si myslí a co cítí. Diego je svým způsobem hrdý na to, že se mu povedlo vytvořit podmínky pro vzájemnou důvěru, a během chvíle jí vypoví novinky o Bestii. Když ho bytná zahlédla vcházet do domu, předala mu dopis od francouzského kolegy, na který tak dlouho čekal.

„V Paříži byly zavražděny tři dívky, mezi jedenácti a třinácti lety, podobně jako tady v Madridu. Došlo k tomu před rokem a půl, a přestaly se objevovat stejně rychle, jak začaly. Podle mého kolegy se o dva roky dříve dělo totéž v Londýně. Dívky mizely a jejich mrtvoly byly nalezeny až po několika týdnech. A ve všech případech nebyly po smrti dlouho.“

„Stejně jako v Madridu?“

„Ano, stejně jako tady. Někdo je unáší, několik týdnů nebo měsíců je vězní a pak je zabíjí. Největší údiv v Paříži vyvolal

fakt, že nebyly sexuálně zneužité, byly stále panny. Tamní tisk jim dokonce začal přezdívat panny bez života.“

„A tady?“

„Tady jejich mrtvoly prakticky nebyly ohledány. Jediná, které se dostalo aspoň nějaké pozornosti, byla Berta, a to jen na moje naléhání a díky součinnosti doktora Albána. Stejně jako dívky v Londýně a Paříži, i Berta byla panna.“

Diego ví, že Aně otevírá truhlu s tajemstvími svého života, své práce a vyšetřování, které ho v posledních několika dnech pohltilo. Je to jen správné, nemůže po ní chtít, aby hlídala Lucíu, aniž by jí vysvětlil, kdo ta dívka je a do jaké bryndy se dostala. Navíc je pro něj úlevné, že má vedle sebe někoho, kdo sdílí jeho obavy z toho, co se děje těm nejzranitelnějším dívkám ve městě. On a Ana se stali jedinými strážci jejich památky.

Snaží se společně přijít s nějakým vysvětlením: vrah – možná Marcial Garrigues – cestoval po evropských hlavních městech a zabíjel v nich dívky. Pokud je to tak, a Bestie je tudíž po smrti, kdo se o ně teď stará? Měl nějakého komplice? Třeba Ignacia Garcíu, toho teologa? Jenže pokaždé dojdou do slepé uličky: proč? Proč je věznil několik týdnů, než je zabil, když je přitom neznásilňoval? Proč se občas mrtvoly objevily po týdnu, a jindy po měsíci od zmizení?

Ana se k jeho úvahám připojuje, jako by spolu psali román na pokračování, vymýšlí teorie, některé absurdní, jiné věrohodnější.

„A co když je to nějaké spiknutí?“ navrhně Diego.

„Všichni v Madridu vědí, že je jich město plné, dokud byl naživu zločinný král, špádala se spiknutí proti němu, teď zas proti královně regentce. Nebo proti církvi, nebo proti královskému statutu. Na každém dýchánku se chystá vzpoura nebo revoluce, jak vždycky říká můj manžel.“

„Znal tvůj muž převora z kláštera San Francisco el Grande? Co jsem pochopil, sloužil jako královnin zpovědník.“

„Já s ním zas tolik nemluví, Diego. Ale ano, můj muž se zná s každým.“

V jejích slovech zazní cosi smutného, zároveň je to však příslib: nevyřčené svolení, aby dál vyhledával její společnost.

„Myslíš, že při některém z těchto setkání mohla zaplát ne-návišt proti kněžím?“ zeptá se Diego.

„Tuto nenávišt zrodila nevědomost. A strach z neznámého. Nikdo nerozumí téhle epidemii, která zabíjí každý den, ale lidé potřebují něčemu věřit, třeba že vodu v kašnách otravují děti nebo kněží nebo karlisté. Jsou to všechno hlouposti. Cholera přišla z Egypta, a než dorazila do našeho města, zabila mnoho lidí po celém světě. Všichni, kdo tvrdí, že se šíří práškem sypaným do kašen, jsou v zajetí pověr. Už je na čase, aby Španělsko začalo věřit víc vědě než magii.“

Lucía dělá, jako by tu vůbec nebyla, ale neunikne jí ani slovo z toho, co si dospělí povídají. Ohromuje ji Anina důraznost, přesvědčivost, kterou nikdy z úst ženy neslyšela. Nechá se unést svou fantazií, vidí sebe samu jako dívku, která se věnuje svým věcem, zatímco spolu její rodiče mluví, představuje si, jak by vypadalo tohle odpoledne: dospělí se baví, zatímco jejich dcera dodělává domácí úkoly, potom budou řešit, co k večeři, a zeptají se jí, co by si dala. Ona odpoví, že česnekovou polévku s dršťkami, a to jim bude připadat jako parádní nápad.

Pustí se do díla a pak se společně najedí, u večeře budou žertovat a nenuceně se bavit a dobrá nálada jim vydrží až do večera. Jako by byli normální rodina. Jenže její rodina nemůže být normální, protože otce si Lucía nepamatuje, matku už nemá, a hlavně tu schází Clara. Lucía nebude šťastná, dokud nebude její sestra zpět. Diegovy a Aniny sliby, že ji najdou, jsou k ničemu. Lucía už dávno nevěří pohádkám, které se vykládají před usnutím.

Poslouchá, jak spolu Ana a Diego tiše rozmlouvají. Sedí na zemi a hlavou se opírají o matraci. On jí vypráví o útrapách

dívky, která jí tak rychle přirostla k srdci. O jejím životě v Peñuelas, o nemocné matce, o péči paní de Villafranca...

„Paní de Villafranca? Tu znám, spolupracuje s odborem pro dobročinnost.“

„Lucía tvrdí, že právě ona má u sebe prsten, který jí patří.“

„To není možné. Ta žena má víc peněz, než by si kdy mohla přát. Vedle ní jsme já a můj muž hotoví žebráci... A navíc je známá svou štedrostí, nikdy jí nebylo líto realu, snaží se pomáhat, jak to jen jde. Vlastně zrovna zítra pořádá dražbu darovaných uměleckých děl. Právě díky lidem jako ona může lazaret fungovat.“

„Víš, kde se ta dražba koná?“

„Můžu to zjistit...“

Diego už spřádá plán: vydá se na tu dražbu a s paní de Villafranca promluví. Po svém rozhovoru s bratrem Brauliem je přesvědčený, že jestli chce najít Claru, musí nejdříve získat zpátky prsten se zkříženými palcáty a pochopit, jaký přesně má význam.

Tentokrát nemá štěstí hned napoprvé. Je sobota ráno a Diego musel obejít tři hospody, než Donosa našel v krčmě Paloma v ulici Preciados, do které už nějakou dobu nechodí. Policista se chystá nalít si druhou sklenici pálenky. Při mluvení se trochu zakoktá.

„Včera jsem tu zrzku viděl v nalezinci, ale o fous mi frnkla. Ta holka je rychlá jako zajíc. Už jsem ji skoro měl, ale utekla mi do podzemí.“

Diego ho chytí za zápěstí, než si stihne dolít.

„Chci, abys ji přestal hledat.“

„Proč?“

„Protože to děvče je oběť. A protože tě o to prosím jako kamarád.“

Donoso se sarkasticky uchechtne. A tentokrát si kořalku dolije.

„A co můj metál?“

„Obstarám ti něco mnohem lepšího. Případ Bestie není u konce, myslím, že je to ještě větší, než jsme si mysleli. Pomoz mi ho objasnit a všechny vavříny připadnou tobě.“

„Listí si nech do polívky... Dostal jsem za úkol tu holku zatknout.“

„Však oni to pustí z hlavy. Když mi pomůžeš, budeš moci zatknout mnohem významnější lidi.“

„Jako třeba koho?“

„Koho se ti zamane. Klidně i biskupa, když budeš chtít.“

Donoso zakomíhá sklenkou s nápojem a probodne novináře pohledem zdravého oka. Pak do sebe panáka hodí, takže se tekutina ani nedotkne jazyka.

„Pánbíčkáře jsem nikdy neměl rád,“ utrousí a Diego se usměje.

Ať už vláda zakazuje shromažďování více než deseti osob, jak chce, ani cholera nepřeruší ten nejmadridsější zvyk ze všech: dýchánky v domech vlivných lidí. Hostit lepší společnost je známkou prestiže a ten, kdo má známosti, si každé odpoledne může vybrat hned z několika dýchánků, jejichž tématem je politika nebo filozofie, hudba, poezie, nebo zkratka jenom drby o životě ostatních – což koneckonců platí pro všechny –, divadlo... Diego Ruiz každý týden pravidelně dochází na dva, do domu právníka jménem Iradier v ulici Caños del Peral, kde se mluví o politice, a k dámě jménem Alicia Robles, v jejímž domě v ulici Almirante se probírá divadlo a literatura. Dnes ho ovšem ani jeden z těchto dýchánků nezajímá. Dnes se chce setkat s paní Inmaculadou de Villafranca, ženou, která má podle Lucíiných slov u sebe prsten, jež se Clara snažila dát do zástavy.

Ana mu řekla, kde se má dražba konat – v domě markýzy de Pimentel, jednom z nejelegantnějších madridských sídel. Diego se vyšvihl víc než obvykle, má na sobě vestu, krátkou vázanku a redingot, a požádal Donosu, aby se taky dal do pucu.

„Vypadám jak nějaký hejsek.“

„Ty bys nevypadal jako hejsek, ani kdybys přišel v oblečení vévody z Alby.“

Stojí před jedním z prvních domů v ulici Alcalá, před portikem s erbem vytesaným do kamene. Před vchodem stojí kočár s dveřmi vykládanými želvovinou a slonovinou. Návštěvníky vítá majordomus ve fraku a cylindru a uvnitř se podávají ty nejvybranější pokrmy: *empanadas* s koroptvím a zaječím masem, pečené selátko, francouzské dortíky... Producírují se tu dámy v róbách z valencijského hedvábí, s neskutečnými ozdobami ve vlasech, a koketně se vzhlížejí v ohromném zrcadle z horského křišťálu ze sedmnáctého století. Boháčů se omezení shromažďování zjevně nedotklo, jako by jejich modrá krev byla vůči choleře imunní.

K Diegovu překvapení si to hostitelka okamžitě namíří přímo k němu.

„Pan Diego Ruiz? Těšila jsem se, že vás poznám, jste právě tak pohledný, jak se o vás říká.“

„Děkuji, paní markýzo.“

„Už se nedivím, že všichni tvrdí, že kvůli vám paní Ana Castelar ztratila hlavu.“

Diego nevychází z úžasu, neměl nejmenší tušení, že se o jeho milostném románu ví, a ještě ke všemu se přetřásá i v domech nejvyšší společnosti.

„Dávejte si pozor na vévodu, jejího chotě. Už je na zálety své ženy jistě zvyklý, ale nikdy nebyly na víc než jednu noc, a ve vás zjevně našla zálibu. Žádnému muži, a už vůbec ne královskému ministrovi, není po chuti stát se terčem dvorských drbů kvůli prostopášnosti vlastní manželky.“

„Ujišťuji vás, že máte mylné informace, markýzo. Vévodkyně z Altollana je žena nezpochybnitelných mravů a poctila mě jen a pouze svým přátelstvím.“

„S takovými nesmysly na mě nechodte, Ruizi, v Madridu se všichni známe. Tedy všichni, kdo něco znamenají, samozřejmě. Říkali mi, že se chcete seznámit s paní Inmaculadou de Villafranca. Dnes ji tu potkáte, ale až později, okolo sedmé. Hraběnka ze Sotogrande na poslední chvíli oznámila, že dorazí, a tu nezabavím prostou tombolou, to jistě chápete. Pozvala jsem prvotřídní smyčcový kvartet.“

„Dražba se tedy bude konat až v sedm?“

„Možná o něco později, ale do té doby jste mým váženým hostem. Máte-li zájem,“ pronese a mávnutím ruky zahrne i Donosa, „muži se odebrali na doutník do salonu, tam vyzau.“

V kuřáckém salonku panuje vážnější, mužná atmosféra, a dokonce i občerstvení je tu jiné: sýry, vína, masové a úhoří *empanadas*. Pozornost přítomných na sebe strhává elegantní

muž, který právě hovoří o výbuchu hněvu občanů, směřovaném proti některým kostelům v hlavním městě.

„Je absurdní si myslet, že vodu otravují mniši, to vím. Je to však pouhá reakce lidu proti lžím šířeným církví, která vinu za všechno hází na chudé. Zemřelo skoro osmdesát mnichů, a já vás varuju, pokud nepřestanou podporovat karlisty, zemře jich ještě více.“

Jeho slova jsou ozvěnou Diegových myšlenek. I on v hloubi duše chápe, proč se lidé obrátili proti kněžím. Neobhazuje jejich útok, ale chápe ho. Církev klade choleru za vinu chudým, tvrdí, že se odvrátili od Boha a epidemie je jeho trest pro hříšníky. A co dělá vláda, aby situaci vyřešila? Ničí chudinské čtvrti, zavírá potřebným brány, nechává je umírat hladu na opačné straně hradeb. Diego moc dobře ví, na jaké straně v téhle válce stojí. Neudivilo by ho, kdyby se zoufalí a rozzlobení lidé potom, co vyplenili kláštery, vydali do paláce La Granja a dotáhli na šibenici královnu regentku.

Chvilí poslouchá hovory účastníků dýchánku, třeba mu jednou poslouží k sepsání názorového sloupku, ačkoli k tomu, aby se mohl stát sloupkařem, má ještě daleko. Tato pozice je ve světě žurnalistiky nejprestižnější a v *El Eco del Comercio* ji zastává sám Morentín.

Když se jejich řeči začnou opakovat, Diega to přestane bavit a vydá se najít Donosa, který radši tráví čas u stolu s občerstvením, kde zapřádá hovor s jedněmi i s druhými. Právě teď konverzuje s jakýmsi elegantně oděným mužem.

„Diego, znáš pana Asencia de las Heras? Je to diplomat, působil jako velvyslanec v Londýně. Dovolte mi, abych vám představil svého přítele, Diega Ruize...“

„Diego Ruiz? Nejste vy ten novinář z *El Eco del Comercio*, který své články podepisuje jako Neuctivý kocour?“

„K vašim službám.“

„Dovolte mi otázku, proč si necháváte říkat zrovna kocour?“

„Tak se přezdívá Madridanům, a to já jsem, ačkoli pouze adoptovaný.“

„Madrid je úžasné město, třebaže právě prožívá těžké chvíle.“

Diplomat je sympatický muž a hovor s ním příjemně plyne. Kultivovaně rozpráví o svém životě v Londýně, o britských zvyklostech, tak odlišných od těch španělských.

„Váš pseudonym znám díky článkům o Bestii, které vám vyšly. Škoda, že bývají odsunuté až na čtvrtou stránku. Skvělé počtení.“

„Skvělé, ale bohužel pravdivé. Řekl bych až hororové.“

„Vy novináři máte podobné zprávy rádi... Měli byste spíš psát detektivní romány.“

„Slyšel jsem, že v Anglii je tento druh literatury velmi populární.“

„Já mám raději divadlo. Nikdy jsem nebyl kdovíjaký čtenář, doufám, že mě nebudete mít za nevzdělance.“

Diego se dá do řeči i s dalšími hosty a zjišťuje informace o dražbě, kterou pořádá paní de Villafranca ve prospěch madridského nalezince. Dražit se má šátek z indického hedvábí, dva v kůži vázané a ilustrované svazky knihy o jezdeckví, bronzové hodiny vyrobené v Německu, s podstavcem zdobeným dvěma pozlacenými anděly od Dürera... Mezi přítomnými jsou i starožitníci, pátrající po výhodných koupích pro své obchody. Někteří z nich se vydali ke dveřím a Diego z jejich rozrušení odvodí, že dorazila paní de Villafranca, dáma, která všechny oslňuje elegancí a kvalitou svého oděvu a šperků, jež ji zdobí. Diego se jí jde představit, než dražba započne.

„Paní Inmaculada de Villafranca?“

„My se známe?“

„Ne, jmenuji se Diego Ruiz a jsem novinář z *El Eco del Comercio*. Ale svoje články podepisuji jako Neuctivý kocour.“

„Ach, vy jste ten, co začal psát o Bestii. Když už o ní mluvíme, slyšela jsem, že Bestie je po smrti, že ji zabilo nějaké

děvče. Tedy pokud ten muž, co před dvěma dny zemřel, skutečně byl Bestie. Ten článek z *El Observador* je hrozný, copak toho obra mohla zabít dívka? Vždyť to byl voják!“

„Obávám se, že Ballesteros neměl všechny potřebné informace a trochu se s uveřejněním článku unáhlil...“

„O jakých informacích mluvíte?“

„Odpověď bych si raději nechal až na dobu, kdy budu mít všechny dílky skládačky pohromadě. A v tom byste mi mohla pomoci i vy. Vyrozuměl jsem, že u sebe máte zlatý prsten s vyraženým symbolem, dvěma zkříženými palcáty.“ Ztiší hlas. „Řekla mi to sestra dívky, která ho měla předtím...“

Paní de Villafranca popadne Diega za paži a chvatně ho odvede do rohu místnosti.

„Víte, kde ty dvě dívky jsou? Clara a Lucía?“

Diego pečlivě váží slova, může téhle dámě z vyšší společnosti důvěřovat? Je její zjevná starost o obě sestry upřímná?

„Vím, kde je Lucía, jen vám to vzhledem k jejímu bezpečí nepovím. Ale kde je Clara, to netuším. Je možné, že padla Bestii do spárů těsně předtím, než ji zavraždili, pokud to tedy skutečně byl onen Marcial Garrigues. Nevíme, zda je Clara ještě naživu, a právě proto potřebuji ten prsten – mohl by mi pomoci ji najít.“

„Měla jsem v úmyslu ho dnes večer vydražit a utržené peníze předat děvčatům. Ale... rozmyslela jsem si to. Možná mě budete mít za blázna, ale měla jsem zlé tušení. A pak jsem se doslechla, že Lucía...“

V pohledu paní de Villafranca se objeví stejná podezřívavost: zaslouží si tenhle novinář, kterému je v nóbl šatech zjevně nepohodlně, její důvěru?

„Klidně mi povězte, co vám dělá starosti. Nejde mi pouze o články do novin, chci pro ty dívky jen to nejlepší.“

Paní de Villafranca mu s povzdechem vyhoví.

„Jeden přítel mi pomáhal s předměty do dražby a projevil o ten prsten nebyvalý zájem. Požádal mě, abych ho nedražila,

že ho ode mě odkoupí hned. Jeho chování mě překvapilo, nabídl mi za něj sumu, která rozhodně přesahuje jeho možnosti.“

„Jaký přítel?“

„Neotáčejte se, protože z nás nespouští pohled. Stojí vedle stolu s obcerstvením. Jmenuje se Asencio de las Heras.“

„Ten diplomat?“

„Znáte ho? Je to velkorysý, naprosto bezúhonný muž. Mnohokrát našemu odboru podal pomocnou ruku při pořádání společenských událostí, ale jak se mu zablýsklo v očích, když viděl ten prsten... Rozhodla jsem se už ho neukazovat. Možná jsem až příliš opatrná, ale o úmyslech pana Asencia mám své pochybnosti. Snad je to jen důsledkem toho, kolika neštěstí jsem v poslední době byla svědkem.“

„Paní, pokud máte ten prsten s sebou, rád vás vezmu za Lucíou, abyste jí ho mohla vrátit.“

Právě v tu chvíli k nim s omluvným výrazem přistoupí markýza de Pimentel.

„Musím vás pokárat, pane Diego. Nemůžete mi takhle unášet pořadatelku dražby. Všichni mí hosté už čekají.“

„Odpusťte, to jsem neměl v úmyslu.“

Paní de Villafranca se nechá odvést za paži, ale ještě předtím se k Diegoví otočí.

„Neodcházejte,“ pošeptá mu. „Promluvíme si po dražbě.“

Dvě dobrovolnice chystají první položku k dražbě. Kolem stolu s nádhernými zlacenými hodinami krouží hlouček zájemců. Diego sleduje Asencia de las Heras a překvapí ho, že diplomat míří ke dveřím. Že by odcházel tak záhy? Přitočí se k němu dost nenuceně na to, aby to působilo jako náhoda.

„Už odcházíte?“

„Je na mě poněkud pozdě. Když člověk žije v Anglii, španělský přístup k času se pro něj stane nesnesitelným.“

Majordomus mu předá klobouk a hůl, a Diego nevěří vlastním očím. Hůl je z mahagonu a rukojeť má tvar mramorové pěsti.

Spěšně se s Asenciem rozloučí a vyhledá Donosa, který právě přežvykuje ledvinkový koláč, až se mu dělají boule za ušima.

„Donoso, Asencio de las Heras má hůl s rukojetí ve tvaru ruky.“

„No a? Chtěl bys taky takovou?“

„To nám přece říkala Grisina kolegyně o tom muži, co si ji odvedl. Jdi za ním, já se odsud nehnu, dokud nebudu mít prsten. Jsem si jistý, že tě ten chlap dovede až ke Grisi. A neďalej žádné hlouposti, jen ho sleduj... Potřebuju pouze vědět, kde teď Grisi přebývá.“

„Možná mě můj instinkt klame, ale mám tušení, že mě pan diplomat zavede do nějakého opiového doupěte anebo do bordelu. To je mi ale způsob, jak završit večer.“

Donoso vrhne lítostivý pohled na stůl s občerstvením. Slíbil však Diegovi, že mu pomůže, a tak se vydá ke dveřím a cestou se snaží dožvýkat všechno, co si nacpal do pusy.

Donoso Gual už má za sebou hodně sledovaček a ví, jak být nenápadný. Drží si od Asencia de las Heras patřičný odstup, a občas se zastaví u výlohy některého z místních obchodů, ať už je to krejčovství, obuvnictví nebo tkalcovská dílna, aby na sebe nepoutal pozornost. Sleduje diplomata ulicí Barquillo směrem k Santa Bárbara, kde ho vidí vejít do cukrářství v domě s popisným číslem devět. O pár minut později vyjde ven s balíčkem zákusků a pokračuje v cestě. „Dáreček pro manželku,“ pomyslí si Donoso. Možná, že se Diego ve svém tušení na dýchánku markýzy de Pimentel mýlil.

Jeho druhá zastávka je ovšem mnohem znepokojivější. Asencio sice kráčí pořád stejně elegantně, ale namíří si to do samého srdce dělnické čtvrti, do slavného domu Tócame Roque na rohu ulic Barquillo a Belén. Na světě snad není místo, které by pro velvyslance bylo méně vhodné. V přízemí jsou kovárny a v horních patrech byty, které dřív obývali tovaryši kovářského řemesla, ovšem dnes tam žijí víc než sedmdesát rodin docela bez prostředků. Každý týden nějakou z nich vyhodí na chodník, protože neplatí nájem, a majitelé se handrkují s úřady, aby jim dovolily budovu strhnout, třebaže ji Ramón de la Cruz proslavil ve zpěvohře *Petra a Juana*, která se ve zchátralém pavlačovém domě odehrává.

Donoso trpělivě čeká, než Asencio de las Heras o půl hodiny později konečně vyjde ven, rozhlédne se doleva i doprava a vydá se opět na cestu. Jednooký policista už ho ale nesleduje. Je si jistý, že v tom domě najde Grisi. Velvyslanec šel navštívit svou vězeňkyni, Donoso si nedokáže představit jiný důvod, proč by tak distingovaný muž chodil do takového brlohu.

Ted'ho čeká policejní práce, musí to tam trochu prošmejdit a zeptat se pár sousedek na místní nájemníky. Několikrát

neuspěje, ale nakonec se ocitne ve třetím patře, kam se dostane po úzkém, tmavém schodišti – některé schody jsou rozbité a jiné chybí úplně. Prochází kolem dětí, které si hrají v chodbách, a žen, které na sebe pokřikují z bytu do bytu. Všem obyvatelům domu slouží dvě latríny na dvoře a jejich smrad stoupá až sem.

Najde rozvrzané dveře, jsou otevřené, jako by ho vybízely ke vstupu.

„Grisi?“

Z druhé strany se ozývá naříkavý hlas, je to přerušovaný pláč, nebo si herečka možná odříkává text divadelní hry. Donoso vstoupí do pokoje a najde Grisi, jak leží na prknech, je to sotva prkno podepřené dvěma stoličkami. Větší část podlahy pokrývá proutěná rohož rozežraná od myši. Žádný jiný nábytek na tomto ponurém jevišti není a jediné světlo skýtají měsíční paprsky, které sem dopadají škvírou ve zkosené střeše, kterou sem bezpochyby proniká i chlad a déšť.

Když ho žena uvidí, poleká se.

„Kdo jste? Myslela jsem, že mi Asun nese polévku.“

„Vy jste Grisi?“

Herečka si ho změří nedůvěřivým pohledem zpod opony maštných vlasů, které jí padají do očí.

„Jděte pryč, nebo zavolám policii.“

„Já jsem policista.“

Dojde ke kavalci a Grisi vstane. Když si odhrne vlasy z obličeje, Donoso v jejím pohledu vytuší nevinnost šťastnějších dní. Je to zničená, zahořklá žena, s níž se život nemazlil, a přesto v sobě má sílu a vzpurnost. Vzpomene si, jak mu ji popisoval Diego, a pochopí, jakou vznešenost v ní novinář viděl, krásu, která v ní přetrvává navzdory ranám, které jí uštědřil krutý osud. Připadá mu nádherná. Natolik, že si ani nevzpomíná, kdy naposled podobnou krásu viděl.

„Co ode mě chcete?“

„Chci vědět, proč tu za vámi byl ten diplomat.“

„Kdo?“ Grisi se narovná.

„Nezkoušejte mi lhát, sledoval jsem ho až sem.“

„Asencio... za mnou občas zajde. Je to obdivovatel. Tvrdí, že se mu líbí, jak umím hrát. Donesl mi zákusky.“ Ukáže do kouta na balíček. „Dáte si?“

„Na to, že je váš obdivovatel, se k vám chová dost hrubě. Onehdy vás prý násilím odvedl ze zkoušky. A vy jste své přítelkyni řekla, že si pro vás přijdou... o čem jste to mluvila, Grisi?“

„Přišel pro mě na zkoušku, ano, ale nechová se ke mně zle. Jdou po mně jiní...“

„Kdo po vás jde?“

„Bolí mě hlava... a všechno se točí...“

„Kouřila jste opium?“

Kuřárny opia jsou velmi rozšířené v Číně a otevírají se i v čínských čtvrtích mnoha amerických a francouzských měst. V Barceloně jich je několik ve čtvrti Raval. V Madridu je pouze jedna, skoro neznámá, v ulici de la Cruz ji provozuje jeden Číňan. Říká se, že v Paříži je opium neřestí, které holduje nemálo příslušníků vyšší společnosti, ale v Madridu se stále jedná o činnost zločinců a prostitutek, nejsou tu půvabně vyzdobené lehárny ani vyřezávané dýmky, jen doupata se špinavými matracemi na podlaze, vlhkými zdmi a nádechem skandálu.

Donoso si klekne vedle Grisi, která nedokáže zaostřit pohled, jako by plula v nekonečné mlhovině.

„Byla jste v ulici de la Cruz, že ano?“

Grisi opisuje hlavou kružnici, jako by si chtěla vychutnat svoji nevolnost.

„Viděl jsem, jak opium na lidi působí, vím, že když ho někdo okusí, je skoro nemožné přestat. Žena jako vy nemá v opiovém doupěti co dělat.“

Grisi nakloní hlavu k rameni a znovu si Donosa prohlédne, jako by byl jen zjevením v jejím snu. Páska přes oko, vybledlá

policejní uniforma, neupravený knír. Proč jí tento muž přikládá význam, který by ji měl uchránit před opiovým doupením? Nevzmůže se na víc než malátné pousmání.

„Žena jako já? Já nejsem nikdo.“

„Jste divadelní herečka, talentovaná žena. Cestovala jste díky svému umu do Paříže i do Londýna...“

Grisi se na tvrdé pryčně zakloní a opře o zeď. Zasní se.

„Paříž... to je skutečně kosmopolitní město, ne jako tahle stoka. Jako bych pořád slyšela potlesk publika po každém představení. Doteď vidím květiny, které mi házeli. Chodívala jsem do nejlepších restaurací, zvali mě na exkluzivní večírky... Dokud mi neumřela dcera.“

„Kvůli tomu jste odešla z divadla?“

Zdá se, že Grisi se vrací ze světa halucinací, jímž doteď bloudila, a tak se Donoso snaží v rozhovoru pokračovat.

„Ještě jsem odehrála několik představení. Tam to všechno začalo. Jednou večer mě kolega z divadla vzal do kuřárny. Bylo to tak elegantní místo... Opium mi pomáhalo zapomenout na to, co udělali mé Leonor. Zabili ji, už jsem vám to vyprávěla? Jako porcelánovou panenku, co se roztříští o zem... Utrhali jí hlavu, ruce... a policie mě neposlouchala.“

„Já jsem policista a budu vás poslouchat,“ slíbí jí Donoso. „Ale potřebuju, abyste mi řekla všechno.“

Grisi několikrát zavrtí hlavou a pak ukáže na balíček se zákusky. Donoso jí ho podá, herečka ho rozbalí a zatváří se znechuceně. Při pohledu na dorty se jí udělalo špatně.

„Jsem přítel Diega Ruize, novináře, kterému jste vyprávěla svůj příběh. Proč se schováváte, Grisi? Chceme vám pomoct.“

„Vyhrožují mi,“ odpoví Grisi, a hned nato se jí ve tváři zračí lítost, jako by toho prozradila až moc.

„Kdo vám vyhrožuje?“

„Jsou mocní, je lepší jim nevzdorovat, nezastaví se před ničím...“

„O kom to mluvíte?“

„Bylo to v Paříži... můj přítel z divadla mi řekl, že mám vraždu své dcery nechat být, nestrkat do toho nos, a prostě jen žít dál. Měl informace od karbonářů.“

„Karbonářů?“

„Tak se jmenovali.“

„Udělali vám něco? Pronásledovali vás? Vyhrožovali vám?“

Herečka zavrtí hlavou. Koketním pohybem si načechrá vlasy a Donoso ji okouzleně pozoruje. Neujde jí to.

„Hltáte mě pohledem.“

„Odpusťte. Já jen...“

„Připadám vám krásná. Chcete si lehnout vedle mě?“

„Myslím, že už byste do kužárny na ulici de la Cruz neměla chodit. Už nikdy.“

Není to vhodná chvíle pro flirt, ale Donoso přemohl zvláštní cit, jako by do něj udeřil blesk.

„Mám po krk mužů, kteří se mnou jednají jako s malou holkou.“

Donoso si její uštěpačnost nechá líbit.

„Grisi, prosím, povězte mi, jestli vám tihle karbonáři nějak vyhrožovali.“

„V Paříži mi poslali vzkaz po mém příteli. A tady zas. Vědí, že jsem v Madridu, že můžu promluvit... A to nepřipustí. Zabijou mě. Řekněte svému kamarádovi novináři, ať na mě zapomene, moje dny jsou sečteny...“

„Takhle nemluvte. Nikdo vás nezabije.“

„Prchat se nedá donekonečna. Můžu jen spát, zapomenout... Ale tohle není dobrá skrýš. Našel mě tu Asencio, můj obdivovatel. Brzy mě najdou i oni. Jenže já už nemůžu, ať mě najdou a sprovedí ze světa. Nemám kam jít.“

Schová obličej do dlaní. Donoso cítí, jak mu buší srdce. Od chvíle, kdy ho opustila manželka, dokáže vztahy se ženami navazovat jen tak, že za ně zaplatí v nevěstincích, jako je ten Lvicin. Jeho averze k ženskému pokolení trvá už několik let, a proto ho překvapí, jak pevným hlasem jí navrhne řešení.

„Nenechám vás samotnou, Grisi. Půjdete se mnou. Postarám se o vás.“

„Karbonáři.“

Donoso to slovo pronese, jako by pokládal na stůl kostku domina. Diego na něj užasle hledí. Vybaví se mu, s jakou prudkostí z něj bratr Braulio chtěl vyrazit tuhle informaci, informaci o hodnotě zlatého prstenu. A jeho jednookému kamarádovi, skeptickému policistovi, stačila jedna sledovačka a předkládá před něj název tajné společnosti.

„Věříš jí? Neblouznila?“

„Věřím.“

„Měl jsi ji za ožralu, Donoso. Můžeme jí důvěřovat?“

Donoso rozlije ze džbánu víno do dvou sklenic. Počíná si přitom jaksi obřadně a Diegovi to neunikne. Donoso pozvedne číši.

„Grisi je u mě doma. Nechal jsem ji spát. Ochráním ji – jsem policista, tohle by měla být moje práce.“

Diego pochopí, že před ním sedí zbrusu nový muž, a usměje se. Donosova zahořklost se vypařila, zpod pancíře se vynořil mladík opilý nadějí.

„Hodně štěstí, příteli.“

Přituknou si a vypijí sklenice do dna.

„Co ti řekla o Asenciovi de las Heras?“

„Prý je to prostý obdivovatel. On jí nevyhrožuje.“

„I tohle jí věříš?“

„Ano. Vůbec o tom nepochybuj, věř mému policejnímu čichu. Jak to dopadlo s tím prstenem?“

„Paní de Villafranca je tvrdý oříšek. Včera jsem jí nabídl, ať jde se mnou a prsten Lucie vrátí, ale nechtěla. Tvrdila, že si mě nejdřív musí prověřit.“

„Jak je možné, že ti nedůvěřuje? Hladovějícímu novináři, co neplatí nájem?“

„Já ten prsten potřebuju, Donoso. Pokud mi ho nedá sama, budu jí ho muset vzít nějak jinak.“

„Máš v plánu zmlátit šlechtičnu? Ptám se, abych si včas zajistil místo na náměstí Cebada a měl dobrý výhled na tvoji popravu.“

„Vidím, že tvůj důvtip je díky lásce ostrý jako břitva. Tak já jdu, Donoso. Musím zkusit něco zjistit o těch karbonářích. Pokud ti Grisi řekne něco víc...“

„Budeš první, kdo se o tom dozví.“

O nedělích si Augusto Morentín rád vypije sklenku vína v jedné z hospod na ulici Jacometrezo. Je to jeden ze způsobů, jak trávit volný čas, potkat se se spodinou, okusit všeobecnou náladu ve společnosti, zjistit, co trápí obyčejný lid. Dnes je tu však prakticky vymeteno. Epidemie cholery dál pustoší ulice a lidí, kteří by se odvážili vyjít ven ze svých čtyř stěn, je stále méně. Výbuch násilí, který minulý čtvrtek vyústil v masakr mnichů, k situaci moc nepřispěl. Morentín převaluje na jazyku hlt vína z Valdepeñas a myslí na Diega Ruize, kterého má ze všech novinářů, již pro něj pracují, nejraději. Nikdy mu to neříká, aby mu to nestouplo do hlavy, ale vidí v něm sebe samého před mnoha lety: bojuje za svá témata, je paličatý, schopný postavit se i svému šéfredaktorovi. Umí svou práci, píše dobře, jeho styl je sevřený, přímý a zapálený. Možná na dešla chvíle nabídnout mu plný úvazek, stálou měsíční mzdu.

Jako by ho svými myšlenkami přivolał. Diego se objeví ve dveřích.

„Pane Augusto...“

„Zrovna jsem na tebe myslel. A na tvou budoucnost. Dal by sis sklenku vína?“

„Ano. Potřebuju vaši pomoc.“

„Peníze?“

„Těch nemám nikdy nazbyt, ale tentokrát nutně potřebuju něco jiného.“ Diego jde přímo k věci. „Co mi můžete říct

o tajných společnostech? Vyrozuměl jsem z některých vašich článků, že toto téma znáte do hloubky.“

„Nikdo je nezná do hloubky. Kdyby tomu tak bylo, nebyly by ty společnosti moc tajné, no ne? Pověz mi, co chceš vědět.“

„Zajímala by mě jedna konkrétní. Karbonáři.“

Diego se odmlčí a čeká, jak jeho nadřizený zareaguje. Ví, že je to sečtělý muž, ve své pracovně má knihy od E. T. A. Hoffmanna a od Schillera, v nichž se o tajných společnostech píše. Rovněž v jeho knihovně viděl svazky o zednářství vázané v kůži.

Diego cítí, že co nevidět přijde na kloub tomu, co se děje, cítí to v kostech. Stačí k sobě složit poslední dílky. Morentín neotálí a spustí přednášku.

„Karbonáři jsou tajná společnost pocházející z Itálie, ale už se pravděpodobně šíří i jinde v Evropě.“

„Dorazili už i do Španělska?“

„Je to možné.“

„A o co jim jde? Moc by mě to zajímalo, pane Augusto.“

„Bojují proti absolutismu. Kdyby se dostali do Španělska, mohli by chtít získat vliv na dvoře Marie Cristiny a vzdálit ji odkazu Ferdinanda VII.“

„Kdyby se jejich členové dali nějak poznat...“

„Nu, členové takové společnosti svou příslušnost obvykle rozpoznávají podle nějakého tajného kódu. Někdy je to pouhé gesto, jsou však i tací, co nosí například na oblečení nějaký symbol, který znají jen zasvěcení.“

„Nebo třeba prsten.“ Neochvějná jistota ho zasáhne jako střela z bezprostřední blízkosti.

„Ano, použití prstenu by mě nepřekvapilo.“

„Karbonáři ho nosí, pane Augusto. Jsem si tím jistý. Prsten se dvěma zkříženými palcáty.“

„Zkřížené palcáty připomínají mlátek a želízko, nástroje horníků pracujících v dolech. Říká se, že karbonáři svůj název odvozují právě od uhlí, od horníků, kteří ho těží.“

„Takže je to prsten, který slouží jako vstupenka na jejich tajná setkání. A zatím sice nevím jak, ale nějak je spojený s vraždami těch dívek.“

„Rozvíjíš ty své domněnky příliš rychle. Odkdy spojuješ karbonáře s těmi nebohými mrtvými děvčaty?“

„Má podezření mají pevný základ, pane Augusto. Vzpomeňte si na odznak nalezený v ústech mrtvé Berty.“

„A Bestie? Měl to přece být ten Marcial Garrigues, a ten už je po smrti.“

„Je možné, že k té tajné společnosti patřil.“

„Uvědomuješ si závažnost svých obvinění? Takovou záležitost bychom neměli probírat v hospodě. Tajná společnost, která nabádá k vraždění dívek, k jejich rozčtvrcení...“

Morentín si dolije do sklenky víno, naráz ji vypije a teprve pak mluví dál. Jako někdo, kdo chce z hlavy vyhnat špatný pocit z noční můry, se snaží Diegovu teorii zavrhnout: jaká společnost by páchala takové zvrácenosti? On sám četl o lóžích, které neusilují pouze o sesazení krále nebo odebrání výsad duchovenstvu. O společnostech založených na vyšších cílech, které hovoří o proměně člověka a lidstva. Nejedná se o konspirátory, ale o osvícence, kteří nad vědu staví příkázání podobná spíše magii, jako středověcí alchymisté. Z toho, jak vážně se Diego tváří, zatímco mu vykládá své poznatky, usoudí, že by ho měl varovat.

„Takové společnosti neexistují, jsou to jen pověry, povídačky jako to, že za choleru může sypání jedovatého prášku do vody.“

Tentokrát po lahvi vína sáhne Diego a nalije si. Chvilí nápoj převaluje na patře a potom odpoví.

„Tohle je skutečné, pane Augusto. To, v co tahle společnost věří, jsou možná nesmyslné pověry, ale ona alchymie, o níž mluvíte, se proměnila v něco reálného a bolestného, v zavraždění dítěte. Jako nebohá Berta, holčička, kterou jsem roztrhanou na kusy viděl v Cerrillu.“

„Tohle nemůžeš tvrdit, dokud ty karbonáře nenajdeš. Musel bys poznat některého člena, a možná se dokonce dostat na jedno z jejich setkání, abys pochopil, jaké dodržují rituály,“ pronese Morentín a to, co dosud bral jako pouhé smyšlenky, pro něj najednou získá určitou věrohodnost. „Diego, je možné, že jsi v tomhle bludišti našel správnou cestu, ale měj se na pozoru. Neunáhluj se, nespěchej k cíli, jediná chyba ti může zavřít dveře k jádru příběhu. Nemíchej své domněnky s ověřenými fakty.“

Chápe však, že navzdory radám a nabádání k opatrnosti už Diegovi v hlavě kypí plány a nápady, jak tuhle společnost najít a vetřít se do ní, stát se karbonářem, i kdyby jen na jediný den. Je to ušlechtilý novinář, dokazuje mu to pokaždé, když spolu mluví.

Diego si vezme klobouk a má se k odchodu, ale Morentín ho přiměje se ve dveřích zastavit.

„Až se celá ta věc s Bestii a vraždami přežene, zvu tě na večeři. Mám pro tebe návrh.“

„O co jde?“

„Počkej, až bude po všem.“

Diego z Augustova poloúsměvu vytuší odpověď, nebo si to alespoň myslí. Odchází ulicí Luna a má pocit, že se jeho štěstěna přece jen obrací, že si konečně najde stálé zaměstnání a jeho život se zlepší. Už nebude muset metat kozelce, jen aby našel zprávu, která se dá zpeněžit, jako někdo, kdo se snaží rýžovat zlato v řece. Bude za své povolání dostávat důstojně zapláceno, což mu umožní splatit dluhy, a už se nebude muset vyhýbat své bytné. Jako by nekráčel po zablácených madridských ulicích, ale rovnou se vznášel.

Ani neví jak, ale kroky ho zavedou k paláci vévody z Alto llana. Rázem pochopí, co se děje: potřebuje své štěstí sdílet s Anou. Jsou na této cestě společně. Budoucnost, nezřetelná temnota, k níž Diego vždy hleděl s obavami jako do nějakého nekonečného tunelu, se protrhala a na jejím konci se jako

za rozevřenou těžkou oponou objevil záblesk světla. Stále zaměstnání v novinách, pocit, že je už blízko vyřešení vražd spáchaných Bestií, že možná najde Claru a zbaví Lucíu trápení, a samozřejmě Ana. Je to nejspíš naivní, ale přání, aby vévodkyně opustila svého chotě a stala se součástí této nadějně budoucnosti, je pro Diega dalším důvodem k odhodlání pokračovat ve svém tažení, dojít k tomu světlu co možná nejdříve. Kdoví? Ana není jako ostatní ženy, možná ji nevzděší představa skandálu, který by po její rozluce s vévodou následoval.

Dveře otevře Blanca a nechá Diega vstoupit. Ana se objeví hned nato, ještě ani není pořádně oblečená, vyzařuje z ní radost z nečekané návštěvy.

„To je mi překvapení! Nechceš vyrazit na projížďku?“

Diegovi to připadá jako úžasný nedělní plán.

Bulvár Paseo del Prado je nejhonosnější v Madridu, stvořený pro námluvy a okázalé předvádění, ulice plná paláců, zdobených fontán, s alejemi, zahradami a sochami, na nichž nejlepší architekti a umělci z celého města pracovali již od dob Karla III. Omezení zavedená kvůli epidemii cholery ani zdaleka neodradila smetánku, která tuto širokou dopravní tepnu využívá jako výlohu svého společenského postavení, ačkoli někteří se procházejí s rouškami a drží si nos, což je opatření, o jehož účinnosti není nikdo zcela přesvědčen. Diega nepřekvapilo, že Ana zvolila k projížďce otevřený vůz. Jako by pro ni vztah s ním byl poslední pobídkou, kterou potřebovala, aby přestala skrývat, kým doopravdy je. Ve způsobu, jakým zdraví aristokraty projíždějí se v bezvadných kočárech a dámy procházející se se slunečníky nad hlavou, je cosi nestydatého, usmívá se a vějířem se ovívá, jako by jím rozháněla klevety o svém cizoložném životě.

Zdá se, že vévodkyně z Altollana si vybrala právě dnešní dopoledne k tomu, aby o své milostné avantýře řekla celé-

mu světu. Diego vedle ní působí plaše, ale je šťastný, že se Ana bez zábran nechá vidět v jeho společnosti, a přiživuje tak jeho představy o společné budoucnosti, jako by byli následovníky Herkula schopnými překonat všechny zkoušky, které jim osud nachystá. Ještě ho nepřešla ani radost z posledního rozhovoru s Morentínem. Ana nadšeně vyslechla jeho vyprávění, ale nepřestala přitom sledovat své okolí, povídá Diegovi o lidech, které potkávají, aby věděl, s kým má tu čest.

„Takže se jako novinář proslavíš...“

„Ne tak docela. Ale řekněme, že už nebudu jen prachobyčejný pisálek. Ovšem nebudu ti lhát, sláva je to poslední, na co teď myslím.“

Ana sdílí jeho víru, že objevy z posledních dní je dovedou ke Claře. Lucía si za svůj kratinký život vytrpěla víc než lektický stařec; jestli si někdo zaslouží pořádnou porci štěstí, je to právě ona.

„Chtěla bych se podívat do tvé redakce,“ překvapí Ana Diega prosbou. „Ráda bych poznala ředitele tvých novin. Chci se podívat na místa, kde se odehrává tvůj život.“

„Jednoho dne tě tam vezmu. Morentín ti bude sympatický, je to vzdělaný muž.“

„Také bych chtěla navštívit tvůj rodný kraj. Místo, kde jsi strávil dětství.“

Ana pozdraví dámu, která se po bulváru prochází se dvěma dívkami ve stejných bílých šatičkách přepásaných modrou stužkou.

Diego přemítá o tom, co mu právě řekla. Navštívit jeho rodný kraj. Pochopit jeho dětství. Co je tohle za přání? Láska, slovo, jemuž se jako dva nesmělí náctiletí dosud vyhýbali, se stává skutečností. Nejradši by ji hned tady v kočáře políbil, pod madridským sluncem, všem na očích. Naděje, že jeho život se v budoucnosti spojí s Aniným, už není jen nespelnitelným snem.

Jako by si umínala mu dokázat, že myslí na totéž, sundá si Ana rukavičku a vezme Diega za ruku. Přitáhne si ji ke rtům a něžně ji políbí. Potom mu ji silně stiskne a opře si hlavu o jeho rameno.

Isabelina mrtvola leží o dva dny později stále na stejném místě a kovový pach krve a tlejícího masa v podzemní kobce přehlušuje zápach výkalů a moči. Dívky mají hlad a žízeň, ale za ticho, které se jich zmocnilo, může spíš sklíčenost. Clara šepem osloví Juanu. Od jejich prvního rozhovoru se utápěla ve stínech, možná snila o řeči mraků, o nebi, na něž píšou jejich osud, o nebi, které z hlubin jejich vězení nelze spatřit. Kéž by po něm mohla bloudit pohledem, nechat se oslnit palčivým jasem slunce a zahlédnout přelet červeného ptáčka, v nějž se proměnila jejich matka a navždy je v této podobě bude chránit, jak říkala Lucía. Z představ Claru vytrhne Juanino nářekání. Podělí se se svou družkou v neštěstí o své myšlenky.

„Moje sestra nás odsud dostane. Jmenuje se Lucía. Však uvidíš, ani se nenadějeme a objeví se tamhle na schodech, jako vždycky... vždycky přijde, když ji nejvíc potřebuju.“

Snaží se Juaně vštípit slepou důvěru, kterou k sestře chová, vypráví jí, jak se o ni Lucía starala, když šla Cándida k řece prát. A když jejich matka onemocněla, Lucía odcházela z jejich domu v Peñuelas – je to sotva měsíc, ale jí to připadá jako několik let – a snažila se v Madridu získat jídlo a nějaký peníz a nakonec začala pracovat v bordelu u Lvice... Když Juaně sestru popíše, její výrazné rudé vlasy, dívka si na ni vzpomene, vybaví si krátkou konverzaci na schodech nevěstince, a jakou závist cítila, když se dozvěděla, že Lucía vydraží svoje panenství za přepych. Právě o takové budoucnosti Juana snila.

Teď ovšem umlkne Clara: má pocit, že si tohle utrpení jako trest zaslouží. Je přesvědčená, že za to může ten zlatý prsten. Pro jednu chtěla udělat něco sama, aniž se poradila se sestrou, a skončí uvězněná, neměla se vůbec pokoušet

prsten prodat, byl to talisman pro štěstí, neměla se ho zbavovat. Sama na sebe přivolala tohle neštěstí.

„Bolí mě břicho,“ postěžuje si Juana.

„Z hladu. Nemysli na to.“

„Nemůžu nemyslet. Nikdy jsem neměla hlad, u Lvice jsme měly jídla, co hrdlo ráčilo.“

„To máš štěstí, já jsem asi nikdy nebyla sytá, vždycky bych toho klidně snědla víc. Občas v noci sním o tom, že se cpu dorty až k prasknutí. Ale na jídlo nemysli, zavři oči a zkus usnout.“

„Když zavřu oči, vidím mísu plnou hroznů, a to mi ani hrozny nechutnají.“

Clara na hrozny nemyslí. Když zavře oči, vybaví si muže s popálenou tváří, jak zabil Pedra a Mariu a ji si odvedl. Do představ se jí jako nečekaná facka vetře myšlenka, že ten chlap potom možná šel hledat Lucíu a skoncoval s ní stejně jako s oběma manželi. Ale určitě mu dokázala utéct, Lucía to vždycky dokáže, musela to zvládnout, a právě tak ji zvládne najít, než umře hlady a žízni.

Jedna z dívek se zničehonic začne nahlas modlit:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Některé se k ní přidávají. Clara ne, nemyslí si, že jim modlení jakkoli prospěje. Ale její úvaha se nepotvrdí, protože ještě než její družky otčenáš dokončí, jako by snad modlitba zapůsobila coby vábnička, zaslechnou hluk a kobku jako povodeň zaplaví světlo. Neobjeví se Bestie, nýbrž muž střední postavy v černé tunice, hlavu schovává pod ohromnou kápí a do tváře mu padá stín.

„Dejte nám najíst!“

„Vodu!“

Všechny křičí, některé zoufale, jiné rozrušeně. Žádná z nich se neptá, kdo nově přichází je ani jaké úmysly ho přivádějí. Nepřemýšlejí, kde je asi obr, který do té doby býval jejich jedním žalárníkem. Chtějí jen jíst a pít. Potom ať se děje cokoli.

„Svlékněte se! Všechny!“ Muž zvedne lucernu a obejde všechny cely, aby se ujistil, že dívky jeho rozkaz splní. „Nebo snad nechcete jíst? Dokud se nesvléknete donaha, nedostanete ani sousto.“

Další dva muži, ve stejných černých tunikách jako ten první, přinesou po točitých schodech hrnec s nějakým pokrmem. Také s sebou mají džbán vody. Clara ucítí vůni jídla a ta ještě zvýrazní její hlad; spěšně se vysvlékne, stejně jako ostatní děvčata.

Mají sice ztuhlé svaly, ale ani jedné nečiní potíže strhat ze sebe šaty. Stojí tam, vyhublé a hladové, a muž, který na ně první promluvil, jim nabere do misky jídlo a do plechového hrnku vodu. Jako zvířata v podivném kolotoči přežití se dívky jedna po druhé pouští do jídla, zhltnou pořádný díl kaše a potom podají misku i plecháček další. Občas padne facka nebo se dívky začnou pošťuchovat, když mají dojem, že některá z nich srká z misky příliš dlouho. Mužský hlas jakékoli hádky záhy utne a odměřuje jim čas jako metronom. V dívčích tvářích potřísněných kaší, v lesku jejich očí je cosi pravkého, obřadné spojení s předky.

Cpou se tak lačně, že si ani nevšimly, že zbylí dva muži odnesli ze sklepení mrtvé tělo Isabel, a když se vrací, nesou kád' s vlažnou vodou. Stoupá z ní květinová vůně, čistá a lahodná, a přemáhá puch podzemní kobky. Tehdy započne další obřad: jakmile jedna z dívek dojí, zakuklenec, který do sklepení sestoupil jako první a zdá se, že má všechno na povel, ji vytáhne z cely ven. Z porcelánové nádoby nabere jakousi masť s vůní lesa, snad cedrovou, a namaže ji dívce na pochvu. Následně ji odvede ke kádi a přiměje ji, aby se ponořila do vody.

Jako první přišla na řadu Fátima a zprvu nedokázala zakrýt strach z mašti – ačkoli když se muž dotýkal jejích intimních partií, nebylo v jeho pohybech nic sexuálního – i z vody v kádi. Ale jakmile se do ní namočila, jak jí přikázali, a vynořila se nad hladinu, tvář jí rozzářil úsměv. Voda je příjemně

teplá, je úlevné smýt ze sebe špínu, která jí ulpěla na kůži, a nechat se obklopit vůní heřmánku nebo šalvěje, to Fátima nedokáže rozeznat.

Celý proces se opakuje s každou ze sedmi dívek. Nanesení masti a lázeň ve voňavé vodě uprostřed osmihranné kobky. Když vylezou mokré z kádi, vůdce těch tří si je ve světle lucerny upřeně prohlíží a hledá něco na jejich kůži, ale žádná z nich nedokáže uhádnout co. Umyté a uvolněné se vracejí do svých cel a spěšně se zase oblékají. Zakuklenci vše provádějí v naprostém tichu, jako by se účastnili bohoslužby.

Clara se tiskne k mříži a dívá se, jak přichází řada na Juanu. Lačně špolykala svou porci kaše a svlažila vyschlé hrdlo vodou a teď si ze všeho nejvíc na světě přeje vklouznout do vody a smýt ze sebe špínu, kterou je nasáklá. Juaně už potřeli pochvu mastí a pomohli jí do kádi. Hladina se rozvlní a kobka se znovu naplní vůní, zakuklenci se starají o to, aby nevy-mizela, každou chvíli do vody přidávají další vonné byliny. Juana ponoří obličej a namočí si vlasy. Dar jejich vězňitelů jí vyčaroval na rtech úsměv. Ne, právě teď se nehodlá na nic ptát ani bojovat o svobodu. Stejně jako ostatní se bojí, že jedno po-mýlené slovo může vůdce rozzlobit a rázem bude po koupeli.

Jakmile Juanu vytáhnou z vody, Clara ví, že její chvíle se blíží. Už jen krůček a bude na řadě. Hlavní zakuklenec Juanu přejede kuželem světla, a když dojde k jejímu pohlaví, zastaví se. Clara rázem pochopí, proč si Juana stěžovala na bolest břicha. Po stehnech jí stéká pramínek krve.

„Je připravená.“

Po dlouhém mlčení zní jeho hlas skoro šťastně. Dívka si zahanbeně omotá paže kolem trupu a vyše vyděšený pohled ke Claře, která necítí lítost, jen strach, že zůstane bez koupele. Juana se chce vrátit do své cely, ale muži ji zadrží a při následné potyčce převrátí kád'. Voda, v níž se dívky myly, se rozlije po podlaze kobky a zakuklenci vlečou Juanu po schodech nahoru. Juana kope nohama a zoufale křičí a Clara po-

klekne na zem, kde mezi mřížemi protéká tenký proud vody. Namočí do něj prsty a zvedne je k obličeji, zakomíhá jimi pod nosem ve snaze zachytit ještě vůni květin.

Juana je pryč, dvířka nad schody se zavřela a celý se znovu noří do tmy. Žádná z dívek neví, že pomazání a koupel, jež právě absolvovaly, jsou součástí prastarého rituálu a mají uspíšit nástup menstruace. Fátima jako první nahlas vyřkne důvod, proč jsou tu tak dlouho zavřené, co po nich chtěl nejprve obr a teď muži v kápích.

„Čekají na naše první krvácení.“

„Ty jsi do Diega zamilovaná?“

Ana se úsměvem snaží zakrýt, jak jí je Luciina otázka nepřijemná. Až doteď se podobné úvaze vyhýbala. Odpověď, ač by ji raději nahlas nevyslovila, zní „ano“. Slovo, které ji vnitřně rozechvívá, zamilování nikdy neměla v plánu. Nikdy si ani nepomyslela, že by ji někdo mohl změnit tolik jako Diego. Milence měla už předtím, občasná dostaveníčka, která nikdy nevyústila ve víc než milování na jednu noc; dlouhodobým vztahům se vždy vyhýbala, ne kvůli možnému skandálu, ale protože ji všichni milenci nechávali chladnou.

V některých společenských kruzích se na nevěru pohlíží souhlasně, někdy je dokonce i ceněná. Její manžel – vévodíček, jak mu přezdívá Ana – se o jejích nemanželských vzplanutích nejednou dozvěděl, ale jen ji požádal, ať je diskrétní, nepodnikl kroky k anulování jejich svazku ani k vyřešení příčiny jejího cizoložnictví, což není nic jiného než jeho nedostatečný – nebo spíš zcela neexistující – zájem o vlastní manželku. Nicméně mu ho Ana nemůže vyčítat, protože je vzájemný a trvá už od svatební noci. Ani jeden z nich se nepokusil naplnit manželství, které bylo spíš prospěchářskou strategií dvou mocných rodin než svazkem uzavřeným z lásky. Ana však svým chotěm neopovrhne, naopak, považuje ho za druhá a přítele. Co se týče sexuálních potřeb, zprvu se domnívala, že ho přitahují mladí muži, ale tak to není, vévoda zkrátka o sex nestojí vůbec, ani s muži, ani s ženami, s nikým. Ona však ano, a navzdory tomu, že je žena, se nebála zaplnit prázdnotu občasným záletem. Je to jakási nepsaná dohoda, vévodíčkovi stačí, že se o tomto tématu nebude mluvit a Ana tuhle část svého života bude provozovat v uctivém tichu. Je jí nicméně jasné, že dnešní projíždkou v kočáře po bulváru

Prado tuto dohodu porušila. To, co prožívá s Diegem, není pouhá nevěra.

„Pojďme se učit.“

Ana se snaží změnit téma, hledá papír, na který by napsala jednoduchou větu a Lucía se mohla dál učit písmena.

„Co se ti na něm nejvíc líbí?“

Nemusela by odpovídat, Lucía jí na okamžik připadá příliš zvědavá, až drzá, což by vzhledem ke svému věku být měla, ale nakonec podlehne. Jenže Ana potřebuje nahlas popsát, co způsobilo, že se chová jako nikdy předtím, co ji přimělo překročit meze, které se všemi ostatními muži přísně udržovala.

„Cítím se s ním volná. Víš, Lucío, v životě se člověk někdy i nevědomky schovává pod maskou, jako na maškarním bále. Chová se a směje se tak, jak se od něj čeká. Potkáš jen velmi málo lidí, kteří jsou ochotní skutečně pohlédnout do tvého nitra. A Diego je jedním z nich: nejen že tě chce poznat, ale také se s ním cítíš dobře, když se zbavíš veškeré přetvářky. Můžeš díky němu snít o životě, v němž by nebylo nutné cokoliv skrývat.“

„A co jsi musela skrývat ty?“

„Jsi ještě moc malá na to, abys to pochopila. A už dost, nebudeme mluvit o mně, musíme se vrátit k učení. Láska tě může osvobodit, ale nikdy nemáš jistotu, že ji najdeš. Nicméně když se naučíš číst, dokážeš to sama. Je to první krok k této volnosti, jež je pro tolik žen nedosažitelná.“

„Já se nechci učit číst, já chci najít svoji sestru.“

„Diego se o to snaží.“

„Je to moje sestra, nemůžu tu sedět s rukama v klíně.“

„Důvěřuj mu. Víc toho právě teď udělat nemůžeš.“

Lucía se vzpírá, ale cítí, že má Ana Castelar pravdu; nic jiného než důvěřovat Diegovi jí nezbyvá. Možná nadejde chvíle, kdy bude muset utéct a znovu se do pátrání po Claire pustit na vlastní pěst. Nestojí však o lekce s jednoduchými větami, které sotva dávají smysl, radši by si přečetla jednu

z knih, které má novinář doma v knihovně, což je spíš jen police přitlučená na zeď.

„Znáš tyhle knihy?“

Ana si je prohlédne: je tu *Don Quijote*, Bible, hodně ohmataná *Ilias*, latinský svazek s názvem *De rerum natura* od Tita Lucretia, román *Život a názory blahorodého pana Tristrama Shandyho* od Laurence Sterna...

„Skoro všechny. Ale dokud nebudeš umět všechna písmena, tak si je nepřečteš. Tak pojď, samohlásky už znáš, je na čase začít se souhláskami.“

Aně se povede udržet Lucíinu pozornost celou hodinu, ale potom dívku přestane studium bavit a žadoní, aby jí Ana přečetla rozepsaný článek, který leží na Diegově stole. Šlechtična zprvu souhlasí, ale po přečtení prvních pár vět toho lituje.

„Radši toho necháme. Zdá se, že se Diego zpozdil... Co kdybychom si připravily něco k snědku? Ačkoli v tom budeš muset učit ty mě, já jsem nikdy nevařila. To má v mém domě na starosti služebnictvo.“

„Ne, já chci, abys mi to přečetla. Co se tam píše?“

„Jestli ti to nechci přečíst, je to jen proto, že by tě to mohlo rozrušit.“

Lucía potlačí úšklebek. Prý rozrušit: spíš by vévodkyni rozrušila ona, kdyby jí vyprávěla o svých toulkách Madridem, překonávání hradeb, o dražbě, kterou vyhrál Hrobař, o svém životě v Peñuelas, o vraždě Eloye, o Pedrově podržnutém hrdlu, o tom, jak zabodla špendlík do krku obra, který se ji chystal zabít.

„Nemám ráda, když se ke mně lidi chovají jako k malé holce. Píše se tam o Bestii?“

Článek pojednává o znaku nalezeném v Bertiných ústech, stejném jako na zlatém prstenu, který Lucía ukradla, o zločinech spáchaných nejprve v Paříži a nyní v Madridu, o týdních, které uběhnou mezi zmizením dívek a okamžikem, kdy se objeví jejich rozsápaná mrtvá těla.

Ana se bojí, jak by Lucía na Diegův popis reagovala. Nevynutelně se jí do mysli vkrádá představa, že právě takový osud čeká na Lucíinu sestru, pokud ji brzy nenajdou. Když ovšem zvedne hlavu a podívá se na ni, spatří neohroženou dívku připomínající ledovou sochu.

Lucía jako by jí četla myšlenky.

„Nebudu plakat, dokud se Clara nenajde,“ pronese. „Potom se rozpláču, ale štěstím.“

Diego není zpátky ani o dvě hodiny později, a Ana Castellar zavalila před odchodem Lucíu přehrší rad: nevycházej z domu, nedělej hluk, ne, že zase vyvedeš nějakou vylomeninu, jako když sis ošťihala vlasy... Jakmile je sama, Lucía chvíli šmejdí v Diegových věcech, ale jediné, co ji skutečně zaujme, jsou jeho papíry. Není v jeho člancích něco o Claře, něco, co Ana vynechala? Zalituje, že se při výuce čtení víc nesnažila, a v duchu si slíbí, že až bude po všem, poprosí Anu, aby ji učila dál. Bude dávat pozor a jednoho dne bude schopná rozluštit, co stojí v těch knihách, kterými přetéká Diego-va knihovna.

Usadí se v křesle a propadne se do dřímoty, s jednou nohou v realitě a druhou v zemi, kde Clara a Eloy žijí jako duchové. Ví, že Eloye už z tohoto přízračného světa nikdy nevyšvobodí, ale odmítá uvěřit, že by v něm už byla i její sestra. „Jsi živá!“ křičí na ni ve snu a přikáže jí, ať se po tom neskutecném Madridu s Eloyem přestane produčirovat.

Z polospánku ji vytrhne bušení na dveře. Lucía se poleká. Co když ji našli strážníci? Hlas, který promluví, ale pozná. „Já vím, že tam jsi. Včera jsem mluvila s Diegem Ruizem.“

Je to paní de Villafranca, žena, která je tolikrát navštívila v Peñuelas, ta, co si odnesla prsten, když ho Clara chtěla dát do zástavy.

Lucía jí otevře a paní de Villafranca spěšně vejde a zabouchne za sebou dveře.

„Neboj se, postarala jsem se, aby mě nikdo neviděl vejít a taky abys tu byla sama. Víím, že tě hledají, a nebudu se ptát, jestli jsi toho Marciala Garriguese zabila, nechci to vědět. Pokud jsi to byla ty, není mi líto jeho, ale toho, že ses po Cándidině smrti musela snížit k práci v nevěstinci.“

„Kde je ten prsten, co jste sebrala mojí sestře?“

Paní de Villafranca jej vytáhne z peněženky. V její dlani se třpytí zlatá pečeť se dvěma zkříženými palcáty. Lucía jí ho prudce vytrhne. Neví, jakou má prsten moc, ví jen to, že kdyby ho bývala v domě na ulici San Jerónimo neukradla, její a Clařin život by se odvíjel úplně jinak.

„Jestli si myslíš, že jsem tvoji sestru chtěla okrást, tak to se mýlíš. Jen jsem jí za něj chtěla sehnat víc peněz, věděla jsem, že je potřebujete na jídlo. V té zastavárně ji chtěli vzít na hůl, zatímco v tombole bych za něj utrhla víc než dvojnásob.“

„A v té zastavárně jste určitě byla náhodou. Dáma jako vy tam asi chodí dost často.“ Lucía se ani nesnaží zakrýt cynický tón.

„Častěji, než by se mi líbilo. Snažila jsem se získat zpátky přívěsek, který tam pod cenou prodala jedna zoufalá žena.“

Lucie to vysvětlení zní věrohodně. Pohrává si s prstenem. Může jí věřit? Kdyby jí chtěla ublížit, stačilo by, kdyby sem přivedla policii. Je si nicméně vědoma, že se pouští do hry, jejíž pravidla tak docela nezná.

„Proč jste ten prsten neprodala? Proto jste si ho přece odnesla.“

„Protože jsem si všimla, že kdekoli se objeví, vyvolává cosi podivného. Nevím, zda je to chamtivost, nebo strach.“

Inmaculada de Villafranca nedokáže racionálně vysvětlit, jaký neklid v ní šperk vzbuzuje, jako by byl něco víc než jen zlatým pečetním prstenem, jako by v sobě skrýval nějaký význam, tajnou moc. Má pocit, že vyrytý symbol s sebou nese kletbu.

„Je pravda, že tvoji sestru unesla Bestie?“

„Ano, ale Clara je živá a my ji najdeme.“

Lucía to opakuje stále dokola, spíš aby o tom sama sebe přesvědčila, než že by v to měla takovou důvěru. Přítomnost urozené dámy je jí nepříjemná, v jejích způsobech, v tónu, jakým s ní mluví, dokonce i v jejím vřelém pohledu je cítit nádech pokrytectví. Tento pocit si s sebou nese ještě z dob, kdy je paní de Villafranca navštěvovala v Peñuelas a chovala se k jejích matce s blahosklonností toho, kdo ví, že jí je nadřazený.

„Co sis to provedla s vlasy? A tak jsi je měla krásné.“

„O vlasech se bavit nechci.“

„Chudinko, musíš tolik trpět.“ Pokusí se Lucíu po okudlané hlavě pohladyt, ale dívka před jejím dotykem ucukne jako samotářská kočka.

„Už jste mi vrátila prsten, můžete zas jít.“

„Proč jsi na mě taková? Chci ti jen pomoci.“

„Já se vás o žádnou pomoc neprosila.“

„Ale tvoje matka ano. Přiměla mě slíbit, že vás neopustím. A já své slovo držím.“

„Moje matka je mrtvá, té už je všechno jedno. Nebudete jí muset skládat účty.“

„U mě doma by ti bylo lépe než tady. Nic by ti nescházelo, vychovávala bych tě se vší láskou, kterou dítě v tvém věku potřebuje.“

„Už dávno nejsem dítě.“

„No tak, Lucío, nebuď tak umíněná. Pojď se mnou.“

„Diego se o mě stará a pomáhá mi najít Claru.“

„Věřím, že ten novinář to s tebou myslí dobře, ale bylo by snazší, kdybys byla u mě. Mám přátele ve vládě.“

„To vám přeju. Doufám, že si užíváte jejich společnosti na těch skvělých dýcháncích, kam chodíte. A teď běžte, prosím. Vrátila jste mi prsten, a tím jste svoji povinnost vůči mé matce a Claře splnila.“ Lucía cítí, jak to paní de Villafranca mrzí. Ví, že je k ní příliš tvrdá. „Děkuju, že mi chcete pomoci, ale můžete klidně jít. Budu tady v pořádku.“

Inmaculada smutně pokývá hlavou, je to gesto, které tolikrát opakuje při svých návštěvách v chudinských čtvrtích; přimhouří oči, jako by se snažila zadržet padající slzu, a na pár vteřin svraští obličej, aby její pleť nevypadala v bídě okolo tak zářivě. Ví, že naléhání už k ničemu nepovede. Otevře dveře a s úlekem hledí na Diega Ruize.

„To je mi ale překvapení,“ pronese novinář místo pozdravu.

„Přinesla jsem prsten, už jsem ho vrátila. Doufám, že vám bude k užitku.“

„Počkejte, ještě neodcházejte.“ Diego přivře dveře, aby jim zajistil potřebné soukromí. „Chtěl jsem se vás zeptat, zda jste neslyšela zvěsti o tajné společnosti, která se podle všeho usídlila v našem městě. O karbonářích.“

Paní de Villafranca nakrčí čelo a upře na Diega pohled. Snaží se pochopit důvod jeho zvědavosti.

„Slyšela jsem o nich, ale nic konkrétního: stojí za Isabelou, proti Karlovi, a snaží se skoncovat s odkazem Ferdinanda VII. Dle mého názoru je to velmi rozumné.“

„Takže revolucionáři?“

„Podle mě jsou neškodní. Mám i několik přátel, kteří mezi ně patří... Například převor kláštera San Francisco el Grande, ale obávám se, že ten minulý čtvrtek zahynul během toho masakru. Markýz de Pimentel, pokud je mi známo. A také Asencio de las Heras, ten diplomat.“

„Asencio de las Heras je karbonář? Jste si tím jistá?“

„Naprosto. Však víte, nikdo se příliš nechvástá tím, že patří k té či oné tajné společnosti. Ale některé se scházejí v kavárnách, víceméně všem na očích, a během dýchánek se přetřásají všechna tajemství.“

„Kde de las Heras bydlí?“

„Nechápu, proč vás tolik zajímá. Už jsem vám říkala, že na karbonářích není nic neobvyklého. Kdybyste řekl Anděl zkázy, nebo konfederace komunérů... Ty jsou vskutku rozvratné. Ale tahle je jen jedna z mnoha.“

Diego přikývne, chtěl by sdílet její klid. Jenže v duchu celý hoří podezřením, netrpělivostí a touhou po dobrodružství.

Lucía sedí v křesle a nemůže spustit zrak ze šperku, který jí přinesl tolik smůly. Prohlíží si ho ze všech úhlů, stejně jako předtím Diegovy popsané papíry, jako by jí pouhý fakt, že se na ně bude dlouho dívat, mohl dát schopnost je přečíst. Ani písmenka, ani oblíny prstenu jí o jejich skrytém významu nic neřeknou.

Diego už nějakou dobu o něčem hloubá. Teď se však zvedne, dojde k ní, vezme prsten do ruky a taky si ho fascinovaně prohlíží. Rytina na něm je stejná jako na odznaku, který mu ukázal doktor Albán, na tom, který našel v Bertiných ústech.

„Ten prsten si nechám.“

„Proč? Je můj!“

„Mohl by to být klíč, který mě pustí mezi karbonáře, na jejich tajná setkání. Co my víme, třeba mi to pomůže zjistit, kde je tvoje sestra. Slibuju, že ti ho vrátím. Věř mi.“

„A povíš mi, kam až tě ten prsten zavede?“

„Povím, slibuju.“

Lucía se zničehonic vrhne Diegovi kolem krku, tak prudce, že má Diego co dělat, aby se udržel na nohou. Poprvé po dlouhé době cítí dívka opravdovou naději. Až doteď ji její toulky po Madridu blíž ke Claře nezavedly. Diegovy kroky k ní však míří. „Vydrž, Claro,“ prosí ji v duchu, ať už je kdekoli.

„Najdeš ji?“

Diego Lucíu objímá a bojí se, že kdyby jí prozradil, co si doopravdy myslí, možná její naděje nadobro pohřbí: pokud Bestie Claru uvěznila a po její smrti už děvče nedostávalo jídlo ani pití, jak by to mohlo přežít tolik dní? A pokud za zločiny stojí víc lidí, nestalo se už obětí téhle tajné společnosti, stejně jako Berta a ostatní dívky? Nechce jí však ani lhát, téhle malé holce, která se snaží tvářit jako neochvějná žena, ale

div se nehrouť strachem a on je to jediné, co ji drží na nohou. Usměje se na ni a pomyslí si, že až to všechno skončí, bude ho mrzet, že už ji po návratu domů nenajde ve svém pokoji. Třeba se jejich cesty nemusejí rozdělit. Třeba by mohli zůstat spolu, i pokud se nepodaří najít Claru živou.

„Vynasnažím se, to ti přísahám.“

S každým krokem, jímž se přibližuje ke čtvrti Trinitarias, je Diego ještě přesvědčenější, že právě Asencio de las Heras je tím mužem, kterého hledá. Stojí pod markýzou lahůdkářství, na místě, kde se kdysi nacházelo Mentidero de Representantes, drbárna, kde se setkávali nejlepší dramatici španělského Zlatého věku, a hlídá roh ulice León a Cantaranas, což je adresa, kterou mu dnes odpoledne sdělila paní de Villafranca. Stojí vzpřímeně a takřka bez pohnutí, jako vojenská stráž, a dojde mu, že by tak mohl přitáhnout nechtěnou pozornost. Pokusí se rozptýlit nahlížením do výloh obchodů, přechází po ulici sem a tam, aby si protáhl svaly.

Nechtěl Donosovi vyvracet jeho víru v Grisino nesouvislé vyprávění, v blouznění ženy, která propadla drogám a neštětí ze ztráty dcery. Sám nevěří, že by se diplomat včera vydal do domu Tócame Roque, na místo s tak pochybnou pověstí, jen aby zkrachovalé herečce donesl pár pamlsků. To, co jim pověděla Grisina kolegyně – že si ji Asencio odvedl po zlém –, navíc neodpovídá bezstarostné verzi, kterou Grisi později vyložila Donosovi. Jakkoli se Donoso může pyšnit instinkty policisty, je zjevné, že mu zamilovanost zakalila úsudek. To si aspoň Diego myslí. Ovšem na druhou stranu, kdo je on, aby kamaráda soudil? Nevznáší se snad na navlas stejném obláčku, kdykoli je s Anou? Vidět, jak se v tomto prohnilem městě rodí tak čistý cit, ho naplňuje nadějí.

Čekání je nekonečné, snáší se soumrak a stále se nic neděje. Diego se to po dvou hodinách hlídkování už už chystá vzdát, ale potom se konečně otevřou dveře domu a vyjde z nich muž. Je to Asencio de las Heras, jen co došlápne nohou na chodník, zahálí si tvář, jako by si nepřál, aby ho na téhle pochůzce někdo poznal. Diego vyrazí za ním a drží se

v uctivé vzdálenosti. Sleduje ho až k bulváru Recoletos, následně stoupají ulicí Alcalá, minou po levé straně královskou sýpku a po pravé park Retiro. Dorazí až skoro k bráně Puerta de Alcalá, kde se diplomat zastaví a rozhlédne kolem dokola. Zpola skrytý v sadu, plném ovocných stromů, stojí na první pohled opuštěný palác a de las Heras si to namíří přímo k němu. Diego neví, co je to za budovu, ale vsadil by svých posledních pár realů, že právě tam se tajný spolek schází. Dočetl se, že se jejich setkání konají na nejrůznějších místech: v lékárnách, v pekařstvích, v klášterech. Zednáři z Lóže východu se scházeli v ulici Carretas, v domě Královské filipínské společnosti, na jehož nádvoří sídlí madridská burza. Hodí se jakékoli místo, které nepoutá přílišnou pozornost, a tenhle zapomenutý palác s plesnivým zdívkem se zdá být dokonalý.

Asencio de las Heras přistoupí ke dveřím. Diego se schovává za stromem, takže moc nevidí, co se děje, ale podle všeho z domu vyšel portýr a diplomat mu ukázal cosi, co držel v ruce. Portýr ho pustí dovnitř a zase za ním zavře.

Teď se v Diegovi sváří kuráž a opatrnost. Je si vědom, že prsten s pečeti je znakem příslušnosti, že možná stačí, aby ho ukázal, a bude taky vpuštěn. Neví však, co za dveřmi najde. Co když je diplomat stále v předsíni, zouvá si boty nebo se zdraví s nějakým druhem? Bude-li příliš spěchat, mohl by se prozradit. Bude-li otálet, propásne šanci. Jak dlouho by měl čekat? Ve větvení stromů zakráká krkavec, jako by ho pobízel k risku, jako by naléhal. Nebo je to snad varování? Diego se rozhlédne po zpustlé zahradě kolem paláce. Na záhonu září pestrobarevné jiriny. Ve srovnání se svým okolím je záhon až nápadně udržovaný. Diego sebere odvahu a nasadí si prsten na prst pravé ruky, má pocit, že právě tu Asencio de las Heras portýrovi ukazoval. Pár rozechvělými kroky překoná vzdálenost, která ho dělí ode dveří, dvěma pevnými ranami na ně zabuší a čeká, až mu portýr otevře.

„Kdo je tam?“

Diego mu beze slova ukáže pravici. Muž na něj upře udivený pohled, zračí se v něm pochyby, jako by snad měl pocit, že by měl příchozího poznat, ale nakonec ustoupí a vpustí ho dál.

„Račte. Zde máte tuniku.“

Ve zdi je tucet skob, většina z nich je prázdná, ale na třech visí černé tuniky s velkými kápěmi. Diega napadne, že se od něj čeká, že sáhne po nějaké konkrétní, portýr ho sleduje a je možné, že špatná volba by ho mohla prozradit, jenže nemá, jak to zjistit. Vybere si zcela nahodile a tuniku si oblékne. Nic se nestane.

„Pojďte se mnou.“

Vejdou do úzké, holé chodby. Na stěnách jsou patrné čtvercové stopy, zanechané nejspíš již sejmutými obrazy. Projdou liduprázdným sálem, který působí stejně opuštěně jako zbytek budovy. Hned další místnost však již prázdná není: je tu empírový nábytek, na zdech plátna, sametové závěsy, orientální koberce. Jako by se jednalo o předsálí vznešených prostor paláce. Dojdou ke dveřím a portýr je otevře. Několik svíců sem vrhá mdlé světlo. Diego překročí práh a překvapeně se otočí, když za sebou uslyší prásknout dveře. Portýr ho už dál nenásleduje, zůstal sám.

Na okamžik se bojí, že padl do pasti. Před ním se v jantarové záři rýsuje rozlehlý, přepychově zařízený, svícemi osvětlený sál, jemuž vévodí více než dvoumetrový ondřejský kříž ze dřeva, který svým tvarem připomíná písmeno X. V jeho středu je vyrytý znak, dva zkrížené palcáty, a stejný symbol se opakuje na dvou praporech zavěšených na lampách. Po stranách sálu se otevírají výklenky, malé kaple, v nichž Diego tuší přítomnost dalších devíti lidí oděných do stejných tunik, jakou má na sobě i on, s obličejí skrytými pod kápí. Odněkud se line vůně zapáleného kadidla, plameny svící vrhají svým mihotáním do sálu síť stínů. Ve vážnosti celého výjevu, v jeho středověkých kulisách, je cosi děsivého.

Jeden ze zakuklenců napřáhne ruku a nasměruje Diega k jedné z kaplí, v níž stojí židle z vyřezávaného dřeva. Diego ztěžka polkne a vydá se na určené místo. Neví, k čemu se to připletl. Jistý si je jediným, že se právě účastní schůze tajné společnosti karbonářů.

Bušení Diegova srdce jako by se rozléhalo v tichu, které houstne tak, že je skoro lepivé. Sedí tu už několik minut a nikdo dosud nepronesl ani slovo. Neozve se ani šeptaná modlitba, ani tiché zakašlání. Nic. I plameny svící hoří mlčky. Jeden z mužů v kápi musí být Asencio de las Heras, ale jistý si tím být nemůže. Kápě jsou jako jeskyně, v nichž se dá ukrýt celý obličej. Všichni pokorně sklánějí hlavu a do černé tmy nelze přes stíny nahlédnout. Tu a tam se někdo napřímí a pod kápi zazáří dvě světla, jako oči lapeného zvířete. Jeden z mužů má na hrudi zlatě vyšíty symbol, dva zkřížené palcáty. Diego soudí, že je to velmistr. Sedí v kapli napravo od kříže. Tři z přítomných se rázem zvednou a odejdou postranním vchodem. Diego zatají dech a v duchu si klade otázku, zda uposlechl nějaké znamení, které nepostřehl, nebo jednají podle nějaké přísné, tisíckrát nacvičené choreografie.

Po několika minutách se dveře opět otevrou a objeví se v nich stejná trojice, tentokrát s nahou dívkou s nohama potřísněnými krví. Kdyby Diego býval měl paměť na lidské tváře, poznal by v té Juanině rysy Delfiny, prostitutky, s níž mluvil ve Lvicině nevěstinci. Juana po matce zdělila pršák i pihovatou pleť. Dokonce i její poraženecký výraz a odevzdanost, s jakou se nechá od zakuklenců přivázat k ondřejskému kříži, připomíná Delfinu, když ztratila naději, že se s dcerou ještě shledá. To ovšem Diego nevidí, jen doufá, že tahle dívka není Lucíina sestra Clara. Ale pokud si dobře vzpomíná, Lucía tvrdila, že má Clara světlé vlasy, takže tohle bude jiné děvče.

Všimne si stříbrné číše, kterou jeden ze zakuklenců položil na zem mezi dívčiny nohy. Druzí dva, ti, co ji přivázali ke kříži, zůstanou stát každý z jedné strany jako strážní střežící hrobku. V sále se znovu rozhostí ticho, přerušované tentokrát

pleskáním kapek, jako když se špatně utáhne kohoutek. Diego si uvědomí původ toho zvuku a zděšením vytřeští oči. Je to Juanina menstruační krev, kape z jejího rozkroku do stříbrného poháru v žalostném, přerušovaném pramínku. Jedna kapka a pak nic. Dvě hlasitá plesknutí. Tenoučký pramínek. Dívka má přimhouřené oči, působí omámeně. Asi hodinu, než se číše naplní, nikdo nepromluví. Nakonec prolomí ticho hrdelní hlas.

„Pochválen buď Bůh za to, že nám dal tuto dceru. Pochválena budiž, dcero Otce, za to, žes nám dala svou čistotu.“

Diego neví, kdo je majitelem toho hlasu plného náboženského zápalu. Možná patří knězi, který obřad vede.

„Odevzdáváš nám svou první krev, čistou krev k ozdravení mužů, a tvé tělo se tím navždy stává nečistým.“

Velmistr, jediný, který má na tunice vyšité dva kříže, vytáhne z kapsy krabičku a z té vyjme odznak se symbolem spolku: dvěma zkríženými palcáty. Diego tuší, co bude následovat. Velmistr vloží odznak dívce do úst, a když ruku vytáhne, dívka slabě zasténá. Následně velmistr vezme ze země stříbrnou číši, položí ji na stůl a zakryje ji kouskem sametu.

„Oběť a dar Bohu, nechť se tvůj dar promění v klíč k nebeské bráně. Nechť tě Otec při důkazu tvého mučednictví přijme do nebes.“

Podivný kněz se zpěvavým hlasem následně pronese poslední větu.

„Nechť je duše vysvobozena z hříšného těla.“

Strážní pak natáhnou provazy přivázané k dívčíným zápěstím a kotníkům dozadu a omotají je kolem navijáku za křížem. Diego si ho v té tmě dosud nevšiml, ale teď, když ho vidí, připomene mu skřípec používaný k mučení inkvizicí. Následně k navijáku přivážou i provaz, jehož smyčku má Juan na krku. Otáčejí klikou, dokud se lana nenapnou, takže silně tahají za dívčiny končetiny a hrozivě ji škrtí. Diego nevěří svým očím. Impulzivně vyskočí na nohy.

„Přestaňte! Zbláznili jste se?“

V sále zavládne chvilkový zmatek. Velmistr vyše pohled ke svým poskokům, stačí letmý pohyb ruky a několik z nich se zvedne. Popadnou Diega a ten se jim snaží vzepřít.

„Pustte mě! Je to jen dítě. Copak to nevidíte?“

Vůdce obřadu, který sedí v kapli nejbližší ke kříži, naproti velmistrovi, zvýší hlas.

„Necht' je duše vysvobozena z hříšného těla!“

Další dvě otočení klikou. Skřípění navijáku připomíná kvíčení poráženého vepře. Během pár vteřin se od dívčina trupu oddělí noha a ruka. Krev vystříkne jako vodopád a Diego při pohledu na rozsápané tělo řve hrůzou a bezmocí. Další otočení klikou a od trupu se oddělí i hlava.

„Modleme se, aby dceřina oběť byla přijata.“

Několik přítomných začne odříkávat modlitbu v latině. Ti, co drží Diega, ještě utuží sevření, aby jim neutekl. Velmistr se stříbrným pohárem v ruce obejde sál a uloží ho do sanktuária. Diego se dál vzpírá a křičí na krvelačné zakuklence.

„Vrazi! Ilumináti pomatení! Vrazi! Půjdu na policii!“

„Ty nepůjdeš nikam.“

Je to stejný hlas, který mluvil předtím. Diegovi se zdá, že v muži, který se k němu blíží, tentokrát už přece poznává Asencia de las Heras. Diplomát strčí ruku do kapsy, jako by sahál pro krucifix, ale vytáhne nůž. Zaboří ho novináři do břicha a otočí jím.

Diego ztrácí vědomí, bolest ho přemáhá, nakonec už ho nohy neudrží. Jeho vězňatelé ho pustí a Diego, ztracený v halucinaci, v níž se mísí křik zabité dívky, noční pijatiky s Donosem, úsměvy a polibky Any Castelar a poslední Lucíino objetí, když ho prosila, aby našel její sestru, se bez života sesune k zemi.

Před očima už má jenom tmu.

Asencio de las Heras vedle něj poklekne, něžně zvedne Diegovu mrtvou ruku a stáhne z ní prsten.

ČÁST TŘETÍ

Madrid, 21. června 1834

Lucía nikdy neochutnala takové lahůdky jako ty, co se vaří v kuchyni paláce vévodkyně z Altollana a které jí Ana Castelar nosí k Diegovi do pokoje, kdykoli ji jde navštívit. Maso, omáčky, ryby a hlavně Lucíiny oblíbené sladkosti.

„Když se budeš takhle cpát, udělá se ti špatně.“

„Špatně se člověku dělá jen z toho, když nejí. A já to vím moc dobře, můžeš mi věřit.“

Anu Lucíiny odpovědi pobaví, stejně jako její vyprávění o domově v Peñuelas, o pradlenách u řeky, sousedech ze čtvrti... Vyprávění, které vždy nevyhnutelně vyústí v tragickou smrt její matky, vraždu Eloye, strach o Claru.

„Není spravedlivé, že musíš nést takový kříž, že to nejlepší, co se ti v životě stalo, byla práce v nevěstinci na ulici Clavel. To o něčem vyprávíš.“

„Lvice se o mě starala, i když po svém. Juana, Delfinina dcera, je možná tam, kde Clara. Umíš si představit, že bychom je našli obě?“

Lucía se nechá unášet planou nadějí a načrtne slovy neskutečné dobrodružství, které je zavede až k děvčátkům uneseným Bestií. Kající poskok toho Marciala Garriguese, hospodyně, která zná hrad, kde dívky vězní, cesta labyrintem, který vytvořil nějaký šílený vynálezce a Diego, Ana a Lucía jím dokážou projít až ke Claře a Juaně a všem dalším dívkám, jež čekají na záchranu. Obětí na přivítanou, ničím nezkalené štěstí. Není to poprvé, kdy Ana poslouchá Lucíiny fantaskní příběhy: už slyšela vyprávění o zlaté fontáně, o pokladech ukrytých v madridském podzemí, o tajné řeči mraků.

„Až tohle všechno skončí a ty se naučíš psát, musíš všechny tyhle příběhy zaznamenat. Najdeme nějakého nakladatele,

který je vydá. Diego ti pomůže. Budeš bohatá, hotový Cervantes v sukních.“

„Ale budu mít obě ruce.“

Zasmějí se. Lucía se ve skutečnosti teprve včera dozvěděla o existenci spisovatele jménem Cervantes, který napsal knihu o rytíři Quijotovi a měl jen jednu ruku. Do té doby si neuměla ani představit, že by se někdo mohl živit psaním, ačkoli pochopila, že právě to dělá Diego, když píše pro noviny.

Ana už musí jít, čekají ji v lazaretu ve Valverde, kde má vypomáhat, ale slíbí Lucíe, že se zítra vrátí a budou pokračovat ve výuce.

„Až přijde Diego, vyříd' mu, ať se mi ozve.“

Ana Castelar předstírá bezstarostnost, ale Lucía ji prohlédla. Diego ještě nikdy nebyl celý den pryč, aniž by se doma ukázal, dokonce tu ani nespal. Včera odpoledne odešel se zlatým prstenem a od té doby po něm není ani vidu, ani slechu. V pozadí jejich nenucené konverzace a dívčina vyprávění se vznáší zlé tušení, které se ani jedna neodvážila vyslovit nahlas: Diegovi se muselo něco stát.

Lucía se po Anině odchodu snaží udržet dobrou náladu: třeba novinář neúnavně pátrá po Claře a její sestra je už teď mnohem blíž ke svobodě než předtím. Co když někdo zaklepe na dveře a bude to Diego s Clarou? Čas neubíhá tak rychle, jak by se jí líbilo, a proto si vymýšlí úkoly, aby nepropadla pesimismu. Snaží se přečíst papíry, které Diego před odchodem popsal, v naději, že v nich najde nějaká vodítka. Jenže i když už umí rozeznat jednotlivá písmena, nedokáže z nich složit slova. Jen tu a tam nějaké – Bestie, vrah, rituál –, slova, která jí nahánějí husí kůže, strach z toho, čím si teď Clara prochází. Do myšlenek se jí vkrádají výjevy jak z nočních můr.

Zaslechne zachrastění klíče v zámku a zapomene na obezřetnost, kterou slíbila pánovi domu – pokud si nebude jistá, že to je on, neschová se – a rozběhne se ke dveřím.

„Diego!“

Dovnitř však nevstoupí novinář, ale ten policista s páskou přes oko, chlap, který ji pronásledoval v sirotčinci. Konečně ji našel a chystá se ji zatknout. Ale jak mu má utéct? Jediná úniková cesta jsou dveře, které strážník blokuje svým tělem.

„Já věděl, že budeš tady, mělo mi to dojít hned,“ utrousí muž.

Lucía couvá na druhý konec pokoje, ruce před sebou jako štít.

„Ne, prosím, nezatýkejte mě,“ žadoní. „Musím najít svoji sestru. Kdybych Bestii nezabila, tak by zabil on mě...“

„Diego je mrtvý. Zavraždili ho.“

Donoso se v duchu zapřísáhl, že jí tu zprávu oznámí méně krutě, ale nakonec nenašel žádnou hezčí frázi. Možná nejde jen o neobratnost, ve způsobu, jakým jí pověděl o smrti svého kamaráda, se skrývá určitá zášť vůči holce, co mu nasadila brouka do hlavy.

„Cože? Kdo ho zavraždil?“

„To nevíme. Jeho tělo našli poblíž býčí arény. Možná nějaký zloděj...“

Lucie je jasné, že to nebyl žádný zloděj ani nešťastná náhoda.

Diego si odnesl zlatý prsten a blížil se k odhalení pravdy.

„Byla to Bestie,“ vyhrkne.

„Bestie je mrtvá! Už to slovo nechci nikdy v životě slyšet!“

Donosův nenadálý výbuch v sobě nese bolest. Lucía couvne o další krok, bojí se, že jí policista vlepí facku. Sedne si na postel a zmačká pod sebou stránky s Diegovým nedopsaným článkem. Slova, která se pokoušela přechíst, jí tančí před očima. Vrah, spolek, prsten, dívky.

Donosovi se povedlo opanovat hněv, vzdychne a začne mlčky rázovat po pokoji, něco hledá, ale Lucía nedokáže uhádnout co. Otevírá zásuvky, přehrabuje se ve věcech na stole. Asi by měla držet jazyk za zuby, ale neovládne se.

„Co když je těch bestíí hodně?“

„Pro mě za mě ať si roztrhají na kusy všechny holky v Madridu. Už jsem ti říkal, že o Bestii nechci slyšet. Ještě jednou ji vytáhneš a zpřerážím ti hnáty.“

Lucía má pocit, jako by se jí pod nohama otevírala jáma. Nejdřív Eloy a teď Diego. Jako by přenášela virus smrti a nakažila jím každého, kdo se k ní přiblíží, každého, ke komu pocítí třeba jen ždibec náklonnosti. Otráví ho a pak ho zabije. Eloy a ty jeho modré oči, ostých kluka, který jí pomohl, ačkoli ji ani neznal; Diego a jeho otcovská péče, jeho přespávání v křesle, kterým si ničil záda, jen aby ona mohla spát na posteli, jeho objetí plné vřelosti, kterou znala jenom od matky, jeho slib, že udělá všechno, aby jí pomohl. Oba skončili jako potrava pro červy.

Jáma se prohlubuje a Lucía cítí nutkání do ní spadnout a roztržít se na jejím dně na tisíc kousíčků. V očích jí pálí slzy a hrozí, že se protlačí ven, jenže s prázdnotou bolesti, jíž se chce odevzdat, soupeří vzpomínka na Claru, vůni její kůže, její tělo schoulené v Luciině náruči. Jak by to mohla vzdát? Nemůže. Musí být dál neochvějná. Žádné slzy. Oplakat oběti může později.

„Měl ten prsten? Dala jsem mu ho, než odešel.“

Donoso po ní loupne zdravým okem, jako by ji chtěl probodnout. Je jí to jedno, ať ji klidně policista zmlátí, Lucía potřebuje o Diegoví smrti zjistit co nejvíc, protože to může být stopa, jak se dostat ke Claře.

„Ne, neměl. Jediné, co měl, byla bodná rána v břiše. Víš, co to znamená? Že vykrvácel. Ti šťastnější z bolesti ztratí vědomí, ale nevíme, jestli Diego takové štěstí měl.“

„Copak ty nechceš vědět, kdo ti zabil kamaráda?“ Musel to být jeho kamarád, to dívka poznala z policistovy bolestné grimasy. „Může za to ten prsten.“

„Víš, co za to může? Pýcha. Právě ta Diega zahubila! Myslel si, že může bojovat proti něčemu, co nás přesahuje. Všechny. Ten prsten není nic pro nás, je ti to jasné, ty cácoro?“

Lucía ten prsten taky nenávidí. Kdyby mohla vrátit čas, nikdy by se nezaměřila na otevřený balkon na ulici San Jerónimo, nevlezla by do bytu kněze zemřelého na cholera a nekradla by u něj, nenašla by v krabičce zlatý prsten a toho večera by sestře darovala jako talisman něco jiného. Klacík, zvláště tvarovaný kámen, list stromu. A Clara by tu pořád byla. Jenže ohlížet se do minulosti a snažit se ji přepsat je k ničemu. Čas ubíhá pouze jedním směrem, a ona se nesmí zastavit, nesmí složit ruce do klína, jako to dělá ten jednoooký policista.

„Musím odsud odejít? Nemám kam.“

Je sobecké myslet jen na sebe, jako by jí na vlastním blahu záleželo víc než na Diegově smrti. Měla pravdu, bestii je spousta a ona je jednou z nich. Nejistota, chudoba a strach z ní dělají bezcitnou, s každým dnem méně lidskou bytost.

„Nájem je zaplacený ještě na pár týdnů. Pár dní tu zůstaň, a pak uvidíme.“

„Vážně mě nezatkneš?“

„Měl bych to udělat. Odtáhnout tě za ucho k veliteli, ať tě klidně dají popravit na náměstí Cebada, ale...“ Donoso se posadí do křesla, ve kterém tak často sedával Diego, a ucedí něco skrze zaťaté zuby, jako stařec, kterému se těžko polyká. „K čertu s tím. Slíbil jsem Diegoví, že ti nic neudělám, a... mohl bych ten slib pustit z hlavy, protože je mrtvý a už mi to nemůže vyčítat, ale... já svého kamaráda nezradím.“

„Pověz mi všechno, co ti Diego řekl.“

Donoso do ní opět zabodne pohled jediného oka, její drzost potom, co jí slíbil, že ji nezatkne, ho překvapila.

„On by to tak chtěl,“ trvá na svém dívka.

„Co ty víš, co by Diego chtěl?!“

Jednoooký policista zničehonic zabuší pěstí do stolu a pak se k Lucíinu překvapení rozpláče. Lucía nikdy muže plakat neviděla, a už vůbec ne takového drsnáka s černou páskou přes oko, který by vyděsil kohokoli, kdo mu zkrříží cestu,

a který nechává za opaskem vykukovat rukojeť nože. Když strážník konečně utiší vzlyky, otočí se na ni, vzdychne a mlčky přikývne.

„Říkal, že jde po nějaké tajné společnosti, po karbonářích. Pravděpodobně o nich psal v tom nedokončeném článku.“

„Kdo jsou to karbonáři?“

Lucía se ptá, jako by ten název slyšela prvně v životě, jako by neslyšela Diegův rozhovor s paní de Villafranca, jako by jí o nich neřekl Diego sám. Přetvařuje se, protože toho musí vyzvědět co nejvíc, aby to mohla využít, až bude zase sama. Musí se ptát, shromažďovat informace, i takové, kterým nezřídka nerozumí.

„Dám ti dobrou radu: na karbonáře zapomeň. Tvoje sestra musí touhle dobou už být mrtvá. Nevrtej se v tom, nebo skončíš jako Diego, nebo ještě hůř... Víš, jak jsme našli tu holku v Cerrillu del Rastro? Roztrhanou na kusy. Copak tohle chceš? Diego mě neposlechl a koukej, jak dopadl. Říkal jsem mu, ať do toho nestrká nos, že se neumí bránit... Ale jako že se Donoso jmenuju, Diego si vždycky dělal, co se mu zlíbilo.“

„Musíme dát vědět Aně Castelar.“

„Vévodkyni z Altollana? Proč?“

„Byla to jeho milenka, nevím, jestli se to tak říká... Milovali se.“

Donosa to ani v nejmenším nepřekvapí, doteď si pamatuje, jak po sobě ti dva pokukovali, když se v divadle seznámili. Bolí ho však, že se mu přítel nesvěřil, ačkoli si to popravdě řečeno mohl sám domyslet. Začít si s vdanou aristokratkou, to se Diegovi podobalo.

„Tvrdil, že jsme kamarádi, ale jen přede mnou pořád něco skrýval. Zatracený paličák... Takže ho možná nechal zabít její manžel, a ne karbonáři nebo nějaká jiná tajná společnost. Víš, kde vévodkyni najdu?“

„Dneska tu byla a slíbila, že se zítra vrátí. Šla do lazaretu ve Valverde.“

„Tak jdeme.“

„Já nemůžu ven, kdyby mě policie poznala, zatknou mě.“

„Policie jsem já. Jdeme. Už nemám žádné peníze a někdo musí zaplatit pohřeb. Nedovolíme, aby Diega hodili do hro-
madného hrobu jako nějakého psa.“

Lucía konečně pochopí, co Donoso v Diegově pokoji hledal, proč otevíral skříňky a zásuvky v psacím stole. Peníze na to, aby kamarádovi mohl vystrojit důstojný pohřeb.

Donoso chtěl zabránit tomu, aby Diego skončil jako jeden z nebožáků, jejichž pohřební průvod potkávají následujícího dne za svítání u vchodu na hřbitov Buena Dicha v ulici Silva. Je to chudinský pohřeb, průvod jde od ulice Ataúd, ulice rakví, jak jí říkají Madridané, z pavlačového domu, kde žijí hrobníci a kde uchovávají rakve mrtvých, kteří si nic lepšího nemůžou dovolit, těch, co jsou ve farní knize vedení jako potřební.

V časech cholery nestačí pro chudé jedna rakev jako obvykle, jsou hned tři a využívají se takřka neustále. Vůz, který Donoso a Lucía sledují vjíždět na hřbitov, je plný, jsou na něm dvě velké rakve, pro dospělé, a jedna malá, dětská. Donoso se pokřikuje a Lucía ho neochotně napodobí. Hrobníci shodí těla v rubáších do hromadného hrobu a zase rakve odvezou, aby do nich mohli uložit další nebožtíky. Tento proces zopakují několikrát za den. Díky penězům Any Castelar se Donosovi naštěstí podařilo dosáhnout toho, že jeho přítele nepotká stejný osud. Možná by býval pomohl i Diegův bratr ze Salamanky, jenže poštovní služby jsou kvůli choleře pomalé, takže to nebyla schůdná možnost.

Na hřbitově Donoso pozná několik druhů z nočních pija-tyk, kolegy z profese – je tu Ballesteros, novinář, který Diega předběhl s uveřejněním článku o Bestii, spíš proto, aby dostal pár realů za reportáž o Diegově smrti než z ryzího přátelství – a Augusta Morentína, ředitele *El Eco del Comercio*, který přišel celý v černém vyjádřit svou úctu zesnulému. Moc se jich tu nesešlo, zákaz shromažďování více než deseti osob platí i pro pohřby, a všichni jsou to muži, kromě Lucíi, která má zakrytou hlavu, aby ji nikdo nepoznal, i když jí vlasy ještě nenarostly.

Několik přítomných se dá do řeči, krátce proberou nelítostné násilí, které Madrid sužuje, epidemii cholery, zvěsti o tom, že madridský purkmistr a civilní guvernér – markýz de Falcés, respektive vévoda z Gor – budou brzy odvoláni z čela občanské milice, v odplatě za masakr mnichů. Také působení generála Zumalacárreguiho na severní frontě, který se po popravách v Heredii stal pro isabelisty noční můrou... Donoso a Lucía se mezitím drží stranou. Policista ani nezvedne hlavu, jenom když mu přijde kondolovat někdo, kdo věděl o jeho přátelství s Diegem, zamumlá „děkuji“. Jako by v tomhle divadle smrti zvaném Madrid byla Diegova vražda poslední kapkou, s níž by už nedokázal čelit dalšímu neštěstí. Lucía zahlédne náhrobní desku, kterou zesnulému vyrobili, a mrzí ji, že si slova, která budou Diega Ruize navždy připomínat, neumí přečíst. Co tam Donoso nechal vyryt? Nebo to byla Ana Castelar? Lucía ví moc dobře, co by napsala ona. Dvě prostá slova, která se v tomto městě zdají být nedosažitelná: „Dobrý člověk“.

Donoso Gual během čekání na příjezd vozu s rakví vzpomíná na přátelství, skoro až bratrské, které pojilo dva tak rozdílné muže: novináře, jenž se toužil stát dramatikem, a policistu, který přišel o své poslání i budoucnost. Poznali se při potyčce mezi absolutisty a konstitucionalisty, o níž měl jeden z nich napsat do novin a druhý, tehdy ještě ve službě, se snažil mezi znesvářenými tábory udržet pořádek, a od té chvíle snad neminul den, kdy by se neviděli. Až donedávna to bylo upřímné přátelství, ale co se objevila Bestie, začaly se do něj vkrádat polopravdy. Navzdory tomu chce Donoso věřit, že jejich vzájemná náklonnost by překonala všechna tajemství, která před ním Diego měl. V mnoha ohledech byli tito dva muži jako den a noc, ale vedle toho se měli rádi.

Konverzace utichnou, když na hřbitov dorazí vůz tažený čtyřspřežím vezoucím rakev s Diegem. Ana Castelar se plácла přes kapsu, pomyslí si Donoso, v téhle době se vůz se čtyřmi

koňmi dá považovat za přepychový, div ne za královský pohřeb.

Lucía se nervózně rozhlédne.

„Ještě nemůžou začít, není tu Ana.“

„Vévodkyně nepřijde, je to vdaná žena.“

Lucíu rmoutí, že má Donoso nejspíš pravdu, že je veřejné mínění nade vše, že Ana, kterou považuje za kamarádku, se nemůže rozloučit s Diegem, jenž možná nebyl její manžel, ale byl to muž, kterého milovala. Lucía neviděla, jak ji Donoso o Diegově smrti zpravil, a třebaže se ho na to ptala, policista odpovídal jen stroze: zdála se smutná a bez váhání slíbila, že pohřeb zařídí. Nic jiného jednookého strážníka nezajímalo. Lucía si je jistá, že to pro vévodkyni byla těžká rána.

Kněz začne spěšně drmolit modlitbu za zemřelého – kolikrát ji dnes bude ještě muset odříkat? – ale zarazí se, když uvidí přijíždět další kočár, přepychový landaur se čtyřmi koly, tažený dvěma koňmi, z nějž vystoupí Ana Castelar, elegantní a celá v černém. Ona a Augusto Morentín jsou nejspíš jediní mezi přítomnými, kdo si může v tomhle chudinském městě dovolit mít různé oblečení pro každou příležitost. Její přítomnost vyvolá ve shromáždění šum, ale Ana nikomu nevěnuje ani pohled, dokonce ani Ballesterosovi, který cítí, že jeho příští reportáži dodává příchod šlechtičny potřebnou šťávu. Zkrátka jen dojde k Lucíe a postaví se vedle ní.

„Jsi v pořádku?“

„Jsem smutná.“

„Já též. Diego si nezasloužil takhle skončit. Ten, kdo to udělal, za to zaplatí.“

Anina neochvějnost dodá Lucíe naději; možná to byla náhoda, ale chlap, který zabil Eloye, ten vousáč, zemřel jen o chvíli později rukou bratra Braulia. Oko za oko. Teď si Lucía přeje, aby Diegova vraha stihl stejný osud, a je přesvědčená, že Ana Castelar udělá všechno, co bude v jejích silách, aby k tomu doopravdy došlo.

Farář pokračuje ve smutečním obřadu, pronáší slova trochu důrazněji, protože před jednou z nejvýznamnějších španělských šlechticů se nemodlí každý den. Když rakev spouští do hrobu, Lucía zatouží rozloučit se s Diegem něčím výjimečným, kdyby jen měla květinu nebo třeba náramek... položila by ji na víko. Památku, která by ji s Diegem navždy spojila. Jenže nemá nic než svoje šaty a šátek, kterým si zakrývá holou hlavu. Rozhlédne se kolem, kousek odsud prodává jakási stařenka chryzantémy. Mít pár drobných, neváhala by, za co je utratit. Ana Cañtelar jako by přečetla její myšlenky, nebo si možná všimla, jak upřeně Lucía na stařenku s chryzantémami hledí, a vsune dívce do dlaně pár realů. Ta je během vteřiny vymění za dvě fialové květiny, a pak poklekne vedle náhrobku a opře je o něj. *Na tvém hrobě budou vždycky čerstvé květiny. Nikdy na tebe nezapomenu.*

„Hlas Madridu, který čas nikdy neumlčí. Diego Ruiz,“ zašeptá vedle ní Ana a stěží zadržuje dojetí.

Tak zní epitaf vyrytý do desky na náhrobku.

Vévodkyně vezme Lucíu za paži a odvede si ji k landauru.

„Co si teď počneš? Kde budeš bydlet?“

„Diegův pokoj je zaplacený ještě na pár týdnů. Jeho kamarád Donoso mi dovolil tam zůstat.“

„A potom?“

„Nevím.“

„Můžeš žít u mě, jestli chceš, klidně ode dneška. V mém domě budeš mít všeho dost.“

„Musím najít sestru.“

„Nebudu tě nutit, vím, že jakmile bych se otočila, utekla bys. Ale dveře mého domu jsou ti vždycky otevřené. Přijď, kdykoli budeš chtít. Potřebuješ peníze?“

Lucía se nezmůže na reakci, Ana jí do ruky vtiskne další mince. Pak se dívá, jak vévodkyně odjíždí ve svém kočáře, a zalituje, že do něj nenastoupila s ní. Co má teď dělat? Kde začít s pátráním po Claře? Smuteční hosté se rozešli, zůstal

tu jen Donoso, který opodál mluví s muži ve stejných uniformách, jakou má sám. Zjistil snad něco o Diegově vraždě? Jen co policista osamí, Lucía ho zasype otázkami.

„Už vědí, kdo Diega zabil? Řekl jsi jim, že to neudělal žádný zloděj? Řekl jsi jim o karbonářích?“

„Tohle bylo něco jiného.“

Donosův odměřený tón a vážný výraz dává tušit, že jí nehodlá odpovídat, ale Lucía se nevzdá, dokud policista nekápne božskou.

„Našli další mrtvou holku. Roztrhanou na kusy. Nevědí, kdo to je, ale pohodili ji kousek od místa, kde ležela Diegova mrtvola, za Puerta de Alcalá. Je to jako pijavice, která se mi přisála na kůži a cucá ze mě krev... a nedá se nijak setřást.“

Lucía už Donosa neposlouchá, její mysli se zmocnila hrůza. „Roztrhaná na kusy.“ Po těchto slovech v duchu vidí Claru, jako hadrovou panenku, kterou rozsápal pes.

„Je to moje sestra?“ vymáčkne ze sebe. „Vezmi mě tam, musím ji vidět.“

Donosovi by se hodilo zjistit takhle rychle, kdo je ta mrtvá, ale hne se v něm svědomí a má potřebu dívku chránit.

„Jestli vypadá jako ty předtím, nebude to hezký pohled.“

„Já už jsem viděla všechno.“

„Ne, tohle si neumíš ani představit, to mi věř.“

Vyjdou ze hřbitova Buena Dicha, aniž by si všimli člověka, který se prochází mezi náhrobky, poblíž hrobů dvou hrdinek květnového povstání z roku 1808, Clary del Rey a Manuely Malasaña. Dobře si prohlédl všechny přítomné, zvláště tu mladou zrzku. I přes šátek na hlavě ji poznal.

Od chvíle, kdy za ním Diego Ruiz přišel do kláštera, pátrá po tom, kdo tenhle novinář doopravdy byl. Ví, že doma ukrýval tu holku, ten jednooký strážník byl jeho nejlepší přítel, a taky že udržoval cizoložný vztah s vévodkyní z Altollana. Ta se to ani nesnažila skrývat a klidně se objevila na jeho pohřbu. Ale co dalšího tenhle Diego zjistil? Neví, o co by mohlo

jít, jestli se mu povedlo proniknout do tajné společnosti, do níž dle jeho informací patřil otec Ignacio García. Neví ani, jestli ho právě jeho pátrání přivedlo do hrobu. Kéž se Bůh smiluje nad jeho duší.

Bratr Braulio má na sobě obyčejné oblečení – mnišský hábit by ho mohl před Lucíou prozradit. Dojde k nyní již osamělému náhrobku Diega Ruize, pokřičuje se a mlčky se pomodlí za jeho duši.

Ještě před několika lety se simóny, drožky tažené jedním nebo dvěma koňmi, obvykle stojící na předem určených stanovištích, daly pronajmout pouze na půl dne nebo den celý. V poslední době se ovšem rozšířil zvyk najímat si je na každou cestu zvlášť. Říká se, že brzy bude zavedena doprava s označenými zastávkami, na nichž budou Madridané moci nastupovat a vystupovat dle libosti, prozatím je však jediný způsob, jak se po městě pohybovat alespoň o něco rychleji, právě drožka. Ze stanoviště v ulici Ancha de San Bernardo se Donoso a Lucía vydali k Puerta de Alcalá – dál je drožkář zavést odmítl – a ani jeden nemá cestou přílišnou chuť do hovoru.

Sedí a mlčky upírají oči k ohromným budovám a monumentům, skoro všem z doby vlády Karla III., které lemují jejich trasu. „Majestátní paláce, co se dívají k nebi,“ pomyslí si Lucía, „a nedbají toho, co se děje v bahně pod nimi.“ Hrdé a nevšímavé k boji, který Madridané svádějí, jako by věděly, že se jich nic nedotkne, že cholera, chudoba a násilí mohou celé město proměnit v pustinu, ale ony, vznešené budovy, budou stát dál, nedotčené, němé, a čekat na nové obyvatele.

Když z drožky vystupují, Lucía ucítí bolest v hrudi. Roznícené srdce jí tluče stále rychleji, ani nestačí Donosovi, který rázně kráčí k mytíně asi sto metrů od silnice vedoucí do Alcalá, odkud jsou vidět vápnem obílené zdi býčí arény. Lucía chce být silná, ale cítí se slabá, vratká jako domeček z karet. Stačí jeden poryv větru, kousek kůže, ve kterém pozná Claru, a je jí jasné, že se zhroutí. Přesto se nezastaví, s bušícím srdcem, studeným potem, který se jí perlí na čele, na roztržených nohou jde dál. Krok za krokem se přibližuje k místu, kde se bojí, že nalezne mrtvolu své sestry.

Těch pár lidí, co se tu potloukají, se před žhnoucím sluncem ukrývají pod několika málo stromy v okolí. Tělo dívky se našlo v korytě strouhy, ten, kdo ho tu pohodil, se ani nesnažil ho schovat. Kromě zchátralého starého paláce asi kilometr odsud tu nejsou žádné domy. Donoso přistoupí ke strážníkovi, který na něj předtím mával.

„Je celé?“

„Roztrhané na kusy, a ty byly různě poházené. Jediné, co jsme nenašli, je hlava.“

„Tak ji najděte, musí tu někde být.“

Donosovi tohle všechno připomíná to svatojánské ráno, kdy v Cerrillu del Rastro našli Bertino tělo. Chybí jen déšť a čumilové ze sousedství. Vzpomíná na Diega a jeho uklouznutí v blátě, na vyjícího psa, který si hrál s dívčinou hlavou, na stařenu, která zažehla v davu hněv a strach... Cítí stesk a zdá se, že ho tento pocit bude přepadávat, když to bude nejméně čekat, až do konce života. Stýská se mu po kamarádově naléhání, aby zjistil víc, aby vyslechl tyhle nebo tamty, dokud nezjistí, co se přesně stalo.

Lucía jde pár kroků za ním a Donoso má sto chutí jí zabránit, aby viděla hrůzu, která se mu rozkládá pod nohama. Jenže pokud je to její sestra, nebylo by lepší tu ránu zasadit rychle? Nemá smysl zakrývat tělo ani jeho části, které lidé posbírali na beztvárovou hromadu: nohy, trup, paže, změť lidského masa. Lucía si nepřizná pravdu, dokud se jí nepodívá do očí.

„Jestli nechceš, tak sem nechod“, procedí nakonec mezi zuby.

„Pak se nikdy nedozvíme, jestli je to ona.“

Lucía klopí oči k zemi, k prašné cestě, po níž přišli. Ví, že jakmile zvedne hlavu, spatří mrtvé tělo – Clařino? Slunce jí spaluje zátylek, celá se potí. Ještě jeden krok. Hlína je špinavá, tmavá a vlhká. Není tu ani stopa po červené, ale Lucía ví, že zeminu v bahno proměnila krev, namaloval na ni podivný

černý mrak. Cítí na rameni tlak Donosovy ruky. Jednooký policista k ní není tak lhostejný, jak by se chtěl tvářit. Ucítí pach rozkladu, vzpomene si, jak to páchlo v sirkárně, když našla zavražděného Pedra a Mariú, jak byla cítit její matka, když s ní v jeskyni čekaly, než ji budou moci pohřbít. Odér domu kněze zemřelého na choleru, kde ukradla prsten. Bude se na ni tenhle pach lepit už navždycky?

Přimhouří oči, snaží se zaostřit. Uvědomí si, že se jí zalily slzami. Vztekla si je pěstí otře, „nebreč, Lucío,“ nabádá se v duchu. Nejradši by si ublížila, potrestala se, protože všechno, co se děje, je jen a jen její vina. A pak to uvidí, zpočátku jí činí potíže vstřebat, co má před očima, je jako domorodec, který poprvé v životě spatřil nějaký artefakt a nedokáže pochopit, co to je. Vidí kůži bílou jako sůl a po pár vteřinách rozpozná nohy, hubené a oddělené od těla, jednu v kyčli, druhou pod kolenem. Nad nimi je trup s drobnými prsy, s utrhanými končetinami, jedna paže se válí vedle něj, s otevřenou dlaní, jako by čekala, že jí někdo něco dá. Vypadá jako netvor z nočních můr, který může všechny kusy během chvíle zase spojit dohromady a zvednout se na všech čtyřech jako pavouk bez hlavy.

Donoso trpělivě čeká, až Lucía promluví. Dívka je jako ochromená mrtvolnou bělobou, červenými šrámy na utrhaných končetinách. Vybaví si Clařinu ruku ve své, sestřiny nohy ovinuté pod peřinou kolem svých za společných nocí, dětskou nahotu při koupání v řece, šplouchání a smích, štěstí, které se jí teď zdá tak vzdálené.

„Není to ona. Není to moje sestra,“ vyrazí ze sebe nakonec, jako by ta slova zvracela. Její hlas zní jistě.

Pak se k mrtvole otočí zády. Donoso k ní chápavě přistoupí.

„Je ti špatně? To je normální, mně bylo poprvé taky.“

Lucía ale necítí nevolnost. Proud, jenž vychází z břicha a protéká jí tělem není nic jiného než úleva z toho, že to není

Clara. Úleva, která jí připadá odpudivá: copak je Clara něco víc než tahle krutě umučená dívka?

„Mám hlavu!“ zakřičí jakýsi bezzubý stařec. Popadl ji za vlasy a zvedá ji do vzduchu jako Perseus hlavu Medusy.

Přesně jak Donoso předpokládal, našla se sotva sto metrů od těla. On i Lucía se tam rozběhnou, a dědek hlavou komíhá jako nějakou trofejí, snad doufá, že od policisty obdrží odměnu. Dlouhé tmavé vlasy, otevřené oči, pršák a bledá, pihovatá pleť, stopy krve kolem přervaného jícnu a krčních svalů. „Chceš si hrát?“ slyší v duchu Lucía, vidí její úsměv a hadrovou panenku v dlani.

„Jmenovala se Juana. Je to dcera Delfiny, jedné ženské ze Lvicina nevěstince.“

Donoso starci nařídí, aby hlavu přidal ke zbytku těla. Chtěl by co nejrychleji zapomenout na všechno, co viděl, vymazat si ty výjevy z paměti, jako když se setře prach. Už požádal o povoz, který mrtvolu odveze do špitálu.

„Diego říkal, že ty holky měly v puse odznak. A na něm byl stejný symbol jako na mém prstenu.“

„Jestli si myslíš, že jí budu strkat prsty do pusy, tak nemáš všech pět pohromadě. Tohle přenechám doktorům.“

Lucía překoná odpor, přikrčí se k hlavě, rozevře jí ztuhlou čelist a vsune do Juaniných úst ruku. Špičkou prstu odhrne jazyk a uvnitř, skoro až v hrdle, nahmatá cosi chladného a tvrdého. Díky drobnému zápěstí může proniknout ještě hlouběji. Donoso znechuceně sleduje, jak šmátrá v ústech mrtvé dívky, než se jí konečně podaří předmět uchopit, a když ruku potřísněnou tělními tekutinami vytáhne, svírá v ní zlatý odznak. Přesně jak říkal Diego, zkřížené palcáty jsou stejné jako ty na prstenu. Policista napřáhne ruku, aby mu ho dala.

„Co s ním budeš dělat?“

„To je moje věc.“

„Jestli ho nepoužiješ, abys našel moji sestru, tak ti ho nedám.“

„Mám ti ho sebrat násilím?“

Lucía zaváhá, ale ví, že hádat se s policistou je marné.

„Tak se mi to líbí.“ Donoso uloží odznak do kapsy a pak Lucie pomůže na nohy. „A teď se mnou půjdeš do bordelu v ulici Clavel.“

Lucía zavře oči a nechá se kolébat drkotáním kol. Je vyčerpaná, netuší, jak dlouho už v sobě potlačuje emoce. Udržet vzprímené zdi, které v sobě vybudovala, je nadlidský úkon, odolat vlnobití vzpomínek na Juanu a strachu, že by Clara mohla skončit stejně. Zabránit, aby cihly popraskaly a ona zůstala odhalená a bezbranná vůči vši té bolesti.

Otevře oči. Donoso sedí v drožce vedle ní a sleduje ji zdravým okem, Lucía má pocit, že ji soudí. Možná si myslí, že je Bestie, že se proměnila ve zvíře stejně jako zbytek města, že jí nezáleží na ničem kromě vlastního přežití. Třeba má pravdu. Ano, stala se z ní Bestie, ale nehodlá si to vyčítat. Proměnil ji samotný Madrid.

Dorazí k nevěstinci na ulici Clavel, a Lucía se nezaťaví na schodech, kde se s Juanou poznala, vyběhne je a spěchá za policistou. Ještě sice není dvanáct a Josefa hosty nepřijímá dřív než ve dvě nebo ve tři odpoledne, ale Lucía a Donoso jsou uvedeni do zeleného salonu a požádáni, aby na Lvici počkali. Lucía tu už byla mockrát, Donoso ovšem překročil práh této místnosti jen jednou, když s bordelmamá přišel vyjednat, jak nechat zmizet tělo Marciala Garriguese.

Josefa dorazí během čtvrt hodiny, spěšně na sebe hodila župan, který na sobě měla i toho prvního dne, kdy ji Lucía přišla poprosit o práci.

„Jste si jistí, že je to ona?“

„Viděla jsem její tělo, Lvice. I její tvář.“

Josefa vyhledá pohledem Donosa, jako by potřebovala potvrzení od dospělého. Nedočká se žádné reakce.

„Řeknu to Delfině. Kéž se nad ní Bůh slituje.“

Vstane a zvedne si ruku k čelu, jako by na ni šly mdloby. Nejistým krokem vyjde ze zeleného salonu a o chvíli později se vrátí s Delfinou. Donoso čekal, že bordelmamá svou zaměstnankyni připraví na to, co ji čeká, ale když se prostitutka zeptá, jestli mají zprávy o její holčičce, v očích jí září tolik naděje, že je mu okamžitě jasné, jak moc se zmylil. Josefa nechtěla být poslem špatných zpráv. Musí se nepříjemné povinnosti zhostit sám, a není to poprvé.

Lucía sleduje, jak se Delfina po Donosově oznámení hrouští, jako když se roztříští sklenice. Následuje křik – „Moje holčička! Proč zrovna ona?!“ –, slzy a třas, vypadá to, jako by se jí mělo zastavit srdce. Nejdřív Donoso a pak i Lvice se ji pokoušejí utišit, ale Delfina je bolestí bez sebe. Shodí na zem mramorový stolek s čajovou soupravou a ta se rozlétne na střepy. Řve a z koutků úst jí vytékají sliny. Lvice unaveně padne do svého křesla a Lucía musí uhnout, když po ní Delfina hodí lahev vína, která se roztříští o zeď. „Tys sem přivedla Bestii!“ vyje Delfina a Lucíu to vyvede z míry: doopravdy to řekla? Víno stéká po stěně, rudé jako krev, jako Lucíiny vlasy.

Kusy skla, kusy Juany, kusy, které zbydou z Clary. Donoso Delfinu povalil na zem. Opírá se jí kolenem o záda, drží jí ruce a naléhá, aby se uklidnila.

Lucie se motá hlava, celý pokoj se s ní točí.

„Co budeš dělat? Víš, že tady zůstat nemůžeš?“

Lvice ji chytila za zápěstí. Má ho studené. Lucía přerývaně vysvětluje, že bude pár dní bydlet v bytě Diega Ruize, nebo možná půjde k vévodkyni z Altollana. Nabídla jí, že se o ni postará.

„Využij té příležitosti.“

Delfinina hysterie nebere konce. Kope kolem sebe, Donoso ji sice drží na místě, ale umlčet ji nedokáže.

„Tys ji přivedla! Do tohoto domu! Měla si odnést tebe! Ne moji dceru! Ne Juanu!“

Zelený salon se s Luciou roztočí, cítí, jak zdi praskají.

Můžu za to já. Já jsem toho netvora přivedla. Já jsem zabila Juanu. Pedra. Maríu. Diega. Claru. Zakopne o střepy, ztratí rovnováhu.

Myslela si, že zvládne všechno, ale mýlila se.

Vidí, jak k ní jednooký policista běží. Dívá se na víno smáčekjící zeď a představuje si Clařinu utrženou hlavu v ruce Bestie, která se nepřestává smát, třese s ní a stříká krev na všechny strany.

Pak zavře oči a cítí, jak ji zemská přitažlivost táhne dolů. Ztratí vědomí, ale Donoso ji nenechá dopadnout na zem. Drží v náručí čtrnáctiletou dívku, která nemá už nic a nikoho.

Lucía se probudí a neví, kde je. Není to Diegův pokoj ani Josefín nevěstinec, z něž má poslední vzpomínku. Ani to tu není dost přepychové na to, aby se jednalo o palác Any Castelar. Je to velká místnost s detaily, které prozrazují ženskou přítomnost: přes opěradlo židle jsou přehozené šaty, na komodě stojí váza s květinami, vedle ní pak skříňka připomínající šperkovnici... Ale pozornost, s jakou byl pokoj vybaven, má zašlý lesk: oprýskané a flekaté zdi vyjevují neúprosný tok času. Byl to domov, o nějž někdo s láskou pečoval, ale ta láska se vytratila. Přesto ale ložnice nepůsobí strašidelně, postel je pohodlná a oknem se dovnitř vlévá světlo. Lucía ještě několik minut leží v poduškách, v klidu, v pomíjivém klidu, který vydrží jen do chvíle, než se dotkne nohama země.

Chtěla věřit, že je nepřemožitelná, ale události posledních dní prokázaly, že je pořád jen malá holka, kterou Cándida tak často hubovala za neposlušnost. Kolikrát jí matka opakovala, ať se od města drží dál? Že její život je na téhle straně hradeb, ve vsích a osadách, ne v ulicích Madridu.

Venku začnou odbíjet kostelní zvony a Lucía napočítá tři údery. To byla v bezvědomí tak dlouho? Konečně vstane a vyhlédne z okna. Zdá se, že je v druhém patře domu v lidové čtvrti, odkud je vidět kopule kostela San Andrés a kříž brány Puerta de los Moros. Netuší, co je to za ulici, ale ví, že kousek odsud je náměstí Cebada. Eloy se naparoval, že tam v pěti letech – ačkoli to je nemožné, tehdy ještě nemohl být ani na světě – viděl popravu Rafaela Riega, a že si přesně pamatuje, jak mu lidé nadávali. Lucía tomu nepřikládala přílišnou váhu ani nevěděla, kdo tenhle Riego byl, a Eloy nejspíš taky ne. Tušili jen, že to byl někdo důležitý, jehož příjmení neupadlo v zapomnění.

Lucía zaslechne odněkud z bytu hluk, dojde ke dveřím a opatrně je pootevře, nechce se prozradit. V obývacím pokoji vidí muže a ženu, vypadají, že jsou zabraní do hovoru.

„Jen oškubané kuře, nic víc. Vždyť ani neumí mluvit! Jak mě mohl nahradit tak nezkušenou herečkou?“

„Uklidni se, prosím tě.“

„To se snad Grimaldi pomátí? Myslí si, že mě taková suchta může nahradit? Čeká, že budu jen stát ze založenýma rukama? Jdu si s ním promluvit!“

„Nejdeš nikam. Musíš odpočívat.“

„Nech mě na pokoji, nejsem tvůj vězeň...“

„Nejdřív se napij čaje a potom si v klidu promluvíme. Jsi zesláblá, Grisi.“

Lucía pozná podle hlasu Donosa, ale tu ženu ne. Radši si jde znovu lehnout, než trochu vychladnou zjitřené emoce. Na židli leží policistova košile, a oblečení, které vidí ve skříni, je taky pánské: nejspíš je tedy z jeho domě.

Když křik utichne, znovu vstane a vyjde z ložnice ven. V obýváku už panuje klid. Žena u okna podmračeně srká z šálku čaj. Policista sbírá střepy rozbité vázy. Když spatří Lucíu ve dveřích, zarazí se.

„Nemusíš se tu plížit jako zlodějka.“

Donoso káravě zavrčí, ale žena při pohledu na bezbrannou dívku zjihne a promluví na ni mnohem laskavěji.

„Sice jsem Diega skoro neznala, ale je mi ho moc líto. Donoso říkal, že jsi před pár hodinami omdlela. Jak dlouho už jsi nejedla? Nejsem kdovíjaká kuchařka, ale udělala jsem vývar. Vývar je jednoduchý, na tom se nedá nic zkazit.“

Žena je krásná, ačkoli dost pohublá a pod očima má tmavé kruhy. Nervózně dojde k vařiči, na němž trůní hliněný hrnec, a během chvíle Lucíe podává kouřící misku. Lucía nesouhlasí s jejím výrokem, že na vývaru se nedá nic zkazit: tenhle je tak vodovatý, že nemá žádnou chuť, připomíná polévky, které si vařily v domě v Peñuelas, když neměly co do hrnce. V takové

dny přidávala Cándida do vody kámen, pořád stejný, ohlazený a čistý z toho, kolikrát už prošel varem. Clara ten vývar nesnášela, ale Lucía ji pokaždé přiměla, ať sní celou miskou, že jí ten kámen předá svoji sílu.

„Musíme najít moji sestru.“

„Musíme?“ zopakuje po ní Donoso s nádechem opovržení. „Já nemusím hledat nikoho.“

Lucía jeho odpověď nepřekvapí, už jí několikrát dal jasně najevo, že nechce o Claře ani o Bestii nic slyšet. Přesto se ho pokouší přesvědčit. Jiné spojení nemá.

„Jsi policista... je to tvoje povinnost.“

„Kvůli tomuhle jsem k policii nešel, ke sboru jsem se dal, jen abych měl co žrát. Nesnesu pohled na mrtvolu, natož pak na mrtvého kamaráda.“

Lucía zcela jasně vidí, co se s ním děje: po Diegově smrti v sobě vybudoval hráz zahořklosti. A cítí, že by skrze ni mohla proniknout, otevřít v ní trhlinu.

„Diego by chtěl, abys mi pomohl. Tím jsem si jistá.“

„Poprosil mě, abych tě nezatýkal, ne abych za tebou šel na porážku, jako se to stalo jemu.“

„Nebuď na ni takový, Donoso,“ přimlouvá se za ni Grisi.

„Vždyť je to pravda. Odteď si musíš vystačit sama.“

„Už jsi mi přece pomohl, vzal jsi mě k sobě domů.“

„Protože jsi omdlela a Lvice tě u sebe nechat nechtěla. Ale s tím je konec. Celá tahle věc s Bestií a prstenem už se mě netýká.“

Lucía se otočí ke Grisi, možná by jí herečka mohla pomoci Donosa přesvědčit. Vyšle k ní prosebný pohled a Grisi okamžitě pochopí.

„Já o tom taky nechci ani slyšet. Bestie zavraždila i moji dceru, už mi ji nikdo nikdy nevrátí. A Bestie je navíc mrtvá, takže je po všem.“

„Tak proč našli zavražděnou Juanu? Bestie není mrtvá a vy to moc dobře víte!“

Herečka svraští obličej a obrátí se zpátky k oknu, jako by ji přemohla melancholie. Pryč je pokojný obrázek ženy zalité sluncem, která si ohřívá dlaně o šálek čaje. Teď rukama neklidně cuká, odhrnuje si vlasy z obličeje, škrábe se na tváři, natahuje prsty v podivném tiku... Její neklid Lucíinu bystrému zraku neujde. Donoso posbírá střepy vázy a odloží je na polici.

„Pochop to, krasavice. Pro mě je Bestie mrtvá. My to nemůžeme zastavit.“

Lucía si se smutkem uvědomí, že je úplně sama. Nikdo nechce sdílet její neštěstí. Všichni od ní utíkají, jako by měla choleru.

„Diego byl tvůj nejlepší kamarád, copak se nechceš pomstít za to, co mu udělali? To je dost zbabělé.“

V Donosově oku rázem zajiskří všechen hněv světa.

„Diego si za to, co se mu stalo, může sám. Kdo trval na tom, že do celé té věci s Bestií bude dál strkat nos? Hrál si na detektiva, dokonce doktoru Albánovi donesl tu lahvičku krve, co jsme našli v Garriguesově kapse, jako by ve všeobecné nemocnici měli na to, aby tu záhadu rozlouskli. Taková ješitnost!“ frkne. „A pak chtěl odmaskovat tajnou společnost, které patřil ten prsten... Víš, co byla jeho potíž? Ne Bestie, ale on sám, nechtěl uznat, že je jen pisálek, co si sotva vydělá na nájem. Bylo to pro něj moc velké sousto. Já vím, že jsem jenom obyčejný strážník, a nehodlám udělat stejnou chybu jako on. Jenže to ty nemůžeš chápat, protože jsi jen usmrkaná malá holka.“

Lucía si nadávku nechá líbit. Grisi se dál dívá z okna, cuká hlavou jako ptáček. Ta už jí nepomůže. Je sama. Vyděsí ji kovové zachraštění, Donoso něco hodil na stůl.

„Tady máš klíč od Diegova bytu. Za dva týdny tam dojdu srovnat účty s bytnou, koukej tou dobou už být pryč.“

Lucía z celého srdce touží tuhle nuznou pomoc odmítnout. Jenže její praktičnost je silnější než její pýcha. Vezme klíč a na odchodu za sebou práskne dveřmi.

Omývání se opakuje. Původní rituál Bestie, onanování, bičování a ošetřování ran, o kterém spoluvězeňkyně Claře vyprávěly, je tentam. Obr už se do sklepení nevrátil, ale jednou denně za nimi chodí trojice mužů v kápích. Jeden z nich – Kuchař, jak mu dívky začaly přezdívat – přináší hrnec a rozdává jim jakousi polévku s bramborami a zeleninou. Potom je přinutí se svléknout a jedna po druhé musejí vyjít z cely. Uprostřed osmihranu je Kuchař pomaže masťou, která voní po cedru, a pak se koupou v kádi, do níž zbylí dva zakuklenci házejí vonné byliny, heřmánek a vavříin. Žádná z dívek neumí rozpoznat původ vůně, která během rituálu zakrývá puch nočníků, ale potěšení, které jim přinesla poprvé, když ji ucítily, dávno zmizelo.

Teď už vědí, co je čeká, když vylezou z vody. Kuchař jim petrolejovou lampou posvítí mezi nohy a hledá krev. Pokud ji nenajde, mohou se vrátit do cely, mokré a celé roztřesené, protože kamenná kobka je i v létě mrazivá jako led.

Pokaždé když kapucíni scházejí po točitém schodišti, dívky se ve svých celách schovají do kouta. Čas pohádek je pryč. Už nemůžou spřádat sny o tom, že je tam venku čeká něco dobrého. Než si Juanu odvedli, pověděla jim, že je vězní Bestie. V den, kdy dostanou měsíčky, kdy se z nich stanou ženy, jak jim říkávaly jejich matky, je z podzemí vytáhnou a brutálně zavraždí. Nadělají z nich fašírku, jako z těch dívek, co je našli mrtvé za hradbami Madridu.

Před novou vězeňkyní pravdu neskrývají. Den poté, co odvedli Juanu, přibyla do kobky nová dívka, Miriam. Je jí dvanáct let a žila s rodiči v nuzném domě vedle silnice vedoucí směrem do Francie, poblíž Camino de la Cuerda. Má velké oči, drobné ruce, kudrnaté hnědé vlasy a v cele se krčí jako

vyplašená kočka, napjatá a tichá, s rozšířenými zornicemi. Fátima nevyslyšela námitky některých spoluvězeňkyň.

„Radši ať ví, co ji čeká, ne jako my, co jsme celou věčnost doufaly v zázrak.“

A pak Miriam vysvětlila, proč je omývají, proč se jim dívají mezi nohy, a jak dopadnou v den, kdy začnou menstruuovat.

„Bestie unesla Manuelu,“ prolomí Miriam konečně celodenní mlčení. „Ale ta se nikdy nenašla. Bydlela tam co já, u Camino de la Cuerda. Její matka ji doteď hledá...“

„Taková maličká? Byla tu jen pár dní, hned ji zas odvedli,“ vybaví si Fátima.

V podzemí se opět rozhostí ticho. Manuela, Berta, Juana a další dívky, co se odsud dostaly. Jedny našli, jiné ne. Někde venku, v bahnité strouze nebo mezi odpadem z vepřína, tlí jejich rozsápaná těla.

Dveře se otevrou a rituál započne. Clara je v cele vedle Miriam a vidí, jak se děvčátko roztřeseně krčí v koutě.

„Jak tě unesli?“ zeptá se jí septem.

„Chytili mě v jednom tunelu pod hradbami. Lezla jsem tam každý den, abych sehnala něco k jídlu...“

Clara si pomyslí, že co jedni vyhazují, může se jiným hodit. Nejen zbytky, které vyhazují do smetí v domech boháčů a které končí v madridských kanálech, ale i to, co po sobě nechávají pašeráci. Ti si vydělají nejvíc peněz a často obědvají pod zemí, zatímco čekají, až strážníci přestanou hlídkovat kolem ústí tunelů. Obvykle nechávají zbytky jídla potřebnějším, a kdoví, jestli po prvních nuzácích nepřicházejí další a další, kdoví, jestli se ti poslední o zbytky neperou s krysami.

Kuchař rozdál misky s polévkou. Jako první vyjde z cely nahá Fátima a ponoří se do koupele. Miriam se rozplakala, snaží se vzlyky potlačit, ale dřív nebo později se neudrží. Kuchař nemá rád, když někdo narušuje tenhle voňavý obřad, a Clara se bojí, že by si na Miriam mohl vylít vztek.

„A viděla jsi tam tajné město?“

„Jaké tajné město?“

Clara ví, že je to jedna velká lež, pohádka, kterou jí vyprávěla její sestra, aby se jí dobře spalo, ale podařilo se jí upoutat Miriaminu pozornost, takže dívka přestane myslet na to, kdy přijde na řadu. Tíše, aby si jich nevšimli zakuklenci, jí začne šeptat, že kdysi dávno, před více než třemi sty lety, vyhnali katoličtí králové ze Španělska Židy, ale ne všichni odešli. Někteří se ukryli v madridském podzemí.

„A to celých tři sta let nevyšli ven?“

„Samozřejmě že vyšli. Vylézají každou noc tajnými východy, které znají jen oni. Ale za svítání se zase vracejí.“

„To oni nás sem zavlekli? Je Bestie jedním z nich?“

„Ne, Židé z podzemí nikomu neublíží. Naopak, pomáhají těm, kdo to potřebují. Copak jsi nikdy nešla spát hladová, a když ses ráno probudila, dostala jsi od mámy nebo od táty najíst? To proto, že u vás v noci byli Židé.“

Clara si dál vybavuje, co jí vyprávěla Lucía: že tajné město je nádherné, plné zlata, stříbra a diamantů, ale hlavně pečiva, sladkostí a ovoce; že se každých pár dní východy z tunelů a kanálů, které do něj vedou, zapečetí, a otevrou se jiné, a pokud je někdo našel, znovu už je nenajde; a že v podzemí vždycky hraje hudba a kapely vyhrávají ve dne i v noci...

Dveře Miriaminy cely se otevrou a Kuchař jí přikáže, ať se svlékne. Dívka zahanbeně poslechne. Muž se pak před ní přikrčí a pomaže jí rozkrok masť. Miriam se třese, tam dole se jí ještě nikdy nikdo nedotkl. Po tvářích jí stékají slzy. Kuchařovi poskoci jí pomohou do kádě, a jen co se její tělo ponoří do vody, vzduch prodchne vůně vavřínu. Nikdo v kobce nemluví. Clara už svlečená čeká, až přijde na řadu: půjde hned po Miriam, pokud jí tedy stejně jako předtím Juaně nenajdou na stehnech krev.

„Nech mě!“

Zakuklenci se Miriam snaží vytáhnout z vody a dívka se zmítá, máchá rukama a stříká kolem sebe. Muži ale na žádné

hry nejsou zvědaví, násilím ji popadnou za paže a vytáhnou ven. Kuchař ji umlčí fackou a Miriam se podlomí kolena, poskoci ji chytí v podpaží, aby ji udrželi na nohou. Kuchař zvedne lucernu a podívá se jí do rozkroku.

„Nechte ji! Nesahejte na ni!“

Clara se chytila mříží a křičí jako smyslů zbavená. Kuchař odloží lampu na zem, udělá dva kroky a otevře dveře Clařiny cely. Ranou pěstí do brady ji srazí k zemi. Clara se schoulí do klubíčka a snaží se co nejlépe rukama i nohama ochránit svoje břicho před přívalem kopanců. Pak ji Kuchař popadne za vlasy a lehce ji nadzvedne. Tváří se, jako kdyby jí nejradši rozbil hlavu o kamennou podlahu cely, ale nakonec ji pustí. Clara padne na zem, dusí se, nemůže po výprasku popadnout dech.

„To tě naučí být zticha.“

Po těch slovech vezme Clařino oblečení a vyjde z cely ven. Zavře za sebou dveře a pak teprve dokončí to, co začal u Miriam. Posvítí si na její rozkrok, ale žádnou krev nevidí.

„Strčte ji zpátky.“

Poskoci ho poslechnou, vrátí Miriam i s jejím oblečením do cely a odejdou. Jejich kroky zní na točitém schodišti zklamaně.

Clara si v koutě cely omotá ruce kolem trupu. Až dosud držel adrenalin bolest na uzdě, ale během chvíle to bude k nevydržení. Je možné, že jí tím kopáním přelámal pár žeber. Čeká ji krušná noc, kvůli bolesti i kvůli chladu. Kuchař ji nechal nahou, a Clara ví, že by ji býval zabil, ale nemůže, protože v sobě skrývá to, co tak vroucně očekávají. Krev.

Zavře oči a snaží se myslet na Lucíiny příběhy. Zapomenout na všechno, toulat se po úžasném městě, které si pod Madridem tajně vybudovali vyhnaní Židé. Jenže něco se v ní navždy změnilo. Ví, že v Madridu se skrývá jen špína, zoufalství a smrt.

Žádná města ze zlata a sladkostí neexistují. Nikde nehraje žádná hudba.

Lucía zachrastí klíčem v zámku a vtom si uvědomí, že v bytě někdo je. Zaslechla kroky a šustění papírů, které okamžitě utichne, a to může znamenat jedině: vetřelec uslyšel, jak odemýká, a zpozorněl. Celým tělem jí projede vlna strachu, dojde jí, jak neopatrně se zachovala. Měla si domyslet, že Diegův vrah by se mohl do bytu vloupat, aby ho prohledal. Všechno se seběhne velmi rychle. Lucía se tiše plíží pryč, ale dveře se rozletí, vyrazí z nich chlupatá paže připomínající vlčí tlapu, chytí ji za zápěstí a vtáhne do pokoje. Manévr je tak prudký, že spadne na postel, kde jsou neuspořádaně poházené papíry s Diegovým posledním nedokončeným článkem. Instinkt Lucie velí útočníka kopnout, ale muž jen zavřel dveře a ani se k ní nepřiblížil, pouze ji s úšklebkem dravce sleduje.

„Bez mnišského hábitu mě nepoznáváš?“

Lucía vstane, prohlédne si jeho obličej a rozpozná v něm rysy bratra Braulia, mnicha-válečníka z baziliky San Francisco el Grande. Má na sobě civilní oděv.

„Našla jsi ten prsten?“

Lucía neví, co si počít, ten muž jí nahání strach.

„Odkud jste věděl, kde jsem?“

Braulio si sedne do křesla, kde sedával Diego; Lucía z toho má zvláštní pocit, jako by mnich v civilu uzurpoval místo novinářova ducha.

„Smrt toho pisálka mě mrzí. Zpočátku se mi pranic nelíbilo, ale myslím si, že to navzdory všemu nebyl špatný chlap. Trochu namyšlený, ale kurážný.“

„Kdo ho zabil?“

„To ještě nevím... Snažil se najít převorův prsten, stejně jako ty. Víím, že se mu to nepovedlo, kdoví, jaký otrhanec ho

z jeho mrtvoly ukradl, ale možná zjistil víc o tom, do čeho se převor zapletl.“

„Proč bych vám měla něco říkat? Ani policie nemá zájem zjistit, co se v tomhle městě děje.“

„K madridské policii chovám asi tak stejnou náklonnost jako ty. Zkus to se mnou, třeba ti pomůžu. Pověz mi všechno, co víš. A žádné lži, nestojím o báchorky o tom, že ten prsten, co hledáš, je rodinná památka.“

Bratr Braulio vstane a jde k ní, a Lucie připadá s každým krokem vyšší. Jeho přívětivá slova může během chvíle vystřídát násilí, a právě toho se bojí, když k ní muž natáhne ruku. Na poslední chvíli ji ale ruka mine a Braulio sáhne po papírech poházených na matraci.

„Diego psal o tajném spolku karbonářů. Co o nich víš?“

„Myslel si, že mají něco společného s Bestií. Ale nevím, kdo ti karbonáři jsou. Nevím ani, co dělá takový tajný spolek.“

Luciina dětská upřímnost falešného mnicha rozesměje.

„O karbonářích se toho moc neví. Vznikli v Itálii, ale někteří tvrdí, že do Španělska přišli už v roce 1822 a spojili se s komunéry, jednou z nejhorších tajných společností, co tahle země zrodila.“

Jízlivě se ušklíbne. Lucía pochopí, že přišla chvíle vyklopit všechno, co ví. Kromě toho, že tenhle chlap by určitě poznal, kdy lže, je taky jediný, kdo chce zjistit, co se Diegovi stalo. Přizná mu všechno po pravdě, od samého začátku: o krádeži prstenu, matčině smrti a sestřině zmizení, za které možná může Bestie. O snaze paní de Villafranca prodat prsten za dobrou cenu, o způsobu, jakým se k ní šperk vrátil, o tom, jak si ho Diego půjčil, aby pronikl do tajné společnosti, nebo tak to aspoň říkal.

Bratr Braulio svoje karty neodhalí, ví toho mnohem víc, než před Luciou dává najevo, ale něco mu přece nesedí.

„V některých tajných spolcích se sdružují vlivní lidé. Většina z nich usiluje o chvályhodné cíle, ale jiné jsou velmi ne-

bezpečné. Osnují spiknutí na svržení vlád, nebo na změnu ústavy. Proč by ale unášely a zabíjely děti?“

„Nevím. Ale jsem si jistá, že právě tahle společnost vězní moji sestru. Budou ji mučit, stejně jako předtím Juanu a ostatní dívky. Rozsápu ji na kusy.“

„Dobře, holka, chápu,“ přerušil ji bratr Braulio, její výlev ho nezajímá. „Musíme projít všechno, co víme, nevynechat jedinou drobnost. První klubko, které je potřeba rozplést, je ta záležitost s prstenem. Pověz mi ještě jednou, jak se k tobě dostal. Se všemi podrobnostmi. Paměť máš určitě dobrou.“

Lucía se nadechne a ponoří se do vzpomínek, až nakonec dojde ke dni, kdy tolik přšelo, těsně předtím, než se vloupala do bytu otce Ignacia Garcíi.

„Poprvé jsem ho viděla v ulici Alcalá. Přicházel s jedním mladším mužem od parku Retiro a zahrnuli do ulice Recoletos. Měl divnou chuť, jako opilec, ale nebyl opilý. Všimla jsem si, že je nemocný, že má choleru.“

„Proč jsi za ním šla?“

„Abych ho okradla. Občas někdo umře na choleru a uplyne několik dní, než začne mrtvola smrdět a sousedi si všimnou a nechají ji odklidit. Sledovala jsem ho až k jeho domu a zůstala před ním hlídat. Vyšel na balkon a nechal otevřené dceře. Pak jsem šla pryč, ale druhý den jsem se vrátila a pořád bylo otevřeno. A další den znova. Přesvědčilo mě, když v předvečer svátku svatého Jana lilo jako z konve, ale nikdo dveře na balkon nezavřel. Bylo mi jasné, že je mrtvý. Myslela jsem, že tam bude spousta peněz, ale měl doma jen knihy...“

„A prsten.“

„Ano, v takové krabičce. Strčila jsem ho do kapsy, ale pak se tam objevil ten obr s popálenou tváří, Bestie, a málem mě chytil. Utekla jsem mu.“

„Co sis z bytu ještě odnesla?“

„Svícen, pár stříbrných příborů a kabát, moje matka si každou noc stěžovala, že je jí zima... Takový ošklivý hnědý

redingot, ale hrál pěkně. Svícen a příbory jsem prodala, prsten jsem dala sestře, ať ho pohlídá, řekla jsem jí, že je to talisman. Ale ona ho šla dát do zástavy.“

„Kam?“

„Do jedné zastavárny v ulici Arenal.“

Mnich Lucíu popadne za paži a zvedne ji, dívka několik vteřin jen komíhá nohama ve vzduchu a hledá pevnou zem.

„Jdeme.“

„Kam?“

„Do zastavárny.“

„Co tam budeme hledat?“

„To se dozvíme, až to najdeme.“

Lucía si mne nadloktí. V místech, kde ji mnich svíral, se jí dozajista udělá modřina. V jeho surovosti je však cosi nevinného, Lucía cítí, že strach, který v ní vzbuzoval, pomalu mizí. Je jako obrovské zvíře, třeba medvěd, které neví, jak moc může ublížit, i když si chce pouze hrát. Anebo tomu jen chce věřit, protože je úplně zoufalá.

Lucía mílovým krokům mnicha sotva stačí. Musí skoro běžet, sotva popadá dech.

„Až tam přijdeme, budeš mlčet a řeči necháš na mně.“

V zastavárně skoro nikdo není. Za pultem postává zaměstnanec, ale s ním bratr Braulio nic řešit nechce.

„Řekni šéfovi, že s ním chci mluvit.“

„Co pro něj máš?“

Braulio položí na pult prsten s velkým červeným kamelem. Když se po něm muž natáhne, chytí ho za zápěstí.

„Opovaž se na něj sahat. Pověz šéfovi, že může uzavřít skvělý obchod. Patřil dceři zesnulého krále.“

„Isabel II. nejsou ani čtyři roky, té patřit nemůže.“

„To si ani nedovedeš představit, kolik ta holka už dostala šperků. Buď šéfovi řekneš, že tu jsem, nebo si ho najdu sám.“

Lucía ví, že je to jen lest, ten prsten koupil Braulio cestou do ulice Arenal u vetešníka za necelý real, ale zabere, protože je zaměstnanec okamžitě zavede do nevelké kanceláře. Tam sedí pán celého podniku, Isidoro Santamaría.

„Tak ty prý máš prsten, co patřil Isabelle II.?“

Bratr Braulio se s přetvářkou nenamáhá, jen co vejde a zůstane s překupníkem sám, chytí ho pod krkem a dvakrát ho silně udeří. Santamaría něco takového nečekal, jen nesrozumitelně mumlá, padá z něj změť překotných slov.

„Tak poslouchej,“ okřikne ho Braulio. „Tohle je to nejmenší. Sedni si, a jestli začneš řvát, živý odsud nevyvázneš. Jednou ranou pěstí ti zlomím vaz, to ti přísahám.“

Lucía mnicha viděla bojovat, a tak ví, že nelže, jediná chyba může majitele zastavárny odsoudit k smrti. Tohle už není úskok, tu noc, kdy ho poprvé špatřila v bazilice, si všimla, že tenhle řeholník je jiný než všichni ostatní. Její strach se dočista vypařil, opřená o zeď za mnichovými zády se cítí v bezpečí.

„Nejsem tu, abych ti něco prodal. Dám ti možnost vyklopit všechno, co víš o zlatém prstenu se dvěma zkříženými palcáty. Přišla ho sem zastavit malá holka. Chci slyšet všechno.“

„Ta holka tu byla, ale prsten jsem si nenechal, odnesla si ho jedna ženská. Paní de Villafranca.“

Další facka je mnohem silnější než ty předchozí a Isidoro se sesune na zem.

„Koukej mi říct něco, co ještě nevím, nebo to s tebou špatně dopadne.“

Muž má tak nahnáno, že se ani nezvedne, sedí na zemi a zakrývá si hlavu rukama, aby se chránil před dalšími ranami.

„Pár dní předtím za mnou byl Marcial Garrigues. Ale ten už je po smrti, psali to v novinách. Tvrdí, že to on byl Bestie. Předtím sem přišel jen jednou, aby se zeptal, kde se dá nakoupit zlato na váhu...“

Bratr Braulio zvedne nohu a přitlačí podrážkou zastavárnickou hlavu k podlaze.

„Měl Marcial ještě nějaké kamarády?“

„To nevím, přísahám! Byl tady jen dvakrát. Při druhé návštěvě mi řekl, že kdyby se tu objevil ten prsten se zkříženými palcáty, mám mu poslat vzkaz.“

„Kam?“

„Do baziliky San Francisco el Grande. Měl jsem ho předat převoru Bernardovi, a ten se prý postará o to, aby se k němu dostal.“

„Výborně, tak se mi to líbí. Pokračuj, ta historka mě začíná zajímat.“

Překupník vypráví, jak dívku, která prsten přinesla, nechal sledovat, aby mohl Marcialu Garriguesovi předat informace a dostat za ně peníze.

„Řekl jsem mu, že bydlí v sirkárně. Nic víc nevím. Zaplatil mi a odešel.“

Lucía se při těch slovech neudrží, vrhne se k Isidorovi a kopne ho do břicha.

„To kvůli tobě unesl moji sestru!“

„Co to meleš? Přestaň do mě kopat!“ Jenže s Brauliovou nohou na hlavě se zastavárník nemůže bránit.

„Moje sestra Clara sem přišla prodat prsten, a tys na ni poslal Bestii.“

„Jestli mu chceš vážně ublížit, musíš na to jinak. Takhle,“ poví jí bratr Braulio a kopne překupníka do břicha tak silně, až mu vyrazí dech.

Klekne si vedle něj, chytí ho za vázanku, zvedne mu hlavu a pohlédne mu přímo do očí. „Ještě něco. Řekni mi ještě něco a možná tě nezabiju. Tahle holka jenom čeká, abys mi k tomu dal záminku.“

„Kabát!“ vykřikne Isidor zoufale, když vidí, jak mnich svírá ruku v pěst, aby ho udeřil. „Zajímal se taky o nějaký kabát. Ptal se, jestli ta holka s prstenem neměla hnědý redingot.“

Braulio se zarazí s rukou ve vzduchu. Vymění si pohled s Lucíou, kterou to zaujalo úplně stejně. Kabát otce Ignacia Garcíi. Proč by ho mohl chtít?

Drožka zastaví u stanoviště občanských milicí u brány Puerta de Toledo. Bratr Braulio prohodí se strážným pár slov a ten je pustí dál. Je to poprvé po dlouhé době, kdy Lucía překonává hradby zákonným způsobem. Přespali v Diegově bytě, ale ještě předtím zašli do baziliky, kde si Braulio vyzvedl svůj mnišský hábit a Lucía mu mezitím vyprávěla o dni, kdy Claru přepadli v jejich jeskyni a kromě dalšího jí ukradli i hnědý kabát. Ten teď budou hledat.

Po dusné noci se Madrid probudil pod příkrývkou nízkých mraků, jako by špína města ponechaného svému osudu s postupem dne přitahovala teplo k zemi. Kočí na nerovné cestě bičem trýzní koně, aby se vyhnul potokům splašků a blátu, v němž nejednou uvízla kola drožky. Lucie se před očima míhají zchátralé chatrče, podvyživené děti a vyhladovělí psi, jako vzpomínky na docela nedávnou minulost, jejíž otisk jí stále ulpívá na kůži. Projíždí ohořelou, rozpadající se pustinou, která bývala chudinskou čtvrtí Peñuelas, a Lucía se smutně pousměje. Vzpomínky vymaže až čas. Jedou dál až k jeskyním.

Kočí na Brauliovo znamení zastaví a mnich ho požádá, aby na ně počkal. V tomhle zapadákově by vůz, který by je dopravil zpátky do města, sháněli jen těžko. Lucía ho vede po náspu k jeskyni, kde zemřela Cándida. Mnich po úbočí šplhá s hbitostí bojovníka zoceleného drsným terénem. Jednu po druhé procházejí jeskyně, z nichž je většina obydlená, a Lucía proti své vůli obdivuje lehkost, s jakou mnich prohledává každý výklenek, vysypává pytle, zvedá příkrývky a třese ranečky, aniž by věnoval třeba jen slůvko na vysvětlenou jejich majitelům. Jedna žena se vzdá na protest proti jejich vpádu, nějaký otrhaný chlap zvýší hlas a jakýsi pes očuchává

mnichův hábit, ale Braulio se nenechá ničím rušit. Nic ho nezastaví, chabý odpor odráží dobře mířenými údery a kameným pohledem, který nepřipouští námitky.

V páté jeskyni najdou stařenu, jak cosi míchá v hrnci. Na sobě má hnědý redingot, ten, co hledají, ten, kterým se v posledních chvílích svého života přikrývala Luciina matka. Bratr Braulio jí přikáže, aby ho svlékla, a ženina zdráhavost se brzy promění v zuřivý odpor. Mnich ani tváří v tvář ženě pokročilého věku nešetří násilím, a stařena vzlyká, svírá kabát, jako by to bylo její dítě, žadoní a hájí se, že za něj musela zaplatit celý real. Řeholník jí zkroutí ruku, přimáčkne ji ke skále a kabát z ní strhne. Její nadávky je doprovázejí celou cestu zpátky k drožce, ze stále z větší dálky, ale zato neúnavně. Kočí si během čekání ubalil cigaretu a teď ji kouří.

Cestou zpět do města bratr Braulio kabát důkladně prošacuje, ale v kapsách nic nenajde.

„Něco v něm být musí, Marcial by ho přece nehledal jen proto, že by neměl co na sebe.“

Už už to chce vzdát, ale pak něco nahmatá.

„Myslím, že to mám.“

Roztrhne lem a vytáhne z podšívky složený kus papíru. Na něm je pod nadpisem „Mistři“ několik jmen neznámého významu, a vedle každého shluk písmen připomínajících iniciály: MGR, RDLV...

„Co je tam napsané?“ ptá se netrpělivě Lucía.

„Mistři. Tak se často říká členům tajných spolků. A pod tím je seznam zakódovaných jmen karbonářů: Anapausis, Zlatá záře, Věčný Salaot...“

„A není tam taky, kdo jsou doopravdy?“

„Písmena vedle každého jména by mohly být iniciály, ale taky cokoli jiného, jejich hodnost ve spolku nebo co já vím. Je jich tu dvanáct.“

„A co dělají?“

„To netuším.“

Bratr Braulio neříká Lucie tak docela pravdu, ví toho o karbonářích mnohem víc, než jí vyprávěl, díky zvěstem, jež se k němu donesly, a Diegovu nedokončenému článku, který si přečetl v jeho bytě. Ví, že jako tajná společnost stojí proti absolutismu. Při obřadu zasvěcení musejí přísahat poslušnost a utajení, a porušení přísahy se trestá smrtí. Sdružují se v radách, a každou radu tvoří předseda, tajemník, zástupce a dvacet řadových členů. Jenže téhle struktuře soupis neodpovídá. Kdo je těchto dvanáct lidí? Proč otec Ignacio García ukrýval jejich seznam v podšívce kabátu? A kdo z nich je vůdce?

„Vždycky mají velmistra. Někoho, kdo společnost řídí...“

„A to byl Marcial Garrigues? Bestie?“

„Ne, to byl jen pěšák.“ Bratr Baulio pokyvuje hlavou a přemýšlí nahlas. Přečetl si v novinách Marcialův životopis, ví o jeho vojenské minulosti, která se moc neliší od jeho vlastní, té, která zdobí jeho skutečné já, Tomáse Aguirreho, karlistického agenta. „Jméno Bestie mu dali lidé, novináři, ve své společnosti pod ním známý nebyl. Marcial Garrigues byl jen jedním dílkem téhle skládačky, nic víc... byl to válečník.“

„Jako vy.“

Braulio se na dívku překvapeně zadívá, ale pak přikývne. Možná brzy přijde chvíle, kdy jí bude muset prozradit, kdo doopravdy je.

Lucia mu seznam vezme z ruky, snaží se něco přečíst, ale moc jí to nejde.

„A... na... pa...“

„Anapausis,“ dořekne mnich. „Ty neumíš číst?“

„Moc ne. Přečtete mi ty jména?“

„Ty tě nemusejí zajímat. Tohle je moje věc.“ Zase jí papír sebere.

„Jasně že mě to zajímá, karbonáři vězní moji sestru.“

„Nesvěřil se ti Diego, kdo by podle něj mohl do tajného spolku patřit?“

„Žádné jméno mi neřekl. Nevím, jestli třeba Donosovi ano... Ale mluvit s ním je jako mluvit do zdi.“

„Běž do Diegova bytu a zůstaň tam.“

„Co budete dělat?“

„Poslechni mě a nevyptávej se. Kočí!“

Drožka se zastaví. Bratr Braulio vystoupí, zaplatí za cestu a řekne drožkáři, ať Lucíu zaveze až do ulice Fúcares. Dívka se otočí a vidí, jak mnich rychlým krokem odchází ulicí pryč. Pak se uvelebí na sedadle a užívá si jedinečný pocit, že cestuje jako slečinka z lepší společnosti.

Lucía nijak netouží zavřít se doma a nic nedělat. Chtěla by Brauliovi věřit, jenže zároveň ví, že pro něj život její sestry nic neznamená, že ho vpřed ženou jiné cíle, o kterých jí nic neprozradil. Proč by jinak tak usilovně hledal ten kabát? V tomhle městě se nezištnost nenosí, každý pes hledá svou košť. Donoso říkal něco, co jí teď krouží hlavou, něco o lahvičce s krví, kterou u sebe měla Bestie. Diego ji odnesl do všeobecné nemocnice doktoru Albánovi. Co když z ní lékař něco zjistil? Lucía je odhodlaná tomu přijít na kloub.

Špitál je blízko ulice Atocha, sotva pět minut od domu v ulici Fúcares. Ohromná budova bzučí jako úl: na zemi leží nemocní, unavené jeptišky se snaží pomáhat, jak to jen jde, pacienti si stěžují, dožadují se pozornosti, jedna žena sedí bez pohnutí na obyčejné židli a nikdo si jí nevšímá, možná už je mrtvá... Lucía prochází sály a chodbami a všechno pozoruje, je ráda že její matka neskončila na podobném místě, že zemřela v objetí svých dcer, ne sama jako ti lidé tady.

O doktoru Albánovi nikdo neví. V nemocnici je plno dobrovolníků, kteří tu jsou příliš krátce na to, aby znali všechny lékaře, natož, ačkoli to Lucía ještě neví, mladého medika, který teprve nedávno přibyl z Paříže. Projde několik oddělení, oslovuje kohokoli v lékařském plášti. Nic. Nakonec narazí na mladičkou jeptišku, která jí dokáže pomoci.

„Doktor Albán? Máš štěstí, to je tamhleten pán.“

Lucía se rozběhne za neklidným, uspěchaným mužem v plášti potřísněném krví.

„Doktore Albáne, potřebuju s vámi mluvit.“

„Je mi líto, ale pokud hledáš příbuzné, tak ti neporadím. A taky mám spoustu práce.“

„Diego Ruiz, ten novinář, vám donesl lahvičku s krví, abyste ji prozkoumal.“

Lékař se zastaví, její slova ho zaujala.

„Doslechl jsem se, co se mu stalo, a... býval bych rád přišel na pohřeb, ale úřady zakazují shromažďování více než deseti osob. A my lékaři bychom pravidla měli dodržovat v první řadě.“

Jeho omluva zní upřímně. Vezme Lucíu za ruku a odvede ji do zahrady, kde jí poví, jaký smutek v něm vyvolala reportáž, kterou o Diegově pohřbu sepsal Ballesteros. Ví, že Lucía u Diega bydlela, a zahrne ji otázkami na jeho údajný vztah s vévodkyní z Altollana. Možná má v úmyslu cokoli, co se od ní dozví, využít na nějakém dýchánku.

„To není vůbec důležité. Diego hledal moji sestru. Unesla ji Bestie a je možné, že mi ji ta lahvička s krví pomůže najít...“

„K čemu ti budou vědecké poznatky, ty pískle?“ Všimne si Lucíina bezmocného výrazu, děvče ví, že má doktor pravdu, a rozhodne se ji dál netrápit. Přece jen jí může věnovat deset minut svého času. „Víš, že sem včera přinesli další oběť Bestie? Zdá se, že to ještě neskončilo.“

„Vím, jmenovala se Juana. Byla jsem na místě, kde ji našli.“

„Neměla v ústech žádný odznak.“

„Ten jsem jí z pusy vytáhla já a vím, kde je. Byl stejný jako u Berty, se dvěma zkříženými palcáty.“

Doktor Albán Lucíu zavede do laboratoře. Je to jedno z mála míst ve špitálu, kde je klid, a připomíná zadní místnost lékárny, všude jsou baňky, trubičky, hořáky...

„Je tu spousta práce, ještě jsem neměl čas vzorky zanalyzovat. Diego mi je dal to odpoledne, kdy lidé zaútočili na mnichy. Jako bychom s cholerou neměli smrti ažaž. Donesl mi dvě lahvičky, jednu prý našel v domě jednoho teologa, nějakého Ignacia Garcíi, druhou v kapse Marciala Garriguese. Chtěl vědět, jestli je krev v nich lidská.“

„Dá se to zjistit?“

„S jistotou ne, jako důkaz by to žádný soudce nepřipustil. Ale existuje jeden způsob založený na čichu. Studoval jsem v Paříži a učil jsem se metodám doktora Barruela. Hned ti je vysvětlím, ale důvěřuju jim jen do určité míry.“

Doktor Albán otevře skříňku a přejede prstem po etiketách několika lahviček, až nakonec najde ty správné.

„Tady jsou. Mrzí mě, že tu Diego není, aby... Nu, doba je zlá. Tak do díla,“ prohodí, aby sám sebe povzbudil.

Odebere z každé lahvičky vzorek sražené krve, nanese je na destičku, potom mezi stovkami lahviček vybere další a odměří z ní kapku na každý ze vzorků.

„Tohle je kyselina sírová. Víš, co to je?“

„Ne.“

„No, to nevádí. Je to činidlo. Podle doktora Barruela vznikne přidáním kyseliny sírové ke krvi pach, podle něž lze poznat, zda je lidská. Co cítíš?“

Lucía přičichne k destičce a znechuceně nakrčí nos.

„Nevím, smrdí to.“

„Mně to taky smrdí, ale nepoznám, jestli je ta krev lidská, nebo kravská. Myslel jsem si, že to tentokrát uhádnou, že mě Bůh osvítlí, ale nevím. Barruel tvrdil, že dokáže podle pachu poznat i to, zda se jedná o krev ženy, nebo muže.“

„Takže to nezjistíme?“

„Obávám se že ne.“

Doktor se zamyslí. „Pokud tedy nevyzkoušíme ještě jinou metodu. Viděl jsem pokusy jednoho italského lékaře, doktora Cassantiho.“

Albán Lucie vysvětluje, co dělá. Působí dojmem výřečného muže zamilovaného do své práce, který je vděčný za to, že našel posluchačku, třebaže ta nerozumí skoro ani slovo z toho, co jí povídá.

„Musíme vzorek sražené krve rozmělnit na velmi jemný prášek.“

Zatímco mluví, odebere z lahvičky trochu krve na další destičku a rozdrtí ji na prášek. Potom prohledá police a najde baňatou lahev.

„Teď ho smícháme s trochou kyseliny fosforečné.“

Přidá k hromádce červeného prášku pár kapek tekutiny.

„To stačí,“ zhodnotí spokojeně. „Teď musíme počkat a pozorovat reakci.“

Lucia si zvědavě prohlíží kašovitou hmotu, ale nic zajímavého nevidí. Doktora nicméně přece jen něco upoutá. Namočí do lepkavé směsi špičku prstu.

„Podívej, vytvořila se nám homogenní hmota, ale když ji zmáčknete, zase se promění v suché částičky, které se už v jednoduše útvar znovu nespojí.“

A skutečně, když přitiskne k bříšku namočeného ukazováčku palec, kaše se rozpadne na malé červené hrudky.

„Co to znamená?“

„Podle doktora Cassantiho k podobnému jevu dochází, když se jedná o menstruační krev. Víš, co to je?“

Lucia neodpoví, bloumá pohledem po policích plných skleněných nádob, lahviček s mašťmi, demižony s podivnými utrejkami, a snaží se novou informací zasadit do změní myšlenek na sestřino zmizení, karbonáři, oběti Bestie.

„Menstruační krev vychází ženám z těla při periodě,“ poučí ji doktor. „Takže v tomto případě se zcela zjevně jedná o ženskou krev.“

Tohle vysvětlení Lucia nepotřebuje. Moc dobře ví, co je menstruační krev, ale doktora už neposlouchá, protože jí rázem dojde, proč Bestie některé dívky zabila dřív a jiné pozdě-

ji, což se Diegovi zjistit nepodařilo. Položí Albánovi otázku, ačkoli hluboko uvnitř už odpověď zná a dál si v hlavě skládá kousky hádanky.

„Proč by si někdo schraňoval menstruační krev?“

„Dřív lidé věřili, že krev zdravých jedinců by mohla léčit nemocné. Když v roce 1492 umíral papež Inocenc VIII., jeho lékař se ho pokusil zachránit tím, že mu dal pít krev tří desetiletých dětí.“

„A povedlo se mu to?“

„Ne, umřel jak papež, tak ty děti. Byly to jen středověké pověry, lidé tehdy věřili všemu možnému.“

„Pověry nikdy z módy nevyjdou, doktore. Lidi je potřebují.“

„V tom se nemýlíš. Pamatuju si, že jsem po nástupu na studia četl dílo doktora Baltasara de Viguery. Sepsal v něm různé způsoby využití menstruační krve v průběhu věků. Léčitelé z ní vyráběli masti, které se používaly jako lék na tolik neduhů, že to spíš vypadalo jako dílo samotné Panny Marie: když ses tou krví potřela, zmizely bradavice, léčila dnu, a dokonce epilepsii. Nevědomost a pověry, nejhorší možné spojení. Možná je to k neuvěření, ale říkalo se, že pokud menstrující žena vyjde nahá pod širé nebe, dokáže ovládat počasí: žádné bouře ani vichřice, jen blankytně modrá obloha, zpívající ptáci a vánek nesoucí vůni vlčího máku. Bohužel, jakkoli daleko věda pokročí, stejně se najdou lidé s dutou hlavou, kteří věří, že Země je placatá a menstruační krev uleví při horečce.“

Lucía si sedla na zem, pod polici s laboratorním vybavením. Myslí na to, jak se jí Clara zvědavě vyptávala, jestli to moc bolelo, když dostala první měsíčky. „Trošku, ale ty je dostaneš až za hodně roků.“ Claře tehdy bylo pouhých sedm let. Teď je jí jedenáct, ale dosud nekrvácí, tím si je Lucía jistá. Tak na tohle čekají? Proto se doba, která uplyne mezi únosem a nalezením těla, dívku od dívky mění?

„První krev,“ vydechne. „Zabíjejí je, když dostanou první měsíčky. Na to čekají, proto jsou všechny unesené dívky skoro stejně staré...“

Doktor se na ni překvapeně zadívá, v očích mu jiskří stejně, jako když na vzorek kapal činidlo. Je jasné, že má taky rád hádanky, a domněnka, kterou Lucía vyslovila, zapadá do záhady, kterou mu před časem předeštl Diego Ruiz.

„Je to možné. Existují způsoby, stejně absurdní jako pověry, o kterých jsem ti vyprávěl, které mají přivolat menarche, onu první krev, o které mluvíš. Zmiňuje se vliv měsíčního cyklu, ale nakonec je to vždy rozhodnutí ženského těla a nikdo nemůže udělat nic, co by menstruaci uspíšilo nebo zdrželo.“

Lucía se poprvé po hodně dlouhé době usměje. Naděje, že najde Claru živou, je teď nejsilnější od chvíle, kdy zmizela. Jestli dosud nekrvácela, udržují ji naživu. Lucía ji může najít, než bude pozdě.

Donoso vyjde z pekárny v ulici del Pozo a pirožky, které si nese, jsou tak horké, že ho skrz hrubý papír, do něž jsou obalené, pálí do prstů. Ví, že až dorazí domů, budou tak akorát. Grisi zůstala v posteli a nechala si otevřená okna, aby se do bytu dostal aspoň závan čerstvého vzduchu; město dusí červencová malátnost a kolemjdoucí ztěžka vlečou nohy. Donoso se nicméně skoro vznáší, jako by se zbavil tíhy, která ho předtím táhla ke dnu. Tíhy pocitu zbytečnosti, tíhy otupělosti dní bez plánů a snů. Osud mu do života přivedl anděla, anděla se zlámanými křídly, která potřebují opravit. A je si jistý, že ze všech mužů na zemi to dokáže jedině on. Grisi je neklidná, vrtkává žena, závislá na opiu, umírá strachem a bolestí. Ale v popelu přece září žhavé uhlíky. Donoso vidí její vnitřní sílu, krásu odolávající neštěstí. Život se s ní nemazlil, a přesto má pořád chuť ho žít, bojovat o své postavení na divadelní scéně, využít všech příležitostí, které jí osud přinese.

Kráčí lehce, každou chvíli si přehodí balíček z jedné ruky do druhé, aby se nepopálil, a když prochází kolem některé z hospod, nemusí ani zahánět pokušení hodit do sebe sklenku pálenky. Chce jen opět cítit blízkost Grisi. Starat se o ni. Starat se o tuhle bezmocnou ženu, která potřebuje jeho pomoc. Jak je možné, že hořkost, která v něm tak dlouho bobtnala, zničehonic zmizela jako pára nad hrncem?

Skoro se to zdráhá chápat. Zvláštní proměnu jednookého policisty zapříčinila Grisi, a to v řádu několika málo dní. Jako by se napil živé vody, o níž se říká, že vyvěrala ze studny v ulici, kterou právě kráčí. Studny, jejíž vodu prý posvětily relikvie, ostny z trnové koruny Krista. Pro Donosa je touto živou vodou Grisi. Její rty, její oči, které toho viděly víc, než unesou, její sametově hebká, běloskvoucí pleť, jsou jako elixír,

který ho přiměl zapomenout na alkohol, na milostné zklamání, které zažil se svou manželkou, a především mu umožnil přestat se dívat do minulosti a postavit se čelem tomu, co přijde. Protože navzdory vši bolesti a smrti, které ho v posledních týdnech obklopovaly, poprvé pevně věří, že se jednoho rána přece jen probudí doopravdy šťastný. Proto musí zaplašit myšlenky na Lucíu a hledání její sestry zahnat jako obtížný hmyz. Ta holka patří jako spousta dalších věcí do dob minulých, do nichž se již nechce vracet.

V obyčejném životě se většina velkých událostí děje náhodou, ale tohle spustil Diego, když ho nasměroval ke Grisi. Donosa překvapí, že vůči němu cítí vděk, a přitom si jasně uvědomí, že bolest nad jeho ztrátou není ochromující, je to spíš hořkosladký stesk plný vzpomínek na jejich hovory, proflámané noci, dýchánky a nevěstince, v nichž si Diego nikdy nechtěl vzít nějakou děvku na pokoj. Novinářův nakažlivý smích a policistova ustavičná mrzutost. „Je mi to moc líto,“ zamumlá Donoso, mrzí ho, že nebyl lepším kamarádem, že se nepokusil vnášet do Diegových dnů aspoň nějakou radost, že ho nepřesvědčil, ať se nepouští do nebezpečí. Býval by rád už tehdy byl mužem, jímž je teď.

Zahloubaný do úvah nechá nohy, aby ho nesly do ulice Atocha, ale na rohu náměstí de la Leña ho čísi ruce popadnou za paži a prudce ho zatáhnou do kouta, kam zraky kolemjdoucích nedohlédnou. Donoso klopýtá jako spáček vzbuzený ze sna, není si jistý, jestli je to ještě skutečnost, nebo se ocitl ve světě přízraků, snaží se poznat mnicha, který ho na tohle opuštěné místo zavlekl. Drží balíček s pirožky, aby mu nespadl, a oboří se na útočníka: copak neví, že je Donoso strážník?

„Tvoje výločky mě nezajímají, a myslím, že jim velkou hodnotu nepřikládáš ani ty, Donoso.“

„Odkud víš, jak se jmenuju?“

„Vím to stejně jako to, že jsi zbabělý opilec. Stačí se na tebe podívat.“

Policista se rozhlédne a zvažuje své možnosti. Nemá v úmyslu na urážky toho podivného mnicha reagovat, chce hlavně vymyslet, jak uniknout z jeho spárů. Odpoví, jen aby získal čas.

„Co chceš? Jestli peníze, tak sis měl vybrat někoho jiného.“

„Diego Ruiz. Byl to tvůj kamarád, i když mám dojem, že ti smutek z jeho smrti nevydržel moc dlouho. Určitě ti o karbonářích řekl víc, než co napsal do svého článku.“

„O karbonářích Diego žádný článek publikovat nestihl.“

„Začal ho psát, byl jsem u něj doma a přečetl jsem si ho. Stejně tak jsem mluvil s Luciou, tou zrzavou holkou. Takže co Diego o karbonářích zjistil?“

Nějaká žena na balkoně nad nimi zalévá muškáty. Na opačné straně náměstí de la Leña se dva zlodějíčci se smíchem pošťuchují, jako by cholera neexistovala. Kdyby se Donoso rozběhl dost rychle, stačí pár kroků a bude zpátky v ulici Atocha, a možná se mu povede přivolat jiného strážníka. Jenže útěk ulicemi mu nepřipadá jako nejlepší nápad.

„V Mesón de Paredes je krčma. Můžeme si tam v klidu promluvit, tyhle věci se nehodí probírat na veřejnosti.“

Bratr Braulio, jak se mnich Donosovi představí, ho doprovází jako kněz, který vede vězně na šibenici. Kroky obou mužů odměřují ticho, několik otázek, které mnich strážníkovi položí, nepadne na úrodnou půdu. Jak se Diego dozvěděl o existenci karbonářů? Jak měl v úmyslu do tajného spolku proniknout? Donoso ho žádá o trpělivost, však mu brzy odpoví. Srdce mu buší strachy. Lituje, že nemá zbraně, které by mu jako policistovi příslušely. Ví, že je v nevýhodě: mohutný mnich by mu několika ranami zpřelámal kosti. Donoso se za svůj život naučil poznat, kdy ho čeká nevyhnutelná porážka. Nehodlá však svému protivníkovi dopřát to, co hledá, neřekne mu, že Diega k tajné společnosti navedla Grisi, první, kdo jim dal konkrétní jméno.

Podlaha hospody je posetá pilinami. Bratr Braulio Donosa nepustí ze sevření a dovede ho ke vzdálenějšímu stolu.

Poprosí Pancracia o lahev vína a mnich začne ve zšeřelé krčmě opakovat svoje otázky.

„Dochází mi trpělivost, Donoso.“

Policista ví, že to není planá výhrůžka. Než jim donesou víno, vykotá ze sebe nesouvislou historku: Diego měl živou představivost, a když viděl symbol na odznaku, který našli v ústech Berty, vzal si do hlavy, že za vším je nějaká tajná společnost. Možná mu ty dva zkrížené palcáty přivedly na mysl důlní nářadí a horníky rubající uhlí, a někdo mu musel nakukat, že existuje tajný spolek, který od nich odvozuje svůj název, karbonáři. Donoso snová další a další lži a nejspíše nalije víno do dvou sklenic. Od jednoho z vedlejších stolů se line agresivní smích několika mužů, kteří už vypili víc kořalky, než by se slušelo, nejspíš se co nevidět začnou navzájem urážet. Další zase u Pancracia žebrají, aby jim na dluh nalil ještě jednu rundu, a hospodský je s křikem začne vyhánět. Brzy dozajista dojde na pěsti. Přesně takové prostředí Donoso v důvěrně známém podniku čekal.

„Přestaň blábolit, Donoso. Diego byl možná jen prachobyčejný pisálek, ale tohle si nevymyslel. Nechci po tobě, aby ses do toho sám namáčel, naopak, doufám, že až vyjdu z téhle hospody, už tu tvoji pásku přes oko nikdy v životě neuvidím, ale nezavážíš se mě, dokud nevyklopíš pravdu. Diego musel najít někoho, kdo k té společnosti patřil. V neděli večer si od té holky vzal prsten a někam se vydal, na nějaké konkrétní místo. Kam?“

„Proč vůbec řeholníka zajímá něco takového?“

Bratr Braulio neodpoví, a Donoso z jeho pousmání pochopí, že z mnicha má tenhle chlap jenom hábit. Možná je to karlista, prosílá se, že v Madridu je jich stejně jako chudých. Snaží se vyjednávat:

„Pokud ti poskytnu informace, bylo by spravedlivé, abys mi to oplatil.“

„Kam šel Diego tu poslední noc?“

Donoso se na židli zavrtí, jako by se snažil v sobě uvolnit slova, která se chystá vyřknout. Podívá se na mnicha. Hluk štamgastů se stupňuje. Teď, nebo nikdy. Popadne sklenici vína a rychlým pohybem jí bratra Braulia udeří do čela. Sklo se roztříští a víno se mísí s krví vyvěrající z rány, kterou tím Brauliovi způsobil. Donoso hodí židli a co nejrychleji z hospody vyběhne. Těch pár vteřin, než se mnich vzdá na reakci, stačí na to, aby se opilci připojili k šarvátce, která jim okořeně den: právě po tomhle ve skutečnosti prahli.

Běží po ulici a ani se neohlíží. Vpadne do ulice Dos Hermanas, sotva popadá dech, a vtom mu dojde, že v krčmě na stole nechal pirožky. Na okamžik se zastaví ve vchodu jedné budovy a usměje se tomu, že si vzpomněl zrovna na takovou malichernost. Teď jsou důležitější jiné věci: jestli ho ten mnich našel, jestli ho sledoval a ví o jeho životě tolik, možná ví i to, kde bydlí. Měl by jít varovat Grisi, najít si bezpečnější úkryt, aspoň na nějakou dobu. Když se znovu vydá na cestu a chce zahrnout do ulice Embajadores, kdosi ho srazí na zem, otočí ho a obkročmo se na něj posadí. Do zdravého oka mu kape víno a krev. Tentokrát už se mnich na nic neptá.

Praští ho pěstí do obličeje. Donoso nad sebou rozmazaně vidí bratra Braulia, jak opět svírá ruku v pěst a napřahuje se. „Asencio de las Heras!“

Věří, že jeho výkřik mnicha zadrží. Plete se. Bratr Braulio mu uštedří další ránu do čelisti, jednooký policista má pocit, jako by mu ji vykloubil. Slyší, jak nějaké ženy volají strážníky, jak se děti smějí.

„Kdo je Asencio de las Heras?“

„Diplomat. Já si tím jistý nejsem, ale Diego věřil, že je členem karbonářů. Jestli tu noc, co umřel, někam šel, tak možná za ním... Byl to paličák, jakmile si vzal něco do hlavy, nepřestal, dokud tomu nepřišel na kloub.“

„Ze všeho, co se ke mně o Diegovi doneslo, na mě působí jako dobrý chlap. Nechápu, jak se mohl spřátelit s takovým

zoufalcem.“ Bratr Braulio vytáhne z hábitu nůž a přitiskne jeho špičku Donosovi ke krku. „Cos mi ještě neřekl? Vím, že Bůh mi bude vděčný, když takovou ovečku, jako jsi ty, od stáda oddělím.“

„Přisahám, že nic víc nevím!“

Na rohu ulice se objeví vojáci. Spěchají k potyčce v hospodě, kde za sebou bratr Braulio musel nechat dva opilce v bezvědomí, aby mohl pronásledovat Donosu. Mnich se znovu podívá na svého zajatce: mohl by mu na rozloučenou podříznout hrdlo, ale dostal z něj informaci, kterou potřeboval, a ví, že by nebylo chytré muset teď odpovídat na dotazy vojáků, kteří by věřili spíš Donosovi, který je přece jen strážník, než slovu mnicha. Zvedne se a během pár vteřin vběhne do ulice Embajadores. Ještě slyší, jak Donoso na vojáky naléhá, aby ho zadrželi, že je to karlistický vrah. Plácl to čistě náhodou, nebo protože vojáky nic nenadchne tak jako možnost nahánět karlistu, vůbec netuší, že se trefil do černého.

Bratr Braulio najde otevřené dveře a vběhne do nich. Stoupá po dřevěných schodech až na střechu, odkud může přeskočit na vedlejší budovu, domy od sebe dělí jen malá meze-
ra. Při dopadu na plochou střechu si vyvrtne kotník a potlačí bolestný výkřik. Noha ho bolí, ale povede se mu potichu vklouznout pod chlopeň střešní krytiny. O chvíli později dorazí na střechu první budovy vojáci, rozhlíží se, ale po mnichovi není ani stopy, a tak odejdou v domnění, že se zmýlili. Falešný řeholník si konečně může zkontrolovat zraněný vaz. Postaví se. Půjde to.

Ví, kam se teď musí vydat: do domu Asencia de las Heras.

Josefa má strach. Celé ráno ji sužuje nevolnost a zvracení. A co hůř, neustále musí běhat na klozet. Nechce s nikým mluvit, rozkázala, ať jí snídani donesou do ložnice a ne do zeleného salonu jako obvykle. Když služka vešla, tvářila se, že jí nic není, aby si ničeho nevšimla. Pije vodu, hodně vody, protože právě tu během neustálých návštěv toalety ztrácí. Nejspíš je to zbytečné, protože ví, co jí je, přečetla si, co způsobuje tyto příznaky, v celém městě se nemluví o ničem jiném. Nakazila se cholerou, a když bude mít velké štěstí, do dvou týdnů se uzdraví; pokud při ní však štěstěna stát nebude, čeká ji brzká smrt, do pěti nebo šesti dní. Bylinky jsou k ničemu, dokonce i onen slavný protijed, nepomůže ani pouštění žilou, které beztak podstoupit netouží. Nastala-li její hodina, nebude se bránit a na dostaveníčko se smrtí odejde klidná. Bude se chovat důstojně a statečně, jako vždycky.

Přemýšlí o svém životě. Myslela si, že má ještě spoustu let na to, aby dala všechno do pořádku, jenže konec přišel dřív, než čekala. Co bude s jejím domem, se ženami, které tu pracují? Dokud tu měla Lucíu, hrála ji naděje, že tahle zrzka v sobě má dost síly na to, aby mohla zdědit podnik na ulici Clavel. Už však nedostane příležitost, ani tahle chudák holka není paní svého osudu. Policie ji nakonec chytí, zločiny týkající se vlivných mužů se obvykle vyřeší, poprava ji nemine. Delfina momentálně taky není vhodnou nástupnicí: bolest z dceřiny smrti ji zlomila, Josefa neví, jaká žena z ní bude, až se rány zahojí, jestli k tomu vůbec někdy dojde. Svěřit jí vedení nevěstince by bylo jako vyhodit ho do smetí. Možná by podnik mohl řídit její milenec, jenže Julio Gamoneda je ctihodný soudce, navíc ženatý, ten by bordel vést nechtěl, i když je to nejlepší bordel ve městě. Navzdory tomu všemu Josefa

nechce, aby zmizel, aby se po její smrti zavřel, aby se vypařilo všechno, čeho dosáhla ona a její předchůdkyně Sabrina, dvě Lvice. Probírá v duchu všechny ženy, které pro ni kdy pracovaly, ale žádná ji nepřesvědčí.

Když jí oznámí, že přišla Lucía, smutně se usměje. Jejich budoucnost mohla být úplně jiná, ovšem s kartami, které jim osud rozdal, se nedá vyhrát. Požádá, aby dívku zavedli k ní, a když ji spatří, její výraz ji překvapí. V pohledu se jí zračí odhodlání, jež v něm dříve neviděla, vyzařuje auru ženy, která už dětství nechala daleko za sebou.

„Myslela jsem si, že už se nevrátíš. Šla jsi do domu Any Castelar?“

„Ještě ne, ale půjdu tam. Lvice, nevypadáte dobře.“

„Nic mi není, nedělej si o mě starosti.“

„Potřebuju se vás zeptat na něco důležitého. Víte, jestli už Juana měla první menstruaci?“

„Myslím, že ne, ale jistá si nejsem. Obávám se, že kdyby ji už měla, její matka by naléhala, ať ji nechám pracovat. Ta holka to měla do osudu vepsané ještě dřív, než se Delfina spustila s chlapem, který jí to děcko udělal. Proč to chceš vědět?“

„Mluvila jsem s jedním doktorem ze všeobecné nemocnice. Diego v kapse Bestie našel lahvičku s krví, možná s krví nějaké z těch zavražděných dívek. Tvrdil, že je to menstruační krev.“

„Proč by si někdo schovával lahvičky s krví? A ještě takovou. Už jsem za život viděla hodně divných věcí, ale tahle je nejdivnější, to ti povídám.“

„Bestie unáší dívky, kterým je jedenáct nebo dvanáct let.“

„Už ne. Dovol, abych ti připomněla, žes ji zapíchla v jednom z mých pokojů.“ Ta zvěst se po Madridu rozšířila rychleji než blechy mezi psy v Peñuelas, a navzdory obraně listu *El Observador* už nikdo nepochyboval, že Bestie byl Marcial Garrigues.

„Bestií je víc, Lvice. A já už asi vím, proč si vybírá holky v tomhle věku. Chce takové, co jsou na prahu dospívání. A když začnou krvácet, zabijí je a jejich krev k něčemu využívají... Jen nevím k čemu. Třeba si ji uchovávají jako kostely relikvie svatých.“

„To je hloupost, Lucío.“

„Já vím, že to tak je,“ trvá na svém děvče. „Ještě nechápu úplně všechno, třeba proč jim do pusy dávají odznak se dvěma zkříženými palcáty.“

„Jaký odznak? O čem to mluvíš?“

Josefa má horečku a je unavená, nezvládá sledovat dívčiny úvahy. Lucía je jako vír, vyrazí k ní spíše přískoky než chůzí. Když se Lvici povede ji uklidnit, požádá ji, aby jí vysvětlila všechno od začátku. Lucíu už to začíná unavovat, ale stručně jí popíše všechno od krádeže prstenu se stejným symbolem jako na odznacích, až po svůj poslední objev: že Bestie je ve skutečnosti hydra, nestvůra s mnoha hlavami, tajná společnost známá pod názvem „karbonáři“. A svoji teorii, že Clara zůstane naživu, dokud nedostane měsíčky.

„Zeptej se Delfiny. Pová ti, jestli už Juana menstruovala, nebo ne,“ vzdychne Josefa a ze všech sil se snaží zamaskovat únavu.

„Bojím se za ní jít. Myslí si, že jsem Bestii do tohoto domu přivedla já. To kvůli mně si prý odvedla Juanu a...“ Zničehonic se odmlčí a slova zůstanou viset ve vzduchu. Uvědomí si drobnost, která jí dosud unikla. „Když mě ten chlap v pokoji napadl, tvrdil, že to moje sestra mu řekla, kde pracuju. Chápete to? Juana zmizela ještě předtím. Pokud Bestie kroužila kolem a měla spadeno na Juanu, nebylo to kvůli mně.“

„A proč by kroužila zrovna kolem bordelu?“

„Hledají dívky, které ještě nekrvácely. Dívky, které se pohybují po městě samy... a jestli věděli, že tomu Juana odpovídá, musel jim o ní říct někdo, kdo ji dobře znal. Kdyby ne, šla by Bestie lovit na druhou stranu hradeb, jako vždycky.“

„Chceš snad obvinít některého z mých zákazníků? Sem chodí jen slušní muži,“ brání se Josefa, která si na pověsti svého podniku odjakživa zakládala, ačkoli nemůže popřít, že pod svou střechou občas hostí i žebráky. „Že by Mauricio?“

„Ne, ten mrzák ne. V té společnosti jsou všichni na úrovni, ctihodní a vlivní, mezi karbonáře by nevzali nějakého vetešníka nebo nosiče vody... Kdo by to mohl být, Lvice? Kdo? Neříká vám něco jméno Anapausis? Věčný Orient?“

„Co to je za jména?“

Do dveří strčí hlavu jedna z místních prostitutek a vyruší je.

„Josefo, je tu pan Julio Gamoneda. Mám ho uvést do zeleného salonu?“

„Ne, přijmu ho tady.“

Lucía pochopí, že Josefa jejich rozhovor považuje za ukončený, a na odchodu doufá, že Lvici svými domněnkami neurazila.

Josefa Lucie neřekla, co se děje, ale před Juliem Gamonedou nic skrývat nehodlá. Kdyby se její život ubíral jiným směrem, kdyby se nestala prostitutkou – třebaže jednou z nejúspěšnějších –, bývala by se za něj ráda provdala a povila mu děti. Jistě, kdyby se nestala děvkou, žila by v Córdobě a nikdy by ho nepoznala. V životě se všechno odehrává tak náhodně, že nemá cenu spřádat plány nebo přemýšlet o tom, co by kdyby. Ano, jemu to poví, přizná mu, že umírá.

Julio Gamoneda se k ní láskyplně skloní a chce ji políbit na krk, ale Josefa se odtáhne. Než stihne soudce vyjádřit svůj údiv nad odmítnutím, Lvice ho poprosí, aby ji chvilku poslouchal. Vysvětlí mu, jaká bolest ji zevnitř spaluje.

„Cholera? Jsi si jistá?“

„Jsem, ale nechci do žádného špitálu, nechci, aby mě poslali do lazaretu nebo mi přikládali pijavice. Jestli umřu, tak chci umřít tady, obklopená svými věcmi a svými lidmi.“

Julio jí položí ruku na čelo a zkouší, jakou má teplotu.
„Neměl bys tu se mnou zůstat, nebo se taky nakazíš.“
„Ty nemůžeš zemřít, láska moje.“
Josefa se na něj sladce usměje.
„Máme přece plány, pamatuješ?“ pokračuje on.
„Byly to vzdušné zámky, nikdy jsem nevěřila, že všechno opustíš jen kvůli mně.“
„Protože nemáš dostatečnou víru. Pro tebe udělám cokoliv. Vzdám se místa u soudu, odejdu od manželky, přestěhuju se do jiného města, abych unikl skandálu...“
„Skandálu?“
„Ano, skandálu. Společnost by lásku soudce a prostitutky nepřijala. Ani si nedokáže představit, že by kdy mohla vzniknout. Ale stalo se, a já nejsem tak hloupý, abych si ji nechal utéct mezi prsty.“
„Můj rozsudek už je podepsaný, miláčku. Ponech si naše vzpomínky a zapomeň na podobné fantazie.“
Gamonedá neklidně rázuje po pokoji. Rozhrne záclony a vyhlédne ven z okna. Dovnitř proniknou paprsky horoucího slunce, které už před hodinami rozehnalo první mraky.
„Nechoď k tomu oknu, chceš snad, aby tě tu někdo viděl?“
Soudce jí věnuje vážný pohled. Poprvé jí dokáže, že ji skutečně miluje, i když neopustil svoji ženu a nikdy se s ní nenechal vidět na veřejnosti.
„Nezemřeš,“ pronese s jistotou oddaného věřícího.

Tomás Aguirre – na bratra Braulia, jehož jméno používal od chvíle, kdy dorazil do Madridu, už může zapomenout – trpí nesnesitelnou bolestí kotníku, ale zatím na něj může při chůzi došlápnout, což znamená, že nemá nohu zlomenou. Prošel si seznam jmen, který vytáhl z podšívky kabátu otce Ignacia, jestli nebudou iniciály u některého z nich odpovídat jménu, které mu sdělil Donoso, a ano, zdá se, že se trefil. Vedle přezdívký Anapausis stojí AH, neboli Asencio de las Heras.

Posadí se na schody na náměstí Alamillo, aby si trochu odpočinul. Šrám v obličeji si omyl v kašně, není to nic vážného, ale kotník má oteklý, neví, jestli bude moct jít dál. Potřebuje si ho stáhnout a zabránit šíření zánětu. Po ruce má jen cingulum, a tohle bude poslední služba, kterou pro něj mnišský opasek vykoná. Zatne zuby a pevně ob vaz utáhne. Tělem mu projede vlna bolesti, ale to mu nevadí, není to poprvé, kdy musí při plnění úkolu trpět. Když ho minulý týden bodli do břicha, bolelo to víc.

Tomás Aguirre taky býval řeholník, stejně jako muž, jehož identitu si přivlastnil, bratr Braulio – mnich, který měl vstoupit do kláštera San Francisco el Grande a příhodně ještě předtím zemřel na zápal plic. Tomás se narodil v Astigarraze v baskické provincii Guipúzcoa a proslavil se svou tvrdostí a podporou karlistů. Se svými padesáti muži se na začátku války připojil k jednotkám generála Zumalacárreguiho a od útoku na konvoj na cestě mezi městy Logroño a Cenicero, díky němuž získali pro karlistické vojsko zbraně, se považuje za jeho zástupce. Byl to jeho nejzářnější okamžik. Tehdy nepochyboval, teď však zažívá chvíle, kdy neví, za co vlastně bojuje. Občas jako by se na skutečnost díval z výšky, z odstupu, a uvědomí si, že ideje, které brání – odmítnutí parlamenta-

rismu, podřízení inkvizici a salickému právu, které zapovídá ženám nástupnictví, a tudíž považuje za právoplatného dědice trůnu Karla Mariu Isidora Bourbonského – nemusí být nutně ty správné. Stýská se mu po slepém lpění na zásadách, které mu vštípili rodiče, po příkázáních a tradicích, které se nezpochybňují, jako se nezpochybňuje svatá trojice. Nyní se v něm i víra v základní dogmata chvěje jako plamínek svíčky plápolající ve větru. Kde byl Bůh, když byli minulý čtvrtek masakrováni mniši? Jak může dopustit takový nápor neštěstí na bitevních polích i ve městech pustošených chudobou a cholerou? Tomás touží po slepé víře prvních křesťanů, schopných jít mučednické smrti vstříc se zavřenýma očima, jenže pochybnosti se mu zaryly pod kůži, šíří se v něm jako požár a spalují pilíře jeho přesvědčení: víru v Boha, v karlistickou věc, v nutnost války. Tohle všechno dávalo jeho životu smysl. Teď ovšem není čas na úvahy. Zdá se, že světem otřásá překotná změna. Tomás má pocit, že je to zemětřesení, které předznamenává konec civilizace. Klidné hovory a uctivé debaty jsou pryč: všechno je vzrušení a řev.

Mnozí ho viní z popravy členů álavské domobrany v březnu tohoto roku. Myslí si, že nebýt jeho rad, generál Zumalacárregui by příkaz k zastřelení sto osmnácti mužů nedal. Jen on sám ví, že se naopak do poslední minuty snažil příkaz k popravě zvrátit. Svobodný sbor strážců Álavy vznikl, aby provincii bránil před nájezdy karlistů. Za úsvitu dne 16. března poslal Zumalacárregui jeden jezdecký oddíl a dva pěchotní do Gamarry, kde měli strážci kasárna. Krvavý střet si vyžádal řadu obětí na obou stranách, a domobranci se nakonec vzdali, s příslibem, že budou jejich životy ušetřeny. Jenže karlistický generál přesto rozhodl, že budou následujícího dne v Heredii popraveni. Tomás Aguirre se ho snažil přesvědčit, že tak krutý čin by měl velmi závažné a smutné následky, ale generál chtěl všem, kdo by se stavěli proti postupu jeho vojsk, ušetřit lekci. V občanské válce – soudil Zumalacárregui – je

nutné v řadách protivníka rozsévat hrůzu. Aguirre ve snaze zabránit krveprolití naléhal tak usilovně, že se svědkům musel jevit jako jeho podněcovatel. Mohl přiznat pravdu o tom, co bylo předmětem jeho častých hovorů s generálem, ale loajalita mu byla nade vše. Nehodlal Zumalacárreguiho obvinít, že spáchal něco tak ohavného.

Od té chvíle se vztah obou mužů začal bortit, a možná proto ho generál poslal z fronty do Madridu. Aguirre sice upadl v nemilost, ale stále je mužem svého slova a chce svou práci splnit co nejlépe. Sympatizanti karlismu už nějakou dobu působí v madridské vládě a snaží se ji oslabit zevnitř. Smrt jednoho z nich, teologa Ignacia Garcíi, probudila podezření: šlo o úmrtí z přirozených příčin, nebo se ho někdo zbavil, protože v něm odhalil karlistu?

Podezření jejich zpravodajců se potvrdila: za smrtí otce Ignacia Garcíi mohl stát královnin zpovědník, převor Bernardo. Proto na sebe Tomás Aguirre vzal identitu bratra Braulia, aby se k převorovi kláštera San Francisco el Grande dostal co nejbližší, mohl ho sledovat na každém kroku, prohledat mu všechny skříně a zásuvky. Složitost celé zápletky ale předčila všechna jeho očekávání. Převor zemřel během masakru mnichů, pak mu cestu zkrížila Lucía a Diego Ruiz, bestiální vraždy dospívajících děvčat, karbonáři... Zničehonic před sebou měl stvůru mnohem divočejší, než čekal.

Aguirre vstane a vydá se směrem ke čtvrti Trinitarias. Právě tam, na rohu ulic León a Cantarranas, jen pár metrů od ulice Huertas, žije Asencio de las Heras. Diplomát je veřejně známá osobnost a nezřídka se objevuje v novinách, proslýchá se, že poté, co sloužil jako konzul v Londýně a v Paříži, se má stát příštím velvyslancem Španělska v Berlíně...

Tomás Aguirre budovu zpovzdálí pozoruje. V mrňavém hodinářství vedle vchodu pracuje starý Dimas, známý po celé čtvrti, a opravuje kapesní hodinky. V jeho soustředění, v oblém tvaru stříbrného předmětu, jemuž se věnuje, je cosi

hypnotického. Nic však není tak falešné, zbytečné a hloupé jako nošení hodinek, aspoň dle Tomášova názoru. On sám se řídí sluncem, pokud je venku, nebo modlitbami a odbíjením zvonů, pokud je pod střechou. Budova navzdory tomu, že v ní bydlí tak významný muž, není nijak zvlášť zabezpečena, u dveří stojí pouze jeden muž, spíš na ozdobu, než aby doopravdy hlídkoval. Pro mnicha není těžké obalamutit jakéhokoli strážného, a tak si Tomáš odváží z kotníku cingulum a znovu si ho omotá kolem pasu.

„Kam jdete, bratře?“

„Za panem Asenciem de las Heras. Vyrozuměl jsem, že bydlí v prvním patře.“

„Ano, ale nevím, jestli je právě doma.“

„Jistě, nečekal jsem, že mě přijme on osobně, postačí mi, když budu moci o příspěvek pro naši farnost požádat jeho paní.“

„Z jeho paní už asi nic nedostanete...“

„Nikdy nepochybuje o schopnostech mnicha vyprosit si peníze. Však víte, že se této činnosti věnujeme už celá stáletí... A ani o dobrotě srdce paní de las Heras.“

„O vás nepochybuji, ale o ní ano. Paní Elvira před rokem zemřela. Možná chcete mluvit spíš s paní Asunción, jeho hospodyní.“

„Tak tedy hospodyně? Myslel jsem, že je to jeho manželka. Pak tedy doufám, že bude paní Asunción štedrá.“

„Pokud vás nechám vejít a ona štedrá bude, rozdělíte se se mnou?“

Aguirre mu do dlaně vloží dva realy.

„Však víte, že nejdůležitější v životě je se podělit. Mohl bych vám citovat několik pasáží z Bible, kde se o tom mluví.“

Tomás Aguirre kulhá nahoru po schodech, bolest v kotníku se skoro nedá snést. Takže je tam hospodyně jménem Asunción, pomyslí si. Nejspíš tam bude i další služebnictvo,

služky nebo kuchařka, snad ne majordomus, zbavit se muže, aniž by mu bylo třeba ublížit, je vždycky těžší.

Žena, která mu otevře, je oblečená v černém a není jí více než třicet nebo pětatřicet let. Je velmi krásná, rozhodně nevypadá jako obyčejná hospodyně. Aguirremu okamžitě bleskne hlavou, že jestli je tohle Asunción, není jen diplomatovou zaměstnankyní, ale taky milenkou.

„Dobrý den, vy jste Asunción?“

„Ano.“

„Přicházím z baziliky San Francisco. Před několika dny jsem s panem Asenciem de las Heras mluvil, řekl vám o tom něco?“

„Ne, ne... Pan Asencio... je upoután na lůžko. Dnes mu není dobře.“

Tomás Aguirre využije toho, že si žena při setkání s mnichem nepočíná nijak opatrně a nechala ho vejít dál, vytáhne nůž a přitiskne jí ho na krk.

„Nechci vám ublížit. Nekřičte, o nic se nepokoušejte a nic vám nehrozí. Odveďte mě do pánovy pracovny.“

„Peníze tu nejsou.“

„O peníze mi nejde.“

Cestou na nikoho dalšího nenarazí. Tomás ženu spoutá a nasadí jí roubík, a pak se pustí do hledání. Překvapí ho, když na stole objeví knihy s výrazně karlistickými tématy. A následně i dokument podepsaný generálem Zumalacárreguim a jím samotným. A nejen to: v jedné zásuvce najde dopis od Jerónima Coba, slavného faráře Merina, dalšího karlistického kněze a krvelačného bojovníka, který se podobně jako Aguirre účastnil obléhání Morelly a Bilbao. Ten ve svém listu Asencia de las Heras prosí o sabotáž poštovního dostavníku převážejícího korespondenci z Madridu do Vitorie a Bayony. Přítomnost těchto listin se dá vysvětlit jediným způsobem: diplomat byl jedním z madridských karlistů. Pokud je to pravda, Tomáše o tomto detailu nikdo nezpravil.

„Kde je pan Asencio?“

Musí ženě vytáhnout roubík z úst, aby mu mohla odpovědět.

„Už jsem říkala, že je nemocný... Nevím, jestli je to cholera.“

„Je v domě ještě někdo další?“

„Jen my dva a pan de las Heras.“

Tomás hospodyni pod pohružkou nože přiměje, aby ho dovedla do ložnice pána domu.

Asencio de las Heras leží v posteli a podle všeho už se jeho život chýlí ke konci. Je bledý jako stěna, oči i ústa má pootevřené, nebytí znaveného chrčení, které z něj vychází s každým výdechem, skoro by to vypadalo, že se již odebral na onen svět. Aguirre s ním zkouší promluvit, ale marně, je jen svědkem jeho posledních chvil.

„Kdy onemocněl?“

„Včera se ještě probudil jako vždycky. On se té proklaté cholery nebál, tvrdil, že se nenakazí, a... Jak ho mohla skolit tak rychle?“

Slzy v očích domnělé hospodyně Tomásovi potvrdí, že její vztah s pánem domu nebyl jen zaměstnaneckého charakteru.

„Proč jste ho nenechala odvézt do nemocnice?“

„Tvrdil, že v nemocnici umřou všichni, že zná jiný způsob, jak se vyléčit. Nikdy mi nepověděl jaký, ale k čemu mu to bylo? Celý den nepustil z ruky tuhle lahvičku... Měla jsem být přísnější a neposlušat ho. Kdybych ho bývala donutila, aby zavolal lékaře...“

Tomás Aguirre už pouští její lamentování jedním uchem tam a druhým ven. Na komodě stojí lahvička s hutnou, hnědou tekutinou. Přičichne si k ní. Silný, zemitý zápach, pach bitevního pole posetého mrtvými těly. Pach krve. Schová lahvičku do kapsy.

„A tohle?“ Ukáže na dívčí šaty z hrubé látky, jsou špinavé a smrdí, jako by je někdo protáhl hnojištěm. „On má dcery?“

„Ne. Ovdověl, ještě než mu jeho žena stihla dát potomky. Tenhle hadr si přinesl včera... Nevím, kde ho sebral. Měla jsem v plánu ho vyhodit, než jste sem přišel vy.“

Vtom k nim dolehnou mužské hlasy, rázné kroky, kovové chrastění zbraní. Aguirre zpozorní. Máchne nožem a Asunción vytřeští oči, věří, že uhodila její poslední hodinka. Falešný mnich jí však jedním tahem přeřízne pouta.

„Vede odsud jiný východ?“

„Tudy.“

Asunción otevře dveře vedoucí do pracovny a potom další, za kterými je dlouhá chodba.

„Na jejím konci jsou schody na střechu.“

„Taky byste měla odejít. Obávám se, že v tomhle domě už nejste v bezpečí,“ poradí jí a vydá se hledat schodiště.

Hospodyně měla pravdu, během chvíle vystoupá na plochu střechu budovy. Sluneční paprsky se odrážejí od kovových komínů. Navzdory poraněnému kotníku si Aguirre zopakuje svůj útěk přes střechy, přeskakuje z jedné na druhou jako toulavá kočka. V jedné ruce svírá lahvičku s krví a v druhé šaty. Ví, že tu vojáci hledali jeho: co když jim Donoso řekl, že mu prozradil diplomatovo jméno?

O několik domů dál, když má pocit, že už mu nic nehrozí, se otočí směrem k domu Asencia de las Heras. Poslali na něj armádu, protože ho jednooký strážník označil za karlistu, ale je v sázce příliš na to, aby zničil všechny stopy v diplomatickém domě? Proti jaké společnosti to stojí? Doufá, že Asunción dovolili odejít. On by to udělal.

Lucía svírá látku šatů, jako by to byla římsa, které se musí držet, aby nespadla do hlubin. Zatíná zuby a hledá u Tomáse Aguirreho vysvětlení. Aguirre přestal předstírat, že je mnich, do bytu v ulici Fúcares doraul pozdě odpoledne, sundal hábit a převlékl se do oblečení Diega Ruize, všechno kromě jedné haleny je mu příliš malé.

Požádal Lucíu, aby ho už neoslovovala bratr Braulio, ačkoli jeho přiznání, že je karlista a že se za řeholníka jen vydával, s ní nijak nehnulo, soustředí se pouze na šaty, které přinesl.

„Kde jste je našel?“

„V domě jednoho diplomata, Asencia de las Heras. Patřily tvé sestře?“

Lucie bylo deset let, když jí Cándida dala tyhle šaty z hrubého modrého plátna. Koupila je u vetešníka a už tehdy byly obnošené, Lucía z nich nakonec vyrostla, a tak je zdědila Clara, i se zalátanou dírou v místě, kde je Lucía roztrhla, když lezla v Peñuelas s dětmi ze sousedství na strom. Jen Bůh ví, kolikrát je Cándida prala v řece, tolikrát, že se jejich modrá barva začala vytrácet a zůstal z ní jen nebeský nádech. Clara přesto šaty zbožňovala, protože je dřív vídala na své starší sestře, a kdykoli si je oblékla, říkala: „Teď jsem stejně silná jako ty.“

O svých vzpomínkách Lucía Tomáši Aguirremu nevypráví. Jen kývnutím potvrdí, že šaty skutečně patřily Claře. Ví, že oběti Bestie se objevují nahé, možná je jen otázkou hodin, než se objeví mrtvola její sestry. Mohla by se zhroutit, právě o to ji žádá její srdce, ale rozhodne se dál upínat na poslední zbytky zjevně již marné naděje.

„Kde jste vzal tohle?“

Lucía očima probodává lahvičku plnou čehosi, co připomíná sraženou krev. Aguirre ji položil na Diegův stůl předtím, než se sesunul do křesla, aby si prohlédl svůj zraněný kotník.

„Našel jsem ji v ložnici Asencia de las Heras. Jeho hospodyně tvrdila, že ji nedával z ruky. Nevím, co na ní měl, vypadá to, že je v ní krev.“

„Menstruační krev.“

Clarina? Tuhle otázku si Lucía nechá pro sebe. Bojí se, že kdyby ta slova vyřkla, proměnila by se ve skutečnost.

„Jak jsi na to přišla?“

Lucía neodpoví. Vymrští se, popadne lahvičku a vyběhne na ulici. Aguirre utíká soumrakem za ní a žádá vysvětlení, a Lucía mu cestou k všeobecné nemocnici krátce popíše svoji dopolední návštěvu u doktora Albána a jeho pokusy, a jak došla k závěru, že Bestie – nebo karbonáři, to je jedno – unáší dívky, které dosud nekrvácely. Drží je uvězněné, než dostanou první periodu.

„Asencio de las Heras z té lahvičky pil...“

Když dorazí k nemocnici, doktor Albán právě vychází ze dveří. Lucía mu spěšně představí Tomáse Aguirreho a poprosí ho, jestli by jim mohl potvrdit, že obsahem téhle lahvičky je krev, stejně jako v těch předchozích.

„Už dvacet čtyři hodin jsem nebyl doma a za tu dobu jsem viděl zemřít pětadvacet lidí. Chci odsud pryč. Nemůže to počkat do rána?“

„Ráno možná nebudete zkoumat krev, ale rozsápané tělo další holčičky. Chcete si to vzít na svědomí?“ zavřičí Aguirre.

„A vy chcete mít na svědomí, když zemřu vyčerpáním?“

„Člověk vydrží nespat tři celé dny, to vám říkám jako někdo, kdo to zažil na vlastní kůži.“

Aguirre věří, že lékařův odpor zlomil jeho chraplavý, pevný hlas. Netuší, že ho nic neláká víc než strkat nos do poli-

cejního vyšetřování. Albán přesto vzdychne, jako by to pro něj byla strašlivá oběť, a za potřásání hlavou je odvede do své laboratoře.

Tam zopakuje pokus, který provedl s krví z lahviček od Diega. Výsledek je stejný.

„Menstruační krev.“

„Dá se toho zjistit víc? Třeba jestli ta dívka...“

„Nepřipadá vám jako dostatečný zázrak, že dokážu určit, zda se jedná o menstruační krev? Studium tělních tekutin je v samých počátcích, medicína je dosud zatížena středověkými okovy. Tam venku lidi stále věří, že pijavice a pouštění žilou mohou někoho vyléčit, když přitom jen nemocného oslabují.“

„Je možné, že tuhle krev někteří lidé pijí. Může jim nějak ublížit?“

Doktor Albán nad Aguirreho otázkou chvíli dumá. Karlista začal úmrtí teologa Ignacia Garcíi dávat do souvislosti se skolem Asencia de las Heras, jehož byl před pouhými pár hodinami svědkem. Možná, že úkol, s nímž ho do Madridu vyslali – zjistit, zda byl Ignacio García zavražděn – bude brzy splněn.

„Zabít by je to v principu nemělo. V poslední době panuje domněnka, že některé choroby se mohou šířit kontaktem s krví nakaženého, ale... v každém případě by to nebyla okamžitá smrt, u člověka, který požije krev, se nemoc musí nejprve rozvinout.“

„I když se jedná o menstruační krev? Doktore, začínám se obávat, že dva muži po vypití téhle krve zemřeli. Je možné, že měli i choleru, ale smrt si pro ně přišla až příliš rychle. A myslím si, že za to mohla tahle krev.“

„Aby zapůsobila tak rychle, musela by být něčím kontaminovaná. Bylo by potřeba mrtvolu prohlédnout...“

„Jeden z nich zemřel právě dnes. Diplomát jménem Asencia de las Heras.“

Doktor Albán se zhluboka nadechne a v unaveném obličejí se mu mihne zvědavý výraz.

„Dostaneme se k jeho tělu?“

V noční tmě není zčernalá fasáda vyhořelého domu vidět, ale v ulici je stále cítit kouř. Lucía následovala kroky doktora Albána a Tomáse Aguirreho mlčky až sem. Otázky, které Tomás lékaři v nemocnici kladl, se jí vůbec nelíbily. Proč mu tolik záleží na smrti toho teologa a teď i toho diplomata? Kromě přiznání, že není mnich, že se nejmenuje bratr Braulio a že je karlistický voják, jí Aguirre o svém životě skoro nic neřekl. Clařiny šaty a strach o sestřin osud jí zatemnily mozek, ale teď už zas uvažuje jasně. Jaký zájem na tomhle všem Aguirre má? Změří si ho nedůvěřivým pohledem a má dojem, že v jeho obličejí vidí smutek, když se podívá na Dimasovu špeľuňku, která je v tuhle noční hodinu zavřená. Pak dojde ke dveřím hodinářství a liduprázdnou ulicí se nese jeho bušení na dveře. O chvíli později jim rozespalý Dimas otevře. Zjevně ve svém obchodě i spí, což Aguirreho překvapí. Představí se mu jako mnich, který jde bdít u zesnulého diplomata.

„Už před nějakou dobou si ho odnesli.“

„Bude jeho tělo vystaveno?“

„Ano, nedaleko odsud, v kostele San Sebastián. Podle toho, co nám řekli, ho tam zítra pohřbí.“

Tomás Aguirre se vzdálí a podělí se o svá zjištění s Luciou a doktorem Albánem.

„Co potřebujete, doktore?“

„Bude mi stačit vzorek z mrtvol. Třeba pramen vlasů.“

„Je to tady poblíž, v kostele San Sebastián.“

Exhumace mrtvého není tak vzácná, jak by se mohlo zdát. Na hřbitově u kostela San Sebastián – kde odpočívá i Lope de Vega – se spisovatel José de Cadalso před více než šedesáti lety pokusil vykopat ze země svou milenkou, herečku Mariu Ignacii Ibáñez, kterou po její náhlé smrti pohřbili prá-

vě na místním hřbitově. Zabránil mu v tom jeho přítel, hrabě z Arandy. Po romantickém básníkovi zbyly verše, které nyní recituje doktor Albán: „Zemřela Filis, již tento svět nečeká nic než úděsná mlha, ledová noc...“

Tentokrát však nebudou muset zajít tak daleko.

„Nechte těch veršovánek, doktore, jen mu vytrhneme pár vlasů, nemusíme ho vyhrabávat z hlíny, nikdo si ničeho nevšimne.“

„Netvrďte mi, že by exhumace nebyla mnohem víc vzrušující,“ namítne Albán.

Zákaz shromažďování více než deseti osob, ať už při oficiálních, nebo soukromých událostech, jim dnes v noci přichází vhod. Z posledního rozloučení se slavným diplomatem, které by běžně přitáhlo desítky lidí a nemalou část královského dvora, dokonce i v takto pozdní hodinu, se stalo matné bdění, kde se sešlo několik málo lidí ze sousedství a zvědavců. Jak se Tomáš obával, Asencio de las Heras tu neleží sám. Vedle jeho otevřené rakve je rakev Asunción.

Těla byla upravena, ale olivová pleť má na několika místech nažloutlý nádech od masť a vydává nepříjemný, nasládlý pach. Asunción zakryli část tváře mantilou, pod níž se rýsuje prohlubeň, nejspíš po prudkém úderu, kterým jí vrah rozrazil lebku. Nevinná oběť, která netušila nic o spiknutích, k nimž se připletl Asencio de las Heras. Diplomata má vlasy rozdělené pěšinkou a jeden mastný pramen se vydělil od ostatních. Právě ten mu vytrhne Aguirre, aby získal potřebný vzorek.

„Stačí tohle?“ zeptá se lékaře a ukáže mu svou kořist.

Albán přikývne. Vytáhne z kapsy plochou kulatou krabičku s postříbřeným víkem, otevře ji a uloží pramen vlasů dovnitř.

„Teď vás čeká lekce z medicíny.“

Vrátí se do laboratoře a doktor Lucie a Aguirremu vysvětlí, co se chystá udělat.

„Jmenuje se to ‚Marshova zkouška‘ a vynalezl ji jeden anglický chemik před necelými dvěma lety, aby u soudu dokázal otravu arsenikem v případě muže obviněného z otrávení svého děda. Dopadlo to sice špatně, ale my nemusíme hned myslet na nejhorší. Někdy to náhodou vyjde.“

Lucía a Tomás Aguirre jen mlčky sledují, jak lékař pracuje se svými baňkami, pouze mu občas podají z police knihu, když si potřebuje cosi ověřit. Namíchá roztok a nalije ho do misky, pak do něj ponoří vlasy mrtvého diplomata.

„Při zkoušce je nutné smíchat analyzovaný vzorek, tedy v našem případě pramen vlasů odebraný mrtvole, se sirovodíkem a kyselinou chlorovodíkovou a zjistit, zda zežloutne.“

„Proč?“

„Nehledáte snad jed? Nu, takto uvidíme, jestli je přítomen.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Albán nejistě povytáhne obočí, popadne knihu a listuje v ní, dokud nenajde odpověď.

„Hodinu.“

„Hodinu!“ zoufá si Aguirre. „Nebylo by rychlejší to zkoušet přímo s krví?“

„To v tuto chvíli není možné. Pokusy stále probíhají, sám James Marsh se svou metodu snaží zdokonalit. Potíží tkví v tom, že sulfid arsenitý se velmi rychle rozpadá.“

Aguirre se nakloní nad misku. Asenciovy vlasy jsou pořád šedivé jako mračna, která se stahují nad jeho budoucností. Označili ho za karlistického agenta, jeho dny v tomto městě jsou sečtené.

Lucía vzdychne. Neví, jestli Claře zbývá tolik času.

„Klidně si na chvíli lehněte a odpočítejte si,“ poradí jim doktor Albán. „Tím, že budeme misku sledovat, pokus nijak neurychlíme, obávám se, že nám nezbývá než počkat.“

Uvelebí se na židli a zuje se. Během pár vteřin začne chrápat.

Čas v laboratoři ubíhá pomalu, ozývá se jen šramot myší na střeše, pravidelné kap, kap odněkud, kam zatéká voda, a vzdálený pláč nemocných pronikající mezerou pode dveřmi. Doktora probudí štouchanec. Je to Aguirre.

„Ty vlasy mění barvu.“

Albán se vymrští a přiskočí k misce.

„Ach ano, jsou žluté.“

„Mně to jako žlutá nepřipadá,“ namítne Aguirre.

„Nesmíte si to představovat jako obilné pole. V medicíně je toto žlutá. A v mém rodném městě také. Vytvořil se nám sulfid arsenitý.“

„A co to znamená?“

„Nehledal jste snad jed? Právě jste ho našel.“

„Asencia de las Heras otrávil arsenikem.“ Na další lékařova vysvětlení Tomás nečeká. Tentokrát je to on, kdo se vrhne ke dveřím a vyběhne ven, a Lucía pospíchá v jeho stopách.

„Co záleží na tom, co v té krvi bylo?“

Chytí karlistu ve dveřích nemocnice. Měsíc zalévá střechy domů ve čtvrti Atocha stříbřitou září.

„Tráví karlisty! Přesně to karbonáři s tou krví dělají! Nevím, co jim nalhali, možná jim stejně jako Asenciovi de las Heras tvrdili, že když ji vypijí, nenakazí se cholerou. Podle všeho to řekli i otci Ignaciovi. Jejich hlavním cílem je zabítet dobré muže bojující za naši věc.“

„Komu záleží na karlistech? Berta, Juana, moje sestra... To je zabili! Jestli v tom tihle dva měli prsty a karbonáři je otrávil, tak ať shoří v pekle.“

Aguirre Lucíu probodne přísným pohledem. Poslali ho do Madridu splnit úkol a on ho jako řádný voják splní. Nehodlá ztrácet čas ospravedlňováním svého počínání čtrnáctileté žábě. Mlčky se k ní otočí zády a vyrazí k ulici Santa Isabel.

Lucía zůstane stát ve vratech nemocnice a zvedne oči k nebi. Dokonale kulatá luna shlíží dolů a nechystá se zmizet.

Clara si schoulená do klubíčka objímá trup, ale teplo už z jejího těla před několika hodinami vyprchalo. Vlhká zima celý jí proniká až do morku kostí. Kuchař jí její modré šaty nevrátil a hanbu z nahoty velmi brzy vystřídala bolest z utržených ran a chlad. Miriam si ze sukně utrhl kus látky a přes mříže jí ho podala, možná ji dojalo, že byla Clara potřeštěná za to, že ji bránila. Clara si cárem látky přejížděla po krku, hrudníku a nohách, třela si kůži, aby se zahřála, ale marně. Bylo to svým způsobem absurdní. Třeše se tak, až to bolí, a nezmůže proti tomu nic. Kdyby dokázala usnout, ubíhaly by hodiny rychleji. Její jedinou nadějí je, že se dveře nad točitým schodištěm opět otevrou. Šaty jí možná nevrátí, ale teplá lázeň by její utrpení zmírnila.

Nikdo v podzemním vězení nemluví. Ticho narušuje jen tlumené oddychování některých dívek. Clara zavře oči a v duchu si začne vyprávět pohádku, aby unikla z reality.

Lucía nemůže spát. Dívá se z okna Diegova pokoje do ulice Almadén a na kruh, který na obloze kreslí měsíc v úplňku. Neví, kam odešel Tomás Aguirre, a je jí to jedno: není pro ni jako Eloy nebo Diego. Aguirre vede svou vlastní válku, svádí bitvu, se kterou nemá ona co do činění. Kdo jsou ti karlisté? Jaký mají cíl? Už mockrát slyšela, že je to něco spojeného s monarchií a církví, že se postavili proti vládě. Jejich boj se netýká ani jí, ani Clary. Ani dívek, které karbonáři krutě vraždí ve jménu Boha nebo ďábla, i tohle je jí srdečně jedno. V jejich myšlenkách je prostor pouze pro Claru, pro památku zabitých dívek, které se stávaly ženami a během své proměny byly obětovány. Odmalinka vídá, že jsou ženy a dívky považovány za podřadné, něco míň než muži, na úrovni zvířat,

nebo dokonce ještě níž. Venkovanovi je osel užitečnější než manželka, ženy jsou nestálé, závislé, nevypočitatelné, pokušitelky... Komu záleží na tom, když umřou? Viděla to i u Tomáse Aguirreho: dva muži, teolog Ignacio García a diplomat Asencio de las Heras, mají u něj větší hodnotu než zavražděné dívky.

Znovu zvedne zrak k měsíci. Říká se, že jeho fáze ovlivňují příliv a odliv, a taky nálady a tělní tekutiny žen. Cándida ji varovala, že za úplňku může být menstruační krvácení nejsilnější. Co když se Clara stane ženou zrovna dnes v noci? Musí se ubránit sklíčenosti, prolomit tenhle začarovaný kruh myšlenek. V noci nemůže dělat nic, jen čekat, až se rozední a ona se bude moct znovu pustit do hledání, ačkoli netuší, kde v něm pokračovat. Snaží se ovládnout svůj strach a vzpomene si na pohádku, kterou uspávala svoji sestru: o stromě pokání.

Clara jako by v duchu slyšela sestřin medový hlas, jak jí na slavníku v domě v Peñuelas, kde spávaly i s matkou, popisuje královský park Campo del Moro, kde roste strom pokání, a pokud člověk ví, kudy jít, může se k němu dostat. Není to však snadné, zahrada je pro obyčejné lidi uzavřená, vyhrazená pouze pro královskou rodinu, ale Lucía ví, jak na to. Musí se protáhnout tunelem pod hradbami vedle brány San Vicente, pokračovat tunelem, který vede pod palácem a ústí přímo v Campo del Moro. Jakmile je tam, stačí jenom najít strom pokání. To už je hračka, je to nejvyšší sekvoje v parku.

Mezi sochami a fontánami, po pěšinách křižujících zahradu stejně přepychovou jako samotný královský palác, vyprávěla Claře Lucía, dojdeš až k sekvoji. Ten název zaslechla od jedné pradleny z paláce, která strom na vlastní oči viděla, a taky jí řekla, že je přes sto let starý a vysoký jako madridské domy. Lucie se do pohádky hodil, a proto z něj udělala strom

pokání. Z jeho koruny, vymýšlela si, člověk uvidí všechny dny, které prožil. Není snadné na strom vylézt, ale není to ani nemožné. Lucía k tomu vytvořila pravidla, protože v každé pohádce musí být něco zázračného a taky něco nebezpečného; řekla Claře, že jakmile na sekvoji vyšplhá, může si ze své minulosti vybrat jeden den a ten vymazat, navždy ho ze svého života odstranit.

Clara se propadá do dřímoty. Představuje si, že šplhá na sekvoji v Campo del Moro, přesně, jak popisovala Lucía, pokládá nohy na větve, které raší z kmene, aby jí usnadnily výstup. Jakmile vyleze do koruny, na obzoru se rozprostírají všechny dny jejího života. Mohla by na jeden ukázat a poprosit strom pokání, aby ho vymazal, ale tenhle dar strom poskytne jen jednou jedinkrát, takže musí vybírat opatrně. Jakmile to udělá, znovu už se jí na sekvoji vyšplhat nepodaří, už nikdy by svou minulost takhle neviděla. „Jaký den by sis vybrala?“ vyptávala se jí Lucía. V domě ve čtvrti Peñuelas, když jí sestra pohádku vyprávěla, na to Clara neuměla odpovědět. Ještě nezažila den tak zlý, aby ho nikdy nechtěla zopakovat.

Měsíc v úplňku putuje po nebi a nakonec zajde za budovu. Lucía ještě nezamhouřila oka. Jaký den by ze svého života vymazala? Z nevinné dětské otázky se stal neřešitelný hlavolam: noc, kdy zemřela její matka, nebo dny, kdy zemřeli Eloy a Diego, svou první noc v bordelu, kdy musela strpět přirážení Hrobaře, den, kdy čelila Bestii a po návratu do sirkárny zjistila, že je Clara pryč. Nejchytřejší by možná bylo vymazat den, kdy se vloupala do domu Ignacia Garcíi a ukradla prsten, ale najednou jí připadá, že ten nebyl až tak rozhodující, za jaký ho považovala.

Co když je osud nevyhnutelný? Co když, ať už by udělala cokoli, by ji cholera připravila o matku, hněv Madridanů o Eloye a zájmy karbonářů o Diega? Co když by Clara stejně

padla do spárů Bestie, s prstenem, nebo bez něj? Vybaví si kněží, již vzývají Boží plány a tvrdí, že budoucnost všech lidí má v rukou Pán. K čemu v tom případě je cokoli, co Lucía udělá nebo neudělá pro nalezení své sestry? Možná, i kdyby vylezla na strom pokání a zabránila tomu, aby Claru unesla Bestie, stejně by její sestra nějakým zvráceným způsobem skončila ztracená, ať je teď kde je. Možná je její smrt už do osudu vetknutá.

Lucía se nasupeně odvrátí od okna, cítí, že jí jako had pod kůži konečně proniká beznaděj, a nehodlá to připustit. Je jí jedno, jestli je tohle Boží plán, nebo ne. Prostě Claru najde. A najde ji živou.

Den, kdy odnesla prsten do zastavárny. Přesně ten by si Clara vybrala, kdyby vylezla na strom pokání. Kdyby tehdy sestru poslechla a schovala si prsten jako talisman, netrásla by se teď nahá zimou na podlaze, přikrytá jenom cárem sukně, který jí dala spoluvězeňkyně. Když se talisman nepoužívá správně, může se obrátit proti vám.

Donoso Gual se vydal podat výpověď na ministerstvo spravedlnosti v ulici Ancha de San Bernardo. Právě pod něj spadá generální velitelství policie, úřad, který už několik let zastřešuje všechny policejní sbory po celém království. Donoso byl sice přijat pouze jako posila během epidemie cholery, ale v hloubi duše choval naději, že by navzdory svému chybějícímu oku mohl získat zpátky své původní místo. Diegovi to nikdy nepřiznal, ale jak by se jinak živil? Vyhledávat dlužníky a hrozit jim výpraskem – a občas jim ho i uštédřit – si už vyzkoušel a věděl, že časem by přišel příkaz poslat některého z nich na onen svět. Nebyl jako strážník zrovna nejlepší, toho si je Donoso vědom, jenže není ani vrah. Dát se k policii bylo jeho jedinou možností ne proto, že by se k ní cítil povolán, ale z nouze. A nakonec se mu to podařilo... jenže teď se situace změnila.

Na odchodu potká starého známého, který se podiví, proč nemá uniformu.

„Pověsil jsem ji na hřebík, tohle už pro mě není.“

„Je to zlá doba, Donoso, ale sám dobře víš, že dřív nebo později pomine. Kde ti bude líp než u královské policie?“

„Trvalo dlouho, než mi to došlo, ale ani nevíš, jak svobodně se cítím od chvíle, co jsem tu zpropadenou uniformu sundal.“

Tentokrát neodolá a cestou z ministerstva domů, kde na něj čeká Grisi, se zastaví v krčmě v ulici Preciados, aby svůj dobrý nápad náležitě zapil. Po pravdě řečeno má strach. V novinách píšou o smrti Asencia de las Heras, a třebaže jsou zprávy o příčinách jeho úmrtí zmatené, Donoso ví, že ho zabili buď karlisté, nebo karbonáři. A on má pocit, že je do toho zapletený, a tím pádem je v nebezpečí. Jeho přítel Diego Ruiz

zemřel a de las Heras taky, jen několik hodin potom, co Donoso vyrazil jeho jméno. Kdoví, jestli příště není řada na něm. Jediný způsob, jak se zachránit, je uprchnout z Madridu, zařídit se někde daleko od tohoto šílenství stravovaného města. Kořalka ho pálí v krku, je to nutkavý pocit: uteč odsud. Uteč, dokud máš čas.

Více než alkohol v něm žhne nejistota: co se stane, když s ním Grisi nebude chtít odejít? Během dlouhých hodin poslední bezesné noci se utěšoval myšlenkou, že jeho plán se ve skutečnosti nezrodil ze zbabělosti, která mu bránila v kariérním postupu u policie, která ho vždy vedla k tomu, že se vyhýbal bitvám a potyčkám. Ne, k útěku ho nenabádá zbabělost, nýbrž touha ochránit Grisi. Donoso ví, že herečka trpí nervovými záchvaty, vyděsí jí kdejaký šramot na schodech, jako by někdo číhal za dveřmi. A ví, že její herecká pověst nenávratně utrpěla. Přestěhovat se do Sevilly nebo do Cádizu, nebo jakéhokoli jiného města s divadelní tradicí, by pro ni mohlo znamenat další šanci. Odejít někam daleko by jí pomohlo začít od nuly, někde, kde by krvelačný mnich, Bestie, Diegova smrt a opium byly jen neblahou vzpomínkou.

Přistoupí k němu muž a tiše na něj promluví.

„Nechceš prsten? Nechám ti ho lacino.“

Na okamžik mu na mysli vytane prsten se zkříženými palcáty – dosud u sebe má odznak, který našli v ústech poslední oběti, Juany, ačkoli si ho nechce nechat ani ho prodat, i když je ze zlata –, ale šmuk, který mu ten muž ukáže, s ním nemá nic společného. Je to jen briliant, bezpochyby falešný, zasazený do kroužku z nekvalitního stříbra. Donoso se užuž chystá opovržlivým máchnutím ruky starého šejdíře odehnat, ale zničehonic ho napadne bláznivý nápad, vskutku absurdní představa.

„Kolik za něj chceš?“

„Šest realů. Šest, a je tvůj.“

„Dám ti čtyři.“

Nakonec si šperk odnese za pět realů, nechtěl se s dědem hádat a odolal i pokušení mu říct, že je policista, protože jím už není. Prohlíží si prsten. Nechal se oškubat, ale to mu nevadí, protože prsten, který právě drží v ruce, symbolizuje přání, které v něm pomalu uzrálo: chce se Grisi dvořit. Starat se o ni, to taky, ale udělat i další krok. Pečovat o ni jako o královnu. Proměnit se v něco víc než jen obdivovatele. Stát se jejím věrným a oddaným druhem. Být počestným a milujícím mužem, který žije jenom pro ni. Je snad příliš naivní snít o dni, kdy tenhle prsten navlékne Grisi na prst? Dopije pálenku a zmocní se ho netrpělivost, chtěl by co nejrychleji otočit list a začít tenhle nový život. Nadešla chvíle zapudit hořkost a zachovat se správně. Nebude už zavírat oči – oko, zasměje se sám sobě – před paprskem světla, který prozářil bídu a temnotu města umírajícího na choleru.

Svižným krokem projde ulicí Cava Baja, radostně, div si nezačne pohvizdovat. Už dlouho necítil takovou úlevu, takové štěstí. Vejde do domu a Cecilia, jeho sousedka, stará a vrásčitá jako kmen olivovníku, ho zadrží, než stihne vyjít po schodech.

„Byli tu vojáci a tu ženskou si odvedli.“

Donoso vtrhne do bytu se srdcem až v krku. Hned si všimne nepořádku a známek zápasu. Sada porcelánových hrneků, které mu zůstaly po manželce a které se Grisi tolik líbily, je rozbitá na kusy a leží na zemi v moři zčerené pěny. Převrácené židle, ubrus zmuchlaný do klubíčka a strážnická přilba, kterou měl jako trofej pověšenou na zdi, teď leží pod lavorem. To je pohled, který se Donosovi naskytl.

„Vojáci? Jsi si tím jistá? Neviděla jsi tu obcházet nějakého mnicha?“

„Žádný mnich tu nebyl, pane Guale. Byli to vojáci. Tvrdili, že má choleru a že ji odvedou do lazaretu ve Valverde.“

Výmluvě na choleru Donoso nevěří, ještě před několika hodinami, když odcházel na ministerstvo spravedlnosti, ne-

měla herečka žádné příznaky. Je zjevné, že ji odvěkli násilím, ale nechápe proč. Ceciliu nevybíravě popadne za paži a vyhodí ji z bytu ven, pak za ní zabouchne dveře. Zhrouť se na pohovku, v hlavě mu buší migréna. Co se stalo? Proč ji odvedli? Copak se Bestie a jejích rozpínavých spárů nikdy nezbaví? Protože jednou věcí si je zcela jistý: to, že se tu vojáci čirou náhodou objevili zrovna ve chvíli, kdy nebyl doma, s tím určitě nějak souvisí.

Brzy poté, co oslepl na jedno oko, si Donoso přečetl básničku Manuela Bretóna de los Herreros, jenž taky přišel o oko, a naučil se ji zpaměti:

Z milosti nejvyšší
mi moc svrchovaná
nechala to nejnutnější.
Dvě oči k pláči mám,
však jen na jedno vidím.

Málokdo ví, že i slepé oko pláče. Donoso musí uznat, že to, co měl za „Diegovo fantazírování“, je pravda, tohle je větší, než si kdokoli umí představit. Bestie, karbonáři, možná už svá chapadla roztáhli po celém městě. Sáhne do kapsy a vydá prsten s falešným briliantem. Pásku přes oko mu zmáčí slzy.

Před pouhými třemi dny byl Donoso v lazaretu ve Valverde, aby Anu Castelar informoval o Diegově smrti a poprosil ji, aby zaplatila za pohřeb. Teď už není policista, dovnitř ho nepustí bez povolení nebo pověření, takže potřebuje její pomoc, aby mohl najít Grisi. Ani nedoufá, že se mu to povede, ale než se začne utápět ve zklamání a kořalce, chce to aspoň zkusit.

Má štěstí, vévodkyně je doma, přijme ho bez čekání a neváhá mu nabídnout pomoc.

„Zjistit, jestli tam opravdu je, se dá pouze jedním způsobem. Musíme se o tom přesvědčit na vlastní oči.“

Vyjedou v kočáře, který Aně patří, v landauru, v němž dorazila na Diegův pohřeb. V přepychu sametových látek a vydělané kůže už to Donoso nevydrží a rozhodne se být ke šlechticně upřímný. Pováží o zradě své manželky, mnoha letech návštěv bordelů, setkání s Grisi, záblescích štěstí po jejím boku...

„Vím, že nebyla nemocná.“

„Pokud ji odvezli do Valverde, tak na tom nezáleží. Do pár dnů nemocná bude.“

Ana Castelar je v lazaretu jednou z nejrespektovanějších osob, všichni jí plní, co jí na očích vidí. To díky ní dostávají nemocní denně jíst, personál zapláceno, z jejích peněz se nakupují léky...

„Přeji si mluvit s vrchním lékařem, ať se ihned dostaví.“

„Není tu, dnes nepřijde. Nad kuchyní dohlíží paní de Villafranca, jestli chcete, dojdu pro ni.“

Donoso a Ana Castelar se usadí v pracovně, kterou má vedoucí v paláci markýze z Murilla, postaveném přímo v dominikánském klášteře.

Důvěryhodné seznamy přijatých pacientů neexistují, nemocní u sebe často ani nemají žádné dokumenty, když je sem pohodí jako pytle mouky, ale přesto se je tu snaží všechny identifikovat, i kdyby jen proto, aby mohli na náhrobek napsat jméno. Inmaculada de Villafranca, stejně jako Ana členka odboru pro dobročinnost, je jednou z těch, kdo se v této věci snaží nejvíc.

„Grisi? To mi nic neříká.“

„Milagros Peña Ruiz.“

Grisino opravdové jméno zná Donoso jen náhodou, dozvěděl se ho až jednou v noci, když ho konečně napadlo se jí zeptat. Ale ani tohle jméno v seznamu hospitalizovaných není.

„Museli ji sem přivézt dnes dopoledne.“

Inmaculada de Villafranca se podívá do listiny.

„Dnes sem přivezli sedm mužů a jednu ženu.“

„To bude ona, musí to být ona.“

Donoso pátrá v temných hlubinách svých citů: na jednu stranu chce, aby to byla Grisi, i když mu paní de Villafranca oznámila, že bezejmenná žena, kterou toho rána přijali, se nachází v oddělení pro umírající. Na druhou stranu si nechce připustit, že má cholera, že by ji nemoc zasáhla tak prudce, že ji během jednoho dne přivedla na práh smrti.

„Musím za ní, musím ji vidět.“

„Je to velmi nebezpečné. Hrozí, že se tam také nakazíte.“

„To je mi jedno, jestli má umřít, musím se s ní rozloučit.“

Ana Castelar mu nakonec dá svolení, i jí by se bývalo líbilo, kdyby mohla Diegovi v posledních chvílích jeho života říct, že ho miluje, aby věděl, že na světě zanechává někoho, kdo pro něj bude truchlit. Být s ním až do samého konce.

Do sálu za umírající ženou musí Donoso sám, s šátkem přes ústa, jak nařídil vrchní lékař lazaretu, a Ana i paní de Villafranca mu důrazně kladou na srdce, aby se ničeho nedotýkal.

Čekají na něj v chodbě za dveřmi. Donoso se vrátí ven tak rychle, že se obě ženy neubrání leknutí, že jeho milovaná již zemřela. Ale tak to není.

„Není to ona. Ta ženská není Grisi.“

Když Tomás Aguirre ráno vyšel z nemocnice, zvažoval, že z Madridu odjede a na všechno zapomene: na svoje ideály, na misi, kterou mu svěřili, na celou válku. Jenže něco mu říká, že bez povinností, bez válečného zápalu a touhy vybudovat lepší svět by byl ztracený.

Toulal se po liduprázdném městě, ulice kvůli epidemii ožívají mnohem později než obvykle. Proti své vůli se v myšlenkách vracel k Lucie. Nechal ji samotnou, rozrušenou z toho, že zjištění doktora Albána nijak nenapověděla, kde hledat její sestru, odhalila jen příčiny smrti dvou čelných mužů karlismu v Madridu.

Tomás si nic nenalhává. Je zřejmé, že Asencio de las Heras a Ignacio García se navzdory svému přesvědčení nechali unést zlověstným přesvědčením, jehož kořeny sahají do středověkých pověr. Je možné, že by se dva tak význační muži, kteří dali svou inteligenci do služeb karlismu a povedlo se jim proniknout do dvorských kruhů, nechali strhnout takovými bláboly? Může snad strach z nemoci a smrti napáchat v mysli člověka takovou paseku? Aguirre to nedokáže pochopit, ale chce si myslet, že soudit hříšníky přísluší pouze Bohu. A pokud jimi Asencio a Ignacio byli, pak svůj trest jistě již dostali.

První obchody začaly s lomozem otevírat a Aguirre dal několik realů žebrákovi, který pospával v podloubí na náměstí Mayor, a poslal ho se vzkazem do lékárny Teodomira Garcése. Následně na něj odešel čekat.

Královské muzeum maleb a soch na ulici Prado vzniklo v 18. století na popud Karla III. jako kabinet přírodních věd. Za francouzské okupace bylo téměř kompletně zničeno a využíváno jako ubikace pro kavalerii – vojáci dokonce tavili

olověné tabulky ze střechy a odlévali z nich náboje – ale během vlády Ferdinanda VII. bylo díky zásahu královny druhé manželky Marie Isabely Portugalské obnoveno a v budově se začala vystavovat díla, která byla do té doby roztroušená po různých královských palácích. Španělé tak mohou ve třech vyhrazených sálech vidět něco přes tři sta maleb.

Tomás Aguirre ho navštívil jen jednou, při cestě do Madridu před pěti lety. Už tehdy ho fascinoval obraz *Triumf smrti* od Pietera Bruegela staršího, na němž vojsko koster pustoší vyprahlou zemi a obzor stravují plameny. Do modlitby Anděl Páně zbývá pět minut, když před plátnem zhruba metr na výšku a metr a půl na šířku stane znovu. Cítí totéž, jako když ho spatřil poprvé: zkáza, kouř, požáry, ztroskotané lodě, mrtvolky, ozbrojené kostry, rakve... Děs. Totéž, co sám tolikrát prožil v bitvě.

Klidně by před obrazem stál celé hodiny – a nevyklučuje, že na to v budoucnu dojde –, ale příchod Teodomira Garcése ho z úvah vytrhne.

„Zvláštní místo pro schůzku. Na každý pád je ovšem nebezpečné se scházet, doufám, že to, co mi chcete říct, je skutečně naléhavé.“

„Podívejte se na ten obraz, je nádherný a zároveň znepokojivý. A velmi případný, od chvíle, kdy jsem dorazil do Madridu, vidím jen samou hrůzu.“

Jsou v sále sami a dál hledí na malbu, Aguirre stručně shrne, co všechno zjistil o otravě dvou karlistických osobností, které se infiltrovaly do tajného spolku karbonářů.

„Arsenik? Jste si jistý?“

„Ano, naprosto.“

„A jak jim ho podali?“

„Vmíchaný do menstruační krve mladých dívek, těch, které zabila Bestie.“

Je složité vyprávět tak otřesný příběh, ale v tichu, které následuje, ve vteřinách mlčení, během nichž lékárník vstřebává

informace, necítí Aguirre žádný údiv nebo pohoršení. Dokonce ani překvapení. Zopakuje, na co přišel, snaží se z Garcése vymámit reakci.

„Byli to dva klíčoví karlisté v Madridu. A ne, jejich smrt nebyla nehoda, nezemřeli ani na choleru. Byli zavražděni poté, co se zúčastnili odporného středověkého obřadu vedeného karbonáři. Už jste o tom spolku slyšel?“

Garcés přikývne.

„Jsou to stoupenci Cristiny a Isabely. Snaží se zdiskreditovat naši věc v tisku i u soudů, a podnikají nezbytné diplomatické kroky, aby zabránili jakékoli další podpoře karlistu.“

Podle Garcése ke karbonářům patří vlivní a vážení lidé, a ačkoli se jejich schůze odehrávají v utajení a nepořizuje se z nich zápis, ví se, že má spolek okolo dvou set členů. Ne všichni však nosí prsten, ten přináleží pouze mistrům, elitní skupině, která se setkává na neznámém místě. Je to zhruba tucet osob, tváře skrývají pod kápěmi a účastní se středověkých obřadů, jejichž součástí jsou takřka čarodějnické rituály, a nejhrůznějším z nich je obětování dívek.

„Odkud to víte? Proč jste mi to neřekl už posledně?“

„Nejdřív jsem si vás musel prověřit.“

„A prověřil? Teď už mi důvěřujete?“

„Ano. Zumalacárregui vás chová ve velké úctě.“

„Povězte mi všechno, co víte.“

„Přesuňme se nejdřív k dalšímu obrazu.“

Aguirre poslechne. Nemohou příliš dlouho okounět u jediného plátna, mohli by tak přitáhnout nechtěnou pozornost. Udělají několik kroků a zastaví se před obrazem Andrey Mantegna nazvaným *Smrt panny*, na němž stařícká Matka Boží obklopená apoštoly vydechuje naposledy.

„Povedlo se nám mezi karbonáře dostat tři muže,“ přizná Garcés nečekaně.

„Ignacio García a Asencio de las Heras byli mezi nimi?“

„Nechtěl jsem vám to potvrzovat, dokud se nedozvím, kolik jste toho vypátral sám, ale ano, dva z těch tří byli García a de las Heras. Zdá se, že byli odhaleni, a proto je otrávil.“

„Každopádně se však účastnili těch obřadů. Svůj konec si zasloužili.“

„Ani nám nebyla krutost nikdy cizí. Nezapomeňte, že inkvizice, kterou s takovým nasazením bráníme, se také nevyznačuje za všech okolností čistými metodami.“

„Mluvíme o vraždění dívek.“

„Jako lékárník s tím nesouhlasím. Jako člověk... Kdo by neudělal cokoli, co má k dispozici, aby přežil cholera? I kdyby se jednalo o vraždu dívky.“

„Já bych to neudělal.“

„Raději bychom neměli zmiňovat zločiny, které jste spáchal na frontě. Prý jste to byl vy, kdo nechal popravit domobrance z Álavy. Všichni se před Stvořitelem budeme muset zodpovídat ze svých hříchů, nevím, zda jste zrovna vy ten pravý, kdo by měl hodit kamenem.“

„Nikdy jsem neublížil nikomu, kdo by se nemohl bránit.“

„To jsou nepodstatné detaily, které dle mého při posledním soudu nebudou mnoho znamenat.“

Tomáse Aguirrea se opět zmocní pochyby: je jeho ideologie – karlismus – skutečně nadevše? Dříve by nejspíš odpověděl, že ano, vždycky, ale teď jeho odpověď není tak rozhodná.

„Říkal jste, že se mezi karbonáře vetřeli tři muži. Kdo je ten třetí?“

„Nevím. Ale zdá se zjevné, že právě on je zrádce.“

„Zrádce?“

„Někdo musel ty dva zavražděné agenty prozradit. Mohl to být jedině třetí karlista, který se do spolku propašoval.“

„Dvojitý agent?“

„Obávám se, že ano. Měl byste zjistit, kdo to je.“

Aguirre vytáhne z kapsy papír se seznamem jmen, který našel v kabátě otce Ignacia. Teodomiro Garcés se zhrozí

takové neopatrnosti a znepokojeně se rozhlédne. V sále je s nimi muž, který si pozorně prohlíží tahy štětce na jednom z obrazů a požitkářsky potahuje z doutníku. Lékárník si kuřáka změří podezřívavým pohledem, ale potom sklopí zrak k seznamu. Pečlivě ho pročte a zastavuje se u jmen, která poznává.

„Anapausis, AH, Asencio de las Heras. Triumf Sempervirens, IG, Ignacio García. Věčný Orient... JG. Vsadil bych se, že tyto iniciály patří Juliu Gamonedovi.“

„Toho neznám.“

„Je to soudce. Oficiálně se ke karlismu nehlásí, ale jeho rozsudky jsou duchem tradicionalistické. Několikrát se vyslovil proti rušení salického práva a nebál se to udělat veřejně.“

„Mohl by být karbonář?“

„Nevím, na to ho dostatečně neznám. Prý je milencem slavné bordelmamá, Lvice Josefy z nevěstince v ulici Clavel, jednoho z nejvyhlášenějších v Madridu.“

„Na veřejnosti tradicionalista, v soukromí liberál...“

„Jako všichni, Tomáši, jako všichni.“

„Jeho život je v ohrožení. Mohl by být dalším, koho otráví.“

„Pokud pro ně pracuje, tak ne. Nezapomeňte, že je to možná on, kdo zradil Ignacia a Asencia.“

Po odchodu Teodomira Garcése z muzea Aguirre ještě deset minut počká, než ho následuje. Když prochází ulicí Alcalá, ulpí pohledem na budově celnice, odkud právě vyjíždí dostavník do Vitorie a Bayony. Nejradši by do něj nastoupil a přidal se k řadám karlistů v opravdovém boji, daleko od dvorských spiknutí. Ve válce není čas na hloubání a citové výlevy. Pravda je totiž taková, že nedokáže z hlavy vyhnat Lucíno trápení, a tuhle slabost musí co nejdřív zapudit. Sentimentálnost je nepřítelem karlismu a on za tu holku, Claru, nenese žádnou zodpovědnost. Jeho svoboda a šance vrátit se k životu, který zanechal na frontě, závisí na tom, zda se mu podaří zničit karbonáře, již zabíjejí jeho druhy.

Na to musí vynaložit své úsilí. A jeho první krok je jasný: navštíví Julia Gamonedu. Jen ještě neví, jestli je soudce oběť, nebo kat.

Josefa se po probuzení cítí líp, horečka a nevolnost už ji nesuzují tolik jako včera, kdy se skoro neudržela na nohou a myslela si, že dozajista umře. Přesto si nedělá plané naděje; je nemocná a jedinou možností, jak si zachránit život, jí nabídl její milenec Julio Gamoneda. Josefa neví, o co se jedná, ví jen, že soudce odešel plný optimismu, přesvědčený, že se ji povede uzdravit. Požádal ji, aby ho dnes čekala, neví, v kolik hodin, protože než ji bude moci vyzvednout, musí vyřešit ještě hodně věcí, ale ať nepochybuje o tom, že pro ni přijde. Josefy se chvílemi zmocňují obavy. Nechce ji snad Julio zavřít do nemocnice – nebo ještě hůř, do lazaretu – jako tolik lidí, které tam čekala nevyhnutelná smrt?

Večer se poprvé po mnoha letech nevydala ze zeleného salonu nasát atmosféru v domě. Obvykle se ráda zastavuje v pokojích, kde zákazníci hovoří se ženami, které pro ni pracují.

V pokoji s rostlinami, některými exotickými a hustě olistěnými, který si oblíbila Delfina, v předpokojích, kde nad čajem tlachají mladší dívky, v *living roomu*, téměř až přeplácaně vyzdobené místnosti, které se tak říká, protože anglické výrazy dodávají podniku zvuk. Mnoho lidí si myslí, že bordel je místo, kde se odehrává pouze obcování mezi muži a prostitutkami, ale tak to není, nebo alespoň ne v tom jejím. Tady je společenský život stejně bohatý jako na dýcháncích, jichž se Madridané účastní každé odpoledne. Josefa už viděla spoustu uzavřených dohod, byla svědkem konspirací proti vládě nebo ministroví, jenž byl právě v úřadu, dokonce i domlouvání manželství syna jedné rodiny s dcerou druhé. Nejednou za ní nějaký muž přišel s tím, že se zamiloval do některé z nevěstek a chce si ji odsud odvést. Pokud si to daná žena

přála, Josefa se nikdy nestavěla proti, tyhle holky taky mají právo na štěstí.

Lvice se toho rána probudila mnohem dříve, než mívala ve zvyku, touhle dobou jsou ještě pokoje prázdné a pianino, jehož tóny zpestřují večerní zábavu, mlčí. Ženy spí ve svých pokojích a nábytek i látkové tapety na stěnách působí v denním světle zašle. Josefa využívá toho, že se cítí lépe, hádá, že je to pouze přechodný stav, a prochází domem. Zničehonic ji přepadne smutek: co když je to její poslední procházka královstvím, které zdědila a které bez ní osiří?

Včera odpoledne to chtěla probrat s Juliem, ale ten jí odmítl poradit.

„Proč chceš mluvit o své následovnici, když tě zítra vezmu na místo, kde tě uzdraví? Následovnicí budeš minimálně dalších deset nebo patnáct let ty sama... Tedy pokud nechceš...“

„Pokud nechci co?“

A Julio jí poprvé zcela vážně, bez příkras a slovíček zakázané lásky, popsal společnou budoucnost. Řekl, že opustí svou manželku a pak s Josefou odjede pryč z města. Ona prodá svůj podnik a on několik nemovitostí a pak si vybudují nový život někde daleko od Madridu. Na pár minut se zasnila: v Paříži? Ve Vídni? Soudce se vyslovil pro Vídeň, ale pro Josefu není žádné město vybranější než Paříž. Vyřešili to v tomto nepravděpodobném scénáři šalamounsky: půlku roku v Paříži a půlku ve Vídni. Když odešel, zalily se jí oči slzami. Konečně jí řekl přesně to, co celé ty roky toužila slyšet, že odejde od ženy, a ona umírá. Při pohledu na karty, které jí byly dány do vínku, by se dalo říct, že k ní byl nakonec život shovívavý, teď si s ní však pohrává jako krutá kočka s myší.

Vrátí se do zeleného salonu a s chutí spořádá několik kousků pečiva, jako by byla zase zdravá. Úzkost ji ale nepřešla: slyšela, že u nejzávažnějších chorob často dojde před úplným koncem k prchavému zlepšení. Nemůže dělat nic, jen

čekat, až pro ni přijede její milenec, a jako v posledku každý den přemýšlet o minulosti a budoucnosti. Přítomnost je tak nejistá, že je lepší ji z myšlenek vymazat.

Josefa se před zraky Julia Gamonedy doobléká. Sám jí přinesl šaty, které si má vzít na sebe, a netajil se tím, že patří jeho ženě Leonor. Jsou to prosté, hnědé šaty, které by nikdy neupoutaly pozornost tak jako róby z Josefina šatníku, vypasované a s hlubokým výstřihem.

„Dnes nemusíš vypadat krásně.“

„Tím chceš říct, že nesmím vypadat jako kurva?“

„Omluv mou upřímnost, ale přesně o to jde.“

„Proč musím jít v přestrojení?“

„Protože tam, kam jdeme, se nehodí budit přílišnou pozornost.“

„Pak se mi tam možná nechce jít.“

„Snažně tě prosím, Josefo, nedělej mi to ještě těžší. Oblékni si ty šaty, a až tam dorazíme, chovej se diskrétně.“

„Ty se za mě stydíš?“

„Vzít tě tam, kam jdeme, je ten největší důkaz lásky, jaký si můžu dovolit, to mi věř.“

Před vchodem domu na ulici Clavel čeká berlingot tažený dvěma koňmi, kočí sedí na kozlíku. Josefě neunikne, že Julio Gamoneda zvolil uzavřený kočár místo otevřeného, kterým za ní obvykle jezdil. Soudí, že nechce, aby ho viděli v její společnosti, ale únava a strach jí napovídají, aby si výčitky nechala pro sebe.

Gamoneda nemusí kočímu nic říkat, kočár se zkrátka dá do pohybu.

„Kam mě to vezeš?“

„Čím méně toho budeš vědět, tím líp.“

Kočár jede ulicí Alcalá. Nepadne mezi nimi ani slovo. Josefě by se líbilo, kdyby jí Julio znovu slíbil společný život, v Paříži, ve Vídni nebo kdekoli jinde, i kdyby to byla lež, i kdy-

by se ji tím pouze snažil rozptýlit, jenže on se jen soustředěně dívá ven, do ulice, jako by chtěl zapomenout na to, že je tu s ním. Zjevně je nervózní, prozrazuje ho poklepávání nohou, zpoceně dlaně, roztřesený úsměv.

Zastaví u policejní kontroly v bráně Alcalá. Ke kočáru se nakloní jeden z vojáků, kteří hlídají, aby se nikdo nedostal do města ani ven. Okamžitě Gamonedu pozná.

„Promiňte, pane soudce. Račte prosím jet.“

Josefa navzdory sebejistotě svého milence zneklidní.

„Proč jedeme ven z Madridu?“

„Nejedeme ven. Neboj se, za pár minut budeme v cíli.“

A skutečně, kočár projíždí po bahnité cestě podél hradeb, ale za hradby nevyjede. Koně zastaví před vilou, která se zdá být opuštěná.

Josefa vystoupí z vozu a všimne si v dálce býčí arény. Na koridě už byla mockrát, tohohle baráku si však nikdy nevšimla. Připomíná jí hrobku. Vystrašeně se podívá ke dveřím, ale Gamoneda ji chytí za loket a vede ji k domu.

„Jdeme.“

„Kde to jsme? Kam mě to vedeš?“

„Už dost otázek, Josefo. To je ti tak zatěžko mi věřit?“

„Je to lazaret? Necháš mě tu zavřít?“

„Přivezl jsem tě sem, abych tě nechal vyléčit, ne umřít.“

Josefa se chvěje po celém těle. Neví, jestli je to strach, nebo horečka, která jí opět stoupá. Julio dvěma ráznými údery zabuší na dveře a mřížka v nich se otevře.

„Kdo je tam?“ zeptá se portýr.

Soudce mu beze slova ukáže cosi, co má v ruce. Muž jim otevře dveře a pustí je dál. Josefa si nestihla všimnout, co mu Julio ukázal. Možná prsten? Nevzpomíná si, že by nějaký měl v kočáře cestou sem, možná si ho nasadil, když vystupoval.

„Račte.“

Josefa následuje Julia do předsíně. Na stěně visí na skobách několik černých tunik s velkými kápěmi.

„Nevyptávej se,“ odsekne jí, když se ho na pláště zeptá. Pak Gamoneda šeptem promluví s majordomem. „Mohl byste knězi říct, že jsme tady?“

Portýr obřadně přikývne a zmizí v útrobách zchátralého paláce.

„Proč jsi mě sem přivezl? Kdo je ten kněz? Přece moc dobře víš, že s církví nechci mít nic do činění.“

„S církví tohle nemá nic společného, Josefo. Tenhle muž... mi dá to, co pro tebe potřebuju. Oba velice riskujeme tím, že se scházíme za zády mistrů. Přestaň o všem pochybovat. Čím dřív odsud odejdeme, tím lépe.“

Julio, který s ní vždy jednal tak pozorně a láskyplně, se najednou chová nejistě, jako někdo, kdo se co nevidět pod tlakem zhroutí, jako by snad dokonce měl strach. V příšeří předsíně se mu něco zaleskne na ruce. Tentokrát to Josefa vidí dobře. Je to zlatý prsten a jí při pohledu na něj bodne u srdce: dva zkřížené palcáty. V hlavě jí ozvěnou zní Lucíina slova. Prsten Bestie. Znak, který patří vrahu nevinných dívek.

Proč Julio Gamoneda nosí tenhle symbol smrti?

Vybaví se jí i Lucíino podezření: na Juanu musel upozornit některý z klientů jejího nevěstince, a proto ji Bestie unesla. „Kdo by to mohl být, Lvice? Kdo?“ V přítmí síně září v očích Julia Gamonedy cosi zlověstného. Josefě se zatočí hlava, má pocit, že omdlí.

„Co je ti?“

„Potřebuju se nadechnout.“

„Na to není čas, miláčku.“

„Nesahej na mě! Potřebuju okamžitě na vzduch.“

Vratkým krokem vyjde z ponuré barabizny do lesa, který ji obklopuje. Nechce, aby ji viděli zvracet, proto hledá útočiště mezi stromy. Nakonec se vyzvrátí do záhonu jirín. Přikrčí se, má pocit, že snad vyzvrátí celý žaludek. Sama sebe se ptá, kde vezme síly na to, aby vstala. Už nemůže, umře přímo tady, v temné, pochmurné zahradě. Opravdu spřádala životní

plány s vrahem? Jak si mohla myslet, že by pro ni osud mohl chystat něco dobrého? Chce odsud pryč, vrátit se po bahnitě cestě a zastavit si kočár, který by ji co nejrychleji zavezl zpátky do nevěstince, ale je dezorientovaná.

K domu právě přijíždí landaur. Vystoupí z něj žena v dlouhém plášti a s tváří zakrytou závojem. Poryv větru mantilu nadzvedne a během těch pár vteřin, než si ho jeho majitelka stihne upravit, v ní Josefa pozná Anu Castelar. Zpoza stromů ji sleduje, jak klepe na dveře a ukazuje portýrovi prsten, který má na ruce. Ze své skrýše Josefa nevidí, jak vypadá, ale je si jistá, že na něm jsou vyryté dva zkřížené palcáty.

Bestie, před nimiž musí uprchnout, už jsou tedy dvě. Musí se dostat do nevěstince a poslat Lucie naléhavý vzkaz, aby se za žádných okolností nepřibližovala k vévodkyni z Altollana.

V kobce panuje ticho, narušované jen vyčerpaným pláčem některé z dívek. Clara se propadá do snů. Už jí není taková zima, pomalu ztrácí vědomí, ale vtom ucítí cosi vlhkého a teplého mezi nohama. Sáhne si do rozkroku a potom si prohlédne svoje prsty. Ve tmě nic nevidí. Vloží si tedy prst do úst a ucítí známou kovovou chuť. Krev.

Přemýšlí, co by mohla udělat, aby si toho nikdo nevšiml. Má jen kus látky, který jí dala Miriam. Sroluje ho a ucpe si jím pochvu. Teď už neusne.

Sedí opřená zády o zeď a ví, že řada je na ní. Ani se nebudeme muset ponořit do lázně. Až ji Kuchař přiměje vyjít z cely, látka bude už krví nasáklá a poteče jí po stehnech.

Lucíu vyděsí bušení na dveře. Tentokrát nemá čas dumat, kdo to je, pronikavý hlas bytné Basilie ji nenechá na pochybách.

„Musíš odsud vypadnout. Hned. Pronajala jsem pokoj jednomu seminaristovi, už čeká dole,“ vychrlí na ni bytná místo pozdravu.

Lucía okamžitě pochopí, že se jí nepovede ženu přesvědčit, aby ji tu ještě chvíli nechala. Neochvějný výraz, vzdorně zvednutá ochmýřená brada, pravá pěst založená v bok.

„Diego zaplatil nájemné ještě na dva týdny,“ pokusí se přesto nasadit svůj nejlítostivější tón, aby Basiliu obměkčila.

„Proč bych měla nechávat pokoj mrtvému?“

„Já mrtvá nejsem. Donoso, Diegův kamarád, říkal, že tady můžu zůstat.“

„Ten jednooký policajt není tvůj bytný, krasavice. Pravidla v tomhle domě určuju já a jasně říkají, že pokud nájemce zemře, na žádné dědictví se nehledí. Můžeš mi být vděčná, že jsem tě tu nechala aspoň pár nocí.“

Nerozpakuje se, popadne Lucíu za paži a postrkuje ji po schodech dolů. Lucía sebou zmítá jako toulavé zvíře, jímž v podstatě je, a bez rozmyšlení ji kopne do holeně. Bytná vykřikne. Bylo to neuvážené, jenže Lucía se nedokázala udržet. Basilia volá o pomoc hlasem tak žalostným, že zní jako nářek, a během chvíle začnou z bytů vycházet sousedé. Lucía rozhodně nepotřebuje, aby se tu objevili strážníci a snažili se udělat pořádek, nad hlavou jí stále visí zatykač za vraždu Marcíala Garriguese.

Uteče na ulici Fúcares, ale jen co došlápne na chodník, zaplaví ji pochyby. Kam má jít? Komu může věřit? Donoso ani Tomás Aguirre nepřicházejí v úvahu.

Někdo zničehonic zakřičí její jméno. Lucía má sto chutí se neotáčet a běžet dál, ale když se znovu ozve „Lucío“, zaslechne v hlase důvěrně známý tón, a když se otočí, spatří Raquel, baculatou ženu s mohutným poprsím, která pracuje pro Lvi-ci. Ve zrudlé tváři se jí zračí naléhavý výraz.

„Díkybohu, že jsem tě našla. Stálo mě majlant zjistit adresu toho novináře. V bordelu říkali, že bydlíš u něj, ale nikdo nevěděl, kde přesně to je, musela jsem nejdřív najít toho jednookýho policajta, ale to je teď všechno jedno. Jde o Josefu. Má choleru, je v posledním tažení a pořád opakuje tvoje jméno, nic jiného z ní nikdo nedostane. Myslím, že ti chce něco říct.“

Lucía spěchá s prostitutkou do nevěstince, kde panuje podivný ruch. Jedna z dívek, se kterou Lucía nikdy nemluvila, odchází se sbaleným kufrem. Ve dveřích ještě sebere pár předmětů, jako by byl dům postupně vykrádán. Lucía jde rovnou do kuchyně, a když uvidí plačící Delfinu, nejradši by se otočila a po špičkách se zas odplížila, ale zabrání jí v tom Delfinín hlas.

„Josefa s tebou chtěla mluvit. Bez ustání opakovala tvoje jméno...“

„Je v pořádku?“

„Ne. Dnes ráno odešla s Juliem Gamonedou. Vrátila se nemocná a hodně vyděšená. Cholera...“

Lucía ví, co to znamená, viděla na choleru zemřít svoji matku.

„Můžu s ní mluvit?“

Delfina lehce zavrtí hlavou a odpoví, že to už nepůjde. Lvice před deseti minutami vydechla naposledy. Lucía se rozběhne do zeleného salonu, kde najde Josefu ležet na pohovce. O její mrtvé tělo se dosud nikdo nepostaral, ale několik zásuvek je otevřených, některá z žen sem před odchodem přišla hledat peníze. Kolem jsou rozházené dárky, parfémy a milostné dopisy svázané stuhou a podepsané Josefiným milencem: J. G.

Lucía vyjde z domu a omráčeně vykročí, zprvu jde bezcílně, ale potom zamíří k ulici Hortaleza. Nikdy tam nebyla, ale ví, kam jde, ví, kde stojí dům, který patří urozené dámě, jež jí na Diegově pohřbu řekla, že může kdykoli přijít. Přišla o všechny ostatní, vévodkyně je jediná, kdo jí v tomhle měs-
tě zbyl.

Dveře paláce otevře služka, mladá a diskrétní, v bezchybném stejnokroji.

„Jmenuju se Lucía a jsem...“

Služka jí skočí do řeči.

„Já vím, kdo jste, pojdte dál.“

Je to poprvé v Lucíině životě, kdy jí někdo vyká. Vstupní síň je rozlehlá a přepychová. Z její zadní části vedou prosklené dveře do zahrady. Zdálky se ozývá zpěv ptáků poletujících ve voliérách. Z obou stran sálu se zvedá dvojité schodiště s mramorovým zábradlím, po němž schází majestátní, elegantní a jako vždy nádherná Ana Castelar.

ČÁST ČTVRTÁ

Madrid, 25. července 1834

Madrid se topí ve tmě. Plynové lampy zhasly a nechaly po sobě hustou mlhu, již pronikají paprsky měsíce v úplňku vládnoucího bezhvězdnému nebi. Ve vzduchu visí vlhkost a Lucía se obejmě rukama v pase, aby zahнала třas. Nalevo i napravo se otevírají ústí uliček jako černá ústa, která by mohla vyplivnout pobudy, zloděje a děvky. Přidá do kroku, spíš než život, který by se ve tmě mohl skrývat, ji děsí ticho. V oknech budov neplápolá jediné světlo, domy se vzpínají po obou stranách ulice, němé, šedivé a přísné. Nad nimi se ke klenbě oblohy snaží vyškrábat strnulá monstra a démoni, zkamenělé chrliče s křičícími tlamami.

Co tady dělá? Proč vypadá město tak opuštěně? Jak se z Madridu staly jen přízračné kulisy? Vydala se ze Lvicina nevěstince do domu Any Castelar, a jako vlečku svatebních šatů za sebou táhla pohled mrtvých očí Josefy, zemřelé na choleru, a lhostejnost jejích žen, které se jako hyeny hádají o těch pár vzácností, co v domě zbyly. O chvíli později jí služebná otevřela dveře paláce v ulici Hortaleza a nechala ji vejít, a Ana ji na přivítanou sevřela v náručí.

Navzdory tichu jí tluče ve spáncích, zuřivé rány do bubnu, který hrozí, že se protrhne. Je stále rychlejší, praskne každou chvíli. Úplněk na obloze připomíná oko slepce.

Zarývá se jí do mozku bušení bubnu, nebo klapot koňských kopyt? Potí se, neví, jestli neztratí vědomí, možná by bylo lepší omdlít. Kousek od ní zastavil kůň a Lucía si uprostřed ulice klekne, aby si ho prohlédla. Jeho hřívý se drží Eloy, modré oči se mu třpytí tak jasně, až má Lucía pocit, že svět kolem ní pozbyl všech barev. Směje se stejně, jako se smával, když okradl nějakého nic netušícího studenta. Není sám:

na koňském hřbetě za ním sedí zlatovlasá dívka, objímá ho v pase dětskýma rukama a za jeho zády je jí vidět jen polovina tváře. Clara.

„Sestro, už mě nehledej. Jsem v pořádku. Díky tobě už jsem s matkou.“

„Ty nejsi mrtvá! Já vím, že nejsi mrtvá!“

Lucía se postaví a rozběhne se ke koni, ale Eloy ho kopne do slabin, hřebec se otočí a cválá pryč. Lucie je to jedno: dožene ho. Poběží tak rychle, že se dostane až k jeho boku, popadne Claru a vyrvе ji ze světa mrtvých, v němž ji teď vidí. Kopyta buší do dlažby a Eloy zvíře pobídne k domu s otevřenými vraty. Bránu lemují dva sloupy, a Lucía mezi nimi proběhne a dál pronásleduje hřebce, na němž jede Eloy a Clara, ale jakmile překročí práh, o něco zakopne.

Snaží se v přítomnosti rozpoznat, co to je, cosi vlhkého, měkkého a studeného... Měsíc se rozhodne vyjít mezi budovami a posvítit jí, a Lucía spatří paži, nohu, dětský trup, Clařinu hlavu. Z kusů těla stříká na všechny strany krev, jako by ho někdo právě roztrhal. Lucía se horečnatě snaží kousky skládačky, v níž se proměnila její sestra, složit zpátky k sobě, přitiskne paži ke trupu, musí je tak udržet, aby neztrácela tolik krve, potom hlavu, která zničehonic vykřikne:

„Je to tvoje vina! Už je jedno, co uděláš. Moje krev mě prozradí.“

Něco jí od sestry prudce odtrhne, udeří ji do břicha a vyrazí dech. Pěst. Ve stínech kolem na ni číhají lidé, muži i ženy. Znehybní ji na zemi, cítí na sobě jejich ruce i nohy, cítí jejich nakyslý dech, puch hnijícího masa. Nejdřív jsou to jen neurčité skvrny, ale pak se jí před očima zjeví obličej ozářený světlem luny, která se všemu vysmívá. Patří její matce Cándidě.

„Tak takhle se staráš o sestřičku?“

Cándida na ni plivne, ale Lucíu drží ruce, které jako by se objevily úplně odnikud, takže si nemůže otřít sliny, jež jí stékají po tváři a šimrají ji na rtech.

„Je mi to líto! Matko, prosím, pusťte mě! Je mi to líto!“

„Co je ti přesně líto, zlodějko?! Okrádání mrtvých?“

Cándida se vrátila do stínů a teď před sebou vidí tvář starce, otce Ignacia Garcíi, se stejně mrtvolným výrazem, s nímž na ni hleděl, když se schovávala pod postelí v jeho bytě.

„Proč jsi mi ukradla prsten? Mohl jsem ještě žít!“

„Všechny jsme mohly žít!“

V chumlu paží, nohou a těl, která Lucie znemožňují pohyb a skoro i dýchání, se objeví někdo další. Juana.

„Kurvo. Jsi kurva.“

Lucia cítí, jak ji něco táhne, síla, která ji nakonec vyrve ze sevření lidí, kteří ji znehybnili, a dostane ji zpět na ulici. Roztřesená a malátná se rozhlíží kolem, snaží se zjistit, kde je, ví, že noční můra ještě neskončila a bude ji trýznit, dokud jí nedojdou síly. Už nedokáže ani plakat, přemůže ji myšlenka, že si svůj trest zaslouží. Tohle peklo způsobila svými činy. Zaslouží si bolest a utrpení.

Hledá na zemi kámen, něco, čím by si rozškrábala kůži, a osud jako by ji vyslyšel, uvidí pod sebou rozbitou skleněnou lahvičku. Na jejím dně ulpívá sražená krev zabitých dívek. Sáhne po střepu a přitiskne si ho k zápěstí, ale ruka, která ji předtím vysvobodila, ji zarazí. A vtom ho pozná.

„Když se zdá, že všechno končí, objeví se světlo. Tohle město není jen plné stínů. Donoso. Řekni mu, ať nemá strach. Ten karlista, Tomás Aguirre, už není tím, kým byl, když jsi ho poznala. Máš moc je oba změnit.“

Diego pusť Lucíinu ruku a pohladí ji po tváři.

„Madrid tě neopustí.“

„Kéž bys tu byl se mnou.“

Už nedokáže zadržet slzy, chce ho obejmout, potřebuje teplo, které u něj našla, když se onoho posledního dne v pokoji, kde jí poskytl útočiště, objali, aniž by tušili, že se loučí navždy. Jeho paže, jeho dech v jejím obličejí, jí přinášely pocit bezpečí, důvěru, že jakkoli je její cesta temná, na jejím konci

bude světlo. Společně by z toho tunelu dokázali vyjít. Jenže když se k němu přiblíží, Diegova postava se rozplyne jako dým a vytratí se do noci.

Město se opět stává hřbitovem. Tichým, chladným, lhostejným. Měsíc v úplňku se vzhlíží ve střepu, který Lucía dosud svírá v prstech. Už se dál nerozmýšlí: zaryje si jeho hrot do zápěstí, nakreslí si v kůži rozeklanou čáru až k ohbí lokte a rána se otevře. Bolest je nesnesitelná, ale Lucía nehodlá přestat. Křičí, aby ji neopustily síly, aby ji nezaplavily myšlenky. Křičí a křičí.

V hrdle jí po tom křiku hoří, ale když sklopí zrak, paži má netknutou. Je zbrocená potem a chvíli trvá, než se jí povede zaostřit a rozhlédnout se. Je v přepychovém pokoji, v nejměkčí posteli, v jaké kdy v životě ležela. Dveře se otevrou a dovnitř vejde Ana Castelar.

„Klid, byl to jen zlý sen.“

Ana se posadí vedle ní a kapesníčkem jí otře zpocené čelo. Lucía si vzpomene, že když přišla do paláce, Ana ji okamžitě zavedla do tohoto pokoje, a ona jen vyčerpaně padla na postel, v níž se o několik hodin později probudila. Za okny stále vládne noc.

„Slyšela jsem tě křičet až ve své ložnici. Ničeho se neboj, dýchej, tady jsi v bezpečí.“

Lucía cítí podivnou jasnozřivost. Nepláče, nechvěje se jako bezbranná holčička.

„Nikdo není v bezpečí. Madrid je plný smrti a lží. Je skoro jisté, že tělo mojí sestry už tlí v nějaké strouze. Nebo ho někde pohodí až ráno, to je jedno. Zemře stejně jako všechny ostatní. A můžu za to já.“

„Ty vinu neneseš, může za to tohle město. Madrid požírá sám sebe, ale jednoho dne vyvstane nový, jiný, než v jakém žijeme teď. Madrid, který překoná tyhle vnitřní půtky, Madrid bez karlistů, bez inkvizice, bez každodenních vražd.“

Cesta bude složitá a plná utrpení, ale nakonec přece vyjde slunce.“

Aně se povedlo vyčarovat Lucie na tváři pousmání. Ani neví, že v jejích slovech slyší ozvěnu Diegova proroctví ze své noční můry. Křeče, v nichž se Madrid zmítá, pominou a vznikne lepší město. Město, v němž chce Lucía dál žít a procházet se ruku v ruce s Clarou.

„Dnes se od dvora vrátí můj manžel. Je to vlivný muž, požádám ho, aby nasadil policii, i vojsko, bude-li to nutné, a tvoji sestru našel.“

Lucía si lehne Aně do klína a vévodkyně ji hladí po kratičkých zrzavých vlasech, které jí pokrývají hlavu jako samet. Sotva před pár vteřinami měla pocit, že její duše umírá, že konec je nevyhnutelný. A možná stále je, ale Lucía nepřestane bojovat, dokud nepřitiskne ucho k sestřině hrudi. Pokud pak neuslyší tlukot jejího srdce, sama skoncuje se svým životem.

V Madridu se dosud pohřbívá na malých hřbitovech vedle kostelů, jako například u kostelů San Sebastián nebo Buena Dicha, navzdory tomu, že král Josef Bonaparte v roce 1809 vydal nařízení, že se mají hřbitovy přesunout ven z města, aby se zabránilo požárům a dalším přírodním pohromám, jejichž vinou byla občas pohřbená těla odhalena světu, jako když požár kostela Santa Cruz v roce 1773 roznesl po celém městě odporný puch mrtvol pohřbených na zdejších hřbitově. Řada míst posledního odpočinku následně vznikla za hradbami města.

První a nejprepychovější z nich je hřbitov Del Norte vedle brány Puerta de Fuencarral, zvané též Puerta de Bilbao. Význam města by se dal měřit počtem mrtvých, kteří v něm odpočívají. V Madridu jich je už dávno víc než živých a hrozí, že brzy budou zabírat i víc místa. Architekt severního hřbitova, Juan de Villanueva, se proto inspiroval v pařížském Père-Lachaise a nechal zde vybudovat nádvoří s několika řadami výklenků ve zdech.

Na nejhonosnějším ze šesti takových nádvoří, hned za kamenným křížem, který střeží bránu hřbitova, napravo od neoklasicistní kaple rovněž vybudované architektem Villanuevou, se nachází výklenek, v němž bude pohřbena Lvice Josefa, v obklopení mrtvol zvučných jmen, ověncených významnými šlechtickými tituly. Nejspíš nebylo snadné zařídit jí poslední spočinutí na tak distingovaném místě – jakkoli byla majitelkou nejúspěšnějšího madridského nevěstince, prostitutka není vítaná skoro nikde – a Tomás Aguirre za tím tuší zásah někoho velmi mocného.

Smutečních hostů je na pohřbu pomálu, kvůli zákazu shromažďování a taky protože muži, kteří se v soukromí těšili ze

společnosti a přátelství slavné bordelmamá, se tím nehodlají chlubit veřejně. Aguirre zdálky sleduje strohý obřad. Kotník má stále oteklý a skoro sem ani nedošel. Opírá se o kašnu, z níž tryská tenký pramínek vody. V noci spal několik hodin v opuštěném domě, který mu připomněl Lucíu a sirkárnu, o které mu vyprávěla, že se tam skrývala se svojí sestrou. Představoval si ji, jak sama bloudí ulicemi a hledá Claru. Myslel na ni, protože víc než poraněný kotník ho bolelo pomýšlení na to, jak ji předevcírem nechal stát u bran nemocnice. Probudil se odhodlaný ji najít, ale v Diegově bytě už nebyla. Místo ní tam objevil nudného seminaristu, kterého alespoň díky převleku bratra Braulia, k němuž se vrátil, dokázal přesvědčit, aby ho pozval do krčmy na snídani. S chutí spořádal několik topinek, a dokonce mladíka přiměl koupit kus salámu. Na oplátku přiznal jeho strach a s gusem a dopodrobna mu vyprávěl o vraždění mnichů. „Takto se ti tohle město odvděčí za odříkání a oddanost Bohu. Připrav se stát se mučedníkem.“ Chtěl ho jenom vyděsit. Aguirre v tuhle chvíli netuší, jestli ještě sám v Boha věří. Jestli mu hněv Madridanů nepřipadá spravedlivý. Jeho víra, oddanost idejím karlismu, se drolí jako masky na konci maškarního bálu. Neklesá však na duchu, právě naopak. Kdyby jen neochvějně plnil misi, která mu byla uložena, vyhledal by Julia Gamonedu a nešetřil by násilím, aby z něj dostal přiznání, že to on donášel na otrávené karlisty. Jenže jeho priority se změnily. Teď chce bojovat za Lucíu a Claru a další dívky uvězněné karbonářskými mistry. Je to opravdovější než cokoli, za co v životě bojoval. Zemřít na frontě po boku generála Zumalacárreguiho by bylo absurdní. Zemřít pro tyto dívky ne, nezávisle na tom, jestli na onom světě čeká Bůh nebo ne. Proto se hned ráno vydal hledat Lucíu.

Jenže na Josefině pohřbu není, na hřbitov dorazilo jen několik prostitutek, některé z nich jsou tak staré, že už se nejstaršímu řemeslu dozajista nevěnují. Kousek od hloučku žen stojí mrzák, který upoutá Aguirreho pozornost. Opírá

se o berli a čmárá něco do notesu. Od pohledu je to žebrák, Aguirre je přesvědčený, že za to, na jak významném místě spočinou Josefny kosti, není zodpovědný on.

Po obřadu se přitočí k jedné z žen, je oděná do smutečního šatu, ale mladší než ostatní. Představí se mu jako Delfina a Aguirre si vzpomene, že mu o ní Lucía říkala: je to matka jedné ze zavražděných dívek.

„Nevím, kde ta holka je. Možná za to mohla horečka, Josefa si každopádně ve své poslední chvíli nic nepřála víc než s ní mluvit. Naléhala na to víc než na příchod kněze, aby jí dal poslední pomazání. Když Lucía dorazila, nebohá Lvice už byla po smrti.“

„A nevíš, kam se mohla vrátit? Prosila mě o pomoc, vím, že ji hledá policie, myslel jsem, že jí pomůžu dostat se pryč z města.“

Aguirre lže, aby zaplašil předsudky, které by mnich ve špinavé sutaně mohl v prostitutce vyvolat. Delfina už ho nicméně neposlouchá, probodává opovržlivým pohledem mrzáka, který si předtím kreslil. Jako by ho očima udeřila, mrzák zavře sešit a co nejrychleji se odbelhá pryč.

„Hnusák. Lvice mu dávala najíst, když ho ostatní odkopli, a... on si myslí, že teď po její smrti vyvázne bez trestu.“

„Delfino, potřebuju vědět, kde je Lucía.“

„Už jsem vám říkala, že to nevím.“

„Snažím se zabránit tomu, aby umíraly další dívky. Jako vaše dcera.“

Karty na stůl, řekl si Aguirre. Dochází mu čas a na kličkování není vhodná chvíle. Jestli má Delfina jakékoli informace, které by mu mohly pomoci, musí je získat hned teď. Najdou si odlehlejší místo, aby mohli pokračovat v hovoru, a Aguirre Delfině poví o karbonářích, jejich rituálech a o tom, že její dcera jim padla za oběť.

„Pro Juanu už nic udělat nelze, ale pro ty dívky, co dosud žijí, ano.“

„Lvice mi jednou četla článek toho novináře, co byl u nás v bordelu. Znělo mi to jako blábol. Bestii k nám přivedla Lucía. Byl to ten chlap s popálenou tváří.“

„Tahle Bestie byla jen pěšákem karbonářů. Co dalšího ti Lvice řekla?“

Delfina dojde ke stěně s výklenky, prohlíží si kamenné desky, které je zakrývají. Na některých jsou rytiny andělů, na jiných neuměle vytesané portréty nebožtíků.

„Nevím, kde odpočívá moje holčička.“ Pak stesk zažene, jako když zatáhne závěs, a otočí se zpátky k falešnému mnichovi. „Lvice během těch posledních hodin blouznila. Tvrdila, že Bestii přivedla ona, ne Lucía. Že za smrt mojí Juany může ona. Mluvila z ní horečka.“

„Proč myslíš, že to říkala?“

„Lucía podle všeho obvinila některého zákazníka nevěstince. Podle ní to musel být on, kdo si vyhlédl moji Juanu a Bestie ji unesla na jeho pokyn.“

Z místa, kde stojí, je vidět nádvoří, kde právě pohřbili Lvi-ci. Když šel Tomáš oslovit Delfinu, přečetl si na náhrobcích dlouhá jména šlechticů, poznal příjmení mnoha měšťanů s dobrým postavením u dvora.

„Kdo zaplatil za Josefin pohřeb?“

„Její milenec. Táhli to spolu mnoho let. Je to soudce, Julio Gamoneda.“

Získat jeho adresu nebylo složité: soudce Julio Gamoneda bydlí ve vile v ulici Conde Duque, vedle náměstí Guardias de Corps. Ve městě je dobře známý. Tomáše Aguirreho na něj upozornili už dva lidé, dnes Delfina a včera lékárník Teodormiro Garcés. Ten mu řekl o jeho údajném mileneckém poměru s majitelkou nevěstince, o sympatizování s karlismem, které se projevovalo v jeho rozsudcích. Tenhle úkol chtěl splnit až poté, co najde Lucíu, ale už ho nemůže odkládat. J. G. Dvě písmena, která mu krouží hlavou celou cestu ze hřbitova

do ulice Conde Duque. Viděl je v seznamu, který sepsal otec Ignacio García, hned vedle šifrovaného jména Věčný Orient. Jeden z dvanácti karbonářských mistrů.

Rozhodl se setrvat v přestrojení za mnicha, protože i když měl hábit špinavý a potrhaný, na mnoha místech fungoval jako dokonalá propustka. Dveře mu otevře služebná a Aguirre požádá o schůzku s paní domu. Musí na ni několik minut čekat v předsíni.

Leonor Urrutia je zhruba pětadvacetiletá žena s přísným výrazem v obličeji, v černých šatech vyšlých z módy a s prošedivělými vlasy svázanými do uzlu. Vypadá jako ženy, které lze často spatřit v sakristiích, pobožnůstkárka, jež dopřeje sluchu prosbám ošuntělého mnicha. Aguirre si dovolí oplzlou, krutou myšlenku: už se nediví, že soudce radši vyhledával společnost Lvice Josefy.

„Co pro vás mohu udělat, bratře?“

„Přišel jsem požádat o pomoc křesťansky smýšlející paní. Kaple v mém klášteře byla zničena během toho běsnění minulý týden.“

„Nechápu, jak to mohla vláda připustit. I jen za tohle ať se navždy smaží v pekle. Španělsko pohltily zlé síly, kéž dá Bůh a tahle noční můra jednoho dne skončí.“

„Nechť vás Bůh vyslyší, ani nevíte, jak pravdivá jsou vaše slova. My jsme měli štěstí, žádný z mých bratrů při masakru nezemřel, ale ti neznabozi nám podpálili kapli, shořelo všechno, obrazy, dřevěné sochy... Nemáme už ani kalich, abychom mohli posvětit tělo a krev Kristovu.“

„Pojďte dál. Dáte si čaj? Promluvíme s mým mužem. Určitě se mu vašeho kláštera zželí. Neřekl jste mi, který klášter to je.“

„San Luis, v ulici Montera.“

„Hned vedle místa, kde to celé vypuklo. Slyšela jsem, že ty zločinné hordy vyšly od brány Puerta de Sol. Takové neštěstí.“

Paní Leonor odejde vyhledat manžela a Tomás Aguirre zatím čeká v malé místnosti poblíž vchodových dveří. Stěny zdobí jen jediný obraz, na němž je vypočteno kázání Ježíše Krista v chrámu, starožitný, ale nevalné estetické hodnoty – a je tu několik málo kusů nábytku, klasického kastilského, velmi cenného, k sezení nepohodlného.

„Dobré odpoledne, bratře. Má choť mi neřekla, jak se jmenujete.“

„Braulio, bratr Braulio.“

„Prý náležíte ke klášteru San Luis. Nezpravili mě o tom, že by během útoků byl nějak poškozen.“

„To proto, že o život nepřišel žádný z mých bratří, a ve srovnání s jinými z toho naše budova vyšla ještě dobře. Ovšem naše kaple byla zničena. A osoba, která nám finančně pomáhala nejvíce, již zemřela.“

„To je mi líto.“

„Možná jste ji znal, byla to paní Josefa Arlabán.“

Julio Gamoneda sebou trhne, přesně takovou reakci Aguirre čekal. Rysy v dosud uvolněné tváři se mu stáhnou napětím. Když vstoupí jeho žena v doprovodu služky, která nese tác se třemi šálky a talířem sladkého pečiva, spěšně se ovládne.

„Leonor, rozhodl jsem se, že klášteru pomůžeme, přišel o něco velmi vzácného. Ale radši to s bratrem Brauliem proberu ve své pracovně. Ať nás nikdo neruší.“

Benito Granados, vévoda z Altollana a manžel Any Castelar, je kultivovaný muž a pyšní se tím, že nikdy nedává své city najevo na veřejnosti – a v soukromí jen vzácně –, ale v tuto chvíli jím lomcuje vztek a zvyšuje na svou ženu hlas. Ana zachovává klid a dovolí mu, aby si ulevil: ví, že kvůli něčemu tak malichernému, jako je nevěra, se s ní nerozvede.

„Měli jsme jasnou domluvu: stačí, když se nedostaneš do řečí. Ale tys ji hodila za hlavu.“

„V tomhle městě se o všem ví skoro ještě dřív, než to uděláš. Nestalo se to poprvé.“

Má pravdu: vévoda a vévodkyně jsou kvůli Anině záletnictví už nějakou dobu terčem pomluv. Jen jednou se však někdo – známý právník – opovážil to vévodovi vmést přímo do tváře. Benito Granados zareagoval poněkud přehnaně a bez váhání drzého advokáta vyzval na souboj, v němž dokázal, že chvalozpěvy na jeho šermířské umění rozhodně přehnané nejsou. Duel sice skončil, jakmile se objevila první krev, ale advokát si odnesl jizvu, která mu bude hyzdit tvář do konce života.

„A ještě navíc novinář... Netušil jsem, že jsi schopná klesnout tak hluboko.“

„Prosím tě, Benito... Víš, že jsem měla muže ze všech společenských vrstev. Novinář rozhodně nepatřil k té nejnižší, a kromě toho nebyl jeho výběr v mé moci.“

„A to jsi musela chodit na pohřeb?“

„Bylo zapotřebí udělat hodně věcí, o kterých jsi ty u dvora nevěděl.“

Vévoda najde lahev sherry a nalije si. Chvíli převaluje dezertní víno na jazyku a přemýšlí, zda manželku dál zahrnovat výčitkami.

„A jednou z těch věcí bylo plakat u jeho rakve.“

„Ty slzy byly upřímné.“

Anu už ta pantomima unavuje, snaha jejího manžela hrát si na rozhořčeného je nemístná. Benito jí také nalije sklenku sherry.

„Takže ses do Neuctivého kocoura zamilovala?“

„Nejspíš ti to zní směšně, jenže je to tak. Jeho smrt mi zlomila srdce. Máš mě možná za hloupou, ale několik dní jsem zvažovala, že ho budu následovat. Ne protože bych se s ním chtěla znovu shledat v ráji, před tváří Boží, víš sám, že v posmrtný život nevěřím, ani co by se za nehet vešlo. Chtěla jsem se zabít, protože nebylo snadné se na sebe dívat do zrcadla a spatřit ženu, která tohle všechno začala, a ne jen prachšprostou vražedkyni. Nebyla jsem tou ženou, kterou ve mně viděl Diego. Copak jsem se nestala právě tím, co tolik nenávidím?“

„Tuším, že tenhle záchvat romantismu tě přešel jako horečka.“

„Jak říkáš, jako horečka. Dosud mě bolí duše, ale už se zase ovládám. Vím, že ve válce je nutné počítat se ztrátami. Nebojujeme za sebe, ale za budoucnost dalších generací, abychom jim předali lepší zemi.“

Ana dopije sklenku sherry. Sladký likér jí hladce stéká hrdlem, které se jí při každé vzpomínce na Diega sevřelo. Sice manželovi tvrdí, že stesk po něm už překonala, není to však pravda: kdykoli to nejméně čeká, vybaví se jí jeho úsměv, přímo tady, v paláci na ulici Hortaleza, když ho pozvala na večeři, líbání v její posteli nebo jeho obětavost v lazaretu. Vzpomínky, o které nechce nikdy přijít, je si vědoma, že do konce života už možná nepocítí k jinému člověku něco tak ryzího, směsíci obdivu, oddanosti a touhy. Celý příběh by se odehrál jinak, kdyby se k němu nedostala přes Bestii a články, které psal pro *El Eco del Comercio*. Kdyby Diego v kterýkoli okamžik své pátrání vzdal. Láska hory přenáší, mohla přeci převážit i Diegovu posedlost rozplétáním téhle záhady. Ale to se nestalo.

Marcial Garrigues, Bestie, jak mu přiléhavě přezdívali za hradbami, se během svých posledních dní choval neopatrně a nechal po sobě příliš mnoho stop. Nejen prsten, který Lucía ukradla v domě otce Ignacia, tenhle zádrhel by se býval dal vyřešit snadno, ale hlavně seznam, který si karlistický kněz sepsal. Jsou na něm šifrovaná jména a iniciály dvanácti karbonářských mistrů, včetně jejího: Surgere, A. C., velmistryně, která vládne tuctu vyvolených.

„Zjistila jsi něco o tom seznamu?“

„Jestli nám někdo může říct, kde ho hledat, je to Lucía.“

„Ta zrzavá holka... Všiml jsem si, žeš ji ubytovala v jednom z pokojů pro hosty.“

„Důvěřuje mi. Její sestra je s ostatními dívkami v kobce, a Lucía dělá všechno, co je v jejích silách, aby ji našla.“

„Takové úsilí a všechno má přijít vniveč kvůli jedné holce?“

„Našla si dobré spojení.“

„Jako byl ten novinář, že? Ano, nevím, zda nepolevuješ ve svém přesvědčení.“

„Diego je mrtvý, větší starost mi dělá jeden mnich, co se kolem ní motá. Nějaký Tomás Aguirre, na severu mu velel generál Zumalacárregui. Upozornilo mě na něj několik agentů. Seznam má nejspíš on, ale najdu způsob, jak ho získat zpátky, než někdo rozluští, komu patří jména a iniciály.“

„To je poprvé, co v tvém hlasu slyším strach.“

„Jen hlupáci se nebojí, drahý choti. K porážce jsme bohužel náchylní všichni. Ani ty si nemůžeš být jistý, že zůstaneš nepotrestán, pokud všechno vyjde najevo, i když si myslíš, že jsi vedle královny regentky nedotknutelný. A to jsi pouze sehrál roli donašeče.“

„Nepodceňuj mě. Jak bys jinak zjistila jména karlistů?“

Vévoda už Anin pohled nesnese. Dolije si sklenku a padne do křesla. Alkohol mu pomůže přetrpět pár dní v paláci, ve stínu manželky, které by stačilo lusknout prsty a bude po

něm. Viděl ji objednávat popravy, vybírat na opačné straně hradeb dívky, o nichž potom v novinách četl, v jakém stavu je nacházejí. Rozsápané na kusy.

„Co mám tedy dělat? Předpokládám, žeš mě nepřinutila vrátit se od dvora jen kvůli dnešní oslavě a tomu, že mi chceš představit tu dívku.“

„Julio Gamoneda. Porušil přísahu mlčenlivosti, přivedl do paláce prostitutku a chtěl, aby jí kněz dal lektvar. Nejspíš podlehl karlistické sentimentalitě, protože jinak nechápu, jak si mohl myslet, že se mu to povede. Bohužel mě viděl přijíždět.“

„Před pár dny jsi mě o totéž žádala u Asencia de las Heras. Nemůžeme si dovolit takový skandál. Měli bychom to nechat být, než...“

„Udělej, co po tobě žádám, Benito. Julio Gamoneda musí zemřít. Ví, kdo jsem. Ten mnich si ho může spojit se smrtí té bordelmamá, Lvice. Je to možná pouhý pěšák, ale není tak těžké dostat se od prostitutky k soudci a ten mu pak vyzradí, kdo je velmistryně. Jeho konec byl beztak naplánován na příští rituál.“

Ana nehodlá s vévodou probírat svá rozhodnutí. Už to nedělá nějakou dobu. Vybrala si cestu a její manžel ji na ní jen neochotně následuje.

„Udělám to.“

Benito Granados odloží prázdnou sklenku na stůl. Shrbene vyjde z místnosti a v duchu sám sebe přesvědčuje, že to, co ho nutí podvolit se manželčinu přání, není zbabělost, ale pragmatismus. Nemůže proti ní pozvednout ani prst, ale dokud jí bude užitečný, udrží si místo u dvora, kde se mu tolik líbí.

Ana se posadí do uvolněného křesla. Oknem vidí na nádvoří, kde ptáci v klecích soutěží v trylkování. Zablouhá se a jen těžko se rozpomíná, jak prožívala své dny, než to všechno začalo.

Jednou v létě v Paříži prožila krátký románek s italským diplomatem jménem Michele Silvati. To on ji poprvé vzal na setkání tajné společnosti karbonářů. Hlásili se ke svobodám smíseným se symboly a rituály odkazujícími k zednářství, ale činili tak z pohledu vojáka: násilí bylo pouze nástrojem k dosažení cíle. Nevyhnutelné zlo války. Anu jejich vize od začátku přitahovaly. Chtěla vědět víc, chtěla do exkluzivního kruhu karbonářů patřit. Naléhala tak dlouho, až ji Michele Silvati na jedno z tajných setkání zavedl.

Dvanáct zakuklenců. Dvanáct osob skrytých pod kápěmi a šifrovanými jmény, kteří se scházeli v opuštěném sále ve věznici La Force v ulici Roi de Sicile. O politice ovšem nemluvili. Mluvili o tom, že jejich kasta by měla přežít všechny nástrahy, protože jsou tvůrci budoucnosti. Jejich přežití, říkali, je nade vše, je to nejvyšší zodpovědnost. A onoho léta je v Paříži nejvíce ohrožovala cholera. Nemoc se šířila městem a žádný lék na ni neúčinkoval.

Strach z cholery nakazil karbonářské mistry a spolu s ním přišla pověřivost. Jeden ze zakuklenců, nikdy se nedozvěděl jeho jméno, přinesl na jedno ze setkání staré kompendium alchymie. Už jen zvuk toho slova, alchymie, Anu vyděsil, ale zbylí členové mu dopřáli sluchu. Jejich kolega jim vyprávěl o Johannu Conradu Barchusenovi, profesoru chemie z 18. století, který v Leidenu sesbíral alchymistické tisíky neznámého původu a pro zábavu je nechal publikovat. V kompendiu byly kromě návodu na výrobu kamene mudrců i recepty dalších zázračných lektvarů. Jeden z nich využíval menarche, krev z první menstruace, pro výrobu elixíru, který měl údajně vyléčit i černou smrt. Nebylo v něm nic vědeckého, jen čiré čarodějnictví zabalené do náboženských slov. Nestačilo pouze získat tuto první krev, pojilo se s ní obětování její dárkyně.

Ana od takových ohavností dala okamžitě ruce pryč a vrátila se do Španělska, kde zjistila, že karbonáři nově založili

skupinu v Madridu. Rozhodla se zúčastnit jedné ze schůzek v sídle Královské filipínské společnosti v ulici Carretas, na místě, kde se kdysi setkávali svobodní zednáři z Lóže východu. Dosud jich nebylo mnoho, ale Ana Castelar v tomto podhoubí viděla možnost, jak bojovat proti karlismu, který neustále sílil, a v němž vždycky spatřovala největší nebezpečí pro budoucnost světa.

Začala se mezi karbonáři prosazovat a okamžitě nastoupila cestu, na jejímž konci se stala velmistryní. Příslib lektvaru z krve, léku na cholera. Magie. Pověry a strach se staly zbraní, která ji vynesla na vrchol, na místo moci ovládané vždy ze stínů.

Jakmile se naskytla vhodná příležitost, ustanovila kruh dvanácti mistrů s příslibem, že komu se podaří dosáhnout této nejvyšší cti, tomu bude zjeveno největší tajemství karbonářů. Lék proti všem nemocem. Byla jako nádherná masožravá rostlina, která okouzlí svou obětí, a tak ji lapí.

Kombinace politiky antikarlismu a mystiky onoho „konečného zjevení“ fungovala na významné karlisty jako dokonalá past. Jedny lákala možnost vyzvídat mezi isabelisty, druhé zase magie ukrytá na nejhlubším dně společnosti. Asencio de las Heras a otec Ignacio García byli podobnými čáry přitahováni od prvních schůzek. Zavražděné dívky byly zkrátka jen pěšáci padlí v bitvě, tak se je Ana naučila vnímat.

Po rituálech bez povšimnutí přidávala do lahviček několik kapek arseniku. Ještě před Asenciem de las Heras a otcem Ignaciem byli jiní, co zemřeli po požití nápoje, od nějž čekali oživení. Ana svým lektvarem sprovedila ze světa nějakých patnáct karlistů, pohřbených následně mezi oběťmi cholery.

Nebýt Lucie a její neuvážené krádeže, mohla by v tom bez větších potíží pokračovat dál. A nebýt Diega. Je ironické, že jediný muž, kterého doopravdy milovala, byl zrovna ten, který málem překazil její misi. Kdyby před ní teď novinář stál, řekla by mu, že není to monstrum, za které ji považuje:

jakmile by se karbonáři v Madridu usadili, začalo by tu tak jako tak docházet ke stejným zločinům jako v Paříži, dvanáct zakuklenců by začalo zabíjet nevinné dívky. Jejím přispěním z té hrůzy vzešlo i něco dobrého. Skoncovala s karlisty, kvůli nimž španělský lid nemůže vzlétnout ke svobodě, odhodit pouta středověku a vybudovat spravedlivější společnost.

Ana se snaží zahnat smutek dalším hltém sherry.

Diego je mrtvý, před ním už se ospravedlňovat nemusí, a tajemství karbonářů zůstane v bezpečí, až se zbaví Tomáse Aguirreho. Až zmizí Lucía. Nikdo si nebude pamatovat jejich jména ani to, co málem odhalili.

Pracovna Julia Gamonedy je od zbytku domu oddělená, nachází se v budově uprostřed zahrady, kde možná dříve bývaly stáje, ale teď je přestavěná a skýtá nečekaný přepych. Police v knihovnách jsou plné svazků vázaných v kůži, je tu krb, ač právě teď vyhaslý, a křesla, která přímo volají, aby se v nich člověk uvelebil...

„Nevím, proč se někdo, kdo si může užívat tohohle všeho, dobrovolně vrhá do potíží.“

Soudce je muž uvyklý mít svou pravdu a určovat, co je správné a co ne, nehodlá se o svou autoritu nechat připravit nějakým mnichem.

„Řekněte mi, kdo vás poslal. Proč jste o Josefě Arlabán mluvil před mojí manželkou?“

„Ženatý katolík by neměl mít milenku, to není příliš křesťanské. A ještě když se jedná o bordelmamá. Předpokládám však, že před smrtí u zpovědi požádáte o odpuštění. Nevím, jestli je dobře, nebo špatně, že je odpuštění hříchů tak snadné.“

Julio Gamoneda se cestou do pracovny dokázal uklidnit. Napětí v jeho rysech povolilo, už mnichovi, který před chvilčkou zmínil jeho milenku, neuhýbá pohledem, je z něj opět hrdý a přísný muž, známý tím, jak tvrdé tresty u soudu rozdává.

„O co vám jde? Chcete peníze?“

„Ne, tak snadné to nebude, pane soudce.“

Tomási Aguirremu se v pravé ruce zableskne albacetský nůž. Vzpomene si na druhá ve zbrani, který mu na severu říkával, že nože si žádají krev, že se nesmí vytahovat na světlo, pokud je člověk nemá skutečně v úmyslu použít. Vždycky jeho rady dbal, a kdykoli nůž vytáhne, použije ho.

„Možná jste o mně už slyšel. Moje pravé jméno je Tomás Aguirre.“

„Pobočník generála Zumalacárreguiho?“

„Tím jsem býval, řekněme, že už nejsme tak zajedno jako v dřívějších časech.“

„Já jsem také karlista, tohle můžete schovat.“

„Tvrdilo se, že to já jsem byl zodpovědný za popravu domobranců z Álavy, třebaže jsem s tím neměl nic společného. Přisuzují mi ovšem ještě jednu věc a ta už pravdivá je. Jednou jsem uřezal nosy a uši šesti špionům isabelských jednotek. Tímhle nožem; ten nikdy nezradí.“

„Vážně musím poslouchat vaše vychloubání? Řekněte mi, co chcete vědět.“

„Karbonáři, prsteny se zkříženými palcáty, obřady, při nichž se obětují dívky a nechávají se vykrváčet, jakýsi lektvar proti choleře... To, co v tisku nazývali řáděním Bestie.“

Soudce Gamoneda na okamžik ucukne očima, jako by potřeboval pár vteřin, aby sebral sebevědomí a mohl znovu lhát.

„O tom nic nevím.“

„Myslíte si snad, že jsem k vám přišel jen náhodou? Máte dvě uši, když vám jedno uříznu, druhé vám zbude a můžu si ho nechat na později. Jak vidíte, jsem řezáním uší tak trochu posedlý.“

Julio Gamoneda se pokusí Tomáse odstrčit, ale na rozdíl od falešného mnicha z Baskicka není přivyklý boji těla na tělo. Aguirre ho během chvíle přemůže, popadne ho za ucho a druhou rukou k boltci přitiskne ostří nože.

„Dám vám poslední šanci. Co jsou ty zkřížené palcáty?“

„Všechno vám řeknu, přísahám. Neubližujte mi...“

Aguirre ho pustí. Soudce zbledl hrůzou a slova se z něj řinou jako krev z čerstvé rány: prudce a bublavě.

„Karbonáři jsou tajná společnost, bojují proti zvyklostem naší země. Chtějí liberálního krále, odluku církve od státu...

Proto jsem se mezi ně vetřel. A nebyl jsem sám, mnoho z těch, kdo docházejí na setkání v ulici Carretas, jsou naši souvěrci.“

„Víte dobře, že na to jsem se neptal... Povězte mi o té skupince, co se schází odděleně, o dvanácti mistrech.“

„Pokud vám o nich řeknu, zabijí mě.“

„Pokud mi o nich neřeknete, zabiju vás já.“

„Vy na severu nevíte, jaké je žít v Madridu, kde řádí cholera, vídat dnem i nocí umírat další lidi. Člověk udělá cokoli, aby si zachránil život.“

„Včetně vraždění děvčátek? Jak jste mohl zabřednout do takových středověkých pověr? Všechno je to jen maškaráda, jejímž cílem je zabít karlisty. To vám nepřipadala podezřelá smrt otce Ignacia Garcíi a Asencia de las Heras? Nejenže jste darebáci, ale taky pořádní pitomci.“

Soudce mlčky sklopí hlavu. Není na urážky zvyklý. Bráníl by se, ale nůž v mnichově ruce ho od toho odradí.

„Kdo patří mezi dvanáct mistrů? Chci jména!“

„Nosí kápě, nevím, kdo jsou. Držet jejich totožnost v tajnosti je hlavním příkázáním.“

Aguirre už mu nevyhrožuje. Bleskovým pohybem soudce otočí hlavu a pevným řezem mu od hlavy oddělí levý ušní boltec.

„Varoval jsem vás, že na lži nejsem zvědavý.“

Gamoneda si přitiskne dlaň na ránu, z níž mu prýští krev, rozpláče se a musí zadržet výkřik, aby mnicha nepodráždil ještě víc. Krev se rozlévá po koberci. Soudce si sám musí z kapesníku vytvořit cosi jako obvaz, snaží se krvácení zastavit. Aguirre ho klidně pozoruje.

„Znovu se ptám, kdo do té skupiny patří?“

„Proč bych vám to říkal? Vyhrožujete mi marně, jsem mrtvý od chvíle, kdy jsem se dopustil té chyby, přivedl s sebou Josefu a chtěl pro ni vyprosit lektvar. Ale co na tom sejde? Nebudu litovat, že jsem to zkusil. Je mi jedno, že mě odhalili...“

„Kdo vás odhalil?“

„Ona. Velmistryně. Ana Castelar.“

Aguirre na něj ohromeně civí.

„Vévodkyně z Altollana?“

„Nevěděl jsem, že je to ona, dokud jsem ji neviděl přijíždět. Během obřadů měla tvář vždycky zakrytou, ale stačilo slyšet její hlas a poznal jsem ji. To ona rozhoduje, koho do kruhu přijmout, a koho ne. Velí dvanácti mistrům, má na starosti ty dívky...“

„Kde je vězní?“

Soudci se udělá mdlo ze ztráty krve a bolesti, sesune se k zemi.

„Nevím, přísahám, že to nevím.“

„Dejte mi ten prsten. Víím, že bez něj se na setkání dostat nedá. Rychle!“

Soudce se dovleče ke svému psacímu stolu, rukou od krve otevře zásuvku a vytáhne z ní lakovanou krabičku vykládanou perletí. Podá ji mnichovi spolu s klíčkem. Aguirre ji otevře a spatří zlatý prsten se dvěma zkříženými palcáty.

„Nezabíjejte mě...“

„A teď mi vyklopte, kde se pořádají ty obřady.“

Pracovnou otřese ohlušující rána a pak třesknou dva výstřely.

Aguirre vyběhne na zahradu a přes skleněné okno vidí, že do hlavního domu vtrhl hlouček vojáků. Zcela jasně slyší křik služebnictva a pronikavý, hrůzostrašný jekot soudcovy manželky. Gamoneda se vrávoravě vyškrábe na nohy a rozběhne se k domu, nechává za sebou v trávě potůček krve.

„Nechte moji ženu být! Neubližujte jí!“

Jeden z vojáků zvedne zbraň a bez rozpakování mu prostřelí hlavu. Gamoneda se skácí k zemi jako pták, kterého čistě zasáhl lovec. Leonor Urrutia se s divokým řevem na vojáka vrhne a Aguirre využije okamžiku, přeskočí zadní zeď zahrady a rozběhne se do ulice Limón. Cítí, jak ho bodá v kotníku, ale utíká dál, až do ulice Ancha de San Bernardo, kde

se vmísí do davu. Útočiště najde v kostele Montserrat v ulici Quiñones. Posadí se do lavice, aby si odpočinul a pokusil se utřídit myšlenky.

Soudce Gamoneda byl karlista a je jisté, že na jeho smrti mohl být zájem, ale královští vojáci obvykle nejednají jako ti, co ho před pár minutami zabili, nemohou jen tak beztrestně, chladnokrevně někoho zavraždit. Je možné, že voják byl katem, ale Aguirre nepochybuje o tom, že příkaz přišel od karbonářů. Chtěli soudce navždy umlčet, a to se jim povedlo.

Aguirre se poplácá přes kapsu hábitu, do níž ukryl zlatý prsten. Sice už má klíč, který ho vpustí mezi dvanáct mistrů, ale netuší, kde jsou dveře, které odemyká, kde se pořádají krvavé rituály ani kdy se odehraje ten příští.

Má nicméně další jméno. Ana Castelar.

Co znamená být žena? Clara se v koutě své cely chvěje zimou. Pruh látky, který jí dala Miriam, je nasáklý krví. Když si ho vytáhne z pochvy, táhne se za ním dlouhá sraženina a Clara si zvědavě prohlédne svoje pohlaví. Bolí ji nohy, jako by snad měly vybuchnout, ale kromě toho se v ničem jiná necítí. Když ještě žily v Peñuelas, její matka jí popisovala, jak velkou v ní menstruace vyvolá změnu: stane se z ní žena připravená počít. Tak proč se cítí stejně jako předtím, než začala krvácet?

Venku se možná rozednilo. Do sklepení neproniká denní světlo, takže dívky propadly neustávající dřímotě, tichu, čekání na to, až po točitém schodišti opět sestoupí muži v kápích. Až se to stane, vyberou si Claru. Se zakrvácenýma nohama ji vytáhnou ven. Clara si vzpomíná na Juanina slova o tom, že se dívky objevují mrtvé, rozsápané na kusy, nedokáže si ani představit, co si musely vytrpět. Jaké to je, když vám trhají ruku nebo nohu?

Krvácení ji neproměnilo v ženu, proměnilo ji v oběť. Tohle je možná ta skutečná transformace, která s menstruací přichází.

Když v jejich chudinské čtvrti žena krvácela, nesměla pracovat. Muži o ní nechtěli ani slyšet a vyháněli ji z domu, dokud krvácení neustalo. Nedovolili jí ani se vykoupat, tvrdili, že by se tak mohly šířit nemoci, ale jejich strach ve skutečnosti vycházel z toho, jak nepředvídatelně se menstruující žena chová: pod vlivem své dělohy začne být křehká, její tělo je v nerovnováze a stejně tak její mysl: mohli by se v ní usídlit démoni a ovládnout ji. Věčný vliv měsíce a přílivů na ženy, které se stávají ještě neschopnějšími než obvykle, a musejí tedy zmizet z očí, dokud všechno nepomine. Skoro všechny to pokorně přijímaly. Lucía ne.

Navzdory Cándidiným příkazům si Clařina sestra dál chodila ven hrát, trávila celý den na ulici a domů se vracela až se soumrakem. „Co je na mojí krvi špatného?“ vyptávala se matky, která ji kárala, že nedodrжуje odpočinek.

Clara teď v téhle špinavé cele kdesi pod Madridem svoji sestru konečně chápe: svět se je snažil vydělit od ostatních, udělat z nich závislé, slabé bytosti, oběti, o něž je potřeba pečovat.

V pohádkách, které jí Lucía každou noc před spaním šeptem vyprávěla, ženy takové nebyly: kdepak, ženy objevovaly tajné židovské město pod Madridem, četly v mracích a věděly o kašně, která dává peníze. To ony nacházely strom pokání a šplhaly na něj. Jenže, pomyslí si Clara, právě proto jsou to pohádky, a ne opravdový život. V opravdovém životě jsou ženy neustále zavřené ve vězení a čekají, až jim někdo dovolí z něj vyjít. A málokdy je pak čeká něco dobrého, většinou je lidé zneužívali a ubližovali jim.

Ticho protrhne vzlyk. Clara nemá sílu zjišťovat, co se v podzemní kobce děje. Některá z dívek se snaží zadržet pláč, ale bez úspěchu, vyráží ze sebe křečovitě kňourání. Clara se opře hlavou o kamennou zeď a zavře oči. Kéž by mohla spát navždy. Probudit se v oblacích, létat vedle Cándidy, dva barevní ptáci, konečně na svobodě.

„Krvácí!“

Miriamin křik ji přiměje oči zase otevřít. Jak to mohla zjistit? Schoulí se v rohu ještě víc, obejmě si rukama kolena.

„Neschovávej se! Krvácíš!“

K Miriaminu obviňování se přidá sílíci šum z ostatních cel. „Opravdu?“ „Pojď blíž k mříži.“ „Co to je tam na zemi?“ Clara se bojí, že krev po zemi vytekla z cely ven, ale tak to není. Zatím ji má pouze na kůži.

„Nechte mě být!“

Fátimin hněvivý výbuch ostatní dívky v podzemí umlčel. Clara se po podlaze přisune k mříži, aby viděla ven, na

druhou stranu zšeřelé osmiúhelníkové kobky, kde se Fátima noří do stínů své cely jako zraněné zvíře.

„Viděla jsem tvoje šaty. Máš na nich krev.“

Miriam dál naléhá a Fátima nemá naději, že by se na celou situaci zapomnělo. Z ostatních cel se opět line hučení a Fátima se znovu rozpláče, to ona se předtím snažila skrývat svou bolest, ale teď už nemá dost sil a nevzmůže se na odpověď.

Kobkou se rozlehne kovové zapraskání, skřípění železa, a hned na to je slyšet otevírání dveří. Zlatavá záře petrolejky rozhání stíny s každým dalším krokem zakuklence, který sestupuje po točitém schodišti. Dva další muži za ním nesou kád' s květinovou vodou, v níž je nutí se koupat. Tenhle rituál už znají, a všechny naráz opět utichnou.

„Svléknout.“

Rozkaz nemá kýžený účinek. Hlas patří muži, ale je jiný než ten, co jim rozkazoval předtím. Co na tom? V kápích beztak vypadají všichni stejně. A všichni chtějí totéž.

„Povídám svléknout!“

Některé uposlechnou, sundají si hadry, které jim visí na těle, ale Clara cítí chvění, které se jich zmocnilo. Jako by kráčely na ostří nože a měly každou chvíli spadnout, nebo se pokusit o poslední vzdor. Miriam promluví hlasem plným hanby.

„Ona krvácí.“

Zakuklenec se otočí k její cele. Kohoutek se otevřel a nikdo ho už nedokáže zavřít. Podzemím se nese Fátimin poražený pláč.

„Kdo krvácí?“

Stačí dva kroky a muž v kápi stojí u mříže. Clara to Miriam nemůže mít za zlé: proč by se po komkoli mělo žádat, aby překonal svůj strach tváří v tvář té nejhorší smrti? Bojuje o svůj život, i kdyby jen na jednu další noc. Za jiných okolností by se možná sama zachovala stejně.

„Tak kdo?!“

Miriam ze sebe nedokáže vymáčknout Fátimino jméno, nedokáže ani ukázat prstem na protější celu, ví, že by tím Fátimu odsoudila k smrti.

„Já.“

Clara vstane a hodí na zem zakrvácený pruh látky. Chytí se mříží, nahá a promrzlá, neskrývá krev, která jí stéká po stehnech. Bojí se, ale taky tuší, že je to jediný způsob, jak se strachem skoncovat: postavit se konci čelem, co nejdřív, a zároveň tím Fátimě a zbylým dívkám darovat ještě jeden den života. Možná právě tohle znamená být žena.

Lucía se cítí jako koza, která patřila cikánům z Peñuelas, z klanu Chlapečka Ramóna, a která do rytmu hudby tančila na malém podstavci. Publikum hypnotizované jejím skotačením házelo mince a ty pak její majitelé sbírali. A právě tak na ni teď hledí lidé shromáždění v salonu paláce Any Castellar. Fascinuje je obličej sirotky, její chudinské rysy, její neotesané způsoby. Všichni ji pozorují a předstírají soucit, mluví o pomoci potřebným, zatímco služebnictvo přináší podnosy plné jídla, které by hlad všech obyvatel Lucíiny zničené čtvrti utišilo klidně na celý týden.

Paní domu před několika minutami pronesla k přítomným pohnutý projev. Mluvila o čtvrtích u vnější strany hradeb, o extrémní chudobě, o politováníhodné situaci těch, kdo nemohou kvůli epidemii do Madridu, o umírajících a o lazaretu ve Valverde, o tom, jak by všichni měli přispívat k pomoci nejpotřebnějším. Mluvila také o Bestii, o mrtvých dívkách rozsápaných na kusy – což u přítomných dam vyvolalo zděšení –, o zmizelých dívkách, které možná dosud setrvávají v rukách únosců... Všímavému pozorovateli by neuniklo vévodovo znechucení nad tím, že se ani jednou nezmínila o něm. Dnešní recepcí se koná na jeho počest, aby se madridské smetánce oznámilo, že je po dlouhé karanténě v královském sídle La Granja zase zpátky. Ale nic, nepadlo o něm ani slovo. Podávají se tu vybrané pochoutky, setkávají se tu nejvýznačnější členové španělské aristokracie, dobrovolnice prodávají lístky do slosování o keramiku vyrobenou v královské porcelánce Buen Retiro, kterou zničily britské jednotky během války o nezávislost proti Francouzům.

Lucíu navlékli do přepychových šatů a plavé paruky, aby zakryli její dosud kratinké dorůstající zrzavé vlasy. Řada dam ji

přišla pozdravit, některé se vyptávají na život v Peñuelas, jiné na její dny ve Lvicině nevěstinci – i o tom se Ana Castelar ve svém proslovu zmínila –, a na to, jak se učí číst a psát... Jenže Lucía v jejich vlídných slovech necítí upřímnost, ví, že je pro ně jako levhart v zoologické zahradě Casa de Fieras, nahání jim strach, ale za mřížemi klece je pro ně neškodná. Dotýkají se jí, soucitně se usmívají a lítostivě ji poplácávají, a Lucía se pod jejich dotyky cítí ještě špinavější než v borde-
lu na ulici Clavel.

Jednou z davu je i Inmaculada de Villafranca. Lucía nezapomněla, že paní de Villafranca pomáhala její matce, nosila jim jídlo a léky, když to nejvíc potřebovaly, možná by na ni měla pohlížet jinak, jenže jí nedokáže důvěřovat. Prsten sice vrátila, ale Lucía pořád myslí na to, že se o něj pokusila Claru připravit, když na ni narazila v zastavárně v ulici Arenal.

„Je ti tady u vévodkyně dobře? Ptám se, protože kdybys chtěla, můžeš jít ke mně. Jsem vdova a nemám děti, uvítala bych tvou společnost.“

„Je mi tu dobře. Ana mi pomůže najít Claru, pro kterou jste vy nehnula ani prstem.“

Její výtky tne do živého. Paní de Villafranca přejde Lucíin výpad napjatým úsměvem, a když se k ní dívka otočí zády, nepokouší se ji zastavit.

Lucía má pocit, že jí dochází kyslík, a tak se jde nadýchat do zahrady paláce. Mezi rostlinami a sloupovím se prochází bažant a páv s miliony otevřených očí na ocasních perech. Dámy v hloučku se polekají, když se k nim příliš přiblíží. Dřevěné klece, v nichž cvrliká zpěvné ptactvo, připomínají paláce, některé jsou zavěšené, jiné stojí na zemi vedle rostlin, které prorůstají mřížovím, a ptáci tak mohou pít nektar z květů. Do ptačího zpěvu se mísí vůně zimolezu a petúnií, které zdobí zahradu.

Pohledy dam, kterým možná ráj, jež si tu Ana Castelar vytvořila, připadá příliš výstřední, sledují Lucíu se stejným

úžasem, s jakým si prohlížely peří na pavím ocase. Dívka se ukryje mezi voliéry, kde může za třepotání ptačích křídel poslouchat útržky jejich konverzací.

„Jako zvířata, žijí tam jako zvířata. Můj manžel byl na opačné straně hradeb mockrát, vyprávěl mi o tom.“

„Já vám něco povím. Zaslouží si všechno, co se jim děje. Muži a ženy tam spolu žijí v hříchu, nepřijímají svátost, rodiče nenechávají křtít své děti a rovnou je odsuzují k žebrotě a prostituci...“

„Jako ta holka, co nám ji vévodkyně předvádí. Prý ji vytáhla z bordelu. Kdypak se do něj asi vrátí?“

„Kdyby místo porcelánu dali do tomboly ji, vydělali by nejspíš víc peněz... Je vidět, že se pro to narodila.“

Lucia nepozorovaně prochází mezi sloupy a porostem, znechucená tím, co slyší, ale hlasy jako by ji pronásledovaly, k uším jí dolehne tlachání jiné skupinky dam.

„Povídá se, že pradelny si do našich ubrusů utírají nos...“

Lucia se schovala za klec, do níž pronikají šlahouny petúnií s modrými květy. Její pozornost přitáhne tiché šustění, zní to jako bzukot hmyzu. Z květu sosá nektar drobný červený ptáček, máchá křídly ve vzduchu tak rychle, že jsou skoro neviditelná, jeho zobák připomíná jakousi tenkou trubku. Jeho rudá barva je jako záblesk plamene.

Není nutné, aby k ní přišla Ana nebo jiná z dam a oznámila jí, že je to kolibřík, ten, kterého kdysi viděl Eloy a ke kterému ji přirovnal, možná kvůli jeho neuchopitelné kráse, a Lucia má pocit, jako by se na ni kolibřík zavěšený ve vzduchu díval a říkal jí: jsi tu uvězněná jako trofej k vychloubání, jako já.

Lucia vyjde ze své skrýše a vyhledá dámy, které tak pomlouvaly chudé pradelny.

„Moje matka chodila prát do řeky a byla čistotnější než vy všechny dohromady.“

Dámy už ani nezašťirají svoje pohrdání soucitem.

„Tak to byla nejspíš jediná. Je zjevné, že ti vštípila vybrané vychování...“

Lucía potřese hlavou, už toho má dost. Využije toho, že si jí nikdo nevšímá, a vyjde na ulici. Začíná se stmívat, zapadající slunce maluje na madridské nebe podivné fialové a žluté skvrny. Lucía chce uniknout tomu lepivému, nepříjemnému pocitu, který ji uvnitř vévodského paláce sužoval od chvíle, kdy přišla. Město se noří do ticha, v němž se rozléhá ozvěna jejích kroků, její těžké oddechování. A cítí ještě něco: něčí přítomnost, číhající, skutečnou, ne jako v nočních můrách.

Zahne za roh a zastaví se, aby si prohlédla obzor. Na široké třídě není ani noha, v protější uličce zahlédne chodce s deštníkem. Neprší, ale nebe bylo celý den zatažené a ve vzduchu visí vlhkost. Cítí se o něco klidnější, ale vtom jí zakryje ústa chlupatá ruka a zdusí její výkřik. Lucía se pokouší vykroutit, kousnout do dlaně, která ji vězní. Někdo s ní zacloumá, otočí ji a najednou se dívá do očí Tomáse Aguirreho.

„Uklidni se, to jsem já.“

„Co tu děláte? Nechci s vámi nic mít.“

Tomás neodpoví. Odvede ji do temného zákoutí, kde na ně nikdo neuvidí, v odlehlé uličce Válgame Dios.

„Musíš z toho domu odejít. Hned. Rozumíš?“

„Proč? Nemám kam jít.“

„Už vím všechno. Zjistil jsem, kdo stojí v čele dvanácti mistrů.“

„Kdo?“

Tomás se na okamžik odmlčí a Lucía všechno pochopí dřív, než to Aguirre stihne vysvětlit slovy.

„Velmistryní je vévodkyně z Altollana, Ana Castelar.“

Augustu Morentínovi je tvář muže, který za ním přišel, povědomá, a vzápětí si vzpomene odkud – na člověka s páskou přes oko se nedá snadno zapomenout. Byl na pohřbu Diega Ruize. Proto svolil, aby si příchozí přisedl k jeho stolu v krčmě Paco Trigo v ulici Cruzada, ačkoli v časech cholery obvykle obědvá sám.

„Diego Ruiz mi jednou říkal, že sem chodíváte.“

„Byla to velká ztráta, a to nejen pro novinářinu. Nezdřáhám se říct, že jsme oba přišli o přítele.“

Hospodský donese lahev vína z Valdepeñas se dvěma sklenicemi a talíř nakrájeného ovčího sýra.

„Ochutnejte to víno, jedno z nejlepších, co se dají v Madridu sehnat.“

Donoso Gual není uvyklý jednat s lidmi, jako je Morentín, takže se neodvážá promluvit, dokud nesplní pobídku, která mu od ředitele novin *El Eco del Comercio* zní jako rozkaz.

„Povězte mi, proč jste mě hledal? Předpokládám, že to bude něco kvůli Diegovi. Zanechal snad po sobě dluhy? Víím, že neuměl vyjít s tím málem, co vydělával. Cítím se za to trochu zodpovědný, takže vám rád pomůžu.“

„Ne, nejde o dluhy ani o peníze, jen o jeho památku a lásku ke své práci. Tu máte.“

Morentín na listech papíru, které mu jednooký muž předal, ihned rozezná Diegův špičatý rukopis.

„Je to poslední článek Diega Ruize. Zabývá se v něm karbonáři, byl přesvědčený, že to oni stojí za vraždami dívek, jejichž rozsápané mrtvoly se objevovaly na druhé straně hradeb.“

„Kde jste to vzal?“

Donoso mu nepoví o útrapách předchozího dne, kdy se po odchodu z lazaretu ve Valverde musel uchýlit do hospody

Traganiños a rozehrát si hrudník několika sklenicemi pálenky. Nevypovídá mu, že ani alkohol neuhasil jeho smutek, ani že ho po ztrátě Grisi stesk po Diegovi zasáhl tak prudce, až se mu podlomila kolena. Že muže, který býval jeho přítelem, potřeboval, aby si mohl vylít srdce, sdílet porážku z toho, že prchavý sen o budoucnosti po boku herečky se rozplynul jako dým.

Ve stručnosti mu ale vysvětlí, že když se druhý den ráno v kocovině probudil, vydal se pěšky až do ulice Fúcares. Basilia mu pověděla o potyčce s holčkou, kterou vyhodila z Diegova bytu, aby tam mohla ubytovat nového nájemníka. Pak mu předala pytel s chumlem toho mála, co po Diegovi zbylo. Donoso věci o něco později doma postupně vytáhl, a každý předmět obsahoval vzpomínku: na novinářovy milostné avantýry, na propité noci, na hledání svědků k nějakému z článků, co psal. Pak se pohledem zastavil u papíru s rozpracovaným pojednáním o karbonářích a bodl ho osten provinilosti: potřeboval, aby mu Diego pomohl, a ani ho nenapadlo, že ačkoli je jeho nejlepší kamarád mrtvý, mohl by i on pomoci jemu. Proto se s nedopsaným článkem pod paží vydal hledat Morentína. Aby završil práci, v jejímž dokončení Diegovi zabránila smrt.

„Bestie. Během Diegových posledních dní jsme o ničem jiném nemluvili.“

„Tahle Bestie nebyl Marcial Garrigues, ten obr, kterého údajně zabila jedna z prostitutek od Lvice. Teda, byl a nebyl. Marcial podle všeho sloužil jen jako popravčí ruka tajné společnosti karbonářů.“

„V den, kdy umřel, za mnou Diego byl a právě na karbonáře se mě ptal. Poradil jsem mu, jak nejlíp jsem mohl. Člověk, který do takového spolku nepatří, nemůže s jistotou říct, co si jeho členové myslí nebo co doopravdy dělají.“

„Je možné, že o život přišel právě kvůli tomu, že se do spolku chtěl dostat.“

Morentín pročítá popsané papíry, Donoso ho sleduje a nedovazuje se ani pípnout.

„Víte, Donoso, je tu jeden problém. Článek není dokončený a chybí v něm to nejpodstatnější: důkaz, že to, co jeho autor tvrdí, je pravda. A Diego už ho dokončit nemůže.“

„Diego vždycky psal podle pravdy. Zaslouží si, aby jeho poslední článek vyšel. K uctění jeho památky.“

„Sdílím váš smutek nad jeho ztrátou, ale já jsem ředitel novin, a jediný rozdíl mezi *El Eco del Comercio* a různými hanopisnými plátky je ten, že v mých novinách nevychází neověřené zprávy. Nemůžu tuhle sbírku domněnek vypustit na veřejnost. Je to skandál, pokud se tyto informace potvrdí, měly by neprodleně zakročit úřady. Jenže k vydání by bylo nutné, aby byl článek dokončený. Potřeboval bych přímá svědectví zapojených lidí.“

Morentín vrátí papíry Donosovi, který je však nepřijme, jen odmítavě mávne rukou a vstane. „Vy ho nechcete vydat ne proto, že by chyběly důkazy, ale protože jste zbabělec.“

„Nenechám se od vás urážet.“

„Nemyslím to jako urážku, jen jsem vás chtěl probudit. Všichni jsme zbabělci, já ze všech nejvíc. Každý den svého života. Vy jste zbabělý, protože se bojíte, jakou reakci ta slova vyvolají. Diego v tom však měl jasno: pokud to, co napsal, nikoho neurazilo, pokud to neukázalo na nespravedlnost a nepomohlo ji odstranit, nemělo cenu to psát.“

„Nemyslím si, že Diegova nerozvážná odvaha jsou příklady hodné následování.“

„Žil s hlavou hrdě vztyčenou. Často jsem ho považoval za floutka, ale musím mu nechat, že měl kuráž. Poznal jsem jen málo tak čestných a nezištných mužů, jako byl on.“

Morentín dopije víno a chvíli převaluje poslední hlt na jazyku. Kroutí si knírem a nespouští z Donosa oči.

„Možná máte pravdu. Ale já ten článek odmítám vydat ne ze strachu, ale z opatrnosti.“

„Pane Morentíne, já viděl těla těch dívek. Rozčtvrtili je, bestiálně je mučili. Jsem první, kdo by radši odvrátil zrak, jenže nemůžu. Když si večer jdu lehnout a zavřu to jediné oko, co mi zbývá, zase je vidím; pokud chci usnout, musím vypít pár sklenic kořalky... Tady nemá strach ani opatrnost místo. Je potřeba to zarazit.“

Morentín znovu posbírá papíry, zdá se, že nad tím přemítá.

„Jestli ten článek chcete dokončit, najděte tu herečku...“

„Grisi.“

„Ano, tak se jmenovala. Diego mi ji jednou přivedl, zdálo se mi, že ta žena blouzní, ale s přihlédnutím k tomu, co se zde píše, je možné, že toho ví víc, než nám sdělila.“

Donoso se hořce usměje a jeho zarmoucený úšklebek řediteli novin neunikne.

„Vy ji znáte?“

Jednooký policista smutně přikývne.

„Včera ji odvedli, tvrdili, že má choleru a že ji zavřou do lazaretu ve Valverde, ale tam není. Možná ji nechali zmizet, protože toho věděla příliš. Nebo...“

„Nebo?“ vybídne ho Morentín, aby pokračoval.

„Nebo už se prostě přesytila mojí péče. Stačí se na mě podívat a člověk hned ví, že nejsem zrovna dobrá partie.“

„Hledal jste ji ve staré solírně? Udělali tam nemocnici pro pacienty s cholerou. Už asi týden svázejí nemocné tam.“

„Na náměstí Santa Bárbara? V bývalé věznici?“

„Ano. Znáám tamního ředitele, pošlu mu vzkaz, aby vás pustil dovnitř. Možná ji najdete a to, co nám řekne, nám pomůže uzavřít poslední otevřené konce, které po sobě zanechal Diego. A potom můžete vzít jed na to, že ten článek vydám.“

Ana Castelar musí podruhé ve velmi krátké době snášet manželovy výčitky.

„Za to může to tvoje miliskování s tím novinářem... Nejednáš racionálně. Jak tě mohlo napadnout uspořádat na tu holku sbírku? Myslela sis snad, že je plodem vaší lásky?“

„Takovou ironii si nenechám líbit.“

„Necháš si líbit všechno, co rozhodnu já, protože to já budu muset dát povel, aby ji hledali a našli. Nejdřív jsem musel dát zabít Gamonedu, a teď je nechám pátrat po té holce... Ani já nemůžu dávat takové povely, aniž bych k sobě nepřitáhl pozornost.“

„Chci, aby ji našli, ale ať jí neublíží.“

„Vadilo by ti, kdyby umřela?“

„Jestli ji zabijí, nedozvíme se, jestli ona, nebo Diego viděli seznam, který sepsal otec Ignacio García, ani jestli ho ještě má ten karlista, Tomás Aguirre, nebo kde vůbec je.“

„Já bych se bez té informace klidně radši obešel, hlavně když se té holky jednou provždy zbavím. Už tak nám to pěkně zavařila.“

„Na tom, co ty bys radši, už nějakou dobu vůbec nezáleží, Benito.“

Vévoda po manželce vztekle střelí očima. Už mnoho let vnímá, jak ráda mu dává najevo, že má nad ním navrch. Vtom do místnosti vejde služebná Blanca.

„Paní Ano, Lucía se vrátila. Je ve svém pokoji.“

Ana svého muže sjede mrazivým pohledem. Zdá se, že ho ta zpráva uklidnila, mohou se opět trochu uvolnit, mají z krku jeden zádrhel, který se vyřešil sám, bez nutnosti nasadit drastičtější metody. Lucíu zkrátka popadl vzdor, pýcha chudých, která se čas od času prodere na povrch, ale jim to plány nezhatí.

„Dones jí sklenici mléka a něco k snědku, hned za ní zajdu.“

Ana potlačí nutkání se za dívkou rozběhnout hned, posoudit její náladu, zjistit, co má v úmyslu. Řekne si, že bude lepší, když Lucía nevycítí její zvědavost, když ji naopak nechá v nejistotě, jestli jí nehrozí nějaký trest, jen ať ji šírají pochyby, klidně i strach. I to nejchytřejší děvče nakonec padne.

„Co s ní uděláš?“ zeptá se vévoda.

„Pokárám ji a potom jí odpustím. A hlavně ji udržím pod kontrolou.“

Lucía je nervózní. Služebná jí donesla večeri a potom se Lucía převlékla do noční košile, ale po Aně Castelar stále ani stopy. Překvapuje ji, že cítí strach. Hlavou jí zní varování Tomáse Aguirreho: „Vlezla jsi do jámy lvové. Musíš z toho paláce pryč, hrozí ti tam nebezpečí.“ Přesto se rozhodla k vévodkyni vrátit a tvářit se jakoby nic, hrát roli sirotky vděčné svým dobrodincům a pokračovat tajně v pátrání. Je to jediná možnost, jak Claru najít. Teď ovšem leží pod peřinou a neví, zda to divadýlko vydrží.

Pokoj, v němž jí ubytovali, je obrovský, větší než ten, v němž bydlela s matkou a sestrou v Peñuelas, a stejně velký jako Diegův, který jí už tak připadal přepychovější než cokoli, na co byla zvyklá. I jen v posteli by se dokázala ztratit. První noc spala jinde, v pokoji pro hosty, zatímco jí chystali tento, pověděla jí Ana.

Druhý den ráno nejenže měla připravenou tuhle místnost, ale dokonce v ní stála skříň plná oblečení jenom pro ni, šatů, které mohla dle libosti nosit. Na okamžik pustila všechno ostatní z hlavy a jen se dotýkala hedvábí, výšivek, krajek a halenek... ale pak se probrala. Nejdůležitější je najít Claru. Teď na šatník hledí s pohrdáním, dokonce s hněvem: už se nenechá od Any Castelar dál obelhávat. Ani od jejího manžela.

„Konečně jsi tady.“

Vévodkyně stojí ve dveřích a světlo z chodby rámuje její postavu, vytváří jí kolem hlavy svatozář jako na obrázku Panny Marie.

„Mrzí mě, že jsem odešla uprostřed oslavy, ty ženské...“

Ana pomalu dojde k posteli a Lucía cítí, jak jí naskakuje husí kůže.

„Já vím, jsou nesnesitelné a chovaly se k tobě jako k jarmareční obludě. A nejen to, ještě k tomu pomlouvaly pradleny od řeky a to ti připomnělo matku. Vyprávěly mi, co se stalo.“

„Ano.“

„Ale chystaly se přispět penězi na pomoc pro rodiny, jako byla ta tvoje, pro matky, které onemocněly a nevydělají na jídlo pro svoje dcery. Člověk nemůže vždycky dělat jen to, co se mu líbí, často musí zatnout zuby a polknout i horší sousto.“

„Omlouvám se.“

Ana se na ni poprvé usměje a Lucía se uklidní.

„Uznávám však, že máš pravdu, jsou to slepice.“

Lucía sice Tomáse Aguirreho přesvědčila, že nejlepší bude, když se do domu vrátí a bude předstírat, že se nic nestalo, ale nečekala, co ucítí, až se znovu ocitne v přítomnosti ženy, s níž si až doteď tak rozuměla: fyzický odpor. Pouhé pohlázení od ní by bylo jako dotyk hada. Jednou, když byla Lucía malá, sáhla si na ušovku a musela ruku okamžitě stáhnout, jako by se popálila. Doufá, že pokud se jí Ana dotkne, vydrží se přetvařovat.

Vévodkyně mezitím mluví o ženách, které přišly na její dobročinnou oslavu, o tom, kolik kdo přispěl a co s těmi penězi udělají. Lucía fantazíruje o tom, že by ji mohla zavraždit. Jednoho člověka už zabila. Marciala Garriguese, a nebylo to nic zas tak složitého, dokonce potom ani neměla výčitky svědomí. Nemyslí si, že potom, co se o vévodkyni z Altollana dozvěděla, by ji mohly začít sužovat. Ale ovládne se, ví, že musí tyhle úvahy zaplašit a lhát, aby si zachovala její důvěru.

„Ještě jsi mi nevyprávěla o té noci, kdy jsi se vloupala k tomu knězi. Do toho bytu, kde jsi ukradla prsten.“

Lucíu Anin obnovený zájem o tuhle událost vyleká. Vévodkyně je jako pavouk, který špřádá svou síť.

„Nebylo tam nic cenného. Spousta knih... teda, teď když mě učíš číst, tak vím, že knihy jsou cenné, ale v tu chvíli jsem si to nemyslela. A ten prsten, ten byl samozřejmě ze zlata. Ale kéž bych ho nikdy neukradla.“

„Za všechno, co se stalo, může cholera a nevzdělanost v téhle zemi, ne pouhý prsten,“ snaží se vévodkyně zastříť svou zvědavost.

„Já nevím. Matka vždycky říkala, že některé věci nosí smůlu, a měla pravdu. Ten prsten ji nosí.“

„Co dalšího jsi tam vzala, Lucío?“

„Nějaké svícny a příbory. Vypadaly jako ze stříbra, ale moc jsem za ně nedostala, jen patnáct realů. Prodala jsem je vetešníkově poblíž ulice Ancha de San Bernardo, říká se mu Jednoruký. Má tam podnik o dvou částech, v té první se prodává šrot a různé haraburdí, co kdo vyhodil, ale vzadu má větší pořádek a nakupuje tam věci od zlodějíčků.“

„Ještě že už tam nikdy nebudeš muset nic prodávat. Pošťarám se, aby ti nic nescházelo.“

Nadešla chvíle, které se Lucía obávala. Ana ji pohladí, dotyk má působit mateřsky, ale jí se zjeví všechny chlupy na těle. K vlastnímu údivu to vydrží, a dokonce vyloodí na tváři úsměv.

„Nic jiného sis neodnesla?“

Vévodkyně svůj neklid zakrývá čím dál hůř. Čeká, že jí poví o seznamu jmen, dojde Lucie: možná neví, že byl schovaný v podšívce kabátu, ale je zjevné, že přesně tohle Ana hledá, jako proutkař vodu. Zašifrovaná jména a iniciály. Svoje iniciály.

„Ne, nic. Bývala bych tam šmejdila dál, ale objevil se ten obr, takže jsem musela utéct.“

„Ani knihu?“

„Na co by mi byla kniha? Hledala jsem tam peníze. Nebo šperky, něco, co se dá snadno prodat.“

„Kdyby sis ještě na něco vzpomněla, řekni mi to. Kdo ví, třeba nás to může zavést ke Claře. A teď špi, musíš být určitě unavená.“

Ana se vrátí do ložnice, kde na ni čeká její choť.

„Zrovna přinesli tohle.“

Podá jí obálku s odlepenou voskovou pečetí. Ana si ji od něj zatím nevezme.

„Kdo to přinesl?“

„Tajemníkův lokaj, jako obvykle.“

Ana vážně přikývne a tentokrát si obálku vezme. Otevře ji. Je to pozvání na další obřad Dvanácti mistrů.

„Koná se zítra,“ prohodí vévoda, nesnaží se ani předstírat, že si pozvánku nepřečetl. „Měla by sis dnes v noci odpočinout.“

Jeho žena se posadí k zrcadlu a začne si sundávat šperky. Za oknem se na Madrid snesla tma, hustá jako pryskyřice. Klece v zahradě jsou zakryté a ptáci jsou zticha. Spí.

„Lže mi,“ připustí po několika minutách vévodkyně. „Nechce mi o tom seznamu nic říct.“

Benito se rozhodne mlčet. Na okamžik si může vychutnat manželčinu nejistotu, strach, že všechno, co vybudovala, se zhroutlí jako domeček z karet.

Před klášterem Santa Bárbara, na náměstí téhož jména, stojí stará budova navržená architektem Venturou Rodríguezem. Sloužila sice jako prasečí jatka a výrobní slániny, ale zvenčí je nebývale krásná, ačkoli plynoucí roky a změna využití jejímu interiéru ještě dodaly na zlověstnosti. Ze staré solírny se stalo vězení, nechvalně proslulé a obávané mezi bandity, vrahy i zloději. Teď se však v Madridu všechno točí kolem cholery, a tak byla solírna znovu přebudována, tentokrát na nemocnici pro pacienty s touto nemocí. Vězně rozeslali do jiných žalářů.

„Nazývají ji nemocnicí, ale je to jen další lazaret. Jejich jediným cílem je držet nemocné stranou od ostatních, dokud neumřou.“

Doktor Albán neochotně souhlasil, že Donosa do solírny doprovodí. Bývalý policista dorazil do všeobecné nemocnice právě ve chvíli, kdy mladý lékař končil směnu, stejně vyčerpaný jako každý den od začátku epidemie. Donoso soudil, že by mu doktor mohl pomoci při hledání Grisi, a taky mu potvrdit, že o ni skutečně přišel kvůli choleře. Sice se neznali, ale jednookému muži stačilo zmínit jméno Diega Ruize, aby se z Albánova nezájmu stal odevzdaný zájem: zesnulý novinář si dokázal najít přátele, jejichž náklonnost nezanikla s jeho smrtí.

Ředitel solírny dostal Morentínův vzkaz, takže je bez potíží pustí dovnitř. Albán se zhrozeně rozhlíží, v jak příšerných podmínkách tu pracují jeho kolegové a živoří pacienti. Madridané, kteří měli tu smůlu a nakazili se cholerou, jsou umístěni do kójí dříve určených prasatům a posléze odsouzcům; v halách, kde se poráželi vepři, nyní probíhá léčba. V ponurých chodbách spojujících jednotlivé sály, plných

lůžek, na nichž spočívají živí i mrtví, se nedá větrat. Veškerá naděje na záchranu je tu marná.

„Za to, co se vám tu může stát, si zodpovídáte sami. Procházet se po téhle nemocnici není jen nerozvážné, ale přímo hloupé. Nevím, co hledáte, ale ujišťuji vás, že nic než cholera vás tu nečeká.“

Těmito slovy se s nimi ředitel rozloučí. Donosovi zní jejich ozvěna hlavou, zatímco následuje doktora Albána po špitále, který připomíná spíš márnici. Žít v neustálém strachu z nákazy je vyčerpávající, město už přestalo počítat mrtvé, a když procházejí sálem, kde několik pacientů vzlyká bolestí a další, bledí jako stěny, zvracejí přímo na zem, má Donoso pocit, že je svědkem posledního tažení nejen těchto nešťastníků, ale celého města. Madrid se propadá do bažiny, do černé jámy, která ho pohltí, takže z něj zmizí veškerý život. Stát zůstanou pouze budovy, ale jednoho dne je čas také vymaže a nikdo si už nevzpomene na lidi, kteří na tomhle kousku země žili, bojovali a usilovali o štěstí.

„Ženské oddělení je ve druhém patře.“

Nemocniční zřízenec jim ukáže cestu. Vězeňský dojem oddělení neumenší ani zdánlivý pořádek. Sál, který se před nimi rozkládá, působí trochu organizovaněji než zbytek špitálu, je tu asi dvacet lůžek v řadách po čtyřech a u dveří stůl, za nímž sedí zachmuřená postarší jeptiška.

„Kam jdete? Sem nesmíte.“

„Já jsem lékař, sestro.“

„Tyhle ženy už doktora nepotřebují, spíš by se jim hodil kněz, který by jim dal poslední pomazání.“

„Hledáme jednu ženu, Grisi.“

„To nezní jako křesťanské jméno.“

„Milagros Peña Ruiz.“

„Ta je tamhle, v zadní řadě, ale dávejte si pozor, nesahejte na ni, pokud nechcete skončit jako tyhle nebohé hříšnice.“

Donoso mezi lůžky prochází jako mezi náhrobky, rozhlíží

se ze strany na stranu, dokud nedojde do poslední řady. V žalostně vyhlížející ženě, která není schopná odpovídat jinak než jednoslabičně, jen stěží poznává Grisi. Ale když ji doktor Albán prohlédne, změří jí tep, zkontroluje zornice, poslechne si její dýchání...

„Podle mě tato žena choleru nemá.“

„Tak co tedy?“

„Netušíte, zda pravidelně užívala nějaké látky? Nevím, jestli jste slyšel o opiu...“

Donoso mu poví o Grisině závislosti, ale ujistí ho, že několik dní předtím, než ji hospitalizovali, si žádné nedala. Neměly by jeho účinky již vymizet? Nebo jí někdo drogu dál podává?

„To nám může říct jen ona, pokud se nám povede ji dostat z tohoto stavu.“

„Máte theriak?“

Lékař se Donosově otázce usměje. Theriak je prastarý lék, preparát z rostlin, minerálů, a dokonce zmijího masa, který jako protijed užívali už staří Řekové. Lidová představitost v něm spatřovala druh zázračného všeléku.

„Obávám se, že theriak by nám k ničemu nebyl. Navíc se do něj přidává také opium, bylo by absurdní snažit se ji léčit tím, na čem je závislá. Lepší bude vypláchnout jí žaludek octem a potom jí podat stimulant. Dojdu promluvit s jeptiškou u dveří.“

Donoso zůstane u Grisi a hodí za hlavu varování, že se nemá ničeho dotýkat: otře nemocné pot z čela a něžně na ni promlouvá, ačkoli mu herečka neodpoví.

„Zkusím tě odsud dostat. Odvezu tě někam daleko, aby ti už nikdo nemohl ublížit.“

Albán se o několik minut později vrátí i s jeptiškou a tácem plným lahviček.

„Musím vás o něco požádat, Donoso. Běžte raději za dveře, to, co tu budeme dělat, není nic příjemného.“

„Chci tu zůstat.“

„Jen byste tu překážel. Marš!“

Donoso vyjde na chodbu – alespoň jsou tady okna, jimiž dovnitř proniká čerstvý vzduch a jasná záře úplňku – a klid, jenž tu najde, je možný jen díky tomu, že není svědkem léčby, které doktor Albán podrobí Grisi. Donutí herečku vypít ocet a pak u ní vyvolá zvracení. Během čekání, až se jí vyprázdní žaludek, namíchal s pomocí jeptišky vinný nápoj s výtažkem z listů z jihoamerické rostliny zvané koka, která se používá v některých léčivých přípravcích. Podle nejnovějších studií má směs alkoholu a listů koky silný povzbuzující účinek na nervový systém. Po několika minutách přijde jeptiška za Donosem.

„Můžete za ní. Ale neunavte ji, ještě je hodně zesláblá.“

Rozdíl mezi Grisi, kterou v sále zanechal, a tou, již tam teď nachází, není velký: stále je pohublá, zpocená a slabá, sotva reaguje, když na ni někdo promluví: vypadá spíš mrtvá než živá. Donoso vyslechne Albánovo vysvětlení.

„Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Teď nám nezbyvá než čekat, a nastat mohou dvě věci: buď se probudí, nebo už účinku drog podlehla navždy. Jste-li věřící, modlete se. Pokud ne, mějte trpělivost. Je pozdě a já zítra musím být ve všeobecné nemocnici v šest ráno.“

„Můžu tu s ní zůstat?“

„Ano, už jsem to u sestry Adoración zařídil.“

Noční hodiny v solírně ubíhají pomalu. Donosa bolí celé tělo a lekají ho vzlyky Grisiných družek v neštěstí z okolních postelí.

Ze sestry Adoración se k jeho překvapení vyklubala žena mnohem laskavější, než se mohlo z prvního setkání zdát: donesla mu vodu, kousek chleba se sýrem, a dokonce si k němu na chvíli přisedla a zapředla řeč.

„Opravdu byla herečka?“

„Jedna z nejlepších, měla hrát hlavní roli v jedné hře v Teatro del Príncipe. Pracovala i v Paříži.“

„Je to vaše manželka?“

Donoso vytáhne z kapsy prsten s falešným briliantem, který koupil v hospodě v ulici Preciados, a ukáže ho jeptišce. Nechá se unášet svou představitivostí a plácne to první, co mu slina přinese na jazyk.

„Chystal jsem se ji požádat, aby se jí stala.“

„Třeba budete mít štěstí a dostanete k tomu ještě šanci... Působí jako dobrá žena, i když si toho hodně vytrpěla. A po- byt v téhle nemocnici jí ublížil ještě víc, od chvíle, kdy ji přive- dli, za ní každý den chodí lékař a dává jí nějakou injekci. Kdybych jen věděla, že jí tím chtějí uškodit, ne ji vyléčit...“

„Co je to za lékaře?“

„Nevím, tady se doktoři střídají stejně rychle jako pacien- ti. Ale nebojte se, už se k ní ani nepřiblíží.“

S postupem noci z Donosa vyprchává naděje. Z nepohod- lí ho bolí tělo, je unavený, chvílemi ho přepadá strach, že se nakazil tím, co se skrývá v místních zdech. Jenže k čemu by bylo odejít bez Grisi? Vyhublá herečka, která padla na samé dno, krásná jako ruiny, které dosud dávají tušit svou býva- lou nádheru, je to jediné, co v životě má, jediné, za co dosud stojí bojovat.

Klíží se mu oči, když vtom ho probudí důvěrně známý hlas.

Trhne sebou.

„Promiň.“

Grisi konečně otevřela oči, třebaže se zdá, že na něj hledí odkudsi z dálky.

„Grisi, jak je ti?“

„Ohrozila jsem tě. Lhala jsem ti. Připustila jsem, aby do toho Diego tolik zabředl...“

„Zabředl kam?“

„Mezi karbonáře.“

Zase oči zavře. Snaží se zahnat ospalost, nebo možná zahánění. Zrovna mu řekla, že mu lhala, a Donosem nanovo projede vlna strachu: Co když ho Grisi nějak zneužila k vlastním účelům? Copak se jeho sny o budoucnosti rozplynou takhle snadno, jedním závanem větru, pár zašeptanými slovy?

„Vzbud' se, Grisi, neusínej. Pověz mi všechno.“

Grisi otevře oči a upře na něj pohled, kterým jako by žádala o odpuštění.

„Budeš mě nenávidět.“

Během dne proniká do paláce vévodů z Altollana ohromnými okny spousta světla. V chodbách, kam nedosáhnou sluneční paprsky, zahánějí stíny petrolejky. Avšak v noci, když všichni spí, se tma navzdory tomu, že je měsíc skoro v úplňku, moc neliší od té, které se tolik bála Clara ještě v domě v Peñuelas. Tehdy ji Lucía bavila vyprávěním pohádek, zatímco jejich matka – vyčerpaná po dni dřiny v prádelně – je úpěnlivě prosila, ať jsou zticha, že chce spát.

Lucía si vzala svícen se svíčkou, jeden z mnoha, které v pokoji má, a vydala se hledat stopy. Cestou chodbami se neodvažuje ji zapálit, udělá to, až za sebou zavře dveře Aniny pracovny. A tak se při chůzi přidržuje rukou stěny, bojí se, že o něco zakopne a vzbudí vévodu s vévodkyní.

V přízemí, odkud se jde do zahrady, se nachází knihovna, rozlehlá místnost se stěnami plnými polic z tmavého dřeva, ve které jsou stovky v kůži vázaných knih a na jediné volné zdi několik zarámovaných map. Po obou stranách pak vedou dveře do dvou pracoven: ta napravo patří vévodovi, ta nalevo Aně Castelar. Lucía tam nikdy nebyla, ale několikrát do nich nahlédla. Právě v téhle pracovně tráví její dobrodinka nejvíc času.

Obě pracovny jsou vybaveny podobně, ale výzdoba je v každé jiná: v té vévodově visí portréty starých předků, zatímco ve vévodkynině malby bukolických venkovských krajin; v jedné jsou na stole ohromné knihy zákonů, ve druhé noviny a milostné romány.

Některé z novin Lucía poznává: je tu pár vydání *El Eco del Comercio*, v nichž vycházely Diegovy články, a taky jeden výtisk *El Observador*, s Lucíiným portrétem, který v nevěstinci u Lvice nakreslil mrzák Mauricio. Nic z toho ale dívka

nehledá. Předpokládá, že pokud tu to, co potřebuje, někde je, bude to schované.

Zapálí svíčku a v jejím šporém světle otevírá zásuvky, listuje knihami, zvedá papíry, ale marně. Nakonec přece jen najde něco, co ji zaujme: napůl skrytý zamčený šuplík v komodě u stěny, hned za Aniným psacím stolem. Pokusí se zámek vypáčit nožem na dopisy s erbem vévodů z Altollana. Je to hračka, stejně jako zámek na dveřích bytu otce Ignacia Garcíi. Její snahu doprovází praskání, lehký zvuk, který jí ve ztichlém domě zní jako salva z děla. Když zásuvku otevře, zjistí, že je plná papírů, a hned ten první jí dokáže, že se nemýlí: v záhlaví je znak dvou zkrřížených palcůtů...

Lucía se ohlédně ke dveřím. Zaslechla snad z chodby kroky? Srdce jí buší jako splašené a ze zahrady se ozývá šumění listů ve větru jako přerušovaný šepot. Ptáci spí ve svých klecích zakrytých plachtami. Kroky už neslyší, ale zničehonic si je jistá, že tu někdo je. Stihne ještě schovat papír pod oblečení, ustoupit od komody a postavit se před knihovnu, a vtom se ozve vrznutí dveřních pantů. O vteřinu později se objeví Ana Castelar.

„Co tu děláš?“

„Nemohla jsem spát, přišla jsem si pro něco ke čtení.“

Vévodkyně na ni mlčky hledí ze stínů pracovny, a pak k ní dojde jako plížící se kočka. Lucíi připadá, že se musí hodně držet, aby nedala najevo hněv.

„Tak pojď, musíš se vrátit do postele. A do mé pracovny nikdy bez dovolení nechod. Tohle je moje království.“

Věnuje dívce úsměv, který má působit nenuceně, ale hned jí zase z tváře zmizí, nedokáže ho udržet už ani o vteřinu déle. Odvede Lucíu do ložnice a čeká, dokud si nezaleze do postele.

„Hledala jsi něco?“

„Ne, jenom něco na čtení. Budeme zítra pokračovat ve výuce, že ano?“

„Nevím, jestli budu moci. Mám spoustu práce. Najdu někoho, kdo mě nahradí a bude lepší učitel než já.“

„Mně se líbí, když mě učíš ty.“

„Jak jsem říkala, jsem hodně zaneprázdněná.“

„Ty se na mě zlobíš? Provedla jsem něco?“

„Jistěže ne, zlatíčko. Jenom... mám pocit, že mi nedůvěřuješ tolik, jako jsi důvěřovala Diegovi. Nemám ti to za zlé, je to normální. Svým způsobem jsem pro tebe stále cizí člověk, ale byla bych ráda, kdyby se to změnilo. Slibuju, že udělám všechno, co bude v mých silách, abychom našli tvoji sestru. Jestli sis vzpomněla ještě na něco, sebemenší drobnost, která by nám mohla k něčemu být, musíš mi to povědět. Clara bohužel nemá nekonečně času.“

„Já vím. Přísahám, že jsem ti řekla všechno.“

„Kéž bych tak mohla najít toho bratra Braulia... Diego mi říkal, že by mohl o tom všem mít nějaké informace.“

„Od toho masakru mnichů jsem ho neviděla.“

Lucía si musí dávat pozor, Ana Castelar čím dál obtížněji zadržuje vztek. Doufá, že z paláce uteče dřív, než se přestane ovládat. Když osamí, nechá ještě chvíli plynout čas, aby se uklidnila – lhaní a přetvářka si na ní vybraly svou daň – a pak vytáhne papír, který si schovala pod košilku, ten se stejným znakem, jaký byl na prstenu. Možná je to klíč k nalezení Clary, ale jí před očima tančí jen změř písmenek.

V šeru se snaží rozpomenout na Aniny lekce, a postupně, jako někdo, kdo pečlivě přidává steh ke stehu, spojí dohromady písmena slova, které je napsané přímo pod znakem s palcáty: M-I-R-A-L-B-A.

Co to znamená? A je to Miralba, nebo Mirabla? A co když je to v nějakém cizím jazyce? Tomás Aguirre to určitě dokáže rozluštit, zítra mu to ukáže. Domluvili si schůzku na náměstí Santa Barbara, až zvony odbijí desátou.

„Až ti povím pravdu, budeš mě nenávidět, ale já si to zasloužím. Nejsem nevinná, nesu stejnou vinu jako ostatní členové toho tajného spolku.“

Grisina slova Donosa omráčí. Všechno je mnohem horší, než předvídal.

„Asencia de las Heras jsem poznala, když jsem působila v Paříži. Byl tam jako španělský konzul. Jednoho dne přišel na moje představení, potom mi poslal ohromnou kytici a já souhlasila, že s ním půjdu na večeři. Bral mě na místa, kde jsem do té doby nikdy nebyla, do nejlepších restaurací a nejexkluzivnějších podniků ve městě. Udělal ze mě svoji milenkou, to s Asenciem jsem navštívila první opiové doupě, v Le Marais... Nebylo jako to madridské, v ulici Cruz, kde se polehává na smradlavých polštářích. Tam bylo všechno prvotřídní, ten Číňan, co podnik vedl, chystal opium do dýmky zdobené stříbrem... Proklínám den, kdy jsem vykouřila první dýmku, ale to nebylo to jediné, co mi Asencio ukázal. Taky mě zavedl do kroužku svých blízkých přátel z tajné společnosti.“

Grisi umlkne, jako by ji to, co se chystá říct, stálo víc sil než cokoli, z čeho se v životě zpovídala.

„Karbonářů?“ pobídne ji Donoso.

„Ano. Chodila jsem s ním na setkání spolku, připadaly mi tak nezáživné. Ale pak se všechno začalo měnit. V té době už do Paříže dorazila cholera, kolovaly zvěsti, že na ni existuje lék, ale dostanou se k němu jen vyvolení. A Asencio mě seznámil s tou zlověstnou skupinou.“

„Proč byla zlověstná?“

Zpod peřiny se vynoří Grisiny kostnaté paže. Pevně se Donosa chytí.

„Nevěděla jsem, co se na těch obřadech děje, musíš mi věřit. Nevěděla jsem to...“

„Uklidni se, Grisi. Pověz mi, jaké to bylo.“

„Pořádaly se v opuštěném sále ve věznici La Force. Bylo nás dvanáct a nosili jsme kápi, takže nevím, kdo se kromě Asencia účastnil. Možná to ani nebyli pokaždé stejní lidé. Obřad vedl velmistr, nevím, jestli ty v Madridu vede tentýž, nebo je tu jiný, na těch místních jsem nikdy nebyla. Přivedli nahou dívku, která právě dostala první měsíčky. Nechali do kalichu odkapat trochu její krve a pak ji smíchali s nějakým utrejchem podle receptu, co připomínal čarodějnický lektvar... Lektvar krve, tak tomu Asencio říkal. Byl přesvědčený, že ho ochrání před cholerou.“

„To jsou středověké pověry.“

„Potom, co jí odebrali krev, byla ta dívka obětována.“ Hlas Grisi ztěžkne vzlykem, trvá několik vteřin, než je schopná pokračovat. „Roztrhali ji, aby se zbavili nečistého těla a získali ochranu před cholerou.“

Donoso ji nechce přerušovat. Grisi vypráví o Paříži, ale přesně totéž se odehrává i v Madridu. Diego to nazýval „zločiny Bestie“.

„Když jsem zjistila, co dělají, ochromilo mě to, nevzmohla jsem se na reakci, naháněli mi strach. Na žádnou další seanci jsem nepřišla a nevrátila jsem se ani do divadla. Byla jsem posedlá tím, co jsem viděla, a uklidnit jsem se dokázala jen na jediném místě, v opiovém doupěti v Le Marais. Všechno ostatní mi bylo lhostejné, dokonce i moje dcera, která se mnou tehdy v Paříži žila a celé dny trávila úplně sama. Občas jsem se do našeho podkrovního pokojíku nevrátila několik dní, takže jedla jen díky dobrotě vrátné z naší budovy, ženy z Valencie, která v Paříži žila od dětství. Radši bys neměl vědět, co jsem během těch měsíců dělala, byl bys z toho znechucený.“

Donoso trpělivě čeká, až bude mluvit dál, netlačí na ni: hádá, že se brzy dostane k tématu zabitých dívek.

„Asencio mě v tom doupěti našel, naléhal na mě, že jakmile jednou do tajné společnosti vstoupím, už z ní nemůžu odejít. Jenže já na to místo už nikdy nechtěla vkročit. A pak zmizela moje dcera...“

„Unesli ji, aby si koupili tvoje mlčení?“

„Obětovali ji během jednoho z těch svých rituálů. Když se objevilo její tělo, rozsápané na kusy, všechno jsem pochopila. Zmocnili se jí, aby si vyrobili ten svůj lektvar... Zdrtilo mě to, přišla jsem o rozum, jediné, co mi pomáhalo snášet život, bylo opium. Přišla jsem o práci v divadle, musela jsem začít prodávat své tělo, abych na něj měla. Už jsem nechodila do Le Marais, musela jsem do horších podniků v Montmartre, v Pigalle... Jednoho dne jsem si vzala do hlavy, že to překonám, a vrátila jsem se do Madridu, připravená přestat kouřit opium, vrátit se k divadlu, žít, i když stále s bolestí nad ztrátou dcery.“

Opět ji zastaví pláč, a Donoso ji prosí, aby si odpočinula, že mu to dopoví zítra, jenže Grisi trvá na tom, že vyprávění dokončí.

„Šla jsem za Juanem Grimaldim, ředitelem Teatro del Príncipe. Znáám ho už mnoho let, věděla jsem, že se mu líbí, jak hraju. Přesvědčila jsem ho, aby mi dal hlavní roli ve své příští inscenaci, začala jsem zkoušet... Pak jsem si přečetla v novinách článek o nálezů rozčtvrcené dívky, podepsal ho Neuctivý kocour. Okamžitě mi bylo jasné, že se děje totéž, co jsem zažila v Paříži. Zjistila jsem, že se za tím pseudonymem skrývá Diego, nebylo to až takové tajemství, a tak jsem si našla jeho adresu a vydala se za ním. Následující den se znovu objevil Asencio de las Heras, čekal na mě po zkoušce u východu z divadla. Vyhrožoval mi a donutil mě nasednout s ním do kočáru. Té noci jsem poznala opiové doupě v ulici Cruz a zahodila jsem těch několik měsíců, kdy jsem opium neužívala. Stala jsem se zajatkyň drogů a toho muže...“

„Proč jsi mi to neřekla? Mohl jsem ti pomoci.“

„Když jsem byla za Diegem, chtěla jsem se zachovat správně, to ti přísahám. Chtěla jsem přispět k tomu, aby se to, co se dělo v Paříži, neopakovalo i v Madridu. Jenže v tom článku byla zmínka o dívce, jejíž tělo našli u Seiny, a Asencio si dovodil, že jsem to novináři řekla já. Proto mě vyhledal a hrozil mi smrtí, jestli budu s někým mluvit o tom, co vím.“

„Ten chlap byl tvůj milenec, tvůj ochránce. Chtěla ses k němu vrátit? To proto jsi ho v domě Tócame Roque nezradila?“

„Ne, tak to není, to bylo ze strachu.“

„Já jsem ho vyzradil. Dal jsem jeho jméno tomu mnichovi a Asencio pak zemřel. Proto jsi ode mě odešla? Protože už tě nemohl ohrozit?“

„Ne!“

„Tak proč?“

„Přišli pro mě nějakí muži a odvedli mě sem.“

„Myslíš si, že takové báchorce budu věřit?“

„Dovlekli mě sem násilím. A dávali mi opium, předstírají, že jsou lékaři, a dávají mi ho.“

„Lhala jsi mi, Grisi,“ hlesne zahořkle Donoso. „Nechala jsi mě věřit, že Asencio je tvůj obdivovatel, a byl přitom vrah. Já jsem pak všechno řekl Diegovi a ten je teď mrtvý. Možná i tvou vinou.“

„Já jen doufám, že budu mít dost síly na to se zabít. Měla jsem to udělat, už když umřela moje holčička.“

„A to jsem ti chtěl nabídnout nový život, daleko od Madridu. My dva spolu. Jak jsem mohl být tak hloupý...“

„Měla jsem jít na policii a říct všechno, co vím. Jenže já se jich bojím. Jsou všude, Donoso. Jednou v noci jsem Asencia sledovala až k paláci Miralba, myslím, že tam se konají jejich obřady. Nevíš, jací lidé tam chodí. Jsou velmi mocní. Jsem zbabělec, Donoso, nic víc než zbabělec.“

Donoso rozzlobeně přikývne, nehodlá se Grisi kořit, i když je pro něj neskonalé těžké se k ní otočit zády a nechat ji

napospas osudu. Třeba přece jen přijde na to, jak se sprovodit ze světa, nebo ji karbonáři možná znovu uvězní v opiové noční můře. Je mi to jedno, opakuje si Donoso v duchu. Tuhle lež nesnese. Jeho žena ho kdysi podvedla a její zrada ho navždy poznamenala, tehdejší utrpení ho dodnes tíží na duši. Další podvod už si líbit nenechá.

Vyjde na chodbu a už neslyší Grisin tichý pláč. Jsou to slzy bezmoci nad tím, že nedokáže milovat jediného muže, kterému na ní za celý její život záleželo.

Lucía se znovu a znovu pokouší přečíst papír, který si odnesla z Aniny pracovny. S tím málem, co dosud pochytila, dokáže rozeznat několik slov, ale ne jejich význam. *Manoir de Miralba*. Následující řádky jen umocňují její zmatek a bezmoc: *Séance du samedi 26 au siège de le Manoir Miralba*.

Zatím ale nemá důvod panikařit: sejde se s Tomásem Aguirrem, který dozajista dokáže určit, jestli je ta listina důležitá, nebo ne. Musí se z paláce dostat, aniž by k sobě přitáhla pozornost, ví, že jediný chybný krok před paní domu ji může přijít draho. Oblékne se do elegantních šatů a sejde na snídani, silou vůle se nutí dělat drobné krůčky a mluvit tlumeným hlasem, jak ji Ana Castelar učila před dobročinnou oslavou. Po snídani si zakryje hlavu šátkem a vyjde do zadní zahrady, aby si prohlédla exotické ptactvo. Malinký kolibřík neúnavně komíhá křídly a saje nektar z květů petúnií. Je to jediné místo v domě, kde si Lucía nepřipadá jako pod neustálým dozorem. Už před nějakou dobou odbilo devět hodin, jestli chce přijít na schůzku včas, neměla by otálet. Papoušek ara si ji drze prohlíží, skoro jako by se jí vysmíval, zdá se, že tuší, jaký osud ji čeká.

Všechno se seběhne děsivě rychle: od dveří se ozve hlomoz, rázné, vojensky znějící kroky strážníků, kteří si pro ni jdou. Do zahrady je doprovází Benito, vévoda z Altollana. Pár kroků za nimi jde Ana Castelar a upravuje si účes.

„Tady je, ta, co zavraždila Marciala Garriguese.“

Muž, který skupinku strážníků vede, porovná její obličej s kresbou mrzáka Mauricia, která vyšla v novinách.

„Půjdeš s námi.“

Lucía nestihne včas zareagovat ani se nepokusí o útek. Muži ji popadnou za paže.

„Udělalí jste dobře, že jste ji nahlásili.“

„Za to poděkujte mé choti, to ona ji poznala a přivedla ji k nám domů, aby už nemohla dál prchat.“

Násilím Lucíu odvedou, a když procházejí kolem vévodkyně, dívka jí plivne do tváře.

„Vím, kdo jsi. Monstrum.“

„Odvedte ji, musí zaplatit za to, co udělala. V Madridu nemají vražedkyně místo.“

Před odchodem se Ana Castelar ještě k Lucie přitočí a pod záminkou, že jí jde sebrat z hlavy šátek, jí do ucha pošeptá:

„Dnes večer se sejdu s Clarou. Vyřídím jí od tebe pozdravení.“

„Zabiju tě! Přísahám, že tě zabiju!“

Lucia se snaží strážným vysmeknout a vrhnout se na Anu, jenže muži ji drží pevně. Odtáhnou ji k černému uzavřenému kočáru, který čeká na ulici.

Zpoza rohu, od výlohy krejčovství, sleduje Luciin boj Tomás Aguirre. Vidí slzy, které jí stékají po tvářích, podivné elegantní šaty s nabíranými rukávy. Táhnou ji dva strážní, jejich ruce jsou na Luciiných pohublých pažích jako okovy. Zvednou ji do vzduchu a strčí do kočáru. Z paláce vyjde vévoda, gestem ruky kočár zastaví a dává vozkovi pokyny. Tomás pochopí, že musí jednat hned. Dům sleduje jako ostříž od chvíle, kdy se Lucia rozhodla v něm zůstat. Věděl, že je to nebezpečné, a teď má důkaz; jeho prvotní instinkt ho neklamal.

Sevře v kapse potrhaného hábitu prsty kolem rukojeti nože. Teď, nebo nikdy. Ostří na vévodově krku, rázný rozkaz strážníkům, buď dívku pustíte, nebo tady panu ministrovi rozříznu hrdlo jako meloun... Utečou uličkami téhle čtvrti, nebude to tak obtížné. Je to plán, se kterým přišel během vteřiny, na víc nemá čas. Cítí, jak se v něm cosi varovně sevřelo, poplašné volání, varující před tím, jak klidně se vévoda ukazuje na ulici v době války. Je to ministr, nepřítel karlismu, kýžený terč, a prochází se po městě s odhalenou tváří.

Jeho nitro si s ním nepěkně zahrává. Oslyší hlásek, který mu radí opatrnost, a vrhne se na vévodu z Altollana. Jediná věta stačí, aby ho znehybnil.

„Pustte tu holku, nebo ho podříznu.“

Benitův úsměv ho měl varovat, ale je zjevné, že když člověk stráví několik týdnů mimo frontovou linii, když neriskuje život v každé minutě, jeho pozornost otupí.

Ani neví, odkud vyběhli čtyři muži, a Aguirre je v pasti. Míří na něj dvě pistole a dvě karabiny.

„Moc jsem toužil se s vámi vidět, bratře Braulio,“ prohodí vévoda.

Oslovení „bratře Braulio“ pronese tak jízlivě, že není pochyb o tom, že jeho skutečnou identitu zná.

Aguirre zvažuje možnosti. Nedá se nic dělat, boj je předem ztracen. Nemůže věřit, že by hned čtyři vojáci minuli.

„Rád bych tu zůstal a sám vám dal, co si zasloužíte, ale mám poněkud naspěch. Dnes večer jsem pozvaný na oslavu, o kterou, jak se obávám, vy přijdete. Odvedte ho za hradby a zabijte ho! Nemusíte jeho mrtvolu skrývat, jen ať ho brzo najdou, ať všichni vědí, co v Madridu děláme s karlisty.“

Aguirre projeví náznak vzdoru a jeden z vojáků mu namíří zbraň přímo na hlavu.

Lucía vyhlédne z okénka kočáru. Než ji jeden ze strážníků opět strčí dovnitř, stihne si s Tomášem vyměnit pohled. Hledá u něj naději, spiklenecké mrknutí, které by jí dalo najevo, že je to jen lež, že je všechno jen jako a její zatčení je součástí plánu. Vidí však pouze skleslost a porážku.

„Tebe tvoje žena podvádí, Pancraccio?“

Pancraccio dobře zná Donosův zahořklý humor, a tak mu nechal džbán s vínem na dosah, aby si mohl dolít, kdykoli bude chtít. Když u něj byl bývalý policista naposledy, popral se tu s mnichem, ale dnes podle všeho jeho návštěva v násilí nevyústí. Není to poprvé, kdy se Donoso uchýlil do krčmy

v ulici Mesón de Paredes, aby zapil žal, a nebude to ani na-
posled. Rovněž to není poprvé, kdy ho nechá vyspat opici
ve skladu, na pilinové matraci, která smrdí po pivu a moči.

„Jestli mě podvádíš, dám jí pěknou nakládačku, víc ti toho
říct nemůžu.“

„To jsem měl udělat taky,“ vzdychne Donoso a dopije
sklenku.

Bouchne pěstí do dřevěné desky stolu, nalije si víno a po-
kračuje v tirádě.

„Jenom jedna věc je horší než zrada ženy... Chceš vědět
jaká?“

„Ty to určitě víš moc dobře,“ opáčí Pancraccio.

„Když tě podvede i tvoje další žena.“

Hospodský zkontroluje zásoby pálenky. Když si Donoso
stěžuje na práci – na nevděčnou úlohu strážného u madrid-
ských bran nebo na problémy s velitelem – přejde ho hoř-
kost po šesti nebo sedmi číších vína. Ale milostná trápení
jsou odolnější. Pancraccio nikdy nezapomene na to, v jak ža-
lostném stavu se jednooký policista ocitl, když ho opustila
manželka. Nyní se obává, že situace onoho odpoledne, kdy
si myslel, že mu Donoso umře přímo v hospodě, se bude opa-
kovat.

„Tohle víno je nařazený. Tím bys nenapojil ani mezka.“

„Tohle víno tu piješ pokaždé, Donoso.“

„Dej mi něco silnějšího, Pancraccio! Už ani kamarád tě ve
svém domě nepohostí,“ ucedí. „Všechno je to lež. Ztracenej
život...“

Na stole přistane lahev kořalky a dvě sklenice. Pancraccio
je naplní a pak jednu zvedne.

„Připíjím na to, aby se tvůj život zlepšil. A nezabíjej se kvů-
li tomu, Donoso, nestojíš za to.“

Donoso vyrazí Pancracciovi sklenici z ruky. Pak vypije tu
svoji a nalije si další.

Když Filip II. ustanovil hlavním městem Španělska Madrid, bylo rozhodnuto, že ve městě budou dvě oddělené věznice: královská a městská. Do první budou posíláni vrazi, nad nimiž vynášela soud koruna, zatímco za podvody, pašování a další méně závažné trestné činy se provinilci budou zavírat do té druhé, nad níž bude mít svrchovanost vláda. Lucía tedy musí do královského vězení, které se dočasně vrátilo na náměstí Santa Cruz, protože solírnu zabírají nemocní s cholerou. Jsou tu oddělení pro muže a pro ženy, ale v některých částech se obě pohlaví mísí a dochází tu k neshodám a rvačkám, nemluvě o sexuálních napadeních. Systém ještě neběží tak docela hladce a posílá odsouzenkyně odpykat trest do Casa Galera v ulici Atocha. Jenže v této rozbourané době řádící epidemie jsou žaláře pouhými přestupními stanicemi, kde jsou umístěni zločinci a vrazi stejně jako obyčejní výtržníci, prostitutky, nemocní s cholerou a malomocní.

Navzdory třaskavému ovzduší každodenních rvaček, znásilnění, smrtelných pobodání nožem a každotýdenních pokusů o vzpouru tu bezpečnostní opatření nejsou nikterak přísná. Strážní situaci nezvládají a strach z cholery umocněný přesvědčením, že od vězně se člověk nakazí snáz než od spořádaného měšťana, jim velí držet se v opatrné vzdálenosti. A tak si vězni dělají, co se jim zlíbí, páchají nejružnější excesy, a pokud je některý strážný zrovna přísnější, nechají si udělit trest v podobě pár dní se železným kruhem na krku. Scházejí se na dvoře, kde si ve velké kašně mohou vyprat oblečení. Stejně jako v kterékoli komunitě, i tady kvete obchod: některé vězeňkyně se ani nechtějí dostat na svobodu, protože navzdory nezdravým podmínkám a nebezpečí, které jim tu hrozí, si tu jako pradelny pro ostatní odsouzence vydělají pěkné peníze.

Cely jsou stísněné, tři na čtyři metry, a obývá je jeden až čtyři vězni, podle toho, kolik jsou schopní zaplatit žalárníkům. Koupit nebo prodat se tu dá cokoli, dokonce i možnost odejít klidně hlavním vchodem, bez nutnosti osnovat útěk. Někteří vězni odcházejí každé ráno a na noc se zase vracejí, aniž by komukoli museli skládat účty.

Vřící kotel násilí, pohrdání a ponižování Lucíu hned po příchodu naprosto ochromí. Cestou chodbami, kterými ji vedou k cele, ji sledují pohledy ostatních – některé krvelačné, jiné lhostejné. Strážný ji strčí do cely a zavře za ní. Bez varování, beze slůvka na uvítanou nebo vysvětlenou. Společnost jí dělá jen špinavá pryčna a železný kruh zasažený do kamenné stěny. Lucía si nechce sednout na lůžko, protože tohle prosté gesto by znamenalo, že skládá zbraně a připouští porážku. Radši rázuje z jedné strany téhle díry na druhou, stačí jí na to pouhé dva kroky. Jak se odsud dostane? Okna tu nejsou a peníze, aby podplatila strážné, taky nemá.

Je konec. Ana Castelar odhodila přetvářku a bez okolků jí odkryla své karty: „Dnes večer se sejdu s Clarou.“ Není pochyb o tom, co ta věta znamená. Osud její sestry se naplnil, obřad se bude konat ještě dnes a Lucía už nemůže udělat nic, aby ji zachránila.

V tichu svého vězení, svého vzteku a bezmoci, jí jako drásavá výčitka v hlavě zní Clařin andělský hlas. „Neopouštěj mě,“ říká, „nenechávej mě samotnou.“ Lucía si hřbetem ruky otře slzy. Slíbila si, že nebude plakat, dokud sestru nenajde, jenže teď, při vědomí své porážky, se jí do očí derou nezadržitelné slzy.

Zšěrelou celou se zničehonic začne rozléhat pravidelné tukání. Někdo se k ní pomalu blíží, někdo, kdo chodí o holi. Rytmický cvakot je Lucíe povědomý. Kukátko ve dveřích se otevře a upřou se na ni čísi oči. Pak se rozletí i dveře. Stojí za nimi Mauricio, mrzák z nevěstince, nějakým zázrakem na

vratkých berlích drží na nohou. Lucía nechápe, co tu tenhle chlap dělá, proč ho strážný přivedl do její cely a teď vedle něj čeká s přihloupkým výrazem.

„Takže tě lapili...“

„Tvoji vinou,“ osočí ho Lucía.

Mauricio si ji několik vteřin prohlíží. Vyplázne špičatý jazyk a na zem ukápne slina. Pak vytáhne z kapsy bankovku, svráští čelo a se zvířecím zavrčením ji podá strážnému.

„Doved’ ji k ostatním,“ přikáže a odbelhá se pryč.

Lucía nic nechápe, ale následuje strážného do rozlehlého sálu, kde je v pěti řadách seřazených třicet postelí. Skoro na všech podřimují nebo jen tak zahálejí ženy, některé si ji zvědavě prohlížejí, ale většina si dál hledí svého. Strážný Lucie přidělí lůžko. Potom jí dá přiděl jídla, který každé vězeňkyni přísluší na jeden den: libru chleba. Jedna vychrtlá ženština jí vysvětlí, že nic víc do zítřejšího rána nedostane. Jestli sežene nějaký žvanec navíc, bude záležet na jejích schopnostech.

„Už tě tu přivítali?“ zeptá se jí bezzubá spoluvězeňkyně.

„Je to jen malá holka,“ namítne ze své postele jiná a okusuje si palec na noze, kterou si drží v neskutečném úhlu.

„Má ženský oblíny. Takový tu mají nejradši.“

Lucía pochopí. Nemá čas se tady uvnitř s někým přátelit, musí co nejdřív najít Mauricia. Vyjde ze sálu a překvapí ji, jak snadné je chodit po vězení sem a tam. Dveře cel jsou otevřené, někteří vězni na ni dělají obscénní gesta, když ji vidí procházet, ale Lucía se nezastaví. Na dvoře zahlédne Mauricia, jak mluví s dvojicí odsouzcenců. Dojde k němu.

„Nechávají ti vězeňkyně, abys je mohl vyzkoušet? Tak jsi odporný?“

Vězni, s nimiž se bavil, se rozesmějí.

„Tebe jsem zachránil, takže si nech stížnosti od cesty.“

„Lvice mi řekla, že to ty jsi policii dal můj portrét.“

Mauricio svoje spolencekyně odežene, na odchodu se dál posmívají.

„Nedal jsem ho policii, ale novináři, zaplatil mi za něj šest realů. Litoval jsem toho, Lvice mi navždy zavřela dveře svého domu. A teď chudák umřela na choleru. Byla to dobrá ženská. A Delfina si to nenechala vysvětlit, těm strážníkům, co mě v noci zatkli, určitě dala některé z holek zadarmo.“

„Musíš mi pomoci. Potřebuju se odsud dostat.“

„K tomu jsou nutný peníze. Ty já nemám.“

„Ale máš, dal jsi bankovku tomu strážnému.“

„Ta byla poslední, co mi zbývala. Ale tady si pěkná holka jako ty sežene peníze snadno, stačí, když budeš dělat to samý co u Lvice.“

„Na to nemám čas. Chystají se zabít moji sestru a odsud tomu nezabráním.“

„Za deset realů ti strážní nechají otevřený dveře.“

„Deset realů nemám.“

„Za ty ceny, co se tady platí, si je vyděláš rychle. Jestli chceš, najdu ti kunčofy. Nechám si jen jeden real za jednoho, zbytek bude pro tebe.“

Lucía mu vši silou dupne na jedinou nohu a Mauricio zavýje bolestí.

„Je mi z tebe zle.“

„Chromýmu se na nohu nešlape! Vypadni, zlodějko! Už ti nikdy nepomůžu.“

Lucía odejde, uhýbá pohledem ostatním vězňům. Opře se zády o zeď a sjede po ní dolů, až dosedne na zem. Nakloní se nad ní jakýsi ubožák s výrazným ohryzkem. Chytí ji za bradu a natáčí jí hlavu z jedné strany na druhou, jako by si prohlížel její čelist.

„Líbíš se mi,“ zavrčí.

„Dej tu pracku pryč.“

„Moc se mi líbíš.“

Začne ji osahávat, ale v tu chvíli dostane ránu do hlavy. Otočí se na útočníka, který znovu zvedne berli. Je to Mauricio.

„Táhni odsud.“

Věžeň se za tichého klení odšourá. Lucía se pokusí o neochvějný pohled.

„O tohle jsem se tě neprosila. S takovými prasaty se vypořádám sama.“

„Sklapni.“

„Ty mi tady rozkazovat nebudeš.“

„Dá se odsud dostat ještě jinak.“

Tentokrát ho Lucía poslechne.

S rukama v okovech, bez nože, v kočáře a pod dozorem dvou strážných, kteří ho zadrželi, se mu útěk jeví nemožný. Tomás Aguirre už ovšem dokázal prchnout i z horších situací. Jednou užuž čekal, až popravčí četa zastřelí dva předchozí zajatce, a řada by přišla na něj. A stejně se z toho dostal. Jistě, ne tak docela svým přičiněním, ale díky zázračnému vpádu skupiny karlistů, kteří mu pomohli. Dnes mu však spolupřeci pomocnou ruku nepodají.

Kočár se blíží k dřevěnému mostu San Isidro, strážní se chtějí vyhnout velkým branám, kde je nejvíc lidí, a tak zvolili tuto cestu. Aguirre v něm spatřuje svou jedinou možnost. Pod mostem protéká řeka Manzanares, je v ní stejně málo vody jako obvykle. Přežít pád z takové výšky bude složité, ale pokud neskočí, jeho dny jsou sečteny. Zavře oči a vylouďí na tváři výraz poraženého vězně, jenž se odevzdal svému osudu.

Kočár zpomalí a najede na most, mnohem užší než silnice, která k němu vede, Tomás Aguirre kopne strážného naproti sobě, prudce strčí do toho, co sedí vedle něj, a vyskočí ven. Bokem narazí do vodní hladiny, vidí, jak kolem něj sviští střely, a sám sebe se ptá, jak může být dosud naživu, jak to, že řeka jeho tělo přijala a ochránila.

Snaží se pod vodou doplavat k bahnitému břehu, což je s pouty na rukou obzvlášť obtížné. Vojáci se vyhrabali z kočáru, jeden na něj střílí od zábradlí mostu, dva se pokoušejí sestoupit po svahu a najít si lepší palebnou pozici. Aguirre utíká mezi střelami, modlí se, aby ho zachránilo houští a špatná muška strážných. Bodne ho silná bolest v boku, ale neví, jestli ho zasáhla kulka, nebo je to ozvěna bodné rány z baziliky San Francisco el Grande.

Doběhne k pradlenám, které všechno viděly. Vmžiku se sešikují, aby mu pomohly, a vytvoří z prádla jakousi zástěnu, aby získal na útěku náskok. Kéž by se mohl zastavit a každé z nich poděkovat za krytí, jenže na to nemá čas. Bolest je čím dál ostřejší, hábit se mu barví rudou. Už není pochyb: byl postřelen a ztrácí hodně krve. Naléhavě potřebuje pomoc a poskytnout mu ji může jen jediný člověk.

Dveře lékárny Teodomira Garcése v ulici Toledo jsou zavřené. Přesto na ně několikrát zabuší a čeká, ohnutý v pase, na pokraji bezvědomí. Čelo mu hoří a má pocit, jako by mu otevřenou ranou vytékaly vnitřnosti. Za okénkem ve dveřích zasvítí oči. Lékárník vyjde na ulici, rozhlédne se ze strany na stranu, aby se ujistil, že tu nikdo není, a odvede karlistu dovnitř.

„Kdo vám to udělal?“ zeptá se zhrozeně, když vidí škodu, kterou střela napáchala.

„Královští strážní.“

Teodomiro roztáhne na zemi rohož a Aguirre sleduje, jak si přináší lahvičky, nůžky a obvazy.

„Nejdřív pouta, pak mi můžete ošetřit ránu.“

„Ne, nejdřív ránu. Pokud umřete, bude vám jedno, jestli máte ruce spoutané, nebo volné. Navíc vám ji budu čistit alkoholem a to hodně pálí. Budu radši, když při tom budete znehybněný...“

Kdyby ho nesžírala bolest, Aguirre by se jeho žertu s chutí zasmál. Lékárník nadzvedne hábit a nalije mu na ránu pramínek alkoholu, Aguirre cítí nesnesitelné pálení, je však mužem zvyklým snášet trýzeň bez jediného slova.

„Nevěřím, že vás to nebolí,“ potřeše hlavou Garcés a odstraňuje nůžkami z rány poraněnou tkáň.

„Bolí to příšerně, ale křikem nic nezískám. Na bitevním poli vojáci umírají, když po zranění křičí, nepřítel je tak snáz zaměří.“

„Občas se sám sebe ptám, jestli bych byl schopen karlis-mus bránit mimo Madrid. Ani mi nemusíte odpovídat, řeknu vám rovnou, že ne. Myslím, že za takové utrpení to nestojí, ani trůn budoucí královny Isabely, ani možnost, že by na něj usedl Karel Maria Isidor.“

„Mě na filozofování moc neužije, pospěšte si.“

„Nejsem lékař. Ošetřuju vás tak rychle a tak dobře, jak jen můžu.“

„Dnes večer se má konat další obřad, musím tomu zabránit, jinak ráno najdou další rozsápané děvče.“

„Vy byste měl jít přímo do všeobecné nemocnice. Zeptejte se na doktora Miramóna, není to poprvé, co by nám pomohl.“

„Na to nemám čas.“

„Poslouchejte mě. V tomhle stavu nikoho nezachráníte. Nepřejdete ani na druhou stranu ulice.“

„Prostě mě ošetřete, o zbytek se postarám já.“

Teodomiro oddělí veškerou zdravou tkáň, aplikuje jodovou tinkturu, zakryje ránu několika kousky gázy a poté mu bok stáhne obvazem. Jakmile má hotovo, odstoupí o několik kroků, otevře poklop a vytáhne sekeru. Jednou jistou ranou přetne Tomášovi pouta. Pak mu podá starou halenu a kalhoty, aby se mohl obléknout.

„Jestli do nemocnice nechcete, nechodte tam. Ale aspoň si odpočínáte, než vám klesne horečka. První hodiny jsou nejzásadnější.“

Aguirre přikývne. Celé tělo mu hoří, obličej má zbrocený potem. Lékárník seshbírá lahvičky a nástroje. Skvrny od krve bude muset vydrhnout mýdlovou vodou, ale ze všeho nejdřív musí karlistickému válečníkovi přichystat lůžko. Zrovna naklepává polštář, když vtom zaslechne vrznutí dveří. Vráť se do přední části lékárny právě včas na to, aby viděl, jak Tomáš Aguirre kulhá ulicí pryč.

Muž v kápi otevře celu. Neodvedli ji hned té noci, kdy se jim přiznala ke krvácení, ale umístili sem strážného, který hlídá, aby si nevytáhla kus látky, jenž jí zavedli do pochvy a který se pomalu barví doruda. Clara se choulí do klubíčka v koutě cely, čeká na pokyny, které nepřicházejí. Zvedne se a na okamžik má pocit, že její nohy neunesou váhu jejího těla. Má ztuhlé svaly. Pomalu se vydá k temné postavě, obru z pohádky. Když zakuklenec vykročí ke schodům, v kapse hábitu mu zachřeští svazek klíčů. Než se za ním Clara vydá, otočí se ke spoluvězeňkyním, ale vidí ruce jenom jedné z nich, ostatní dívky se skrývají ve svých celách, příliš unavené na loučení.

„Je mi to líto.“

Nepotřebuje ani Fátimu vidět, aby věděla, že to řekla ona. Muž v kápi – to, jak při stoupání po točitém schodišti funí, prozrazuje, že je to skutečně muž – se zastaví před otevřenými dveřmi. Clara vejde do místnosti za nimi. Je to příjemný pokoj s vysokým úzkým oknem, do nějž proniká denní světlo, které Claru, přivyklou šeru podzemní kobky, oslepí. Stojí tu postel a taky stůl s podnosem plným jídla. Muž, který ji sem přivedl, odejde a zavře za sebou dveře. Dívka se pustí do hroznů, pak ochutná lahodné libové maso, přece jen tak dlouho hladověla... Nalije si jakousi tekutinu ze džbánu na stole. Je to víno. Nikdy ho nepila a první doušek jí připadá odporný, ale nakonec vypije džbán až do dna. Jí bonbony. Jí chléb s čímisi hnědým, chutnějším než cokoli, co kdy v životě okusila.

O půl hodiny později se jí zmocní únava a těžkost, bolí ji břicho a v hlavě jí hlodají výčitky: neměla toho sníst tolik.

Do místnosti znovu vejde muž v kápi, na zem položí lavor s vodou a na postel čistou halenu a voňavé osušky. Podnos se zbylým jídlem odnese.

Clara strčí do vody ruce. Je teplá. Umyje se a vychutnává si pocit čistoty. Oblékne si halenu. Ode dveří se ozve odkašlání a vejde další zakuklenec: tohohle podle postavy ani podle hlasu nepoznává.

„Přišel jsem tě vyzpovídat. Byla jsi někdy u zpovědi?“

„Ne.“

Clara ani neví, jestli je pokřtěná. Její matka jim vždycy kladla na srdce, že od kostelů a kněží je lepší se držet co nejdál. Pokud tedy nešly na faru prosit o jídlo.

Domyslí si, že tenhle muž je ve skutečnosti kněz. Udělá jí na čele rukou znamení kříže, a Claře jeho gesto připadá zvrhlé a rušivé.

„Nechci se zpovídat.“

„Pak tedy předstoupíš před Boha pošpiněná svými hříchy. Je to tvoje volba.“

Potom Clara na nějakou dobu osamí. Svalí se na postel a po devíti nocích strávených na holé zemi jí připadá, že ani mladinká královna nespí v tak pohodlných poduškách. Látku z pochvy si však vytáhnout neodváží. Během chvilky usne.

Zdá se jí, že je na svobodě a vedle ní sedí její sestra Lucía, společně pojídají maso, sladkosti a hrozny, které před chvílí ochutnala, a zapíjejí je litry a litry vína. Jenže Lucía je tu sice s ní, jí a pije, ale nemluví, jako by se na ni zlobila.

„Ve spánku se podobáš své sestře.“

Clara otevře oči a spatří ženu, která vedle ní sedí na posteli.

„Vy znáte Lucíu? Kde je? Taky je tam v podzemí?“

„Ne, není tady. Vstávej, už si tě odvedeme.“

„Kam? Vy mě zabijete?“

„Právě naopak, dáme ti věčný život. Už se nebudeš muset ničeho bát, ani hladu, ani zimy nebo cholery. Máš velké štěstí.“

Clara netuší, co je to za ženu, ví jen, že krásně voní a je pěkně oblečená, do šatů, o kterých s Lucíou snily, že je taky

jednoho dne budou nosit, až najdou jeden z mnoha pokladů, o nichž jí sestra vyprávěla. Je to nádherná žena, ale v jejím pohledu je cosi, z čeho Claru mrazí. Jako by nebyla tak úplně člověk.

„Tvoje sestra je na tebe velmi hrdá.“

„Odkud jí znáte?“

„Jsme kamarádky. Dokonce u mě bydlí. Podívej se.“

Ukáže Claře prsten a dívka ho hned pozná. Dva zkřížené palcáty.

„Takže ho našla?“

„Jistě. A dala ho mně, takže si můžeš představit, jak dobré jsme přítelkyně.“

Clara jí nedůvěřuje. Kéž by mohla uvěřit, že noční můra podzemní cely, hladu, špinavých nočníků a mužů v kápích je u konce. Že to, co jim vyprávěla Juana, nebyla pravda, že rozsápané dívky, které nacházejí za hradbami, nejsou ty z kobky.

„Ví moje sestra, že jsem tady? Uvidím se s ní?“

„Možná už dnes večer. Těšíš se?“

„Ano.“

„Tak se musíš připravit. Vypij tohle...“

Žena vytáhla z kapsy lahvičku s červenou tekutinou. Clara si ji nedůvěřivě prohlíží.

„Už jsem se napila, nemám žízeň.“

„To nevadí, tohle vypít musíš.“

„A když nevypiju?“

„Vypiješ.“

Ty oči, pohled, který má působit přátelsky, ale nedokáže to. Žena lahev odzátkuje a podá ji Claře. Clara se napije.

„Do dna.“

Clara poslechne. Zprvu nic necítí, ale stačí několik vteřin a udělá se jí líp, je klidnější... Bolest břicha ji přejde, stejně jako nervozita a strach, tak skvěle se ještě nikdy necítila.

Žena dojde ke dveřím a vykloní se do chodby.

„Je připravená.“

Povyk spustí žena bez zubů. V jedné z postelí se svíjí mladá dívka, zvrací, má horečku a svírá se jí srdce. Příznaky obávané choroby. Žalářník od vězeňkyně ucouvne, ale mrzák Mauricio, který všechno sleduje ze své cely, by spíš řekl, že couvá před děsivým slovem „cholera“.

„Nelez sem, vrať se do cely.“

„Nehodlám se vracet, dokud tu holku odsud nedostanou.“

Ženským oddělením se nese nervozita. Ozývá se křik, bušení na mříže, obvyklá předzvěst vzpoury. Dvě ženy s ústy zakrytými kusem špinavého hadru Lucíu popadnou a jako balík ji vyhodí do chodby, přímo k nohám strážného.

„Div nevyblila i střeva! Má choleru!“

Lucía se plazí po zemi, vlasy má potřísněné zvrátky. Mauricio se k ní přiblíží a předstírá ustrašenost.

„V kolik hodin tu bude kára?“

Ví, že každý den po setmění přijíždí k vězení vůz a sbírá nakažené cholerou. Vozí je do solírny nebo lazaretu ve Valverde a tam je zavírají.

„Už je u brány, nakládá dva vězně z jiného oddělení.“

„Tak pojď, já ti píchnu.“

Strážný si se znechuceným výrazem narovná šátek, který mu zakrývá nos a pus, jak to odkoukal při návštěvách lazaretu. Vlečou Lucíu k východu a Mauricio si pomyslí, že tenhle chlap neví, co je opravdový hnus. O něco dřív nachystal Lucíe kaši z listí a holubinců a pak se díval, jak ji do sebe souká. Během deseti minut se svíjela v křečích a o dvě minuty později zvracela. Táhnout ji není nic snadného, jednonohý mrzák sotva něco zmůže a Lucía nechce vypadnout z role, a tak nijak nespolupracuje. Strážný musí všechno oddřít sám, zatímco Mauricio začíná litovat svého záchvatu lidskosti, který

ho zaručeně přijde draho. Kromě peněz, které bude muset vyplatit té bezzubé za ztopený povyk na ženském oddělení, ho budou klouby v jediné noze bolet ještě několik dní.

Ale přece jí to dlužil. Ví, že tahle zrzka skončila ve vězení jeho vinou, kvůli tomu obrázku, co prodal do novin. A taky ví, že je moc mladá na to, aby se živila jako děvka.

„Zasranej život,“ ucedí mezi zuby, když vidí vojáka, který seskočil z vozu, aby se přesvědčil, že je skutečně nemocná.

„Co jí je?“

„Zvrací, má horečku... Tady zůstat nemůže,“ shrne žalářník.

Muž posvítí petrolejkou Lucie do obličeje. V koutcích rtů a ve vlasech má zvrátky. Je zesláblá, připomíná hadrovou panenku.

„Naložte ji. Máme tu tři vězně, dva muži je budou celou cestu hlídat. Jedeme.“

Ten s lucernou musel vidět něco podezřelého, když chce, aby zvýšili ostrahu, pomyslí si Mauricio. Ale je to otevřený vůz, tažený dvěma koňmi. Věří tomu, že Lucie využije sebe-menší záminky, aby z něj vyskočila, a bude na útěku rychlejší než tři strážní přidělení k převozu nakažených. Vůz se rozjede a z mrzákových úst neslyšně splynou slova, která okamžitě odnese vítr.

„Hodně štěstí, holka.“

Lucie otevře oči a odstrčí botu, kterou se jí někdo opřel do obličeje. Jeden z vězňů se protahuje, druhý sténá bolestí tak bezúspěšně, že si od jednoho ze strážných vyslouží kopanec.

„Sklapni. A příště už ti to řeknu mečem.“

Luciu napadne, že by mohla vyskočit hned, ale krajina venku je ještě příliš otevřená, mohli by po ní střílet. Příhodnější chvíle nastane, až vjedou do užších uliček. Navíc předpokládá, že její spoluvězni nemoc hrají stejně jako ona. Stačí počkat, až se pokusí o útěk. A nemusí čekat dlouho: ten, co

sténal, začne křičet bolestí a povede se mu vyvést oba strážné z míry. Ten, co jí strkal botu do obličeje, toho využije, vrhne se na jednoho z nich a oba se skutálí ze svahu. Jeho druh zaútočí na strážného ve voze. Třeskne výstřel. Vězeň padne mrtvý mezi zadní kola. Koně se zastavili a voják namíří zbraň na druhého trestance, který se ve křoví pere se strážným. Lucie stačí lehce vyskočit z vozu a ztratit se v potměných, stísněných uličkách. Slyší za sebou hlasy, běží, dokud nenajde úkryt za kamennou kašnou. Ale nikdo ji nepronásleduje.

Donoso Gual cítí na tváři lepkavý dotyk. Olizuje ho krysa, kterou přivábil pach zvratek v opilcově obličejí. Ve sklepeš krčmy na ulici Mesón de Paredes je rozbité okno, jímž dovnitř lezou zvířata i zloději, třebaže tu toho k ukradení moc není. Donoso otevře oko, ožene se po kryse a snaží se rozpomenout, kde je. Hlava mu třeští, jako když se při bouřce klepou okenní tabulky. V žaludku má jako v hořícím křoví. Jeho vědomí je zahalené mlhou, která se rozplývá, až nakonec odhalí několik závěrů: nedokáže zachránit uvězněné dívky ani očistit jméno svého přítele Diega Ruize a pomstít jeho smrt, nedokáže pomoci Lucie najít sestru... Už nikdy neuvidí Grisi. Do mysli se mu vkradou poslední slova, která jí řekl v nemocnici, nadávky, jimiž se s ní rozloučil, a provinilost se mu zabodne do mozku jako pikadorův bodec do zátylku dobytčete.

Převalí se na záda. Leží na jakési kupce slámy, překvapuje ho, že se Pancraccio obtěžoval mu uchystat lůžko, nebo minimálně podušku pod hlavu. Upře pohled na dřevěný trám nad sebou a napadne ho, že by nebylo špatné si uvázat oprátku a oběsit se. Vhodná chvíle vzít si život a rozloučit se s tímhle zvráceným světem, který k němu byl tak nehodný. Kdyby našel provaz, udělal by to. Tedy v případě, že by se nejdříve dokázal vyškrábat na nohy.

Dveře sklepa se prudce rozletí, Donosa oslepí světlo, a než stihne zaostřit na rám dveří, v němž se rýsuje čísi postava, do tváře ho udeří příval ledové vody, jako divoká povodeň, a rázem umlčí všechny jeho stesky a sebelítost. Najednou je celý mokrý a do těla se mu vrátí aspoň tolik síly, aby se napřímil a čelil svému protivníkovi.

„Vstávej, nemáme čas.“

Vojensky drsný, neochvějný hlas, ale zároveň s ním i přátelsky nabídnutá ruka, která mu pomáhá vstát. Z vlasů mu stéká pramínek vody a vytváří mu clonu přes zdravé oko, ale Donoso skrze ni rozpozná bratra Braulia, ač na sobě nemá sutanu. Nevypadá o moc líp než on sám: sotva se drží na nohou, silně se potí, jako by měl horečku, a na břicho má zakrvácený obvaz.

„Mělo mi být jasné, že jsi tady a topíš se ve víně. Hledal jsem tě dlouho. Potřebuju tě.“

„Mě?“ opáčí zaskočeně Donoso.

Tomásovi Aguirremu připadá fakt, že potřebuje jednookého policistu, stejně směšný jako Donosovi, nicméně nemá, na koho jiného by se obrátil. Z lékárny Teodomira Garcése se vrátil k paláci ve čtvrti Hortaleza. Postával v ústí protější ulice a sledoval budovu, němou a neživou jako kostra. Po ministroví nebo jeho ženě nebylo ani vidu, ani slechu, ale pokusit se proniknout dovnitř by bylo příliš troulalé. Vévodové z Altollana mohli o jeho útěku být zpraveni, ve zdech paláce na něj mohli čekat další vojáci. Proto se vydal hledat Donosa: ať už kvůli strachu, který v něm mohl vyvolat, nebo protože mu zbýval aspoň drobet cti a touha pomstít kamarádovu smrt, byl Donoso jediný, kdo se mohl do paláce dostat a prohledat pracovnu Any Castelar. Aguirre je přesvědčený, že tam v nějaké zásuvce, na nějakém papíře, musí být stopa, která by mu umožnila najít místo, kde se konají karbonářské obřady. Místo, kam ještě dnes dle svých slov mířil vévoda z Altollana.

„Co s tím má společného Ana Castelar?“ nechápe Donoso, když mu to falešný mnich převypráví. Nerozumí naléhavosti, s jakou se chce do paláce vloupat.

„To ona je opravdová Bestie.“

Tomásova slova na policistu dopadnou jako kámen. Už už chce utrousit sarkastickou poznámku o tom, jak skvělý vkus měl Diego na ženy, ale při hořkém vědomí toho, že poslední láska jeho kamaráda byla i jeho katem, mu vyschne v hrdle.

„Jediný způsob, jak zjistit, kde obětují ty dívky, je vlézt do paláce a najít nějakou stopu. Když nic nenajdeš, možná bude potřeba zatlačit na služebnictvo. Některá komorná možná ví, kam se vévoda s vévodkyní vydali.“

Donosa překvapí, že ho mnich považuje za schopného takového výkonu – netuší, jak je Aguirre zoufalý a že v něm vidí svou poslední šanci –, ale ještě víc ho šokuje, když zničehonic pochopí, že tohle tajemství, nejdůležitější dílek skládačky, už dávno zná. Do vévodského paláce se vůbec vloupat nemusejí. Odpověď, kterou mnich hledá, už Donoso zná, Grisi mu ji řekla a on si ji zapamatoval, navzdory žárlivosti a beznadějnému hněvu, které v tu chvíli vedly jeho pozornost jiným směrem.

„Palác Miralba. Tam pořádají ty svoje rituály. Ale nevím, kde se nachází, neznám ho.“

„Tak jdeme. Drožkáři znají město jako svoje boty.“

Aguirre se odbelhá a Donoso ho následuje.

Nejbližší stanoviště drožek je na náměstí Carros, vedle brány Puerta de Moros. Donoso bydlí kousek odsud a některé kočí zná. Netrvá dlouho a jeden z nich jim ozřejmí polohu paláce Miralba.

„Vedle brány Alcalá, až za hradbami. Ale myslím, že už je řadu let opuštěný...“

Donoso hned ví, o jakou budovu jde, zahlédl ji z místa, kde našli poslední roztrhanou dívku, Juanu. I Diegovo tělo bylo objeveno poblíž.

„Musíš nás tam odvézt.“

Projíždět městem za tmy není snadné. Osvětlené jsou jen hlavní třídy, ale na cestu naštěstí svítí měsíc.

„Co uděláme, až tam dorazíme?“

„Prostě půjdeme dovnitř.“

Donoso upře na Tomáse oči a čeká podrobnější vysvětlení plánu, ale Aguirre zmlkne a semkne rty v bolestivém úšklebku.

Když Lucía koncem června poprvé vnikla do Madridu tunelem vykopaným pod hradbami, pomohla jí prostitutka, která své služby prodávala na malém, odlehlém náměstí. Lucie chvíli trvá ho najít, protože tu od té doby nebyla, ale život v ulicích města ji naučil, jak se v madridském labyrintu orientovat. Kráčí ulicí Mira el Río Baja a vzpomene si, že náměstíčko bylo jen pár kroků od Campillo del Mundo Nuevo. A nemýlí se. Nevzhledná postava, které se podpatky boří do bláta, je stejná poběhlice jako tehdy.

„Hodně jsem na tebe myslela, říkala jsem ti, ať jdeš ke Lvice, a včera se mi doneslo, že je po ní. Nemáš náhodou taky choleru?“

Lucía ji ujistí, že je zdravá, a poví jí o všem, co se od jejich setkání událo: o dražbě v nevěstinci, během níž Lvice prodala její panenství, o dnech, kdy u ní pracovala, o matčině smrti a sestřině zmizení.

„Je to jedna z holek, co je zabila Bestie? O těch jsem slyšela.“

„Myslím si, že je ještě naživu. A právě proto potřebuju tvoji pomoc.“

Žena se podívá na papír, který si Lucía odnesla z pracovny Any Castelar.

„Manoir Miralba? To nevím, co je. Zní to francouzsky.“

Prostitutka – jmenuje se Rosa, tentokrát se jí Lucía na jméno přece jenom zeptala – odvede dívku k domu pár bloků od náměstíčka, skoro na rohu ulic Cojos a Arganzuela.

„Tady bydlí Francouzka. Nevím, jak se jmenuje, všichni jí říkáme Francouzka nebo Žabožroutka. Nevím, jestli bude mít čas, však víš, Francouzky mívají hodně kunčoftů, protože dělají všechno...“

Lucía neví, co tím myslí, a její nová přítelkyně jí to cestou vysvětlí. Francouzka je v Madridu už tři roky a za tu dobu si stihla vydělat na menší dům.

„K některým věcem se my Španělky nesnížíme, ale Francouzky se neeklujou, taky proto se tomu říká *délat to po francouzsku*. Abych pravdu řekla, asi bysme si to měly taky rozmyslet, protože chlapi to mají rádi. Já bych to tak klidně dělala, když si to zaplatí...“

Francouzka je podle Rosina předpokladu zaneprázdněná, musejí počkat, až její zákazník, mladík v dělnickém oblečení, odejde.

„Francouzko, potřebujeme, abys nám pomohla.“

Ani v nevěstinci u Lvice neviděla Lucía takovou ženu: vysokou, tmavou, s červeně namalovanými rty a výstřihem, který odhaluje celé její poprsí. Přijme je velmi přátelsky.

„Nedáte si čaj?“

„Ne, jen nám řekni, jestli to, co se píše na tomhle papíře, je francouzsky.“

Žena si list vezme a přelétne ho pohledem.

„Ano, je. *Manoir Miralba* znamená palác Miralba. A *same-di 26* je sobota šestadvacátého neboli dnes.“

Lucía znervózní. V uších jí zní ozvěna Anina hlasu. „Dnes večer se sejdu s Clarou...“ Nesmí ztrácet čas.

„Kde ten palác Miralba je?“

Tentokrát jí odpoví Rosa. „Palác Miralba? Tam jsem jednou byla, ale už dávno. Jeden studentík mi chtěl nabulíkovat, že tam bydlí. Je to opuštěnej palác za hradbami, kousek od brány Alcalá, tam, co je býčí aréna.“

„Musím jít. Musím se tam dostat co nejdřív...“

„Jak? Snad tam nechceš běžet?“

„Co mi zbývá? Na drožku peníze nemám.“

„Ta by stála nejmíň dva realy. Klidně bych ti je dala, kdybych měla, jenže dneska jsem ještě nevyřídila ani jednoho kunčofta.“

Obě se podívají na Francouzku.

„Ale ne... Přišly jste, abych vám pomohla něco přechíst, a to jsem udělala. Přece nechcete, abych vám nadto ještě dávala peníze...“

„Přisahám, že se vrátím a všechno ti splatím.“

„*Merde, merde, merde...*“

Obě prostitutky zůstanou v domě a Lucía se vydá na cestu. V kapse jí cinká pět realů, svatosvatě si v duchu slibuje, že svoje slovo splní. Pokud vyvázne živá, vrátí Francouzce peníze i s úroky.

Drožka, kterou chytila rovnou na Campillo del Mundo Nuevo, ji může zavézt jen k bráně Puerta de Alcalá. K tomu, aby mohla ven z města, potřebuje povolení, které pochopitelně nemá. Kočí jí ukáže, kde se za hradbami nachází palác Miralba. V těchto místech Lucía ještě hradby nikdy nepřekonávala, ale ví, že v podzemí žádné vojenské kontroly nejsou, a je docela dobře možné, že některý z kanálů ústí přímo v paláci. Musí najít nějakého pašeráka, který v téhle oblasti pracuje, aby jí ukázal cestu, jenže takhle v noci není snadné nějakého potkat. Nakonec se smíří s tím, že je sama a pomoci se nedočká, a snaží se rychle něco vymyslet.

Potřebuje světlo, aby se v temných kanálech neztratila. To vyřeší krádeží jedné z petrolejových lamp, které osvětlují ulice před budovami královské sýpky, mlýnů a skladů obilí a dalších potravin, díky nimž má Madrid co jíst. Jsou tu i pekárny, kde se v tuhle hodinu peče chléb, který se následující ráno bude rozvážet po celém městě.

Lucía se sice vždycky bála chodit v noci sama liduprázdnými ulicemi, jež jí tolik připomínají její poslední noční můru, ale teď sebere odvahu a obrní se. Obstará si lucernu a vdechne vůni chleba linoucí se z pekárny. Snaží se ignorovat kručení v břiše, které se již vzpamatovalo po prodělané nevolnosti.

Zvedne poklop kanálu a sleze po železných stupíncích do stoky. Petrolejku drží v ruce. Vzduch je zamořený smradem splašků, ale Lucía se odhodlaně prodírá jejich proudem, voda jí sahá až do pasu. Spočítala si, kolik kroků potřebuje ujit, aby se dostala na druhou stranu hradeb. V ohybu kanálu zahlédne v kameni rezavý odlesk stupínek, a tak vyleze nahoru, aby se přesvědčila, kde je. Měla pravdu, dostala se ven z hradbami obehnaného města a vyhnula se policejním kontrolám. Nedaleko se tyčí fasáda starého paláce, připomíná loď, jednu z těch, co plují přes oceán do Ameriky – vyprávěl jí o nich jeden kluk z Peñuelas, který byl v Cádizu –, uvízlou na zšeřelé mělčině. Lucía se rozhodne vrátit dolů do kanálu. Už to není daleko, určitě se tam dá dostat i z podzemí.

Zkusí další tunel, ale tentokrát ji intuice zradí, je to slepá ulička. Vrátí se zpátky a překvapeně zjistí, že se ocitla v úzké prohlubni a musí se plazit. Ztratila se. Vyruší krysu, která se cítí jejím postupem ohrožená a zaútočí na ni, ale Lucía se pomocí lampy ubrání a jen o vlasek si neodnese pořádný kousanec. Záře lucerny s každou minutou slábne, dochází jí petrolej. Na poslední chvíli se prosmýkne nejužší částí tunelu, který ústí do kamenné chodby, po jejíž stěně se valí vodopád splašků.

Roztřeseně zvedne petrolejku, promočená, špinavá, s rukama a nohama plnými škrábanců a obličejem od bláta, a prohlédne si vodopád. Hned za ním je rozcestí. Neví, kde je, ale pokud nechce sejít z cesty, musí pokračovat dál. Proleze smrdutým vodopádem na druhou stranu. Orientační smysl jí napovídá, že jedna z chodeb by ji dovedla zpátky na začátek. Druhá by měla vést k paláci, ale musí se přikrčit, aby prošla. Právě to udělá, je si jistá, že tahle cesta je správná. Po čtyřech se plazí vpřed, dokud nedorazí na místo, kde se může opět postavit. V tu chvíli lampy zhasne a Lucía zůstane stát v černočerné tmě.

Palác Miralba stojí skrytý za stromy. Padla noc a jediné světlo skýtá petrolejka vedle dveří. Uvnitř se však nesvítí, palác se ve tmě tyčí jako pohrobek minulosti, místo bez života.

„Jste si jistý, že je to tady?“ zeptá se Aguirre.

Donoso pokrčí rameny. Informaci má od Grisi, ženy stravované závislostí na opiu, abstinenčním deliriem a horečkou.

„Musíme to zkusit. Chcete, abych tam šel?“

„Ne, půjdu sám.“

Aguirre při těch slovech nahmatá pod halenou sekeru, tu, kterou mu lékárník Teodomiro Garcés přetl pouta na rukou.

Čeká u dveří a sotva se drží na nohou. Rána opět krvácí, celé tělo mu hoří, neví, jestli má ještě aspoň zbytek sil, aby došel až na konec. Okénko ve dveřích se s rachotem otevře a na Tomáse Aguirreho se upřou dvě oči. Jen ukáže zlatý prsten a dveře se otevrou, jako by pronesl zaříkadlo. Příchozího za nimi přijme staříčský portýr v livreji francouzského ražení, s vyšíváním, prýmky a ozdobnými knoflíky, od nichž se do šera před síně odráží světlo jediné pochodně zavěšené na stěně.

„Obřad již započal. Dál nemůžete.“

„Musím dovnitř.“

„Je mi líto, pravidla hovoří zcela jasně.“

Aguirre si prohlíží starcův obličej rozrytý vráskami, v němž se navzdory neústupnosti zračí blažený klid světce. Ještě nikdy nepotkal tak chatrného hlídače.

„Odvedte mě tam, kde se obřad koná. Nebudu to opakovat.“

Chraplavý, přísný hlas a ledový pohled portýrův odpor nelomí, stařec si jen trpělivě povzdychne, jako by pozdním příchozím ve vstupu bránil celý život.

Aguirre vytáhne zpod oblečení sekeru. Tentokrát se muž zachvěje.

„Neubližujte mi. Nemůžu vás tam odvést, už skoro nevidím. Když probíhá obřad, nesmí se rozsvěcet.“

Aguirre strhne ze zdi pochodeň.

„Já vám posvítím. Jdeme.“

Postrčí ho do chodby, jediné cesty vedoucí do útrob paláce. Je dlouhá a úzká a končí u dřevěných dveří. Projdou jimi a ocitnou se v širší chodbě s holými stěnami, na nichž se rýsují obdélníkové stopy po obrazech, jež ji kdysi zdobily, a s kobercem. Další dveře vedou do sálu se starožitným nábytkem a okny zakrytými těžkými závěsy. Je tu tma, takže Aguirre nemůže ocenit kazetový strop v maurském stylu, navíc k jeho uším dolehne šum z vedlejší místnosti. Sbor hlasů monotónně odříkává modlitby v latině jako čarodějnické zaklínadlo. Mísí se s ním pravidelné tik, tak, hodiny odpočítávající v kapkách Tomášovy krve dopadajících na zem poslední vteřiny. Cítí, že brzy omdlí, jenže teď se nemůže vzdát. Na druhé straně těch dveří je nejspíš dívka, které hrozí, že ji co nevidět roztrhají na kusy.

Pevně sevře topůrko sekery a čeká, že mu portýr otevře dveře. Stařec sáhne do kapsy a vyloví z ní lesklý předmět. Klíč? Ne, je to dýka. Svižně se otočí a pokusí se Aguirreho bodnout do krku, ten se jen o milimetr ostří vyhne. Není čas, karlista upustí pochodeň a snaží se protivníka přemoci, ale portýr se brání nečekaně hbitě. Zaútočí dýkou ještě dvakrát a potom se na Aguirreho vrhne, takže ho karlista musí seřást. Konečně starci zatne sekeru do hrudi. Při uvolňování zbraně se musí zapřít nohou o mužův obličej a silně za topůrko zatáhnout, a vtom místnost ozáří záblesk plamene. Aguirremu bleskne hlavou, že tu zlé síly rozpoutaly peklo, ale to jen od pochodně vzplál závěs a oheň se rychle šíří, olizuje kazetový strop a vmžiku přeskočí na vedlejší závěs. Řetězovou reakci už není možné zastavit, plameny pohlcují samet,

dřevo, obrazy a koberec, a z koberce stoupají po nohách vyřezávaných do tvaru zvířecích tlap a stravují nábytek z 18. století. V sále je jako v kotli, z něž se musí co nejrychleji dostat, jenže na druhé straně dveří ho čeká další peklo.

Strčí do nich a jako první upoutá jeho pozornost ondřejský kříž. Je ze dřeva, ověšený látkami a v impozantnosti si nezadá se zástavou visící mezi dvěma lampami, na níž se skví symbol tajné společnosti, dva zkrřížené palcáty. Oltář osvětluje několik svícňů a plní stíny sál, v němž se koná obřad. Po obou stranách jsou menší kaple. Ke středověkému mučicímu nástroji je přivázaná Clara, v bezvědomí, její bílá tunika svítí ve tmě jako maják. Podivné pohanské mše se účastní deset osob v kápích, stojí kolem stolu z ořechového dřeva a kněz právě před křížem žehná skleněné lahvičky s jakýmsi červeně zbarveným lektvarem.

„Oběť a dar Bohu, nechť se tvůj dar promění v klíč k nebeské bráně. Nechť tě Otec při důkazu tvého mučednictví přijme do nebes.“

Odpovědi na požehnání jsou latinsky šeptaná slova, zatímco další zakuklenec – podle výšivky dvou palcátů na tunice to bude velmistr – strčí dívce do úst nějaký předmět, následně vezme stříbrný kalich a zakryje ho kouskem sameťu. Všechno to trvá sotva pár vteřin.

„Nechť je duše vysvobozena z hříšného těla.“

Jeden z přítomných vezme za páku a začne otáčet kladkou. Provazy, jimiž má Clara spoutané ruce a nohy, se napnou. Už nemá čas: ještě dvě otáčky a soukolí ji roztrhne. Aguirre vtrhne dovnitř a nechápe, jak to, že si jeho vpádu nikdo nevšímá. Za jeho zády zuří požár a všude kolem létají jiskry, ale zakuklenci jako by byli pod vlivem mocné hypnózy.

„Pust tu páku!“

Aguirre v tutéž chvíli chytí pod krkem karbonářského velmistra a nepřekvapí ho, že pod kápí rozpozná obličej Any Castelar. Jeden z jejích souvěrců tasí zpod tuniky meč.

„Schovej to, nechci prolévat krev. Jen si odvedu tuhle dívku. Rozvažte ji!“

„Velmistryně...“

Muž, který promluvil, si zachovává sebevědomý klid. Ostatní znervózněli, oheň už pronikl do sálu a plíží se přes nadpraží dveří. Udržet chladnou hlavu a poradit se o dalším postupu s velmistryní je jistě záslužné. Aguirre v mírném tónu hlasu pozná vévodu z Altollana.

„Pakliže nechcete prolévat krev, odložte sekeru,“ varuje ho Ana Castelar.

„Nechci ji použít. Spokojím se s tím, že vypijete tento lék na choleru. Tedy tento jed, abychom nazývali věci pravými jmény. Takhle vraždíte karlisty z královského dvora? Copak to nevidíte?“ rozkřikne se Aguirre a obrátí se k ostatním zakuklencům. „Dnes v noci na nikoho z vás nečeká spása. Naopak, jeden z vás, jeden karlista, zemře na otravu.“

„Nemluvte nesmysly.“

„Vypijte to. Jestli je ten přípravek čistý, nic vám neudělá. Vypijte to, nebo vás rozetnu sekerou vedví. Je to vaše volba.“

„Velmistryně,“ naléhá znovu vévoda a čeká na pokyny.

Plameny už stravují závěsy a látky na stěnách. Muž u kladky pustil páku. Ana se pod kápí potí a Aguirre jí sevře krk ještě pevněji.

„Nechť je duše vysvobozena z hříšného těla!“ zařve vztekale Ana. „Ted!“

Skřípění zrezivělého navijáku mučicího nástroje zní jako skřehotání havrana. Zakuklenec otáčí kladkou a dívčiny končetiny se napínají, jako by byly z gumy. Aguirre vyleze na stůl, v pár krocích nabere rychlost, skočí přímo před naviják a jedním rázným seknutím muže v kápi zneškodní. Někdo se k němu blíží a máchá mečem.

Karlista se otočí a mrští po něm mrtvolu právě zabitého zakuklence, potom zvedne svícen a podpálí látky zdobící on-dřejský kříž.

„Celý palác bude do pěti minut v plamenech!“ huláká jako smyslů zbavený. „Chcete zemřít, nebo žít?“

Ana Castelar odkryje obličej a rozladěně si promne obvolavěly krk. Oči se jí horečnatě lesknou, je jako šílenec, který neví, kde je a proč kolem něj hoří. Několik zakuklenců vyděšeně prchá k východu, musejí přitom proběhnout skrze plameny. Dva však zpod oblečení vytáhli nůž a vrhnou se na Aguirreho právě ve chvíli, kdy se pokouší vysvobodit Claru z pout. Všechno halí kouř, takže útočníky skoro nevidí, je těžké odrážet jejich výpady. Ze stropu se zřítí ohořelý trám a do všech stran vyletí jiskry. Petrolejky v žáru ohně praskají. Je slyšet křik, rány, dunění kroků. Aguirre srazí protivníky k zemi a dál se ohání sekerou doleva i doprava, dokud nepochopí, že už proti němu nikdo nestojí. Zakuklenci uprchli. Otočí se k bezvládné Claře. Stačí ji rozvázat a odnést do bezpečí. Jenže se mu podlomí nohy. Ztratil příliš mnoho krve. Musí sebrat zbytky sil k poslednímu vzepětí.

Zvedne sekeru, aby přetl provazy, ale něco mu v tom zabránil. Cítí palčivou bolest v zádech, jako by mu do útrob pronikl ostrý plamen. Mysl se mu zamlží nevolností, ale ještě slyší u ucha hlas vévody z Altollana:

„To je za domobrance z Álavy.“

Aguirre padne na zem u Clařiných nohou a vévoda vytáhne nůž, který karlistovi bodl do zad. V dýmu a ohni se rozeznení hlas velmistryně, která jako správná kapitánka navzdory zběsilému úprku ostatních ještě loď neopustila.

„Musíme dokončit oběť.“

Vévoda přikývne. Po téhle noci už mu manželka nikdy nebude moci nadávat do zbabělců. Strčí nůž zpátky do hábitu a popadne páku otáčecího zařízení. Ana schová lahvičku s krví do kapsy a couvá ke dveřím ukrytým ve východní stěně sálu.

Lucía se snaží přivyknout neproniknutelné tmě, ale marně. Od stěn tunelu se odráží hučení vodopádu, který nechala za sebou, a přehlušuje její volání o pomoc. Snaží se nahmatat nějaký východ a všimne si, že voda stoupá, ještě kousek a dosáhne ke stropu a Lucía se utopí. Je zoufalá, má strach a je jí do breku...

Vrátí se o kousek zpět a snaží se dostat paniku pod kontrolu. Než lucerna zhasla, v posledním záblesku světla, který předchází smrti plamene, zahlédla kruhovitý prostor připomínající studnu. Tápe rukama po stěně a najde možnou záchranu svého života: drobné kovové příčky zatlučené do kamene. Chytí se prvního kousku železa jako tonoucí stéb-
la. Je promočená až na kost a příčel je kluzký, ale povede se jí vytáhnout výš, k dalšímu hřebu, a k dalšímu.

Zaslechne hlas, dívčí hlas, a pak se k němu přidají další. Pláčou, žadoní... a přicházejí shora. Lucía nic nevidí, jako by šachta byla zapečetěná, ale musí odsud vést cesta ven. Zchváceně oddychuje, má pocit, že ji ty hlasy táhnou nahoru, leze dál. Podklouzne jí noha, zůstane viset ve vzduchu, rukama se drží špinavých železných hřebů. Na dno pod sebou nevidí, ale počítá, že by padala tak pět nebo šest metrů. Šmátrá nohou, dokud nenajde další příčel, vzepře se na něm a popoleze ještě výš. Temenem hlavy narazí do dřeva. Silně zatlačí a poklop se s hlomozem otevře.

Šachta ústí ve sklepení, kde se podle všeho skladuje uhlí, o čemž svědčí otevřené pytle, černé kusy horniny a skvrny od sazí. Do obličeje ji jako facka udeří hustý kouř. Je tu takové horko, že jí šaty bleskově schnou přímo na těle. Žár a dým, které mohl způsobit jedině oheň: palác Miralba je v plame-
nech.

Vyjde ze sklepa a prochází stísněnými chodbami, nechává se vést dívčími hlasy. Dojde ke schodišti, které vede do obytné části paláce. Křik se ozývá zpoza rohu, vydá se tím směrem a dorazí do osmiúhelníkové kobky s klenutým stropem, kamennými zdmi a osmi celami po obvodu. V šesti z nich se krčí hubené, zesláblé dívky, zahalené černým dýmem, který sem proniká z točitého schodiště. Jsou špinavé a na sobě mají jen potrhané hadry.

„Claro? Je tu Clara?“

„Odvedli ji.“

„Dostaň nás odsud!“

„Někde hoří!“

Lucía se pokusí cely otevřít, ale jsou zamčené.

„Hned se vrátím.“

Lucía nedbá protestů dívek a vyběhne po točitém schodišti. Ocitne se v malém, špoře zařízeném pokoji, je tu postel, stolek a krucifix; a na stolku karabáč. Sice tomu nic nenasvědčuje, ale Lucía cítí, že tady přebýval obr, kterého zabil, ten, kterého nazývali Bestií. Vyjde ven, do dlouhé chodby s dveřmi po obou stranách. Všechno tu působí opuštěně, stejně jako palác zvenčí. Lucía však ví, že je to jenom klamně zdání, protože v podzemí jsou dívky čekající na smrt a nahoře nestvůry, které je chtějí připravit o život.

Prochází chodbou a nahlédne přitom do každé z místností. Všechny jsou prázdné. Dojde k dalším schodům, vystoupá o patro výš... Další chodba. Strčí do dveří a jako by otevřela truhlu s hromy. Hukot ohně je tu ohlušující, plameny praskají a dřevěné trámy se za skřípění a tlumeného dunění otrásají. V hustém dýmu prosvítají zlaté záblesky, na stěnách visí asi dvacet zrcadel. Nejspíš to kdysi býval taneční sál. Pak se z kouře vynoří postava, neustále se zvětšuje, běží přímo proti ní. Je to Ana Castelar.

„Kde je moje sestra?“

„Měla bys na ni zapomenout.“

Jedno ze zrcadel praskne a rozletí se na tisíc střepů, Lucía se přikrčí, aby se před nimi ochránila. Ana toho využije a chce se na ni vrhnout, ale narazí do dalšího zrcadla. Zaútočila na svůj vlastní odraz. Dým dál houstne a Lucía neví, jestli před sebou má velmistryni, nebo jen její zrcadlový přízrak. Sál se plní dalšími odrazy, které rozstříkují zrcadla z protějšší stěny a násobí je do nejrůznějších obrazců v tanci přízraků. Lucía se chce dostat do vedlejší místnosti, chce najít svoji sestru, ale nedokáže se v kouři a mezi odrazy zorientovat. Vidí na opačném konci dveře, nebo si to aspoň myslí. Za jejími zády se ozve zuřivý skřek. Ana Castelar se na ni vrhne a tentokrát ji srazí k zemi. Lucía zmateně hledí na trojúhelníkový střep, improvizovaný nůž, který se v dýmu leskne jako kus ledu.

Špička střepu se užuž dotýká jejího krku, Lucía svírá vražednou ruku, jak pevně to jde, jenže Ana je silnější. Vtom se roztříští okno a Lucía najednou v ruce drží silný, válcovitý kus skla, zbraň seslanou andělem strážným. Rozmáchne se a podaří se jí vysmeknout z Anina sevření. Oddechne si sotva na pár vteřin, protože Ana na ni jako rozzuřené zvíře zaútočí znovu. Sklo narazí do skla, Lucie krvácí ruka a Aně brada a ret. Ana dívku prudce odkopne a ta se po čtyřech odplíží ke zdi, aby se bránila dalšímu očekávanému výpadu.

„Kde jsi?“ ječí vévodkyně.

Těká očima po místnosti plné kouře, ve svém šílenství má pocit, že ji vidí všude, dvacet odrazů Lucie jako dvacet oživlých přízraků, dvacet žen tančících v sále, který zažil bezpočet pamětihodných bálů. Sevře střep tak silně, že si pořeže dlaň. Ze stropu se s téměř zvířecím zaskučením uvolní trám a padne jí k nohám. Ana ze sebe vyrazí srdcervoucí křik, vyděšeně se rozběhne dýmem a plameny a hledá východ.

Lucía naproti tomu zamíří na opačnou stranu, k místu, odkud Anu viděla vycházet. Instinkt ji dovede ke dveřím, které již přestaly být dveřmi, jejich rám olizují plameny a Lucía

se mezi nimi musí prosmýknout bokem. Ocitne se v dalším rozlehlém sále, v němž se tyčí hořící ondřejský kříž. Na lampě visí jako další hořící pochodeň standarty se zkříženými palcáty. Pod křížem leží Clara, přivázaná ke čtyřem kůlům, obklopená kouřem a ohněm. Stačí jediný pohled a Lucía pochopí, že jde pozdě.

Z oken a ze střechy paláce šlehaají plameny. Několik zakuklenců z hořícího domu uniklo a prchli k býčí aréně. Donoso si představuje, jak Tomás Aguirre podpaluje závěsy a clony, máchá pochodní a klesá si cestu, karbonáři se před ním dávají na zběsilý úprk a v záchraně dívky už mu nikdo nebrání. Jenže proč potom ještě nevyšel ven? Jak to, že se neobjevil, urostlý válečník s Clarou přes rameno? Donoso znervózněl, vrozená opatrnost mu velí nelézt do hořícího paláce, netuší, jak dlouho ještě stará budova stravovaná plameny vydrží.

Smutně si uvědomí, že ho zpátky drží jeho pověstná zbabělost, slib, který sám sobě dal po duelu, jenž ho připravil o oko – že se nebude do ničeho plést. Není mužem činu, nikdy jím nebyl.

Naopak, Donoso byl stvořen k tomu, aby dění přihlížel z pohodlného křesla. Nebo ho maximálně probíral někde v hospodě. Skoro se smíří se svou filozofickou úvahou – na světě je přece potřeba lidí všeho druhu –, ale pak se ho zmocní dosud neznámý pocit. Nemůže tu jen tak stát. Je to jako tichý, našeptávající hlas, vycházející ze samého nitra: *Konej. Nezůstávej stát. Někdo potřebuje tvoji pomoc.*

Donoso Gual nechápe jak ani proč, ale zamíří svižným krokem ke dveřím paláce. Překročí práh a nenechá se zaplašit ohromnými plameny, které mu v chodbě šlehaají v ústřety. Hodí přes sebe kabát a proběhne hořícím pokojem, v němž nejspíš požár začal a odkud se prochází do ohromného sálu, v němž se tyčí ondřejský kříž. Donoso skrz dým skoro nevidí, jako by byl doopravdy slepý. Do praskání hořící budovy, která každou chvíli hrozí zřícením, se ozývá volání o pomoc. Rozhodne se ho následovat.

Vyjde ze dveří a ocitne se v sále plném zrcadel, většina z nich je roztržštěná, na zdech visí už jen prázdné rámy. Další dveře vedou ke schodišti, které ve spirále klesá do podzemí.

Křik dívčích hlasů je jako střelka kompasu. Možná leze přímo do jámy lvové, požár se vymkl kontrole a během pár minut mu nejspíš odřízne únikovou cestu, ale musí jít dál, přestat jednou provždy být zbabělcem.

O patro níž se ještě dá dýchat, ale kouř tu také houstne. Donoso vtáhne vzduch do plic a snaží se uklidnit, avšak marně: nedostane se odsud, plameny se rychle šíří palácem, budova už ohni dlouho neodolá. Myšlenky na to, jak těžké bude uniknout, ho vyčerpávají, ale přece musí jít dál. Zastaví se v pokoji s postelí, krucifixem a karabáčem, ale kromě toho ho upoutá ještě něco: na skobě ve stěně visí svazek klíčů. Pro jistotu si ho vezme. Otevře další dveře a vrískot a pláč se ozve z ještě větší blízkosti.

Musí po schodech sestoupit ještě níž, a pak objeví cely, osm cel, v šesti z nich jsou zavřené dívky a jakmile ho spatří, spustí chór nesrozumitelného nářku a proseb.

„Pomoc!“

„Dostaňte nás odsud!“

„Chtějí nás zabít!“

Vypadají jako oživlé mrtvoly, vyhublé na košť a s bledou kůží. Donoso si není jistý, jestli nejde pozdě. Vyzkouší klíče a zjistí, že udělal dobře, když si je vzal: dokáže, jedny po druhé, otevřít dveře cel.

„Pojďte, honem. Palác je v plamenech, nemáme čas.“

Vede je nahoru po schodech, ale rychlý pohyb pro ně není snadný, jsou zesláblé a mají ztuhlé údy. Skupinku vede Fátima, vystoupí jako první a zastaví se na odpočívadle, kde už jako ohnivé koule šlehají plameny. Otočí se k Donosovi a nemusí ani promluvit, policista okamžitě pochopí situaci.

„Je pozdě. Musíme najít jiný východ.“

„Nějaká holka sem vlezla tudy.“

Vydají se k místu, kam ukazuje Miriam, a objeví otevřenou šachtu. Vede do kanálů pod palácem, panuje v ní černočerná tma a Donoso si uvědomí, že bude muset jít příkladem a prokázat odvahu, kterou ani zdaleka nemá.

Středověký skřípec stravují plameny. Provazy, které soukolí napínalo, se v ohni s prasknutím přetrhnou. Clařino tělo zalévá červená záře.

U nohou mučicího nástroje rozpozná Lucía dvě mrtvá těla. Tomás Aguirre objímá vévodu z Altollana, který má v lebce zařatou sekeru: poslední, nadlidské vzepětí karlisty, který tak zabránil dokončení oběti. I probodnutý v sobě našel dost sil, aby se naposledy rozmáchl sekerou a ve smrtelné křeči ji zasekl vévodovi do čela, než se bez života zhroutil na jeho mrtvolu.

Lucía dojde k sestře, vsune jí ruce pod krk a pod kolena a zvedne ji. Nechce ani pomyslet na to, že je mrtvá, v jejích představách má příběh šťastný konec, v němž Claru vyvede kouřem a plameny, přes zrcadlový sál, až k chodbě, kterou sem přišla, sestoupí po schodech do podzemí a tam najde vodu a dá sestře napít, a Clara se rozkašle, je slabá, ale vděčná, že ji Lucía zachránila. Jenže její fantazie jí na téhle křížové cestě nepomůže. Snaží se poznat, jestli Clara dýchá. Cítí snad na krku jemný závan, výdech, z něž jí naskakuje husí kůže? Je vtom rozpáleném tělíčku, které taktak udrží v náručí, přece jen ještě záchráně života? Není si jistá.

Zrcadlový sál je temná komnata plná dýmu a střepů, pouťová atrakce ožívá v ohni, jehož plameny šlehají ze všech stran. Ze stropu padají trámy, okenní tabulky se tříští, závěsy vlají ve větru jako křídla hořících ptáků. Záře požáru vrhá na stěny záblesky obrazů a Lucía v jejich mihotání spatří závěs, který spadl na zem a plameny se k němu ještě nedostaly. Zabalí do něj sebe i sestru, vytvoří tak chabou ochranu před ohnivou stěnou, která jí stojí v cestě. Nemá jinou možnost, musí jít dál.

Pod sametovým příkrovem se vrhne skrz plameny, proběhne chodbou ke schodišti a v polovině cesty ze sebe záves, který mezitím vzplál, shodí. Pohnula se Clara? Byla to křeč? Nebo ji opravdu pohladila drobným prstem? Není si jistá.

Sestupuje po schodišti plném dýmu, který jí znemožňuje dýchání. Dorazí do podzemní kobky a zjistí, že celý jsou prázdné. Nerozumí tomu.

Hledá kruhovou šachtu, odklopené víko. Je tam. Když se cestou sem brodila splašky, cítila znechucení, ale teď se nemůže dočkat, potřebuje se ponořit do smrduté vody, celé tělo jí hoří a má pocit, že každou chvíli vybuchne, že jí žilami koluje láva a kůže jí v žáru praská. Praskot plamenů je děsivý, už dosahují až do podzemí, jako by ji pronásledovaly. Slyšela snad zakašlání? Je možné, že ji Clara chytila za vlasy, jako po každé když se bojí? Nechce na to myslet, nesmí ztratit už ani vteřinu, musí sestru snést po železných stupíncích do kanálu.

Teď potřebuje sestřiny paže kolem krku, pevně chytí její ruce a s mrtvou vahou na zádech pomalu slézá po hřebecch dolů. Projít pod vodopádem je jako projít živou vodou. Hned za ním se musí chodbou plazit a táhne Claru za ruku. Pak ji ještě čeká chodba s nízkým stropem, kterým musí lézt po čtyřech, zatímco za sebou svoji sestru vleče jako hadrovou panenku. Ví, že je u rozcestí, a když bude kanál následovat ještě kousek, narazí na zrezivělé stupně. Nad hlavou se jí mihne záblesk světla. Jsou to hvězdy, ke dvěma nešťastnicím pod zemí proniká opojná vůně noci. Zbývá poslední úsek cesty.

Lucia Claru táhne jako svazek větví a listů, které sesbírala, aby si vytvořila lůžko. Připadá jí, že předtím neslyšela kašlání ani necítila na krku sestřin dech, připadá jí, že Clařiny prsty jsou studené a bez života. Je tak blízko záchraně, čistému vzduchu a nebeské klenbě, ale míří k nim s jistotou, že z hořícího domu odnesla mrtvé tělo. Na pokraji sil se vleče po schůdcích nahoru a povede se jí položit Claru do trávy. Pokoušejí se o ni mdloby, už nemůže dál. Zvrátí se po zádech

do černé jámy, a nechápe, jak to, že nepadá, jak to, že necítí závrať posledního letu a šplouchnutí šplachů.

„Lucío!“

Donoso Gual, Diegův jedooký kamarád, ji chytil za ruku a tahá ji ven. Jakmile je venku a cítí vůni čerstvé trávy, popadne znovu dech. Palác dál hoří a nocí se nese zvonění, jak zvony okolních kostelů bijí na poplach.

Z blízkého háje Lucíu zvědavě pozoruje šestice otrhaných dívek, a z nějakého důvodu opakují její jméno. Lucío... Lucío... Žádná z nich nepohybuje rty, žádná z nich ji nezná, přece ji nemůžou volat. Lucío... Lucía se otočí a nevěří svým očím. Clara se zvedla, sedí v trávě a smutně, zahanbeně se usmívá, jako by ji po tom všem prosila o odpuštění.

Zakryje si rukou ústa a v duchu žádá nebesa, aby to nebyl jen další výplod její nespoutané představivosti.

„Lucío... obejměš mě?“

Lucía propukne v pláč. Konečně. Pláče štěstím.

„Už je po všem,“ chlácholí ji Donoso. „Už je po všem.“

Lucía se nedokáže ani zvednout, je vyčerpaná. Po kolenou se přes travu dovleče ke Claře, obejmě ji a rozesměje se, když ji sestra začne tahat za vlasy, silněji než kdy dřív.

Ana Castelar sedí uveleбенá v kočáře, který si najala u brány Alcalá, v duchu si přehrává, co se dnes odehrálo, a slibuje si, že její tažení ještě neskončilo. Viděla zemřít svého muže, ale vždycky byla toho názoru, že lidé přicházejí a odcházejí, zatímco myšlenky přetrvávají. Palác lehl popelem, ale beztak to byla stará, vymrzlá barabizna před zřícením; nebude těžké najít pro setkání karbonářů jiné místo. Je důležité pokračovat v boji, ví, že karlisté pronikli do isabelinských kruhů, aby získávali informace, a právě na ně bude čekat Ana s vábničkou a jednoho po druhém je sprovodí ze světa.

Středověké rituály bude muset zrušit, alespoň dočasně. Ve vyhořelém domě najdou ostatky šesti dívek. Možná proběhne vyšetřování, možná ne. Na životech ubožáček z druhé strany hradeb nikomu nezáleží.

Šmátrá v kapse, aby se ujistila, že neztratila poslední lahvičku. Přidala do ní několik kapek arseniku, měla v plánu ji dát lékaři, který držel Grisi v nemocnici pod vlivem opia a dnes večer byl jedním z dvanácti zakuklených účastníků seance. A také to byl karlista. Možná unikl plamenům, aniž by tušil, že tohle měla být poslední noc jeho života. Ana hmatá v kapse, ale nic nenajde. Nejspíš jí lahvička vypadla při rvačce s Luciou.

Zničehonic se jí udělá špatně, z kodrcání kol po nerovných madridských ulicích se jí zvedá žaludek. Zpočátku tomu nepřikládá důležitost, ale nevolnost přejde v třas, nutkání ke zvracení, pronikavou bolest v hrudníku a pocit, že jí ochrnuly nohy. Nemůže jimi pohnout. Pokusí se natáhnout ruku. Ano, ruka ji poslouchá. Přitiskne si ji na poraněný ret, který ji dosud nepřestal bolet. Přemítá, jestli v něm nemá zaseknutý střep. V ústech jí od chvíle, kdy vyběhla z paláce, zůstává nepříjemná pachut'. Myslela si, že se jen nadýchala kouře,

ale pak pochopí, co se stalo: Lucía ji neškrábala kusem zrcadla ani střepem z roztříštěné okenní tabulky. Sekla ji do rtu kusem rozbité lahvičky, lahvičky s Clařinou krví, do níž ona sama přimíchala jed.

Když kolem sebe šmátrala a hledala, čím by se mohla bránit, nejspíš nahmatala lahvičku, která se Aně vykutálela z kapsy. Jedině tak si vévodkyně dokáže vysvětlit nevolnost a ospalost, kterou cítí, zdřevěnělé prsty na rukou, to, že sotva popadá dech, i když do kočáru proudí čerstvý vzduch.

Zaslechne sirény vozu dobrovolných hasičů. Nejspíš míří k paláci Miralba.

Ana se vykloní z okna, chce kočímu přikázat, aby jel rychleji, aby popohnal koně, potřebuje se co nejdříve dostat domů. Jenže ze sebe nevymáčkne ani hlásku, jako by jí slova v hrdle zadržoval závoj.

Sesune se na sedadlo. Přemýšlí o svém pohodlném životě, o obětech, o své dobročinné stránce. Vzpomíná na Diega Ruize a na to, jak moc se do něj nakonec zamilovala. Připomene si, jak přesvědčená byla o své politické úloze, společnost, kterou stvořila, aby sloužila královně regentce, pro ni byla nade vše, dokonce i nad lásku. Nechala Diega zabít, neměla tehdy na výběr, musela splnit svou povinnost. Možná se s ním setká v příštím životě a všechno bude jiné.

Už si nestěžuje na výmoly, po nichž drkotají kola kočáru. Už zapomněla na plány, které spřádala sotva před pár minutami, jak se cítí vyváznout z patálie, kterou spískal ten karlitský mnich a ta holka. V hlavě už má jenom mlhu.

Necítí ani, že cesta je u konce. Pouhých pár kroků od kočáru čeká její domov, palác ve čtvrti Hortaleza. Oáza klidu, jímž pro ni vždy byl. V zahradě cvrlikají exotičtí ptáci a pyšně se tu prochází páv. Červený kolibřík noří zobáček do vonného květu.

Kočí sleze z kozlíku a otevře dveře kočáru.

Ana Castelar se nehýbe. Je mrtvá.

Madrid, 1. září 1834

Dnes v *El Eco del Comercio* nevyšly běžné zprávy, recenze divadelních představení, noticky ze společnosti nebo fejetony, je v něm pouze reportáž o osmi stránkách – což je dvojnásobek obvyklého prostoru – podepsaná Neuctivým kocourem. Ředitel novin, pan Augusto Morentín, dokončil díky zjištěním z posledních pár týdnů článek, který před smrtí rozepsal jeho redaktor Diego Ruiz. Pojednává o Bestii, karbonářiích, kruhu dvanácti mistrů, kteří nosili symbol dvou zkřížených palcátů, o zachráněných dívkách, vraždách karlistů, paláci Miralba, a především o vévodovi a vévodkyni z Altollana a šestici děvčat zabitých při hrůzných středověkých rituálech.

V minulém týdnu se konala zádušní mše za oněch šest dívek, mezi něž patřila Genarova dcera Berta a Delfinina Juana. Lucía se na ní opět setkala s bývalou svěřenkyní Lvice Josefy, která se rozhodla jejího podniku na ulici Clavel ujmout a nechat ho v provozu. Po mši jí nová bordelmamá nabídla práci, Lucía však odvětila, že ta doba pro ni skončila, teď se chce hlavně naučit číst a psát a spoustu dalších věcí. V hlavě jí uzrál sen, s nímž se ještě nikomu nesvěřila: chce se stát novinářkou, jako Diego Ruiz, i když podle toho, co ví, to pro ženu není nikterak snadné. Nenechá se tím odradit, bude-li to nutné, klidně se stane první ženou ve Španělsku, která se této profesi bude věnovat. Pokud tedy dokáže žít dál, protože jsou dny, kdy jí to připadá nemožné.

Bydlí teď i s Clarou v paláci Inmaculady de Villafranca, odpor, který k ní kdysi Lucía cítila, je tentam. Urozená paní od začátku jednala v dobré víře, a aby splnila slib daný jejich matce Cándidě, nabídla jim, že se o ně postará a zajistí jim budoucnost. Poskytla jim nejen střechu nad hlavou, ale

i své jméno. Lucía zatím neví, zda ho přijme: nechce přijít o příjmení po rodičích, Romero Chacón, na které je tak hrdá, kdykoli je vysloví.

Donosa přijali zpět do policejního sboru, ne jako hlídače městských bran, ale na mnohem vyšší pozici, do nového oddělení, které má vyšetřovat zločiny – aby se ve Španělsku neopakovaly podobné hrůzy jako řádění Bestie – a které bude mít za vzor londýnskou městskou policii zvanou Scotland Yard, jež vznikla před pěti lety. Zanedlouho se chopí úkolu, který mu dosud připadá poněkud zvláštní. Řekli mu, že nebude nosit uniformu, což se mu pranic nelíbí. Nezdá se mu vhodné, aby policista chodil oblékaný jako úředníci z ministerstev, jenže taková jsou pravidla a on je hodlá dodržovat.

Pročítá Diegův posmrtně vydaný článek a spokojeně si mne knír. Z novinových stránek se na něj vítězoslavně usmívá jeho přítel, dobírá si ho pro jeho zbabělost a zahořklost, pro jeho neochotu vyšetřovat spiknutí, které mohlo otrástit samotnými základy královského dvora. Možná se Donoso jednoho dne odváží zúčastnit některého z madridských dýchánek, aby zhodnotil, jaký skandál celá věc mezi smetánkou vyvolala. A mimochodem se u toho pochlubí novinářskými instinkty svého kamaráda a – proč ne – i vlastním přispěním k záchraně dívek a úspěšnému zakončení příběhu.

Od četby ho vyruší bušení na dveře. Představuje si, jak Diego radostně vráží do jeho bytu, stěžuje si na nějakou tiskovou chybu ve svém článku, nebo mu vypráví o smlouvě, kterou mu v redakci nabídli. Ale bohužel, je to jen poslíček z Teatro del Príncipe, nese mu vzkaz. Policista rozevře papír a upře na něj jediné zdravé oko.

„Začala jsem znovu zkoušet. Moc ráda bych Tě v den premiéry viděla v první řadě. Grisi.“

Chlapec čeká pro případ, že se po něm bude vyžadovat doručení odpovědi. Ale Donoso mu mávne rukou na rozlouče-

nou, zavře dveře a zadumaně rázuje po místnosti. Nic o Grisi nevěděl, a z tohoto vzkazu vyčetl hodně. Už neskomírá v nemocnici ve staré solírně, už neužívá opium a získala si znovu Grimaldiho důvěru. To jsou dobré zprávy.

Dokáže toho vyčíst ještě víc?

Donoso si není jistý, ale usměje se pro sebe a rozhodne se na oslavu dnešních novinek vyrazit do hospody. Nebo do několika.

Clara ráno s paní de Villafranca vyrazila na nákupy. Od chvíle, kdy byla před pěti týdny zachráněná, je to už popáté. Nic jí nečiní takovou radost jako zkoušet si šaty, rozhodovat se, které chce, a pak se v nich ukazovat ve společnosti. Lucía jí včera promlouvala do duše, že takhle to dál jít nemůže, i když ji paní de Villafranca chce rozmazlovat a plní všechny její vrtochy. V hloubi duše však ráda přihlíží tomu, jak její mladší sestra s každým dnem nabývá sebevědomí a pomalu zapomíná na věznění a dny chudoby. Noční můra skončila. Dokonce se Lucie svěřila, že už začíná zapomínat na matčinu tvář. Nebude trvat dlouho a začne „matko“ oslovovat paní de Villafranca. Lucía jí to nemá za zlé: má všechno právo světa nechat minulost za sebou a hledět pouze vstříc budoucnosti.

Zapomene i na Lucíinu tvář, až spolu nebudou? Bude to stejné jako u Cándidy? Lucía nikomu neprozradila, že je nemocná, že se jí cholera rozpíná po těle. A bude ji skrývat, dokud to půjde, protože po všem tom utrpení nesmí nic zhatit štěstí v tomto domě.

Kráčí sama směrem k paláci Inmaculady de Villafranca. Nad Madridem se smráká a nebe se zbarvilo přílivem červených, fialových a modrých tónů, který tak často zaplavuje město předtím, než padne noc. Je to nádherné, jako obrazy visící na zdech muzea Prado. Lucía se na ně byla v doprovodu doktora Albána podívat, byl to její způsob, jak uctít památku Tomáse Aguirreho, který jí ještě jako mnich pověděl, že to

nejkrásnější, co je v tomto městě k vidění, najde právě v muzeu Prado. Mýlil se. Malby jsou fascinující, ale na Madridu jsou nejkrásnější jeho ulice. Lucía se zastaví u brány Puerta del Sol. Tady zemřel Eloy, oběť zuřivosti lidu přivedeného k šílenství hrůzou epidemie. Dnes je tu vzduch čirý, trochu chladný, už se blíží podzim. Za roh se smíchem zahýbá skupinka studentů. Na kašně sedí nosiči vody a odpočívají po dni plném dřiny. Po dlažbě drkotá drožka. Není to tak dlouho, co se na tomto náměstí, v tomto městě, rozpoutalo peklo. Jako by Madrid byl nestvůrou, která požírá sama sebe. Ale Madrid vždy znovu vstane z popela. Jeho obyvatelé najdou způsob, jak se oklepat, začít se znovu smát a tančit a vychutnat si v krčmě pár sklenic vína a kousků sýra. Navštěvovat přátele a účastnit se dýchánek. Být šťastní navzdory chudobě na druhé straně hradeb.

Ulicemi profukuje svěží vánek a Lucía zničehonic pocítí touhu žít. Kéž by jí město vdechlo svoji sílu, schopnost přežít, kterou prokázalo i v těch nejkrásnějších podmínkách. Kéž by se z cholery vyléčila.

Zvedne hlavu. Přisahala by, že na soumrácném nebi se mihl červený ptáček.

Kniha

Již vyšlo:

Obřad

Purpurová síť

Rok Prasete

Matky

Zlín

Carmen Mola: Obřad

Temperamentní policistka na stopě mrazivých rituálních vražd

Temná rituální vražda po sedmi letech opět otřásla celým Madridem. Obětí trýznivého zločinu se stala další mladá žena, která měla těsně před svatbou. Tehdejší pachatel byl dopaden a dosud si odpykává trest, takže existují jen dvě možnosti: buď má následovníka, anebo je uvězněn nevinný. Ve strachu svíraném městě čeká inspektorku Elenu Blancovou největší výzva její kariéry. Podaří se jí rozplést případ, jehož kořeny vedou do nejtemnějších koutů lidské mysli?

Vyšlo též v audioknize

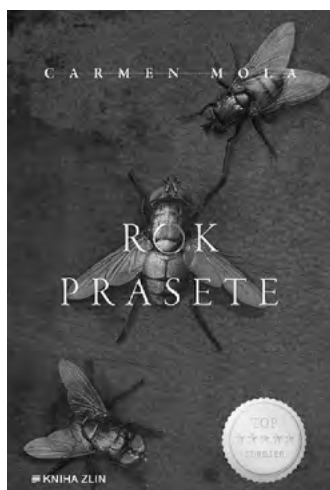

Carmen Mola: Purpurová síť

**Zabij, nebo budeš zabít.
Druhý případ Eleny Blancové.**

Oddělení analýzy případů v čele s Elenou Blancovou se pokouší rozkrýt tajnou organizaci Purpurová síť, která šíří nahrávky s mučením lidí. Pro Elenu je případ velice osobní, protože se se spolkem se zapletl i její ztracený syn Lucas. Z oběti se ale proměnil v mučitele a teď si násilí zvráceně užívá. Elena je pevně odhodlaná Lucase najít a učinit přítrž šílenství, kterému propadl. Nechá si od matky pomoci, anebo už jeho duši nezvratně pohltila temnota?

Vyšlo též v audioknize

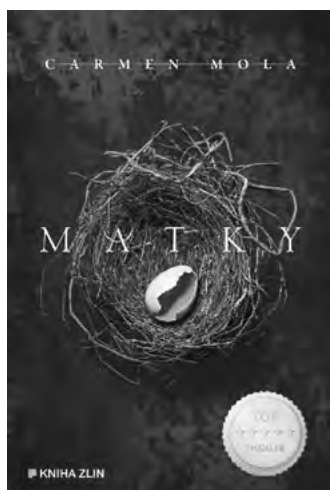

Carmen Mola: Rok Prasete

**Z pekla se nikdo nevrátí bez jizev.
Třetí případ Eleny Blancové.**

Nastal rok Prasete. V noci během oslav čínského Nového roku se Chesca, která nyní vede Oddělení analýzy případů, nepohodne s Ángelem Záratem. Přesto se vyráží bavit do ulic, kde potká přitažlivého muže a odejde s ním do jeho bytu. Pak už její mysl zastře mlha, z níž vystupují cizí postavy, chrochtání prasat a odpudivý pach hnoje. Do pátrání po nezvěstné Chesce se zapojí také Elena Blancová, která od policie odešla. Brzy se však ukáže, že pod nánosem matoucích stop se skrývají nevýslovně odporná tajemství...

Vyšlo též v audioknize

Carmen Mola: Matky

**Jak hluboko sahají kořeny zla?
Čtvrtý případ Eleny Blancové.**

Inspektorka Elena Blancová stojí před jedním z nejtemnějších případů své kariéry. V dodávce na parkovišti madridské odtahové služby je nalezen mrtvý muž s hrůznou jizvou na břiše, který má v sobě téměř sedmiměsíční plod. Testy DNA potvrdí, že se jedná o jeho vlastní dítě. Vzápětí je objevena další oběť, kterou stihl stejný osud. Co oba případy spojuje a kde jsou matky dětí? Vyšetřování vede k tajemné organizaci, za jejíž nitky tahají ti nejmocnější a k níž se zřejmě nikdo nedokáže přiblížit, aniž by zemřel...

Vyšlo též v audioknize

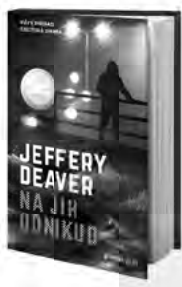
Edice TOP thriller

Knihám označeným zlatou pečetí edice TOP thriller věnujte vždy zvýšenou pozornost! Předchází je pověst největších světových bestsellerů, které se dočkaly vřelého přijetí kritiky i čtenářů nebo získaly významná literární ocenění. Každý rok se můžete těšit na zhruba pět výjimečných knih, které budou na obálce označeny zlatou pěťohvězdičkovou pečetí.

Další knihy z edice TOP thriller:

J. Deaver – Na jih odnikud

S. Sveistrup – Kaštánek

S. Sveistrup – Kaštánek

A. Belshamová – Poslední výkřik

Carmen Mola – Matky

Bernard Minier – Nenávist

A. Belshamová – Dívky na kopci

Helen Fieldsová – Léčebna

Carmen Mola – Purpurová síť

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Bestie** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.